

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Dünya
Edebiyatı |
Roman

MARGARET ATWOOD

Kalp Gidince

Çeviren:
Sıla Okur

**“Tek
kelimeyle,
daha
doğrusu
üç kelimeyle:
Anlamlı
bir hayat.”**

*Tektip giysilerin,
beton duvarların,
şirketlerin kâr ve
zarar tablolarının,
seks robotlarının,
reklam sloganlarının
ortasında kalp sevmeyi
unutacak mıdır?*

tavsiye edilen
satış fiyatı

ABD'deki ekonomik krizde işsiz ve evsiz kalıp arabalarında yaşamaya çalışan Chairmaine ve Stan kendilerine yeni bir yaşam vaat eden Pozitron Projesi'nin ilanını görürler. Çevresi duvarlarla çevrili bu yeni yaşama katılan herkes, yılın bir ayını dış dünyada, Consilience'te, güzel bir hayat sürerek; bir ayını da Pozitron'da mahkûm olarak geçirmektedirler. İnternetin, dış dünyayla bağlantının olmadığı Pozitron'da ancak yönetimin izin verdiği dergi ve gazeteler okunabilmektedir. George Orwell'in 1984'ünün hüküm sürdüğü Pozitron'da en önemli projelerden biri insan beynindeki sevgi anlayışını yok edip insanlara sevmeyi değil boyun eğmeyi öğretmektir.

DK
**DOĞAN
KİTAP**

Margaret Atwood, Kanadalı şair, yazar, eleştirmen, denemeci, feminist ve evre aktivisti.

Özellikle “ütopya” ve “distopya” kavramlarını birleştirenk “üstopya” adını verdiği kendine özgü bilimkurgu türündeki romanlarıyla tanındı. *Kör Suikastçı* (Man Booker Ödülü), *Tufan Zamanı*, *Antilop ve Flurya*, *Damızlık Kızın Öyküsü*, *Nam-ı Diğer Grace*, *Cadı Tohumu* gibi romanları Türkçede de yayımlandı.

Atwood, 2017’de Alman Kitap Basım ve Yayıncıları Derneği Borsa Birliği tarafından verilen Barış Ödülü’ne layık görüldü.

Kalp Gidince

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Tufan Zamanı
Kör Suikastçı
Damızlık Kızın Öyküsü
Cadı Tohumu
Nam-ı Diğer Grace
Antilop ve Flurya

KALP GİDİNCE

Orijinal adı: The Heart Goes Last

© 2015 O.W. Toad Ltd.

Yazan: Margaret Atwood

Yayına hazırlayan: Aslı Güneş

İngilizce aslından çeviren: Sıla Okur

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Kasım 2018 / ISBN 978-605-5569-9

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnş. San. Tic. A.Ş.

B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. Cad. No. 15 Beylikdüzü - İSTANBUL

Tel. (212) 422 79 29

Sertifika No: 20699

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Kalp Gidince

Margaret Atwood

Çeviren: Sıla Okur

...tüm maharetini, zanaatını katarak beyaz fildişinden ışıltılı bir heykel yarattı... Gerçek, yaşayan bir kıza benziyordu, tam hareketlenecekmiş de çekinerek durmuş gibi –sanatını böyle sanatkârane gizlemişti... Öptü onu, onun da öpücüğüne karşılık verdiği kendine inandırdı; konuştu onunla, sarıldı ona...

– Ovidius, "Pygmalion ve Galatea,"
Kitap X, *Başkalaşım*lar

"Her şey bir yana, bu nesnelerde bir acayiplik var. İnsan vücudunun hiçbir uzvuna benzemeyen, lastik gibi bir maddeden yapılmışlar. Bunu telafi etmek için önce ılık suda bekletin, sonra vıcık vıcık kayganlaştırıcı içinde bırakın diyorlar..."

– Adam Frucci, "I Had Sex With Furniture,"
Gizmodo, 17.10.09

Bir âşıkların, bir delilerin öyle hummalıdır ki beyinleri,
öyle çetrefillidir ki hayalleri,
Makul insanın akli ermez.

–William Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*

İçindekiler

Neresi?

Tıkışık.....	17
Neresi?.....	19

Satış

Mayalanış.....	29
Çıkmazlarda	37
Satış.....	43

Zoka

Ana kapı.....	51
Gece gezmesi	54
İkiz Kent.....	58
Anlamlı bir hayat	64
Sana açım.....	69
Devir teslim.....	75
Çekidüzen	81

En son kalp gider

Saç tıraşı.....	89
Görev	94
En son kalp gider.....	97
Motor.....	101
Enayi	105

Pusu

Kent Konseyi	111
Pusu.....	116
Sohbet Odası.....	121
Şok tasması	127
İnsan Kaynakları.....	131
İçgüveyi.....	137

Sevgililer Günü

Araf	147
Hotoz	153
Teşhir	158
Tehdit	164
Sevgililer Günü.....	168
Kum torbası	174

Beyaz tavan

Beyaz tavan.....	181
Çuval	186
Vişneli pasta	190
Ne kafalar	196
Seçim	201

Sil beni

Iskarta	209
Çay saati.....	212
Kahve saati.....	217
Aralık	222
Sil beni.....	226

Heryolbot

Öğle yemeği.....	233
Yumurtalık	237
Tur	243
Siyah döpiyes.....	248
Laleleri Ezmeden Gel	253

Elem terapisi

El yürümesi.....	259
Kalite Kontrol	263
Feda	270
Mükemmel.....	274
Elem terapisi	277
Giydirme.....	282

Ruby Slippers

Flört.....	289
Nakil.....	295
Fetiş.....	299
Arıza	306
Kasadan çıkış	310
Ruby Slippers	314

Eskort

Elvisoryum	321
Neden acı çekesin?	326
Eskort	333
Müsadere.....	338

Yeşil Adamlar

Yeşil Adamlar 347

Gongcu Aranıyor 352

Seyir halinde.....357

Kız kaçıırma

Kız kaçıırma 365

Alev alev 370

Büyü 375

Çiçekli 380

Orası

Orası 389

Armağan 392

Teşekkür 397

Neresi?

Tıkışık

Arabada yaşamak tıkışık bir mesele. Zaten üçüncü el Honda, öyle saray yavrusu denemez. Minibüs olsa rahat rahat yayılırlar ama paraları var zannettikleri dönemde bile almaya güçleri yetmezdi. Stan, şanslıyız ki başımızı sokacak bir arabamız var diyor, doğru da, ama şanslı olmaları arabayı genişletmiyor.

Charmaine, Stan'ın biraz daha rahat etmek için arkada yatması gerektiğini düşünüyor –haklı da, Stan ondan iri– ama acil bir durum olursa topuklamak için önde kalması şart. Öyle bir durumda Charmaine'e pek güvenmiyor, çılglık atmaktan araba kullanamaz diyor Stan. Bu yüzden Charmaine yayla gibi arka koltukta, ama yine de gerine gerine yatamadığı için salyangoz gibi dertop oluyor.

Camlar genelde kapalı çünkü sivrisinekler var, bir de yalnız vandallar. Bu yalnız gezenlerin tabancası veya bıçağı olmuyor genelde –zaten varsa en acilinden tüymek gerekiyor– ama pek akli dengeleri de olmuyor, eline bir parça demir, bir taş, olmadı bir topuklu ayakkabı geçirmiş delinin yol açabileceği hasarın da haddi hesabı yok. Sana bakar karşısında cehennem zebanisi görür, mezar kaçkını görür, yollu vampir görür, ne kadar sakinleştirmeye, ikna etmeye çalışsan da faydasız. Win Ninesi hep derdi: Yemek gördün ye, deli gördün kaç.

Camları yarım parmak aralık bırakabildikleri için hava ağırlaşıyor, kendi kokuları içlerine işliyor. Duş yapabilecek-

leri, yıkanabilecekleri, çamaşır yıkayabilecekleri fazla yer yok, bu da Stan'ı huysuz ediyor. Charmaine'i de huysuz ediyor ama bu duyguyu bastırıp olaylara iyi yönünden bakmak için çok çaba sarf ediyor, kaldı ki şikâyetin ne faydası var?

Neyin bir faydası var ki? diye düşünüyor sık sık. Öte yandan *Ne faydası var ki?* diye düşünmenin ne faydası var ki? O da bunun yerine, "Hadi neşelen be sevgilim" diyor.

"Niye ki?" diyebilir Stan. "Ulan bir tane sebep var mı neşelenmem için?" Ya da onun enerjik, pozitif halini taklit ederek "Sen bir sussana be sevgilim" diye cevap verebilir ki düpedüz uyuzluk. Sinirlendiği zaman uyuzluk yapabilir ama özünde iyi bir adam. Göstermelerine fırsat verilse, çoğu insan özünde iyidir diye inanmaya kararlı Charmaine. Bir duş insanın içindeki iyiliği çıkarmaya yardımcı oluyor; çünkü Win Ninesi'nin hep dediği gibi, Temizlik imandandır.

Başka şeyler de derdi tabii, mesela Annen intihar etmedi, dedikodu bunlar. Baban elinden geleni yaptı ama onun da tahammülünün bir sınırı vardı, aşıldı. Sen diğer meseleleri unutmaya gayret et çünkü fazla içmiş adamın yaptığından hesap sorulmaz. Sonra da eklerdi, Hadi mısır patlatalım!

Mısır patlatırlarken Win Ninesi uyarırdı, Bakma pencereden ballı çöreğim, hiç hoş şeyler yapmıyorlar dışarda. Çok fena bir şey. Akıllarına esti diye bağırıyorlar. Fikir beyanı sözde. Gel yanıma otur. Her işte bir hayır vardır, bak burada yanımdasın, mutluyuz, emniyetteyiz.

Uzun ömürlü olmadı ama. Mutluluk. Emniyet. Orası.

Neresi?

Stan ön koltukta kıvranarak rahat etmeye çalışıyor. Sanki edebilecek de. Ne yapacak o zaman? Neresi var başvurabilecekleri? Güvenli bir yer yok, akıl alabilecekleri bir yer yok. İnsafsız fakat kararsız bir rüzgâra kapılmış döne döne savruluyor sanki. Çıkışı yok.

Çok yalnızlık çekiyor, bazen Charmaine'in yanında olması yalnızlığını katlıyor. Mağdur etti onu.

Bir kardeşi olduğu doğrudur, fakat o en son ihtimal. Conor'la farklı dünyaların insanı oldular en kibarcasıyla. Daha kabaca ifadesi, bir gece yarısı sarhoşken girilen ağız dalaşında embesiller ve götverenler ve kuşbeyinliler havada uçmuştu, bu da Conor'ın son görüşmelerinde seçmiş olduğu yoldu. Doğrusunu söylemek gerekirse Stan de aynı yolu seçmişti ama onun Con kadar ağzı bozuk olmamıştı hiçbir zaman. Stan'in gözünde –o zamanki bakışıyla– Conor haydut değilse de olmaya yakındı. Con'ın gözünde ise Stan düzenin adamı, yalaka, korkak ve sefildi. Dallamanın önde gideni.

Nerede şimdi o kaypak Conor, ne işle meşgul? Hiç değilse şirketler batıran, ocaklar söndüren, Stan'in yaşadığı civarı metruk fabrika mezarlığına çeviren ekonomik krizde işini kaybetmemiştir; olmayan işi kaybedemez ya. Stan'in aksine sokaklara düşmemiş, dışlanmamış, dişe diş kana kan hayat mücadelesine, terli koltuk altlarıyla dolanmaya mahkûm olmamıştır. Con çocukluğundan beri etrafındakilerden ne ko-

parabildiyse, ne otlanabildiyse onunla idare etti. Stan para biriktirip aldığı İsviçre çakısını, Transformer'ını, köpük mermili Nerf tüfeğini hiç unutmadı: Hepsi yer yarıldı içine girdi bunların, kardeş Con'ın başı ise sallandı da sallandı, sallandı da sallandı; ya ne alakası var ya?

Stan gece uyandığında bir an kendini evde yatakta ya da herhangi bir yatakta sanıyor. Charmaine'e uzanıyor ama yanında değil; leş kokan arabada buluyor kendisini, işemesi lazım ama kapıyı açmaya korkuyor kendisine doğru yükselerek gelen sesler, taşlarda gıcırdayan asfaltta takırdayan adımlar yüzünden, belki bir yumruk iniyor tavana, façalı ve dişleri dökülmüş bir surat pencereden sırtıyor: Neler de varmış burda! Derya kuzuları! Çıkın bakalım bir ortaya! Levveyi verin oğlum!

Sonra Charmaine'in korkulu, kısık fısıltısı: "Stan! Stan! Çabuk kaçalım! Hemen!" Sanki onun aklına gelmemiştii de. Anahtarları hep kontakta tutuyor. Motor homurtusu, lastik cayırtısı, bağırışlar ve yılışmalar, kalp çarpıntısı, ya sonra? Bir başka otoparkta veya ara sokakta sil baştan. Bir makinelii tüfeği olsa iyi olurdu, aşağısı kurtarmaz. şimdilik elindeki tek silah kaçmak.

Kötü talih izini sürüyor sanki, aç kurt gibi peşini bırakmıyor, kokusunu takip ediyor, köşelere kuytulara gizlenip bekliyor. Çalıların arasından pis bakışlı sarı gözleriyle onu süzüyor. Belki büyücüye falan gitmesi lazım, sağlamından bir büyü bozdurması. İki yüz kâğıt da paraları olsa, geceyi motelde geçirseler, Charmaine yanında olsa arka koltukta erişemeyeceği bir yerde olmak yerine. Asgarisi bu, daha fazlasını istese şansını zorlamış olur.

Charmaine'in anlayışlılığı daha da zorlaştırıyor. Çok uğraşıyor halbuki. "Sen tutunamamış falan değilsin" diyor. "Evimizi kaybettik, arabada yatıyoruz, seni de..." Dili varmıyor kovdular demeye. "Ayrıca vazgeçmiş de değilsin, iş arama-

ya devam ediyorsun. Evi kaybetmek olsun, şey olsun, ne bileyim... çok insanın başına geldi böyle şeyler. Çoğu insanın.”

“Ama herkesin değil” derdi Stan. “Herkes mi böyle yaşıyor lan?” Zenginler değil.

Çok da iyi başlamışlardı oysa. İkisinin de işi vardı o dönem. Charmaine, Ruby Slippers diye bir yaşlı bakım evi ve klinik zincirinde etkinlik ve eğlence sorumlusuydu –yaşlılara çok hitap eden bir tarafı var diyordu amirleri– ve yükselmeye gayret ediyordu. Stan’in de durumu iyiydi: Dimple Robotics şirketinde kalite kontrol uzman yardımcısıydı, otomatik Müşteri Memnuniyeti modellerinin Empati Modülünü test etmekteydi. İnsanlar aldıklarının poşetlere konmasını istemiyor sadece diye anlatırdı Charmaine’e: Bütünsel bir alışveriş deneyimi istiyorlardı, bunun içinde güler yüz de vardı. Gülümsemek zor işti; sahte sırıtışlara, alaycı gülüşlere dönebilirdi ama doğru yapılırsa müşteriler bunun için fazladan para harcardı. İnsanların nelere fazladan para harcadığını şimdi düşününce inanamıyor.

İki tarafın da ailesi o ya da bu biçimde ölmüş olduğu için arkadaş arasında sade bir nikâh yapmışlardı. Charmaine hayatta olsalar da çağırmazdım demişti ama sebebini anlatmamıştı çünkü ailesinden söz etmeyi sevmezdi; bir tek Win Ninesi’nin gelebilmiş olmasını isterdi. Conor neredeydi kim bilir zaten. Stan arayıp bulmadı onu çünkü gelecek olsa kal-kar Charmaine’e sarkıntılık eder, dikkati çekmek için rezillik çıkarırdı.

Sonra da Georgia’da deniz kıyısında balayı. Evliliklerinin şahikası buydu. Fotoğrafları var ikisinin, bronz bronz gülümsüyorlar, gün ışığı sis gibi çökmüş üzerlerine, kadeh kaldırıyorlar –ne vardı içinde, limon şerbeti bol bir tropik kokteyl herhalde– kadehlerini kaldırıyorlar yeni hayat-

larına. Charmaine'in üzerinde retro çiçek desenli bir askılı bluz, ayağında uzun etek, kulağının arkasında bir kuşburnu çiçeği, sarı saçları rüzgârda dalgalanıyor; onun üzerinde Charmaine'in seçtiği penguen desenli yeşil bir gömlek, bir de panama şapka, yani gerçek panama değil de, aynı tarz. Çok genç, çok bakir görünüyorlar. Geleceğe hevesle bakıyorlar.

Stan bu resimlerden birini Conor'a gönderdi ki, nihayet onun araklayamayacağı bir kadını olduğunu gösterebilir; bir de Con durulup adam olmaya, zırt pırt hapse girip çıkmamaya, itle kopukla zaman harcamamaya başlarsa nelere sahip olabileceğini anlasın. Con akılsız olduğundan değildi bu hali; fazla akıllı olduğundandı. Hep bir işler peşindeydi.

Con bir mesaj yazdı: Memintolar da tombiktoymuş bira-der. Mutfaktan da anlıyor mu bari? O penguenler olmamış yalnız. Tam bir Con: İlla burun kıvrıracak, illa aşağılayacak. Ondan sonra telefonlarını kestirdi, e-posta hesabını kapattı, adresini vermedi.

Kuzeyde bir eve peşinat yatırdılar; iki odalı, biraz bakım isteyen ama, emlakçının göz kırparak dediği gibi, ailenin genişlemesine müsait bir evdi. Fiyatı uygun gelmişti ama sonradan bakınca yanlış bir karardı –ev kredisinin üstüne bir de tadilat ve onarım borcuna girdiler. Altından kalkarız dediler: Tutumlu insanlardı, çok çalışıyorlardı. Zaten öldürücü darbe de çok çalışmaktan geldi. Kışını yırtmıştı. Elinde bir bok kalmadığını düşününce, aslında hiç uğraşmasa da olurdu. Ne kadar çok çalıştığını düşününce gözleri kararıyordu.

Sonra her şey bombok oldu. Sanki bir gecede. Sırf kendi hayatında da değil: Bütün sistem iskambil kâğıdından ev gibi çöktü, bilançolardan trilyonlarca dolar, camdaki buğu misali silindi. Uzman geçinenler doldurdu televizyonu neden olduğunu anlatırmış gibi yaparak –demografik özelliklermiş,

güven kaybıymış, devasa saadet zincirleriymiş– ama kimse- nin bir şey bildiği yoktu. Biri yalan söylemişti, birileri kandırılmıştı, biri piyasayı dolandırmıştı, biri paraya aşırı değer kazandırmıştı. İş yok, işsiz çok. Daha doğrusu, Stan ve Charmaine gibi orta yolun yolcusu insanlara iş yok. Yaşadıkları kuzeydoğu, en ağır darbeyi almıştı.

Charmaine'in çalıştığı Ruby Slippers şubesi krize girdi: Lüks bir yer olduğu için, birçok ailenin, yaşlılarını oraya bağlamaya parası yetmez olmuştu. Odalar boşaldı, masraflar kısıldı. Charmaine transfer olmak istedi –zincirin Batı Yakası'ndaki işleri hâlâ iyiydi– ama gerçekleşmedi ve işten çıkarıldı. Ardından Dimple Robotics dükkânı kapatıp batıya göçtü, Stan de açıkta kaldı.

Yeni aldıkları evde yeni aldıkları kanepeye oturdular, Charmaine'in uydurmak için kılı kırk yardığı çiçekli minderlerine yaslanıp birbirlerine sarıldılar, birbirlerini sevdiklerini söylediler, Charmaine ağladı, Stan ise onun başını okşadı, kendini işe yaramaz hissetti.

Charmaine bir yerde garsonluk işi buldu, orası batınca bir başka yere geçti. Sonra da barda çalıştı. Kaliteli yerler değildi bunlar: Asıl o mekânların durumu kötüydü, çünkü yemeye içmeye para harcayacak olanlar ya daha batıya gidiyorlar, ya da asgari ücret kavramının hiç duyulmadığı egzotik ülkelerde harcıyorlardı paralarını.

Stan'in vasıfsız elemanlık arayışı sonuç vermedi: İş kurumunda fazla vasıflı olduğunu söylediler. Ne iş olsa yaparım dedi –yerleri silerdi, çimleri biçirdi– ama sıırıttılar (hangi yerler? hangi çimen?) ve biz sizi ararız dediler. Sonra iş kurumu da kapandı: İş yokken kuruma ne gerek var?

Küçük evlerine sığınıp dişlerini sıktılar, ucuz beslendiler, mobilyaları satıp parasıyla geçindiler, elektrik tasarrufu için

karanlıkta oturup işler düzelir diye umdular. Sonunda evi satılığa çıkardılar ama alıcı yoktu; iki yanları da boştu, yağmacılar girip para edecek ne var ne yoksa alıp götürmüşlerdi. Bir gün krediyi ödeyecek paraları da kalmadı, kredi kartları donduruldu. Atılmadan kendileri çıktılar, haciz gelmeden arabalarına binip gittiler.

Neyse ki Charmaine üç kuruş biriktirebilmişti. O parayla ve bardan kazandığı azıcık maaş üstüne bahşişlerle benzin alabiliyor, Stan'e bir iş teklifi gelirse kalıcı bir adresleri varmış gibi yapabilsinler diye posta kutusu tutabiliyor, kıyafetleri dayanılmaz hale gelince çamaşırvhaneye uğrayabiliyorlardı.

Stan iki kere kanını sattı ama pek para etmedi. İkinci kan alımından sonra yalancı meyve suyuyla dolu kâğıt bardağı uzatan kadın “İnanamazsınız” dedi, “bize bebeklerinin kanını satmak isteyen insanlar geldi, biliyor musunuz?”

“Hadi canım” dedi Stan. “Niye? Bebeklerin o kadar kanı olmaz ki.”

Daha değerli, dedi cevap olarak. Eski kanı tamamen yeni kanla değiştirmenin demansı geciktirdiğini, biyolojik saati yirmi otuz yıl geri aldığını öne süren haberler çıktığını söyledi. “Daha sadece farelerde denemişler” dedi. “İnsanla fare bir mi? Ama insanlar tutunacak dal arıyorlar. Belki on kişiyi böyle geri çevirdik. Bebek kanı almıyoruz diye yolladık.”

Birileri alıyordur, dedi Stan içinden. Her iddiasına varım. İşin içinde para varsa.

İkisi işlerin biraz daha iyi olduğu bir yere gidebilseler... Oregon'da ekonomi çok iyiymiş diyorlar –Çin'in deli gibi satın aldığı bir maden keşfedilmiş– ama oraya nasıl ulaşacaklar? Charmaine'in kazandığı üç kuruş para da kesilir, benzinleri biter. Arabayı terk edip otostopla gitmeye çalışabilirler

ama Charmaine çok korkuyor. Toplu tecavüzle aralarındaki tek engel arabaları, üstelik sadece bana değil sana da tecavüz ederler diyor Charmaine, geceleri donsuz dolaşan tipleri düşününce. Haklı da.

Peki ne yapmalı onları bu çukurdan çıkarmak için? Ne gerekiyorsa o. Kurumsal dünyada yalakalık epey rağbet gören bir işti ama artık yalanacak kimseye ulaşamıyor. Bankacılık çekildi bölgeden, üretim sektörü de; teknoloji dehalarının şirketleri daha müreffeh bölgeler ve ülkelerde nurlu ufuklara yol aldı. Hizmet sektörü genelde bir kurtuluş umudu olarak direnirdi ama buralarda o işler de az. Stan'ın ölmüş amcalarından biri, büyük burjuvazinin henüz memleketi terk etmediği, lüks lokantaların şaşaasını kaybetmediği günlerde şeflik yapardı çünkü şeflik bol kazançlı bir işti. Ama para sahiplerinin kıta sahanlığının tam sınırına demir atıp kıyı bankacılığı yaptığı bugünlerde ondan da hayır gelmez. O kadar zengin insanlar şeflerini de yanında götürür.

Yine bir gece yarısı, yine bir otopark. Bu gece üçüncü; ilk ikisinden kaçmaları gerekti. Şimdi kalp çarpıntısından uyuyamıyorlar.

“Slot makinelerini denesek” diyor Charmaine. Bir kere oynamışlardı da, on dolar kârlı çıkmışlardı. Çok sayılmazdı ama tüm paralarını kaptırmamışlardı hiç değilse.

“Olmaz” diyor Stan. “Alamayız o riski, benzin için para lazım.”

“Bir sakız al hayatım” diyor Charmaine. “Gevşe biraz. Uyusan iyi olur. Beynin aşırı uyarılmış.”

“Ne beyni ulan?” diyor Stan. Kırgın bir sessizlik; hıncını ondan çıkarmamalı. Geri zekâlı, diyor kendi kendine. Olanların hiçbirisi onun suçu değil.

Yarın gururunu çiğneyecek. Conor'ı arayıp bulacak, her

ne dolap çeviriyorsa onda yardımcı olacak, suç dünyasına adım atacak. Bulabileceği birkaç yer var aklında. Ya da kısaca Con'ın parası olduğunu varsayarak ondan borç isteyecek. Ayaklar baş oldu: Gençken, Conor daha düzeni dolandırmayı öğrenmemişken o gelir, ağabeyinden borç isterdi –ama şimdi Conor'la eski defterleri açmaması lazım.

Belki de açması lazım aksine. Con'ın ona borcu var. Vadesi geldi falan diyebilir. Bir yaptırım olmasa da. Ama yine de Con onun kardeşi. O da Con'ın ağabeyi. Bir hatırı olsa gerek.

Satış

Mayalanış

Gece iyi geçmedi. Charmaine ortamı yumuşatmaya çalıştı: “Elimizde olan şeylere bakalım asıl” dedi arabanın rutubetli, pis kokulu karanlığına. “Bir aradayız işte.” Kolunu arka koltuktan uzatacak oldu Stan’e dokunmak, onu yatıştırmak için, ama sonra vazgeçti. Stan şimdi yanlış anlayacak, arka koltuğa yanına gelmek isteyecek, sevişmek isteyecek, daracık alanda ikisi üst üste, onun kafası kapıya sıkışıp kendisi koltuktan kaymaya başlayacak, Stan ise tepesinde bir an önce savuşturmak ister gibi debelenecek, kafası küt küt küt kapıya vuracak. Hiç cazip değil.

Üstelik kendini de veremiyor çünkü ya biri kapıya dayanırsa? Stan kıcı açık yakalanacak, ön koltuğa geçip arabayı çalıştırana kadar bir grup serseri camlara abanıp onu ele geçirmeye çalışacak. Aslında ilk hedefleri o olmaz. Para edecek bir şey koparmaya çalışırlar ki, bu da araba. Stan’in işini gördükten sonra akıllarına eserse ona yönelirler.

Tam da bu civarda kaç aracın eski sahibi yola fırlatıldı, bıçaklanıp kafası taşla ezilip ölüme terk edildi. Artık kimse ilgilenmiyor bu tür olaylarla, failini bulmakla çünkü zaman ister böyle şeyler ve sadece zenginlerin polise nazı geçiyor. Charmaine pişmanlıkla düşünüyor Win Ninesi’nin deyimiyle varlığında kıymetini bilmediği şeyleri.

Win Ninesi, hastalığı çok ilerleyince hastaneye gitmeyi reddetti. Çok para tutar dedi, tutardı da. Böylece evinde öl-

dü, son ana kadar Charmaine baktı ona. Sat bu evi tatlım dedi Win Ninesi henüz aklı gitmeden. Üniversiteye git, kendini geliştir. Yaparsın sen.

Charmaine de kendini geliştirmişti. Gerontoloji ve Oyun Terapisi dereceleri almıştı çünkü Win Ninesi böyle yaparsa hayatın hem başını hem sonunu kapatmış olacağını söylemişti, üstelik empati duygusu ve insanlara yardım etme yeteneği vardı. Almıştı derecesini.

Şimdi bir şey değiştirdiğinden değil.

Başımıza bir şey gelirse kimsemiz yok, diyor Stan gereğinden de sık. Hoş bir düşünce değil. Üstüne çıkabildiği ender zamanlarda bu kadar aceleci davranmasına şaşmamak gerek. Her zaman tetikte olmak zorunda.

Bu yüzden Charmaine de geçen gece Stan'e dokunmak yerine "İyi uykular. Seni seviyorum" demekle yetindi.

Stan ise "Ben de seni" gibisinden bir karşılık verdi ama daha çok mırıltı ve tıslama şeklinde çıktı. Adamcağız tam uykuya dalıyordu herhalde. Seviyor onu sahiden, sonsuza dek seveceğini de söyledi. Çok minnettar olmuştu onu bulduğunda, ya da Stan onu bulduğunda. Birbirlerini bulduklarında. İstikrarlı, güvenilir biriydi. Charmaine de istikrarlı ve güvenilir olmak ister ama bu kadar ürkek olduğu için başarabileceğinden çok şüpheli. Ama daha sağlam durması lazım. Dişini gösterebilmesi lazım. Ayak bağı olmak istemiyor.

Erken uyanıyorlar –yaz ayları, güneş erkenden doluyor arabanın camlarından içeri. Bir perde uydurmalı, diye düşünüyor Charmaine. O zaman daha rahat uyurlar, bu kadar da huysuz olmazlar.

Yakındaki dükkân sırasına gidip bayat çörek alıyorlar çi-

kolata kaplamalı, çakmak yuvasından çalışan su ısıtıcıyla hazır kahve yapıyorlar, çörekçinin sattığından çok daha ucuza geliyor.

“Piknik gibi bu” diyor Charmaine neşeyle ama pek piknik sayılamaz çiseleyen yağmur altında arabanın içinde bayat çörek tıkmak.

Stan kontrollü telefonlarından iş ilanlarına bakıyor ama içi sıkılıyor –“Siktir ya, bir bok yok” deyip duruyor– Charmaine de bir koşuya çıkmalarını teklif ediyor. Evsiz kalmadan böyle yaparlardı: Erkenden kalkış, kahvaltıdan önce bir koşu, sonra duş. İnsan enerjiyle dolar, tertemiz hissederdi. Ama Stan şimdi ona delirmiş gibi bakıyor ve o da anlıyor ki evet, arabayı varları yokları içindeyken başıboş bırakmak saçma, kendilerini riske atmaları da saçma, nereden bilecekler çalıların arasında kimlerin yol gözlediğini? Hem nerede koşacaklar? Pencerelerine tahta perde çekilmiş metruk evlerin sıralandığı sokaklarda mı? Parklar çok tehlikeli, keş dolu, herkes biliyor.

“Ne koşusu lan” diyor Stan sadece. Sakalı kirli, suratı meymenetsiz, saçını kestirse iyi olur. Belki çalıştığı bara gizlice sokar onu daha sonra, havlu ve tıraş bıçağıyla, erkekler tuvaletinde tıraş olup temizlenebilir. Ortam lüks değil ama musluktan su geliyor hiç değilse. Paslı da akıyor olabilir ama nihayetinde su.

Barın adı TozPiksel. Buralarda mini bir dijital patlama yaşandığı –bir dizi interaktif start-up şirket ve uygulama geliştiricinin kurulduğu– dönemde açılmış ve o tür gençlere hitap etmeye çalışmıştı langırt, bilardo, araba yarışı gibi oyunlarla. Duvarlardaki büyük ekranlarda bir zamanlar şekilli bir duvar kâğıdı olsun diye sessiz film oynatırlardı ama şimdiye biri bozuldu, diğerlerinde de farklı farklı televizyon programları dönüyor. Zekâ dolu sohbetlerin yapılabileceği kuytu kö-

şeleri var, Düşün Locası diyorlardı oraya. Tabela hâlâ duruyor ama biri Düşün'ün üstünü çizip Düzüş yazmış çünkü yarın kadrolu iki fahişe orada iş tutuyor. Patlama geçtikten sonra fırlamanın biri LED tabelasının Piksel kısmını bozdu, sadece Toz yanıyor şimdi.

İsmiyle müsemma diyor Charmaine içinden: Her şeyin üzerinde bir parmak kalıcı kir var. Hava, yandaki kanatçıdan gelen yanık yağ kokusuna kesmiş; müşteriler yandan paket yaptırıp burada atıştırıyor çünkü. Enikonu iğrenç bir tadı var kanatların ama Charmaine teklif edildiğinde geri çevirmiyor.

Bu dükkân da ayakta kalamazdı ama şüphelendiği –daha doğrusu, bildiği– üzere çevredeki torbacıların mekânı haline geldi. Burada tedarikçileriyle ve müşterileriyle buluşuyorlar; korkmalarına lüzum yok, burada yakalanmazlar, artık yakalanmazlar. Birkaç gediklileri var başkaca, bir de hayat kadınları, kadın bile denemez, on dokuzunda var yok iki kız. İkisi de çok güzel; biri sarışın biri esmer. Sandi ve Veronica adları; pullu tişörtler, aşırı kısa şortlar giyiyorlar. Üniversite öğrencisiymişler, sonra herkes iflas etmiş, dediklerine göre.

Çok dayanamazlar, Charmaine'e göre. Ya birilerinden dayak yer bırakırlar, ya da uyuşturucuya başlarlar ki o da bırakmanın bir yolu. Ya da bir pezevenk musallat olur başlarına, o da olmazsa bir gün yer yarılr içine girerler, kimse de adlarını anmak istemez çünkü ölmüşlerdir. Bunlardan birinin henüz olmaması tuhaf. Charmaine onlara gidin buralardan demek istiyor ama nereye gidecekler, hem üstüne vazife değil.

Düzüş Locası'nda iş üstünde değillerken barda oturup diyet gazoz içiyorlar, Charmaine'le sohbet ediyorlar. Sandi, gerçek bir iş bulana kadar fuhuş yapacaklarını söyledi, Veronica da “Kıçımızı yırtıyoruz” deyince güldüler. Sandi kişisel antrenör olmak istiyor, Veronica'nın gözü ise hemşirelikte. Günün birinde gerçekten olacaklarmış gibi konuşuyorlar. Charmaine onlara karşı çıkmıyor çünkü Win Ninesi hep

derdi mucizelerin ne zaman geleceği belli olmaz diye, mesela Charmaine'in onun yanına gelmesi başlı başına bir mucizeydi. Yani kim bilir? Stan'in onu işten almaya geldiği bir-iki seferde Sandi ve Veronica da içerdeydiler, onları tanıştırmadan edemedi. Arabaya bindiklerinde "Çok içli dışlı olma o karırlarla" dedi, Charmaine de içli dışlı olmadığını ama tatlı kızlar olduklarını söyledi, o da Hassiktirsinler dedi ki Charmaine'e kalırsa pek yakışık almadı. Ama bunu söylemedi.

Arada bir yabancılar giriyor, genellikle gençler, daha müreffeh ülkeler veya kentlerden gelmiş turistler kenar mahalleleri yokluyor, ucuza eğlence peşinde oluyorlar, o zaman tetikte durması gerekiyor. Müdavimlerin çoğunu tanıdığı için bulaşmıyorlar –Sandi ve Veronica gibi olmadığını, evli olduğunu biliyorlar– dolayısıyla ona ancak yeni biri asılmayı düşünür.

Daha sakın geçen öğlen vardiyasında çalışıyor. Akşam daha iyi bahşış toplar ama Stan o saatte çalışmasını istemiyor azgın sarhoşların bolluğundan ötürü, diğer yandan ellerindeki para suyunu çekmekte olduğu için o vardiyayı teklif ederlerse inadından vazgeçmek zorunda kalabilir. Öğlen saatlerinde kendisinden başka Deirdre da çalışıyor, TozPiksel'in daha zengin günlerinden kalma elemanı –bir zamanlar o da kod yazıyordu, kolunda Moebius şeridi dövmesi var, saçlarını da ısrarla iki yandan balıksırtı örüyor. Bir de Brad var, celalenen müşterileri gerektiğinde hizaya getirebilmek için.

Ekranlarda yayınlanan programları izleyebiliyor, altmışların Elvis Presley filmleri mesela, avutuyor onu; gündüz kuşağının komedileri de var ama hem komik değiller, hem de komedi soğuk ve kalpsiz bir tür, insanların üzüntüleriyle dalga geçiyor. İnsanların kaçırıldığı, tecavüze uğradığı, karanlık bir deliğe kapatıldığı dramatik programları seviyor o, gülünmesi gerekmediği için. Aksine kendi başına gelmiş gibi üzülmesi bekleniyor. Üzülmek daha sıcak, yakın bir duygu; insanlara gülmek gibi uzak ve mesafeli değil.

Komedi olmayan bir program vardı izlediği. Bir reality programıydı Lucinda Quant'la Ev Hali diye. Lucinda eskiden önemli bir haber sunucusuydu ama yaşlandığı için Ev Hali bir tek yerel televizyonda yayınlanıyordu. Lucinda evlerinden tahliye edilen insanlarla röportaj yapıyordu, bu sırada insanların kanepelerinin, yataklarının, televizyonlarının bahçeye üst üste yığıldığını gösteriyordu kameralar ve hazin ama aynı zamanda ilginçti aldıkları onca şeyin sokağa saçılması, Lucinda hayatlarında neyin ters gittiğini soruyordu, onlar da çok çalışkan olduklarını ama fabrikanın kapandığını, ofisin taşındığını filan anlatıyorlardı. Sonra izleyicilerin yardım amacıyla bağışta bulunması gerekiyordu, bazen buluyorlardı da, insanların içindeki iyiliği gösteriyordu bu.

Charmaine, Ev Hali programını izledikçe yürekleniyordu çünkü onunla Stan'ın başına gelenler herkesin başına gelebilirdi. Ama sonra Lucinda Quant kanser oldu, saçları döküldü, o haliyle hastane odasından canlı yayına başladı, Charmaine de ruhu sıkıldığı için izlemeyi bıraktı Lucinda'yı. Ama şifa diledi ona içinden.

Bazen Deirdre ile sohbet ediyorlar. Hayat hikâyelerini anlatıyorlar ve Deirdre'ninki Charmaine'in hikâyesinden kötü, Win Ninesi gibi iyi insanlar daha az, cinsel taciz daha çok, bir de kürtaj var ki bu Charmaine'in asla kaldıracabileceği bir şey değil. Hap kullanıyor şimdilik, Deirdre'den ucuza alabiliyor; hep çocuğu olsun istedi ama Stan'le birlikte arabada yasarlarken kazara hamile kalsa altından nasıl kalkar hiç bilmiyor. Eski zamanların daha dirayetli kadınları, okyanus aşan gemiler, tenteli at arabaları gibi daracık alanlarda çocuk büyütebildi. Ama arabada olmaz. Kokular arabanın döşemesinden hiç çıkmıyor; kusmalara filan karşı çok dikkatli olmak lazım.

On bire doğru Stan'le birlikte birer çörek daha yiyorlar. Sonra bir lokantanın arkasındaki çöp konteynırını deniyorlar bir umut ama talihsizlik, tertemiz edilmiş bile. Öğlen olmadan Stan onu bir dükkân sırasındaki çamaşırhaneye götürüyor –daha önce gittikleri bir yer, iki makinesi çalışıyor hâlâ– ve Stan arabayı beklerken o içeri girip çamaşırları yıkıyor, telefondan ödemesini yapıyor. Beyaz giysilerini –pamuklu geceliklerini bile– çoktan elden çıkardı, koyu renklerle değiştirdi. Beyazları temiz tutmak çok zor, sararmış hallerini de hiç sevmiyor. Sonra öğlen yemeği olarak dilim peynir ve bayat baget yiyorlar yine hazır kahve eşliğinde. Bu akşam biraz daha iyi beslenirler çünkü Charmaine para alacak.

Sonra Stan onu Toz'a bırakıp akşam yedide alacağını söylüyor.

Brad, Deirdre izinli diyor, hastalanmış gelemiyormuş, ama önemli de değil çünkü fazla bir hareket yok. Birkaç adam var barda oturup çeşitli biralar içen. Karatahtaya farklı farklı kokteyl adları yazılı ama onlardan isteyen yok.

Günün tanıdık bıktırıcılığına hazırlıyor kendini. Birkaç haftadır çalışıyor burada ama daha uzun geliyor ona. Beklemek, beklemek, beklemek insanların karar vermesi, bir şeylerin olması için. Ruby Slippers Bakımevi'ndeki gibi biraz, sloganları da "İnsanın evi gibisi yok"tu üstelik, insanların kendi evlerinde hayatlarını sürdüremedikleri için oraya geldikleri düşünüldüğünde hastalıklı bir bakıştı aslında. İşin büyük bölümü insanlara belli aralıklarla yiyecek ve içecek servis etmektir Toz'daki gibi, onlara iyi davranmaktır Toz'daki gibi, bir de bol bol gülümsemektir, Toz'daki gibi. Arada bir eğlence gelirdi, terapi palyaçosu, terapi köpeği, sihirbaz, hayır işi yapan müzik grubu gibi. Ama genellikle fazla bir şey olmazdı kartal yavrularına bağlı kameraları yayınlayan sitelerde olduğu gibi, parça parça ve gürültülü bir ölümün yay-

garası kopana dek. Aynı Toz'daki gibi. Ama mümkün mertebe mekânın dışına çıkarıp orda dövüyorlar.

“Tazele” diyor bardaki adamlardan biri. “Aynısından.” Charmaine duygusuzca gülümseyip birayı buzdolabından çıkarmaya eğiliyor. Doğrulurken aynada görüyor kendini – hâlâ fena değil, uykusuz geceye rağmen çok yorgun görünmüyor– ve adamın onu dikizlediğini fark ediyor. Kaçırıyor gözlerini. İş mi attı, frikik mi verdi öyle eğildiğinde? Hayır, işini yapıyordu sadece. Bakarsa baksın.

Geçen hafta Sandi ve Veronica arada iş tutmak ister mi diye sordular. Barda kazandığından daha çok kazanırdı, hele ekstraya çıkarsa daha da çok. Civarda bir-iki odaları vardı kullanabileceği, Düzüş Locası'ndan çok daha düzgün, yatakları filan olan. Charmaine yeni bir soluktu: Müşteriler tatlı, iri gözlü, çocuk suratlı sarışınları çok tutuyordu.

Yok canım, dedi Charmaine. Olmaz, yapamam ki! Bir an heyecanlanmamış değildi bir pencerenin aralığından bakıp içeride kendisinin başka bir halini görmüş, daha tantanalı ve kazançlı gizli hayat sürerken izlemiş gibi. Mali açıdan daha kazançlı olacağı kesin, hem Stan için yapacak bunu, değil mi? Yaşananları haklı çıkarır o zaman bu. Yabancı erkeklerle yaşanan değişik şeyleri. Nasıl olurdu acaba?

Ama olmaz, yapamaz çünkü tehlike büyük. O tür adamların neler yapacağı hiç belli olmaz, kaptırıp gidebilirler. Kendilerini o şekilde ifade edebilirler. Hem Stan öğrenirse ne olacak? Para ne kadar lazım olursa olsun asla göz yummaz. Yıkılır. Üstelik yanlış bir şey.

Çıkmazlarda

Stan, Conor'ın bilinen son adresi olarak yarı metruk bir sokakta pencerelerine tahta çakılmış bir eve gidiyor. Pencerelerin bazılarından izleyen yüzler olabilir de, olmayabilir de. Belki ışık oyunudur sadece. Bir zamanlar bir ortak bahçe varmış, şimdi solmuş sarmaşıklarla çevriliymiş etrafı. Diz boyu sivri otların arasından tahta kazıklar görünüyor. Merdivene giden çatlak kaldırıma, on yaşındayken Con'la kulüp odasına çevirdikleri alet kulübesindekine benzer kırmızı bir kuru kafa boyanmış. Ne sanmışlardı acaba kendilerini? Kor-san olsa gerek. Simgelerin devamlılığı çok garip.

Stan onu son gördüğünde, iki üç yıl önce, Con bu eve çökmüştü. Bir mesaj almıştı Con'dan, acil bir şey var gibi de hissetmişti, ama geldiğinde her zamanki gibi borç isteyeceğini öğrenmişti.

Con'ı bulduğunda don atlet –kolundan yukarı tırmanan bir dizi örümcek dövmesiyle– duvara mor tahta kalemiyle çizilmiş çıplak kadın silüetine bıçak fırlatmaktaydı, beyinsiz arkadaşlarından bir grubu da etrafına oturmuşlar, cigara çevirip tezahürat yapıyorlardı. Stan o tarihlerde henüz işsiz olmadığından kendini üstün görüyordu hâlâ, Con'a bir baltaya sap olamama konulu ağabey nutuklarından çekmişti, Con da livata içeren bir cevap vermişti kendisine. Elemanlardan biri Stan'ın kafasını koparmayı teklif etmişse de Con gülüp geçmiş, ortamda bir kafa koparılacaksa da kendisinin koparacağını beyan etmiş, ardından da “Abim o benim” demişti, “para meselesine

gelmeden önce bir nutuk çekecek illa.” Biraz pis bakıştıktan sonra sarılıp sırtlarını sıvazlamışlar, Stan Con’a iki yüz dolar borç vermiş ve bir daha haber alamamıştı, şimdi alabilse harika olurdu. Sonra Stan bir hata yapıp kayıp İsviçre çakısını sormuş, Con bir aptal çakıyı bu kadar kafaya takmasını komik bulup gülmüş, sonra dokuz yaşındaki gibi küfürleşmişlerdi.

Stan boyası kabarmış yeşil kapıyı vuruyor. Cevap gelmeyince itiyor, kilitli değil. İçeride bir kundakçı yangın çıkarmış olacak çünkü her taraf is tutmuş; sıcak gün ışığı yerdeki pencere camı kırıklarından çakıyor. Conor’ın evin içinde bir yerlerde kararmış bir iskelet halinde duruyor olabileceği aklına gelince içi buruluyor ama yanık, çatısı çökmüş odalarda kimse yok. Kararmış ve fare yuvasına dönmüş mobilyalardan duman kokusu sızıyor.

Döndüğünde bir adamı arabanın camından bakarken, şüphesiz soysam mı diye düşünürken buluyor. Adam ufak tefek, silahlı değil gibi görünüyor, yani Stan gerekirse onu alaşağı edebilir. Ama en iyisi uzak durmak.

“Kolay gelsin” diyor kirli gri gömlek ve tepesi dökülmüş saçlara. Adam hızla dönüyor.

“Bakıyordum” diyor. “Güzel arabaymış.” Sevimli gibi gülümsüyor ama kanmıyor Stan: Çökük gözlerinden kurnazlık okunmakta. Bıçağı olabilir mi?

“Conor’ın ağabeyiyim ben” diyor. “Burada otururdu.” Hava dönüyor birden. Az önce aklından ne geçiyorduysa, artık kalkışmayacak. Demek ki Con hâlâ hayatta, iki yıl öncesine kıyasla daha da kötü bir üne sahip.

“Burada değil” diyor adam.

“Evet, fark ettim” diyor Stan. Bir sessizlik. Adam ya biliyor Conor’ın yerini ya da bilmiyor. Şimdi ise bu bilgi için Stan kaç para öder tartmakla meşgul. Sonra ya yalan söyleyip Stan’i başından savmaya çalışacak ya da doğru söyleyecek. Birkaç yıl önceki Stan, bu durumu şimdikinden daha korkutucu bulurdu.

Sonunda adam, “Ama yerini biliyorum” diyor.

“O zaman götürürsün artık” diye cevap veriyor Stan.

“Üç dolar” diyor adam elini uzatarak.

“İki. O da kendisini görünce” diyor Stan sol elini cebinden çıkarmayıp. Conor’ın bulunmadığı bir boşluğa para ödeyecek hali yok. Zaten üstünde iki dolar olmadığı için herhangi bir para ödeyecek hali yok. Ama Con’da vardır. Con öder. Ödemek istemezse, herifin kalmış iki dişini de dönebilir.

“Seni görmek istediğini nereden bilelim?” diyor adam. “Belki ağabeyi değilsin.”

“O da senin riskin” diyor Stan gülümseyerek. “Arabayla mı gidiyoruz?” Tehlikeli olabilir –adamı ön koltuğa oturacak mecburen, üzerinde silah olabilir yine de. Ama göze almak zorunda.

İkisi birbirinden tedirgin, biniyorlar. Düz gidip köşeyi dönüyorlar. Başka bir sokak, bu sefer perişan çocuklar sönük bir futbol topu tekmelemekte. Nihayet bir karavan parkı, daha doğrusu park halinde birkaç karavan. Kısık gözlü iki adam duruyor girişinde, birinin teni kahverengi diğeriinki değil. Bir nevi istihkâm durumu.

Stan arabayı durdurup camı açıyor. “Conor’ı görmeye geldim” diyor. “Adım Stan. Ağabeyiyim.”

“Bana öyle dedi” diyor yanındaki adam kendi kıcını sağlama almak için.

Fedailerden biri sol ön tekere vuruyor ayağını hafifçe, diğeri cep telefonunda kısa bir konuşma yapıyor. Camdan içeri bakıp konuşmaya devam ediyor –Stan’in eşkâlini verdi şüphesiz. Sonra arabadan inmesini işaret ediyor.

“Merak etme, biz göz kulak oluruz” diyor telefonlu Stan’in aklında o an beliren lastikleri ve götürülebilecek her şeyi sökölümüş araba imgesini okuyup. “İçeri geç. Herb yolu gösterecek.”

“Dua et bir yanlış olmasın” diyor ikinci adam Herb’e. “Yoksa bir değil iki mezar kazarsın.”

Conor en uzaktaki karavanın arkasında, herhalde eskiden üzerinde ev olan ot bürümüş bir arsada duruyor. Boyu uzamış sanki. Kilo vermiş de ondan; şişman bir dönemi de oldu ama şimdi formunda. Bir ağaç kütüğüne, yok, üst üste dizilmiş tuğlalara koyduğu bira kutusuna nişan almakta. Kullandığı silah, Stan'in çocukluğundan hatırladığı bir havalı tüfek. Onundu eskiden, Conor bilek güreşi turnuvasında kazandı. Con'ın turnuva anlayışı basitti: Oyun Con kazanana kadar devam eder, kazandığında biter. Stan'den iri değildi ama daha kurnazdı. Ayrıca şiddet eğilimi çok daha fazlaydı. Çocukken de kapatma düğmesi tutukluk yapardı mutlaka.

Tın! ediyor kutuya çarpan saçma. Stan'in kılavuzu araya girmiyor ama yana çekildiği için Conor'ın dikkatini çekmiş oluyor.

İki tın daha geliyor: Con tınmıyor varlıklarına. Sonunda duruyor, tüfeği briketlere yaslayıp bırakıyor ve arkasını dönüyor. Oha, tıraş olmuş! Ne girdi acaba bu çocuğun içine? "Vay biraderim Stan" diyor sırtarak. "Ne var ne yok?" Kollarını açarak ona geliyor, sırt sıvazlama işini biraz çekinerek yapıyorlar.

"Ben getirdim arkadaş" diyor kara kuru adam. "Gözün evde olsun demiştin ya."

"Aferin Herb" diyor Conor. "Rikki'ye söyle, bir şeyler verir sana." Adam ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor. "Zekâ hepten gidik. Gel bira içelim" diyor Conor ve karavanlardan birine giriyorlar. Airstream, hem de lüksünden.

Salonu, temizliği ve serinliğiyle şaşırtıyor. Conor oraya buraya çöp yığmamış, çükünü avuçlayan rock yıldızlarının posterlerini asmamış gençlik odasına yaptığı gibi. Stan savunurdu onu oysa, annesine babasına karşı. Doğru yola gelir derdi. Belki gelmemesi o kadar da kötü olmadı. Duruma bakılırsa bir geliri var, hem de hatırı sayılır.

Açık gri dekorasyon, fazla göze batmadan etrafa yerleştirilmiş metalik teknoloji ürünleri, pencerelerde perdeler,

zevкли bir dokunuş. Conor'ın hayatında bir kadın mı var yoksa? Hanım hanımcık biri ama, motor değil. Yoksa iyi mi kazanıyor? “Çok güzelmiş” diyor Stan kendi sıkış tepiş, kokulu arabasını düşünüp kederlenerek.

Con buzdolabına gidip iki bira çıkarıyor. “İdare ediyorum” diyor. “Senden ne haber?”

“Çok iyi değil” diyor Stan. Yemek masasına geçip oturuyorlar, biraları dikiyorlar.

“İşten atıldın” diyor Con usturuplu bir sessizliğin ardından. Soru değil.

“Nerden bildin?” diyor Stan.

“Yoksa niye beni arayasın ki?” diyor Con iğnelemeden.

İnkâr etmenin anlamı yok, Stan de etmiyor. “Belki dedim, belli mi olur.”

“Evet borcum var sana” diyor Con. Kalkıyor, arkasını dönüyor, kapıda asılı bir ceketin ceplerini kurcalıyor. “İki yüz idare eder mi şimdilik?” diyor. Stan bıyık altından teşekkür edip paraları cebine atıyor. “İşe ihtiyacın var mı?”

“Ne işi?” diyor Stan.

“Bildğin işler ya” diyor Con. “Türlü çeşitli. Hesap takibi yapabilirsin. Para hesabı gibi. Yurtdışına çıkarabilirsin. Şuraya buraya zulalarsın. Saygın işadamı gibi gösterirsin bizi.”

“Ne işler peşindesin sen?” diyor Stan.

“Sıkıntı yok” diyor Conor. “Tehlikeli işler değil. Özel işler. Sipariş üzerine.”

Stan, sanat eseri hırsızlığı yaptığını düşünüyor bir an. Ama bu civarda çalınacak sanat eseri kalmış mıdır ki? “Sağol” diyor. “Sonra bakarız.” Güvenli bir iş bile olsa kardeşi için çalışmaya hiç niyeti yok. Aileden geçinmek gibi olur öylesi. Şimdi biraz parası ve nefes alma imkânı olduğuna göre çevresine bakınabilir. Düzgün bir iş bulabilir.

“Ne zaman istersen” diyor Con. “Telefon lazım mı sana? Dakikası dolu. İdareli kullanırsan bir ay dayanır.”

İkinci bir telefon fena olmaz mı? Charmaine'le birbirlerini arayabilirler böylece. Kontörü gittikçe. “Nereden geçti eline?” diyor Stan.

“Silindi, merak etme” diyor Con. “Takip edilemez.”

Stan telefonu cebine atıyor. “Yenge nasıl?” diyor Con. “Charmaine miydi?”

“İyi, iyi” diyor Stan.

“Canım iyidir mutlaka” diyor Con. “Zevkine güvenirim. Ama durumu nasıl diyorum?”

“İdare ediyor” diyor Stan. Con’ın sevgilileriyle ilgilenmesi onu hep tedirgin etti. Con, Stan’in kızlarını paylaşabileceğini düşünüyordu, isteyerek veya istemeden. Stan’in sevgilileri arasında buna olur diyen de çıkmıştı. Hâlâ acıtıyor.

Con’dan geceleyin gelen serserileri savuşturmak için bir tabanca istemeyi düşünüyor ama onun karşısında zayıf durumda ve Con’ın ne diyeceğini biliyor: “Oyuncak tabanca tutmayı bile beceremezdin sen, kendi ayağına sıkarsın.” Daha fenası: “Karşılığında ne vereceksin? Yengenin tadına bir de ben bakayım? Onun da hoşuna gider. Kızma! Şaka şaka!” Veya: “Olur tabii, benim için çalışman karşılığında.” O da denemiyor.

İki fedai Stan’e arabasına kadar eşlik ediyor. Şimdi çok daha sıcak davranıyorlar, hatta ellerini uzatıyorlar tokalaşmak için.

“Rikki.”

“Jerold.”

“Stan” diyor Stan. Sanki bilmiyorlar da.

Tam o arabasına binerken, kapıya başka bir araba yanaşiyor: Pahalı bir hibrid bu, siyah renkli, camları filmli, çok şık. Con basbayağı zenginlerle düşüp kalkıyor demek ki.

“İş geldi” diyor Jerold. Stan içinden kimin çıkacağını merak ediyor ama inen olmuyor. Onun gitmesini bekliyorlar.

Satış

Charmaine boş durmamayı seviyor ama bazı akşamüstleri Toz'da meşgul olunacak bir şey bulmak zor. Bar tezgâhını iki kere sildi, bardakları düzenledi. Yakındaki televizyona bakabilir ama eski bir beysbol maçının tekrarı oynuyor; spora büyük ilgi duymadı, bir grup adamın bir sahada birbirlerini ve topu kovalayıp yakalayınca kucaklaşmalarını, zıplaşmalarını, bağrıışmalarını, pandikleşmelerini bu kadar cazip kılanın ne olduğunu hiç anlayamadı.

Ses şimdi kısık ama reklam başlayınca açılır, mesaj iyice alınsın diye altyazı da geçiyorlar ekranda. Genelde spor programlarının arasında araba ve bira reklamı olur ama birdenbire farklı bir şey çıkıyor.

Omuz planından çekilmiş takım elbiseli bir adam, ekrandan dosdoğru gözlerinin içine bakıyor. Daha ağzını açmadan ikna edici bir hali var –öyle oturaklı duruyor ki, söyleyeceklerinin çok önemli olduğunu hissettiriyor. Konuşmaya başlayınca da aklını okuduğuna yemin edebilir Charmaine.

“Arabada yaşamaktan bıktınız mı?” diye soruyor ona. Sahiden, dosdoğru ona konuşuyor! Olamaz tabii, varlığından bile haberi yok, ama öyle hissediliyor. Gülümsüyor, tebessümü çok anlayışlı. “Elbette bıktınız! Dünyaya bunun için gelmediniz. Başka hayalleriniz vardı. Bu çileye mecbur değilsiniz.” Ay evet, diyor içinden Charmaine. Bitsin bu çile! Hislerine tercüman oldu.

Sonra, kara camdan duvara benzeyen bir şeye açılmış kapıya dönüyor kamera, genç çiftler el ele, enerjik, güler yüzle bu kapıdan giriyorlar. Pastel renkli baharlık kıyafetler. Sonra bakımlı, yeni boyanmış, çimenleri çit çalıları yerinde, önünde hurda araba bahçesinde enkaz kanepeler durmayan bir ev görünüyor, kamera ikinci katın perdelerinden –perdesi var!– zum yaparak içeri giriyor ve etrafı dolaşıyor. Ferah! Aydınlık! Çok uzaklarda, belki başka ülkelerde, deniz kıyısında ya da kırdaki yapılmış villalar için kullandıkları sıfatlar. Açık banyo kapısından derin bir küvet gösteriyor kendini, yanına kat kat bembeyaz havlular atılmış. Dev bir yatak, mavi pembe çiçek desenli neşeli yatak takımları, dört adet yastık. Charmaine’in vücudundaki her bir kas o yatağı, o yastıkları aşeriyor. Ah şöyle bir gerinse! Win Ninesi’nin evinde duyduğu huzur ve güven duygusuyla derin ve rahat bir uykuya dalabilse!

Win Ninesi’nin evi aynı bunun gibi değildi tabii. Çok daha küçüktü. Ama düzenliydi. Küçüklüğünden bir evi daha hayal meyal hatırlar gibi; ekrandaki eve benziyor olabilirdi o. Hayır: Belki benzeyebilirdi, o kadar karmakarışık olmasaydı. Yere saçılmış kıyafetler, mutfakta yığılı bulaşık. Kedi de mi vardı? Belki, bir süre. Kediye dair bir kötülük. Holde bulmuştu ama şekli bir acayıptı, içinden bir şeyler de sızıyordu. *Temizle şu pisliği! Sakın cevap verme!* Vermemişti cevap –ağlamak cevap vermek değildi– ama bir farkı olmamıştı, yine suçlu oydu.

Yatak odasının duvarında, yumruk genişliğinde bir delik vardı. Normaldi, çünkü yumrukla açılmıştı. Bir şeyler saklardı o deliğe. Tüylü hayvanlarından biri. Köşesi dantelli kumaş mendil– kimindi acaba? Bulduğu bir dolar. Elini çok uzatırsa öbür tarafa geçer, orası da suyla dolu olur, içinde kör balıklar ve dişli yaratıklar yüzüyor olur, dışarı dökülürler diye korkardı. Dikkat ederdi.

“Hatırlıyor musunuz eski hayatınız nasıldı?” diyor adamın sesi nevresimlerin ve yastıkların üzerine. “Tanıdığımız, bildiğimiz dünya yerle bir olmadan önce? Consilience şehrinde faaliyet gösteren Pozitron Projesi’nde o hayata tekrar kavuşabilirsiniz. İstihdam sağlamakla kalmıyor, hepimizin güvenliğini tehdit eden unsurlara karşı koruma sağlıyoruz. Halden anlayan insanlarla çalışmak istemez misiniz? Kendi sorunlarınızdan kurtulurken, yurdumuzun işsizlik ve suç sorunlarına çözüm olmak istemez misiniz? Verin pozitif!”

Adamın yüzüne dönüş. Yakışıklı bir yüz denemez ama güvenilir bir sima. Matematik öğretmeni gibi, rahip gibi. Samimi olduğu anlaşılıyor ve samimiyet yakışıklılıktan üstün. Çok yakışıklı adamlardan iş çıkmaz, derdi Win Ninesi, çünkü önlerinde çok seçenek olurmuş. Ne seçeneği? diye sormuştu Charmaine, Win Ninesi de, Boşver, demişti.

“Pozitron Projesi yeni üyelerini bekliyor” diyor adam. “Siz bizim ihtiyaçlarımızı karşılırsanız, biz de sizin ihtiyaçlarınızı karşılıyoruz. Pek çok alanda meslek eğitimi sunuyoruz. Olmak istediğinizi olma fırsatı önünüzde! O gün, bugündür!” Yine aynı gülümseme, aklının içine bakıyormuş gibi. Korkutucu bir şekilde değil ama sevecenlikle. Onun için en iyisini istiyor. Kendisi için bir şeyler isteyebilecek duruma gelince, hep istediği kişi olma yoluna girebilir o da.

Gel buraya. Çık saklandığın yerden. Yüzüme bak. Yine yaramazlık yaptın değil mi? Hayır cevabı yanılttı, ama doğru cevap Evet de değildi.

Kes zırlıtyı! Sus dedim sus, zırlama! Sen acı nedir görme-mişsin.

Unut o feci şeyleri canım, derdi Win Ninesi. Gel mısır patlatalım. Bak, çiçek topladım. Win Ninesi’nin ön bahçesinde küçük bir çiçek tarhı vardı. Kasımpatı, çuhaçiçekleri. O çiçekleri düşün, hemencecik uykuya dalarsın.

Reklamın ortasında Sandi'yle Veronica geliyor. Bara oturup diyet kolalarını içiyor, onun gibi reklamı izliyorlar. "Epey hoş" diyor Veronica.

"Yemezler" diyor Sandi. "Bu kadar laf yalansız olmaz. Adamın tipine baksan cebinde akrep var sanırsın."

"Bir denemekten zarar gelmez" diyor Veronica. "Düzüş Locası'ndan kötü olamaz. Hem o havlulara bayıldım!"

"Anlattıkları gerçek mi acaba?" diyor Sandi. "Düzmece" diyor Veronica, ikisi de gülüyorlar.

Charmaine bunun niye komik olduğunu anlamıyor. Adamın aradıklarının bu kızlar gibi tipler olmadığını düşünüyor ama bunu söylemek hem büyük ukalalık olacak hem de kalplerini kıracak, özünde iyi insanlar olduklarını da bildiğinden, "Sandi" diyor, Bence sen kesin hemşire olursun!" Ekranın altından bir telefon ve web adresi geçiyor, Charmaine aceleyle not ediyor. Çok heyecanlandı! Stan onu almaya geldiğinde, telefonlarından ayrıntılarına bakabilirler. Vücudunun kirliliğini hissediyor, üstündeki kıyafetlerden, saçından, yandaki kanatçının yanık yağından gelen berbat kokuyu duyuyor. Bunların hepsinden arınabilir, soğanın kabuğu gibi sıyrılıp kurtulabilir ve o tenden ayrılıp farklı bir insan olabilir.

Bu yeni evde çamaşır ve kurutma makinesi var mıdır ki? Tabii vardır. Yemek masası da. Yemek tarifleri: Tarifler okuyup pişirebilir yine, Stan'le ilk evlendiklerinde yaptığı gibi. Öğle yemekleri, samimi akşam yemekleri, ikisi baş başa. Sandalyeye otururlar yemek için, plastikte değil porselende yerler. Belki mum bile yakarlar.

Stan de mutlu olur; nasıl olmasın ki? Huysuzluğu azalır bir kere. Önce ciddi bir huysuzluk nöbeti geçirecek tabii üzerinde durulması gereken; bunlar dolandırıcıdır diyecek, sahtekârdır diyecek, boşuna başvurmayalım bizi almazlar diye diretecek. O ise denemezsek kazanamayız diye karşı çıka-

cak, bir denemekten ne sakınca gelir ki? Öyle ya da böyle ikna eder onu denemeye.

Başka çıkar yolu kalmazsa seks vaadiyle kandırır. Çarşafı temiz, dev gibi bir yatakta seks –hoşuna gitmez mi Stan’in? Camdan içeri girecek manyaklar olmadan üstelik. Kabul ederse ödül olarak bu gece arka koltuk tepişmesini bile kabullenebilir. Kendisi o kadar eğlenmez ama eğlence bekleyebilir. Hele bir yeni evlerine yerleşsinler de.

Zoka

Ana kapı

Pozitron Projesi'ne girmek çantada keklik değil. Herkesle ilgilenmiyorlar, bir otoparktan kalkan otobüste Charmaine'in Stan'e fısıldadığı gibi. Otobüsteki bazılarının alınmayacağı kesin; çok hırpani, sağlıksız tipler; dişleri çürümüş veya eksik. Stan, diş tedavisi de var mıdır diye düşünüyor. Yedikleri onca ucuz, şekerli pislige rağmen kendi dişlerinde şimdilik bir sorun yok.

Sandi ve Veronica da otobüste, arkaya oturmuşlar, yolluk diye aldıkları soğuk tavuk kanatlarını atıştırıyorlar. Arada bir, azıcık yüksek perdeden, gülüşüyorlar. Otobüsteki herkes gergin, özellikle Charmaine. "Ya kabul etmezlerse?" diye soruyor Stan'e. "Ya ederlerse?" Okuldaki spor takımı seçmeleri gibi diyor: İki şekilde de endişeleniyor insan.

Otobüs yolculuğu hiç durmadan çiseleyen yağmur altında saatler sürüyor; boş arazileri aşıyorlar, çoğunun kepengi indirilmiş dükkânların, metruk hamburgercilerin önünden geçiyorlar. Bir tek benzin istasyonları iş yapıyor gibi. Bir süre sonra Charmaine başını Stan'in omzuna yaslayıp uykuya dalıyor. Sarılıyor ona Stan, onu yanına çekiyor. Kendisi de uykuya dalıyor.

Otobüs, siyah camdan bir duvardaki kapının önünde durduğunda uyanmıştı çoktan. Güneş enerjisi, diyor içinden Stan. Böyle duvar haline getirmek mantıklı olmuş. Otobüs yolcuları uyanıyor, geriniyor, iniyor. Akşamüstü olmuş; güneş

sufle almış gibi bulutların arasından yüzünü göstererek altın bir ışığa buluyor onları. Çoğu gülümsemekte. Güvenlik kameralarının önünden geçip kabul odasına alınıyorlar, gözlerini okutup parmak izlerini aldırdıktan sonra her birine üzerinde bir numara ve barkod basılı plastik kartlar veriliyor.

Tekrar otobüse binerek Proje'nin yer aldığı Consilience kasabasından geçiyorlar. Charmaine gözlerine inanmadığını söylüyor: Her şey pırıl pırıl, fotoğraf gibi. Adeta bir dönem filminin setindeler. Hiçbirinin doğmamış olduğu eski günlerdeler. Heyecanla Stan'ın elini sıkıyor, o da karşılık veriyor. “Doğrusunu yaptık” diyor.

Önünde indikleri Armoni Otel'in kasabanın en iyi oteli olmakla kalmadığını söylüyor rehber olarak başlarına verilmiş şık giyimli genç adam, tek oteli olduğunu da ekliyor çünkü Consilience pek bir turizm merkezi değil. Balo salonunda ön kokteyle davet ediyor misafirleri. “Ambiyanstan hoşlanmazsanız istediğiniz zaman çıkabilirsiniz” diyor onlara. Espri olduğunu belli etmek için sırıtıyor.

Zira ambiyansın sevilmeyecek nesi var? Stan zeytini ısırmadan önce ağzında yuvarlıyor: Çok oldu zeytin yiyeli. Lezzeti, dikkatini dağıtıyor. Daha tetikte olmalı çünkü incelendikleri kesin, fakat bunu kimin yaptığını anlamak zor. Herkes öyle bir kibar ki! Zeytin gibi bu kibarlık da: Stan'ın gülümseyiş ve baş sallayışla gelen o yumuşak tabakayı hissetmediği de çok olmuş. Kim tahmin ederdi onun böyle cazip bir erkek olduğunu? Kendisi bilemez ama yaka kartları da olan üç kadın, onu kendi cazibesine ikna etmekle görevlendirilmişler belli ki. Salona bakınıyor: Charmaine benzer bir muameleyi iki erkek ve bir kadından görüyor. Toz Piksel'den iki yollu arkadaşı da o grupta. Onlar bile kendilerine çekidüzen vermişler, elbise geçirmişler üstlerine. Dışardan bakıldığında ücretli oldukları anlaşılmaz.

Akşam boyunca kalabalık giderek azalıyor –çaktırmadan elendiklerini düşünüyor Stan. Tavrı kötü olanların hepsi Tasfiye kapısından yollanıyor. Ama Stan ve Charmaine elemeyi geçmiş olacaklar ki parti bittiği halde hâlâ buradalar. Kalan herkese bir oda rezervasyonu veriliyor. Ayrıca bir karaf şarap dahil yemek fişi de veriyorlar ve başka bir genç adam onları az ilerideki Biz Bize lokantasına götürüyor.

Eski bir şarkı çalıyor fonda, yerde kalın halılar, masalarda beyaz örtüler.

“Ya, Stan” diyor Charmaine iki kişilik masalarındaki pilli mumların üzerinden, “rüyalarım gerçek oldu sanki!” Küçük vazodaki gülü alıp kokluyor.

Yapma o, demek istiyor Stan. Ama neden tadını kaçırsın ki? Çok mutlu işte.

O gece Armoni Otel’de kalıyorlar. Charmaine iki kez banyo yapıyor, havlulara sarındıkça uyarılıyor. Benden bu kadar tahrik olmaz diye düşünüyor Stan, ama onu geri çevirmedikçe şikâyetin ne anlamı var? “Bak” diyor sonrasında. “Arabının arka koltuğundan çok daha iyi değil mi?” Eğer Pozitron Projesi’ne katılırsak, diyor, o berbat arabaya da veda edebilir, sokak ortasında bırakabiliriz, isteyen hırsız didik didik etsin, alsın götürsün; çünkü artık onların ihtiyacı olmayacak.

Gece gezmesi

Ertesi gün atölyeler başlıyor. İlkinden sonra hâlâ gidebileceklerini söylüyorlar. Hatta gitmeleri şart çünkü Pozitron, adayların karar vermeden önce bütün seçenekleri değerlendirmesini istiyor. Gayet iyi bildikleri gibi, Consilience duvarlarının dışı kokuşmuş bir çöplük. İnsanlar açlıktan ölüyor. Leşçilikle, otlakçılıkla, çöp karıştırarak yaşamaya çalışıyor. Bir insan bu şartlara layık olabilir mi? Bu nedenle Pozitron Projesi'nin umudu –samimi umudu– her birinin dışarıdaki son gecesini geçirmesidir. Enine boyuna düşünüp tartsınlar. Proje asalakları, bir arkadaşına bakıp çıkacakları istemiyor bünyesinde. Taahhüt istiyor Proje.

Çünkü o geceden sonra ya içinde olacaksınız ya da büsbütün dışında. İçinde olmanın dönüşü yok. Ama sizi kimse zorlamayacak. Katılırsanız, kendi iradenizle katılacaksınız.

İlk günkü atölyeler çoğunlukla sunumlardan ibaret. Başındaki videoda Consilience kasabasının fırıncılık, muslukçuluk, bisiklet tamirciliği yapan sıradan mutlu insanları gösteriliyor. Consilience'ın içindeki Pozitron Cezaevi'nin turuncu tulumlar içindeki mutlu mahkûmları izletiliyor. Stan gözüyle bakıyor: Yarın taahhütnameyi imzalayacaklarını biliyor çünkü Charmaine'in aklına yattı. Biraz işkillenmesine –daha doğrusu işkillenmelerine; çünkü kahvaltıda Charmaine sütlü kahve eşliğinde greyfurt yerken “Emin misin hayatım?” diye sordu– rağmen banyo havluları konuyu kapattı.

Duvarın dışındaki geceyi, Stan'ın sipariş üzerine mobilyalarının kırıldığına, sigara kokusunun serpiildiğine, hamamböceklerinin getirtildiği, yandan gelen aşırı eğlence seslerinin kaydedildiğine kalıbını basacağı bir motelde geçiriyorlar. Ama Consilience, duvarlarının içindeki dünyaya can atmalarına yol açacak kadar gerçek geliyor. Büyük ihtimalle de gerçek; etrafta bu kadar enkaz varken, sahtesini yapmakla kim uğraşır?

Gürültü ve yatağın rahatsızlığı yüzünden uyuyamadıkları için, Stan pencerenin tıklatıldığını hemen duyuyor. "Hop! Stan!"

Siktir, bu ne şimdi? Eprimiş perdeyi çekiyor, dışarıyı kolaçan ediyor. Conor bu, iki fedaisi de arkasında.

"Conor!" diyor. "Ne işin var lan burada?" Gelen Con değil elinde levye, bir manyak da olabilirdi.

"Abi selam" diyor Con. "Gelsene dışarı. Konuşmamız lazım."

"Bu saatte mi lan?" diyor Stan.

"Lazım olmasa lazım der miyim?"

"Ne oluyor sevgilim?" diyor Charmaine yorganı çenesine kadar çekip.

"Kardeşim gelmiş" diyor Stan. Elbiselerini giyiyor.

"Conor mı? Onun ne işi varmış burada?" Con'ı sevmiyor, hiç sevmedi, Stan'i yoldan çıkaracakmış gibi hissediyor, sanki o kadar kolay güdülür de Stan. Con onun tasvip etmeyeceği davranışlarda bulunmasına yol açabilir, fazla içmesi ve söylemeye dilinin varmadığı ama muhtemelen fuhşu kastettiği diğer şeyler gibi. "Çıkma dışarı Stan, şimdi sana..."

"Bir şey olmaz" diyor Stan. "Adam kardeşim yahu, ne olacak!"

"Beni burada bırakma!" diyor telaşla. "Çok korkuyorum! Dur ben de geleceğim!" Con onu alıp bir batakhaneye götürmesin diye kendine bağlama numarası mı bu?

"Sen hiç çıkma yataktan tatlım. Ben hemen kapının önün-

deyim” diyor yatıştırabildiğini umarak. Yataktan boğuk bir burun çekme. Con kime elini atsa yoldan çıkarır.

Stan kapıdan dışarı sıyrılıyor. “Ne var?” diyor elinden geldiğince huysuz bir sesle.

“Sakın girme o işe” diyor Conor. Neredeyse fısıldayacak. “Güven bana. Hayır gelmez o işten.”

“Beni nasıl buldun?” diyor Stan.

“Telefon ne işe yarar? Sana telefonu ben verdim! Dolayısıyla takip ettim, enayi. Otobüse bindiğinden beri izliyorum seni. Birinci dersimiz, yabancılardan telefon kabul etme” diyor Conor sırtarak.

“Sen yabancı mısın ulan?” diyor Stan.

“Evet. O yüzden açık açık söylüyorum. Sana ne derlerse desinler sözlerine güvenme.”

“Nedenmiş?” diyor Stan. “Ne sakıncası var?”

“Şu sakıncası var ki, üst yönetimde değilsen dışarı çıkamıyorsun. Anca sandukayla omuzların üstünde” diyor Conor. “Senin iyiliğini istediğim için.”

“Ne geveliyorsun ağzında?”

“İçeride dönenleri hiç bilmiyorsun” diyor Con. “Bu ne demek? Sen biliyor musun?”

“Duydum bir şeyler” diyor Conor. “Sana göre değil. Delikanlı adam işini son görür. Yoksa bitirirler. Sen fazla yumuşaksın.”

Stan çenesini çıkarıyor. Bir zamanlar bu yumruklaşmanın habercisiydi. “Paranoyaksın oğlum” diyor.

“Öyle olsun. Uyarmadı deme” diyor Con. “Sen sözümü dinle, bulaşma bu işlere. Bak abi-kardeşiz burada. Sen bana yardım ettin, ben de sana ederim. İşe, paraya sıkışırsan, bir yardımımız dokunursa yerimi biliyorsun. Yengemi de getir.” Sırıttıyor Con. “Başımızın üstünde yeri var.”

Bundan demek. Charmaine’i gözüne kestirdi Con. Stan bu tufaya gelmez. “Sağol kardeşim” diyor. “Eksik olma. Bir düşüneyim.”

“İnanmam” diyor Conor ama neşeyle gülümsüyor, birbirlerinin sırtlarını sıvazlıyorlar.

“Stan?” diye endişeli sesi geliyor Charmaine’in odadan. “Sen git de yengemi avut” diyor Conor ve Stan aklından geçeni biliyor: Çatır çatır.

Con ve fedailerinin gidişine bakıyor; uzun siyah bir arabaya biniyorlar, denizaltı sessizliğiyle geceye karışıyorlar. Karavanların orada gördüğü araba muhtemelen. Con gibi paraya konmuş tipler hep böyle arabalara meraklıdır.

Stan’in de itirazı olmazdı böyle bir arabaya tabii.

İkiz Kent

Ertesi sabah son adımı atıyorlar. Stan şartları doğru dü-rüst okumadı bile çünkü Charmaine çok istiyor girmeyi. Bu kadar insanı geri çevirirlerken bizi seçtiler, diyor. Stan imza-sını atarken buğulu gözlerle gülümsüyor ona. “Çok teşekkür ederim” diyor. “Hayatımız kurtuldu.”

Sonra atölye çalışmaları tüm hızıyla başlıyor, daha doğru-su, şeflerden birinin dediği gibi, reklamları izlediniz, şimdi haberler. Bir sürü yeni ve şaşırtıcı şey öğrenecekler, tam bir konsantrasyonla çalışmaları lazım. Erkek atölyeleri şu taraf-ta, kadın atölyeleri bu tarafta çünkü kadınlar ve erkeklerin sı-navları, görevleri, beklentileri ayrı olacak, kaldı ki projenin ce-zaevi aşamasında –bunu size yakında ayrıntılarıyla anlataca-ğız– bir aya kadar ayrı olmaları gerekebilir, şimdiden alışsalar iyi olur, diyor ilk atölyenin şefi gülerek. Hem hepsinin de bil-diği gibi insan hasret kalınca daha çok özler. Bir daha gülüyor.

Yalnız abaza yaman olur, diyor Stan içinden. Ergen Conor’ın uydurduğu aforizmalardan biriydi bu. Charmaine ve gruptaki diğer kadınların salondan çıkışına bakıyor. San-di ve Veronica arkalarını dönmüyorlar ama Charmaine ba-kıyor. Gözlerinin içi gülüyor Stan’e kararlarından emin ol-duğunu göstermek için ama gerçekte biraz endişeli duruyor. Kendisi de endişeli zaten. Öğrenecekleri bu yeni ve şaşırtı-cı şeyler ne?

Erkekler atölyesinin şefleri, global bir düşünce kuruluşunun motivasyon konuşmaları programı mezunu altı genç, heyecanlı, siyah takım elbiseli, sivilceli delikanlı. Dimple Robotics'te geçirdiği eski hayatında Stan karşılaştı bu tiple. O zamanlar pek hoşlanmamıştı ama o zaman gibi şimdi de kaçarı yok çünkü atölyelere katılım zorunlu.

Arka arkaya derslere girdikleri bir günün sonunda, ne var ne yoksa ortaya dökülüyor. Consilience'a duyulan ihtiyacın gerekçesi, oluşumun tarihi, önündeki engeller, önüne çıkarılan güçlükler ve bu güçlükleri yenmenin önemi bir bir anlatılıyor.

Consilience/Pozitron ikiz kenti bir deney. Ama ultra ultra önemli bir deney; gençler *ultra* kelimesini belki on kez kullanıyor. Başarıya ulaşırsa –ve başarıya ulaşmak *zorunda* ve herkes üstüne düşeni yaparsa başarıya ulaşması *mümkün*– son zamanlarda ağır darbe almış pek çok yörenin kurtuluşu olmasının yanı sıra, en üst kademedен benimsenmesi halinde bütün ülkenin kurtuluşu da olabilir. İşsizlik ve suç sorunları tek bir hamlede çözülürken, bunlardan mağdur olmuş herkes yeni bir hayata kavuşabilir – hayali bile güzel!

Kendileri, yani yeni katılan Pozitron Planlamacıları ise birer kahraman! Kendilerini riske atarak, insan doğasının iyi yönünün ağır basacağına kumar oynayarak insan zihninin bilinmedik köşelerini keşfe çıktılar. İlk yerleşimciler gibiler, bir yol çizecekler, geleceğin önünü açacaklar: Gelecek onlar sayesinde daha güvenli, daha müreffeh, tümüyle daha iyi olacak! Refah onları minnetle hatırlayacak. Hikâye bu. Stan ömründe bu kadar çok palavra dinlemedi. Diğer yandan inanmak da istiyor.

Son konuşmacı, sivilcelilerden daha büyük ama çok da değil. Takım elbisesi aynı koyulukta, ama daha zengin duruyor. Dar omuzlu, gövdesi uzun, bacakları kısa, saçları da kı-

sa; ensesi sıfır tıraşlı, tepesi geriye taranmış. Her halinden okunuyor: *Mutaassıp biriyim ben.*

Yanında bir de kadın var, yine koyu renk takımlı, siyah ve düz saçını kâkül kestirmiş, çenesi geniş; makyaj yapmamış ama küpe takmış. Bacakları biraz fazla kaslı olsa da güzel. Yanda oturup cep telefonuyla oynuyor. Asistan mı bu? Belli değil. Stan, ablacıdır bu diyor. Aslında burada hiç olmaması lazım, burası erkek oturumu ve Stan ne sebeple girdiğini merak ediyor. Yine de herifi izlemekten iyi.

Adam, kendisine Ed diye hitap etmelerini isteyerek söze giriyor. İçlerinin rahat olduğunu umuyor çünkü bildikleri gibi –kendisinin de bildiği gibi– doğru seçimi yaptılar.

Şimdi onlarla perde arkasını konuşmak –paylaşmak– istiyor. Pozitron'un kuruluşu için gereken izinleri almak çok zor oldu. Resmi merciler kolay karar veremedi; birçok politika gurusu kışını sağlama almak için (kış kelimesini kullanarak gösterdiği cesarete hafiften sırtıyor) proje ilk açıklandığında basında kopan yaygaraya boyun eğdi. Proje sözcüsü, daha doğrusu sözcüleri –Ed kadına bir bakış atıyor, o da gülümsüyor– klavye delikanlılarının küstah saldırılarına, Consilience/Pozitron projesinin bireysel özgürlüklerin ihlali, totaliter toplum kontrolü girişimi, insan ruhuna hakaret olduğunu öne süren muhaliflere cesaretle göğüs gerdi. Ed aslında bireysel özgürlüklerin avukatı da olur, hâkimi de olur ama hepsinin bildiği gibi –Ed burada hınzırca gülümsüyor– bireysel özgürlükler karın doyurmuyor, insan ruhu faturaları ödemiyor, toplum denen buhar kazanının basıncını almak için de bir şeyler yapılması gerekiyor. Haksız mı? Takım elbiseli kadın başını kaldırıyor. Neye bakıyor acaba? Sakin ve ağır bakışları hepsinin üzerinde dolaşıyor. Sonra telefonuna dönüyor. Stan telefonu olmadan kendini çıplak hissediyor: Atölye başlamadan cep telefonlarını teslim etmeleri istendi. Yeni telefon verilecekmiş fakat sadece

duvarın içinde çalışırmış. Stan yeni telefonların ne zaman verileceğini düşünüyor.

Ed sesini alçaltıyor: Ciddi bir konu açılacak demek. Aynen de öyle oldu, grafiklerle dolu bir PowerPoint başladı. Finans dünyasının kodamanları paniğe yol açmamak için gerçek verileri sakladıysa da, diyor, bu bölgede işsizlik oranı tam yüzde 40 ve bunların yüzde 50'si yirmi beş yaşın altında. Düzenin temeline dinamit koymanın daniskasıdır bu; anarşiye, malın mülkün yağmalanmasına, devrim adı verilen ama üç beş çapulcunun orayı burayı yakmasından, tecavüzden, zayıf ve çaresizlerin terörize edilmesinden başka sonucu olmayan kalkışmalara çanak tutmaktır. Bu bölgedeki herkesin karşı karşıya olduğu acı gerçek bu. Kendileri de bu belirtileri görmüşler ki buraya kaydolmanın faydalarını teşhis etmişler.

Ne yapmalı? diye soruyor Ed kaşlarını çatarak. Nasıl hasır altı edeceğiz? Bunun toplumun menfaatine olduğundan herhalde hepsi emin. Siyasetçiler artık sözün bittiği yerde. Kalabalıkları hizaya getirmeye, toplumsal kontrolü sağlamaya, gençleri karanlık, der sokaklarda avlamaya şüphe-li kalabalıklara biber gazı ve basınçlı suyla müdahale etmeye ayrılabilen vergi geliri de, işgücü de belli. Özellikle kuzeybatı şehirlerinde bir zamanların ekonomik şahlanışından eser kalmadı, kuraklıktan kavrulan başka şehirlerde de durum iç açıcı değil. Varını yoğunu kaybedip hurda arabalarda, metro tünellerinde, hatta yağmur suyu kanallarında yaşamak zorunda kalan onca insan var. İnsanı kör eden kaçak alkolün, bir yılda mezara götüren uyuşturucuların kullanımı salgın boyutunda. Boş vermişlik gençlere, hatta orta yaşlılara da gitgide daha cazip hale geliyor; sorunlardan düşünerek kurtulma aşaması çoktan geride kaldıysa, beyne ne gerek var? Sorun olmanın ötesine de geçti hatta. Büyük çöküş yakındır. Bir zamanların müreffeh ülkesi, güzel şehirleri, yoksulluk ve çerçöp içinde bir mezarlığa mı dönüşecek?

İlk akla gelen daha çok hapishane yapıp içine daha fazla insan tıkmak oldu ama kısa zamanda bunun da maliyeti aldı başını gitti. (Ed burada birkaç slayt daha gösteriyor.) Üstelik suç konusunda profesyonelleşmiş hapishane mezunları, dış dünyaya döner dönmez bu becerilerini yeni işlerde kullanmak için bilenmeye başladı. Hapishaneler özelleştirildiğinde, mahkûmlar uluslararası iş çevrelerine ücretsiz işgücü olarak kiralanmaya başladığında bile maliyet-yarar grafiği iyiye gitmedi çünkü Amerikalı köleler, diğer ülkelerdeki köle işçilerin performanslarının gerisinde kaldı. Köle pazarında rekabetçiliğin bir ayağı gıda fiyatlarıydı ve Amerikalılar –ki her şeye rağmen iyi niyetlerini, karıncaezmez şefkatlerini korudular– Ed burada geniş, tepeden bakan bir gülücük takınıyor; mahkûmlarını bir deri bir kemik kalıncaya kadar çalıştırmanın yanı sıra açlıktan öldürmeye kıyamadılar. Siyasetçiler ve basın istediği kadar mahkûmları toplumun kanını zehirleyen bir balçık gibi gösterebilir, çırpı gibi bacakların üst üste yığıldığı ceset tepelerini ebediyen gözlerden sakınmak mümkün değil. Bilinmeyen bir sebepten ölümler olabilir –arada her zaman böyle ölümler olmuştur diyor Ed omuz silkerek– ama ceset tepeleri başka bir mesele. Biri tutar telefonla videosunu çeker; böyle şeyler er ya da geç açığa çıkar bütün çabalara rağmen, ondan sonra kim bilir nasıl bir tepki, hatta kalkışma doğar?

Stan ense kökünde bir ürperme hissediyor. Ed'in anlattığı adam kendi kardeşi olabilir! Yani özellikle Con'ı düşünerek söylememiştir, ama Ed Con'a yakından bakarsa, toplumun kanını zehirleyenler sınıfına sokacaktır kolayca. Stan böyle laflar edebilir, ne de olsa aile meselesidir, hem Con'ın bulaştığını düşündüğü işleri tasvip ettiği de yok, ama... Con'ın duyduğu dedikodular da bunlar mı? Pozitron el çabukluğu meselesine bu kadar sert mi yaklaşıyor? İlk seferde kapı dışarı mı?

Conor'ı arayıp biraz daha konuşmak istiyor. Burasına dair bildiklerini bir bir anlatsa. Ama telefonu olmadan araya-

maz. Bekleyelim görelim diyor kendi kendine. Buraya da bir şans verelim.

Ed kollarını televizyon vaizleri gibi açıyor, sesini yükseltiyor. Sonra Pozitron'u tasarlayanların aklına bir fikir geldi, diyor –ama ne fikir– cezaevlerinin ölçekleri düşürülür ve yönetimi rasyonel bir şekilde yürütülürse, iki tarafın da kazana-cağı ekonomik üniteler doğabilir. Bunlar istihdam da yarattır: İnşaat, bakım-onarım, temizlik, infaz memurluğu. Hastaneler, iş giyimi sektörü, ayakkabıcılar, hatta kendi çiftliği de varsa tarım işçiliği: İstihdamın sonu gelmezdi. Büyük cezaevleri bulunan orta ölçekli kasabalar kendi kendilerine yetebilir, bu kasabaların sakinleri orta sınıf konforu içinde yaşayabilirdi. Her sakinin ya mahkûm ya gardiyan olduğu durumda ise işsizlik sıfıra inerdi: Yarıları mahkûm olurdu zaten, diğerleri ise bir biçimde mahkûmların bakımıyla meşgul olurdu, ya da mahkûmların bakımını üstlenenlerin bakımıyla.

Nüfusun yüzde 50'sinden suçlu olmaları beklenemeyeceği için, görevin dönüşümlü olması en hakkaniyetli çözümdü: Herkes bir ay içeride, bir ay dışarıda. Her konutun iki hane tarafından kullanılacağı bir sistemde elde edilecek tasarrufu bir düşünün! Devre mülkün en mantıklı uygulaması.

Consilience/Pozitron ikiz kenti de buradan doğdu. Kendileri de bu projenin çok önemli unsurları şimdi! Ed, doğuştan satıcı bir adamın sıcak, açık, davetkâr tebessümüyle bakıyor. Çok mantıklı!

Stan kâr marjını, özel teşebbüs olup olmadığını sormak istiyor. Mutlaka özeldir. Altyapı ve tedarik ihalelerini birileri alacak, duvarları illa birileri dikecek, kapıdan görebildiği kadarıyla güvenlik sistemleri de çok ileri. Ama ses çıkarmıyor. Soru sormaya uygun bir zaman değil çünkü ekrana kocaman bir Consilience yazısı geldi:

CONSILIENCE = YARI MAHKÛMİYET + YARI DİRAYET. BUGÜN YATIN, YARIN İÇİN ZAMAN KAZANIN!

Anlamlı bir hayat

Stan, PR ve marka ekiplerinin hakkını vermek zorunda; Ed de böyle düşünüyor belli ki. Pozitron Projesi'nin mevcut bir cezaevinin adını değiştirdiğini anlatıyor onlara; çünkü “Kuzey Ceza İnfaz Kampüsü” sıkıcı ve sevimsiz bir isimdi. Buldukları isim olan “Pozitron” terim olarak elektronun antimatere karşılığı veya antiparçacığı demektir ama bunu bilen çok kişi yoktur değil mi? Fakat bir kelime olarak sesi güzel, havası pozitif. Sorunlarımızı çözmek için de pozitif yaklaşımlara ihtiyacımız var. En azılı muhalif bile –diyor Ed– en umutsuzu bile bunu kabul etmek zorundadır. Bunun ardından genel görünüm ve duyguyu danışmak üzere önde gelen tasarımcılarla çalışmışlardı. Görsel ve işitsel bakımdan ellili yıllar seçilmişti çünkü mutlu olduğunu beyan eden kişi oranı en yüksek o yıllarda çıkmıştı. Zaten buradaki amaçlarından biri de buydu: Mümkün merteye mutluluk. Ya bunu kim istemezdi?

Yeni ismi ve yeni estetiğiyle Pozitron büyük rağbet gördü. Haber siteleri, blog yazarları fikrin temeli sağlam dediler. Nihayet vizyon sahibi birileri çıkmıştı! Aralarındaki depresifler de bir denemekten sakınca gelmez dediler, diğer yollar çözüm olmamıştı. İnsanlar umuda açtı; azıcık heyecan vaat eden her şeyi yutacaklardı.

İlk televizyon reklamlarından sonra başvurulardan internet sitesi çökmüştü. Başvuracaklardı tabii, sayısız avantajı var-

dı. Kim istemez günde üç öğün mükellef yemeği, bir fincandan fazla su ile yıkanabilmeyi, temiz kıyafetler giyip akarsız piresiz rahat bir yatakta uyuyabilmeyi? Ortak bir amacın insana vereceği ilham da cabası. Duvarlarına küf yürümüş metruk bir apartmanın köşesinde çürüyeceğine, leş gibi kokan bir karavanda elindeki kırık şişeyle bir avuç izmarit için adam öldürecek ölü bakışlı gençleri savuşturarak uykusuz geceler geçireceğine, kazançlı bir işi olabilirdi insanın, günde üç öğün sağlıklı yemeği, biçilecek çimleri, budanacak çalıları, kamu yararına çalıştığını bilmenin huzuru, sifonu çalışan bir tuvaleti. Tek kelimeyle, daha doğrusu üç kelimeyle: Anlamlı bir hayat.

Son sunumun son slaydındaki son slogan buydu. Evde düşüneceğiniz son bir şey, diyor Ed. Yeni evinizde, Consilience'ta. Ve tabii Pozitron'un içinde de. Bir yumurta düşünün, akı ve sarısıyla. (Ekрана bir yumurta geldi, bir bıçak uzunlamasına kesti.) Consilience akı, Pozitron sarısı, birlikte tam bir yumurta oluşturuyorlar. Yavru çıkaracak bir yumurta, diyor Ed gülümseyerek. Son resim: Bir kuş yuvası, içinde altın bir yumurta parıldıyor.

Ed projeksiyonu kapatıyor, okuma gözlüğünü takıp bir listeye bakıyor. Pratik konular: Yeni cep telefonları ana salonunda dağıtılacak. Aynı zamanda evlere de tahsis edilecek. Ayrıntılar ellerindeki dosyanın yeşil sayfalarında verilmiş, fakat kısacası Consilience'ta herkesin iki hayatı olacak: Bir ay mahkûm, diğer ay gardiyan veya kasaba çalışanı. Herkesin bir Alternatifi var. Dolayısıyla bir bağımsız konut en az dört kişiye hizmet verebilir: İlk ayda bu evlerde siviller oturacak, ikinci ayda ise ilk ay mahkûm olanlar ilk ay sivillerinin yerini alacak ve bu evlere yerleşecek. Bu böyle dönüşümlü olarak aydan aya sürecek. Geçim masraflarının ne kadar azalacağını düşünsenize, diyor Ed göz kırparak, belki de tiki var.

Alım gücü ise her zaman önemli bir mesele: Başta hepsine belli bir miktar Pozidolar verilecek, bunları Consilience'taki mağazalarda ya da iç ağdan erişebilecekleri dijital katalogda kullanabilecekler. Hesaplarına her maaş günü ödeme yapılacaktır. Yaşam alanlarını kişiselleştirmek için satın alınan eşyalarını mahkûmiyet süresince depoya kaldırabilecek veya Alternatifleriyle paylaşabilecekler; kırılması durumunda Alternatifler bunları elbette kendi Pozidolarlarıyla yenileyecek. Tesisat ve elektrik işlerine bakan personel mevcut. Sızıntı da onların işi, diyor Ed. Çatı sızıntısı yalnız, bilgi değil, diye ekliyor gülümseyerek. Espri herhalde diyor Stan.

Yeşil sayfalara hızlıca göz atıyor. Bekârlar iki odalı dairelerde oturacaklar, bir başka bekâr ve Alternatifleri ile paylaşacaklar. Müstakil evler, çiftlere ve çocuklu ailelere tahsis ediliyor: İyi, demek Charmaine'le kendisine bunlardan verecekler. Çocukların gidebileceği iki okul var, biri cezaevinde, diğeri dışarıda. Küçük çocuklar ve bebekler mahkûmiyet döneminde kadınların yanında kalıyor, oyun okulları, kreş ve dans dersleri var. Özellikle küçük çocuklar için ideal ortam, anne-babaların memnuniyet endeksi çok yüksek.

Her konutta her yetişkine birer kilitli dolap tahsis edilmiş durumda. Katalogdan seçerek alabilecekleri sivil kıyafetlerini, mahkûmiyet aylarında burada tutuyorlar. Turuncu mahkûm tulumu ise Pozitron Cezaevi'nde kalıyor, mahkûmiyet döneminde giyiliyor, çıkarken temizlemeye bırakılıyor.

Cezaevi hücreleri de yenilendi, her ne kadar genel temayı bozmamaya özen gösterildiyse de hatırı sayılır imkânlar eklendi. Öyle eski tip bir cezaevine kapanmaları istenmiyor kimseden! Örneğin yemekler en az üç yıldızlı otel kalitesinde. Aslında kendisinin en çok hoşuna giden yemek usulü bu; çünkü özenli ve olumlu bir tavır, basit ve sağlıklı malzemelerden harika lezzetler çıkarabilir.

Ed notlarına bakıyor. Stan başını bir elinden diğer eline alıyor. Daha ne kadar uzatacak bu herif? Konuyu anladı, şimdilik telaşlanacak bir durum da yok gibi. Bir kahve iyi giderdi. Daha da iyisi bira. Kadın atölyelerinde Charmaine'e neler anlattıklarını merak ediyor.

Bir konu daha var, diyor Ed. Zaman zaman bir film eki-bi gelip Consilience dışındaki seyircilere gösterecekleri, buradaki ideal hayatı tasvir eden ve faydalı çalışmaları anlatan filmler çekebilir. Bunları kendileri de kapalı devre Consilience televizyonunda izleyebilirler. Aynı sistemde müzik ve sinema da bulunuyor fakat aşırılıkların önüne geçmek amacıyla pornografi veya ağır şiddet içerikli filmler, rock ve hip-hop müzik yer almıyor. Ancak yaylı çalgılar dörtlüleri, Bing Crosby, Doris Day, Mills Brothers, eski Hollywood müzikallerinin albümleri sınırsız dinlenebilir.

Öf be, diyor Stan içinden. Ninemin müzikleri. Peki ya spor, maç izleyebilecekler mi hiç? Dışarıdan sinyal alınabilir mi acaba diye düşünüyor. Futbolun ne sakıncası var ki? Ama ilk baştan böyle şeylere kalkışmamalı.

Bir iki şey daha var, diyor Ed. Kasabada ve cezaevinde tercih edecekleri işleri gösteren bir liste var, ilk üç tercihlerini yazacaklar, en tercih ettikleri on olmak üzere puan verecekler. Motosiklet kullanmayı bilmeyenler de sarı listeye adını yazdırsın, kurs salı günü başlıyor. Kişilerin motorları dolapları aynı renkte, kullandığı süre içinde herkes kendi motorundan sorumlu.

Bu çığır açan yeni oluşumda büyük başarıya ulaşacaklarından emin Ed. Şansınız açık olsun! Noel Baba gibi el sallayarak salondan çıkıyor. Koyu takım elbiseli kadın da peşinden. Belki korumadır, diyor Stan içinden. Bacakları kaslı.

İş listesini aldığı anda, Stan önce Robotik kutusunu işaretliyor. Ardından Bilgi Teknolojileri, son olarak motosiklet tamiri. Üç işi de yapabileceğini düşünüyor. Mutfak Temizliği'ne verilmediği sürece bir şey olmaz.

O akşam Charmaine’le Pozidolarlarını kullanarak ilk alış-verişlerini yapıyorlar ve yeni evlerinde ilk kez karşılıklı sofraya oturuyorlar. Charmaine kendine gelememi; mutluluktan kuş gibi ötüyor. Bütün dolap kapaklarını açmak, bütün cihazları çalıştırmak istiyor. Ne iş vereceklerini çok merak ediyor, scooter kursuna da yazılmış. Şahane olacak her şey!

“Hadi yatalım” diyor Stan. Kız kontrolden çıkmakta. Öyle coştı ki, ağ atmak lazım üstüne yakalamak için.

“Ay çok heyecanlandım!” diyor. Hadi canım, diyor içinden Stan. Keşke heyecanının nesnesi yavru kedi gibi mıy mıy konuşmakta olduğu bulaşık makinesi değil de kendisi olsa. Buranın bir saadet zinciri olduğu, bunu kavrayamayanların çulsuz açıkta kalacağı duygusunu üstünden atamıyor. Ama bu duyguya kapılması için somut bir neden yok. Belki yaradılışı nankör.

Sana açım

Stan, ikiz kentlere kaç gere girip çıktıklarını unuttu bile. İnsan yuvarlanıp gidiyor. Bir yıl geçti mi şimdiden? Fazla bile oldu. Bir ay motor tamiriyle uğraştı, ertesi ay cezaevinde yumurta sayma yazılımlarıyla ilgilendi, sonra yine motor. Altından kalkamayacağı bir iş olmadı.

Kahve fincanını durularken telefonun kulaklığından “Paper Doll” şarkısını dinliyor. Kendi kendine mırıldanıyor bile. Başta Consilience’taki müzikten hiç hoşlanmamıştı ama sonra yatıştırıcı olduğunu fark etti. Doris Day insanı tahrik bile edebilir hatta.

Bugün nöbet değişimi günü, Charmaine de o da cezaevine giriyorlar. İçeride, kadınlar koğuşunda ondan ayrı nasıl zaman geçiriyor? “Çoğunluk örgü örüyoruz” dedi ona. “Var-diya dışında. Sonra sebze bahçeleri var, yemek pişirilecek – sırayla yapıyoruz bu işleri. Çamaşır da var tabii. Revirdeki işim ise İlaç Uygulama Şefliği; sorumluluğu büyük! Sıkılmaya vaktim olmuyor. Günler uçuyor adeta!”

“Beni özlüyor musun?” diye sordu Stan bir hafta önce. “İçerdayken yani?”

“Tabii özlüyorum. Sorduğun şeye bak” dedi burnuna bir öpücük kondurup. Ama istediği şey burundan öpücük değildi. *Bana aç mısın, yanıyor musun benim için?* Bunları sormak isterdi. Ama sormaya yüreği yok çünkü güleceğinden emin.

Seks yapmıyor değiller. Hatta arabadakinden çok daha

fazla yapıyorlar ama Charmaine'in yoga gibi nefes egzersizleriyle icra ettiği bir seks bu. Onun istediği ise çaresi olmayan seks. Çaresizlik istiyor. Dur dur dur, vur vur vur! İsteddiği şey bu. Son zamanlarda bunu fark etti.

Kilere inip geniş yeşil dolabı açıyor, yazlık kıyafetlerini kaldırıyor: Şort, tişört, kot pantolon. Bir süre ihtiyacı olmaz bunlara; önümüzdeki ay döndüğünde sıcaklar geçmiş olur, polar kazaklar çıkar, gerçi eylülün havası da netamelidir. Çimenlere o kadar zaman harcaması gerekmeyecek ve bu da iyi bir şey. Ama berbat olur bahçe. Bazı insanlar çimene hiç sempati duymaz, kendiliğinden biter zanneder, bırakır öylece kurutur hepsini, sonra sarı karıncalar yuvalanır, çimeni tekrar çıkarmak çok uğraş ister. Kendisi hep burada olsa çimenler pırıl pırıl kalır.

Yukarıda banyoya temiz havlular yerleştirildi, yatağa temiz çarşaf serildi. Charmaine motoruna binip Pozitron'a gitmeden yaptı bunları. Son birkaç aydır evden Charmaine'den sonra çıkıyor, son kontrolleri o yapıyor: Küvet kirli olmasın, tek çorap kalmasın, sabun bitmiş olmasın, yerde saç telleri uçuşmasın. Ertesi ayın ilk günü dönen Stan ve Charmaine'in, evi pırıl pırıl, lekesiz, mis gibi limon kokarken bulmaları lazım, Charmaine de böyle bırakıyor. Çevremize örnek olalım diyor.

Her dönüşlerinde lekesiz bulmadılar evi. Charmaine'in tespit ettiği saçlar, ekmek kırıkları, parmak izleri çıktı karşılarına. Bununla da kalmadı: Üç ay önce Stan buzdolabının altından köşesi çıkmış bir not buldu. Belki ördek şeklindeki buzdolabı mıknatısıyla tutturulmuştu başta, Charmaine de alışveriş listesini buna tutturmayı seviyor. Consilience'ın, Alternatiflerle iletişimi kesinkes yasaklamış olmasına aldırmadan notu hemen okudu. Yazıcıdan çıkarılmıştı ama samimiyeti şaşırtıyordu:

Sevgilim Max, bir sonrakini iple çekiyorum. Sana açım! Çok ihtiyacım var sana! Öpücük ve daha neler neler – Jasmine.

Bir ruj izi var: Şeker pembe. Yok daha koyu, eflatun gibi. Lila değil, menekşe değil, bordo hiç değil. Charmaine'in baka baka bir hal olduğu renk kartelalarındaki isimleri bir bir çevirdi kafasında. Kâğıdı burnuna getirip kokladı; çilekli sakız gibi hafif bir kokusu vardı hâlâ.

Charmaine hiç bu renkte ruj sürmedi. Ve ona hiç böyle bir not yazmadı. Ateş almış gibi çöpe attı önce, sonra bulup çıkardı, tekrar buzdolabının altına itti. Jasmine, Max'e yazdığı notu bir başkasının ele geçirdiğini bilmemeli. Hem belki Max hep buzdolabının altından alıyordur böyle notları –bir tür cilveleşmedir aralarında– ve bulamadığında canı sıkılır. “Aldın mı notumu?” diye sorar Jasmine sarılmış yatarlarken. “Hangi not?” diye cevaplar Max. “Eyvah, biri buldu demek ki!” diye çığlığı basar Jasmine. Sonra da kahkaha atar. Hatta arzulu dudaklarının izini bir üçüncü kişinin görmüş olmasından tahrik bile olabilir.

Edilmeye ihtiyacı yok herhalde ya. Stan'in bir türlü aklından çıkmıyor Jasmine ve dudakları. Evde bile durum fena Charmaine'in yanında nefes alıp verişine rağmen, bazen hızlı bazen yavaş ne yaptıklarına göre –daha doğrusu onun ne yaptığına göre, Charmaine oyuncu değil de seyirci olmayı tercih ediyor genelde, tribünden tezahürat yapıyor. Hele Pozitron'un erkekler koğuşundaki dar somyasında, o bu se karanlıkta açık gözlerinin önünde dört kabarık yastık gibi duruyor; iç geçirecekmiş veya konuşacakmışçasına aralık. Dudakların rengini biliyor artık, arayıp öğrendi.

Fuşya. Nemli, iç gıcıklayıcı bir hali var. Acele et diyor o ağız. İhtiyacım var sana, hemen! Sana açım! Ama bu kez

Stan'e konuşuyor, giysileri onun dolabının yanında emanette duran adama değil. Max'e değil.

Evlerinde oturan, işlerini yapan, ihtiyaçlarını gören, kendisiyle Charmaine yokken normal bir hayat yaşıyormuş görüntüsünü sürdüren Alternatiflerinin adı Max ve Jasmine. Consilience protokolüne göre onların isimlerini bilmemeli, haklarında herhangi bir şey öğrenmemeli. Ama not nedeniyle isimlerini biliyor. Üstelik artık başka şeyler de biliyor – çıkarıyor, en doğrusu hayal ediyor.

Max'in dolabı kırmızı. Charmaine'in dolabı pembe, Jasmine'inki eflatun. Bir saat içinde –Stan hesabını kapatıp evden çıktıktan sonra– ön kapıdan girecek, kırmızı dolabı açıp kaldırdığı giysilerini çıkaracak, üst kata götürüp yatak odasındaki raflara, dolaplara dizecek bir aylık konaklaması için.

Sonra Jasmine gelecek. Dolabıyla uğraşmayacak başta. Birbirlerinin kollarına atılacaklar. Yok: Jasmine kendini Max'in kollarına atacak, vücudunu vücuduna bastırarak, fuşya dudaklarını açacak, kendisini de Max'i de çırılçıplak soyacak, yatacak onu –neye? Salon halısına mı? Yoksa şehvetten leyla vaziyette üst kata mı çıkacaklar tökezleyerek, Charmaine'in gitmeden özenle ütülü takımlar serdiği yatağa mı devrilecekler sarmaş dolaş? Mavi kuşların pembe fiyonklar bağladığı doğum günü partisi bordürlü bir takım. Çocuk çarşafı, bebek neyresimi sanki: Charmaine'in sevimlilik anlayışı bu. Kendilerine böyle yavan, pastel aksesuarlar almayacak Max ve Jasmine'e hiç uygun değil bunlar. Onları siyah saten paklar. Ama diğer tüm temel ihtiyaçlar gibi yatak takımları da demirbaş.

Jasmine çarşaf ütüleyecek biri değil, gitmeden yatağı da hazırlamıyor Stan ve Charmaine için: Çıplak yatak karşılıyor onları, banyoda havlu da olmuyor. Ama Jasmine ev işi ni geçiştiriyor diye düşünüyor Stan, çünkü aklı fikri sekste.

Stan neye benzediklerini hiç bilmese de kafasında bir o yana bir bu yana çeviriyor Jasmine'le Max'i; dantel sutyen koparılıp açılmış, bacaklar açık, saçlar karmakarışık. Max'in sırtı, kedili evin deri kanepesi gibi çizikler içinde.

Ne kevaşe şu Jasmine. Endüksiyon ocak gibi anında yakıyor. Dayanamıyor buna.

Belki de çirkindir. Çirkin çirkin çirkin diye dua eder gibi tekrarlayarak zihnine musallat olan Jasmine'i de, sakız kokulu rujunu da, hiç duymadığı iç gıcıklayıcı sesini de başından kovmaya çalışıyor. Ama olmuyor çünkü çirkin değil o; aksine, güzel. Öyle güzel ki fosforlu adeta.

Charmaine'de böyle numaralar yok. Yakıcı fuşya buseler yok, halıda yuvarlanmalar yok. Bundan bir ay sonra duyacağı "Stanley! Stan! Tatlım! Ben geldim!" olacak, hiçbir çağrışım barındırmayan hafif ve berrak bir sesle. Beyaz mavi çizgili, jilet gibi ütülü, hafiften çamaşır suyu, üstüne bebek pudrası parfümlü yumuşatıcı kokulu bluzuyla Charmaine.

Başka türlüünü istemezdi. Bu yüzden evlenmişti onunla: O zamana kadar düşüp kalktığı art niyetli, sinsisi, sivri dilli, dengesiz, Conor'ın ve diğerlerinin eline düşmeye teşne kadınlardan kaçıp kurtulabilmek için. Kepaze ola ola, insanda şeffaflık, kesinlik, sadakate önem vermeyi öğrenmişti. Charmaine'in eski kadınları andıran halini seviyordu, evcimenliğini ve hanım hanımcıklığını, ağzından küfür çıkmamasını. Evlendiklerinde, paraları olduğu zaman çocuk yapacaklarını hayal etmişlerdi. Hâlâ ediyorlar. Arabada yatıp kalkmak zorunda olmadıklarından belki daha çabuk gerçekleşebilir.

Dolaba şifresini giriyor, ışığın yanıp kilitlenmesini bekliyor, kiler merdiveninden çıkıp evden ayrılıyor. Dışarı çıkınca kapının yanındaki tuşlarla ikinci bir şifre girip hesabını kapatıyor.

Pozitron'da Jasmine ve Max geçen ay dolaba kaldırdıkları sivillerini giymişlerdir bile. Şimdi koğuşlardan tahliye işlemlerini yapıp turuncu cezaevi tulumlarını giriş bankosuna

bırakıyorlardır. Az sonra motorlarına atlayıp bu eve gelecekler. Max'in son dönem yarım yamalak yaptığı işi tamamlayıp geçen hafta budadığı sedir çitin arkasında ronta yatma arzusu doğuyor Stan'de. İkisi de içeri girene kadar bekleyip pencereden dikizler. Görüş açılarını çalıştı, zemin katın jaluzilerini bir parmak aralık bıraktı. Ama yukarı çıkarlarsa merdiveni kurmaktan başka şansı yok, bunun da gacır gacır öteceğini çok iyi biliyor.

Hem ya düşerse? Daha da fenası Max anadan üryan pencereden çıkıp onu aşağı iterse? Max hakkında o pusulada ima edilenler dışında bir şey bilmiyor; üstelik ilk dolap seçme hakkı Max'indi ve kırmızıyı seçmişti. Saldırgan biri demek ki. Şimdi gergin tenine bol bol dövme de eklediği çıplak ve öfkeli bir herifin onu merdivenden itmesini isteyecek değil Stan. Muhtemelen Max dazlaktır, mermi biçimli kafasında milletin kırdığı dişlerinin çenelerinin izleri duruyordur.

Stan'in kafasında açık sarı saçtan bir örtü var hâlâ, ama otuz iki yaşına rağmen seyrelmeye başladı. Kimsenin ağzına kafa atmadı o, ama Max'in attığına her iddiaya girer. Max, Pozitron'daki hayatından önce siyah ceketli, altın zincirli, kokain çeken, kadın kapatan para babasının fedailiğini yapıyordu kesin. Conor gibi ama ondan iri, sert, gaddar, güçlü biri. Stan düzlükte böyle bir adama karşı koyabilir belki, ama merdivenden düşmesi çok kolay. Bir de budamak için o kadar uğraştığı çitte koca bir delik açar üstüne düşerse.

O Max denen götün çit budaması, çim biçmesinden de beter. Budama makinesini garajda buldu Stan, bıçağı yaprak cesetlerinden tıkanmıştı. Ama suç Max'te değil; deri iş eldivenleriyle her gördüğünde üstüne atılıp kemer tokasını çekiştiren Jasmine gibi biri varken yaptığı işe nasıl kafasını versin gariban?

Yani sonuçta pencereden dikizlemese daha iyi olacak.

Devir teslim

Güzel ve berrak bir gün, ağustos gelmiş olmasına rağmen çok sıcak değil. Charmaine'e göre devir teslim günleri şenlik havasında geçiyor; sokaklar insan dolu, gülümsüyorlar, selamlaşıyorlar, kimi yürüyor, kimi kendi renginde motoruna binmiş, arada golf arabasıyla dolaşan bile var. Siyah Gözetim arabaları süzülüyor arada bir, nöbet devri günlerinde daha sık geçiyor bu arabalardan.

Herkes mutlu görünüyor; iki ayrı hayat sürmek, hep bir değişiklik yaşamak demek. Her ay tatile çıkar gibi. Peki hangisi tatil, hangisi iş? Charmaine kestiremiyor.

Pembe ve eflatun elektrikli bisikletine binip Consilience eczanesine doğru giderken saatine bakıyor: Fazla zamanı yok. En geç beş buçukta Pozitron'a teslim olması gerek, saat üç oldu bile. Stan'e cezaevi reviri için malzeme sipariş etmesi gerektiğini, o yüzden acelesi olduğunu söyledi. Önceki ayın bahanesi ise koltuk örtüleriydi –ona da çok bayık gelmemiş miydi rengi, numunelere baksalar, daha canlı bir renk sipariş verseler iyi olmaz mıydı? Ekrandan bakmakla olmuyordu, kumaş numunesini görmek lazımdı. Hatta bak kartelayı yanında getirmişti! Çiçek desenli olabilirdi, yoksa soyut mu tercih ederdi?

Laf buralara geldiğinde Stan koptuğu için, dediğinin tek kelimesini işitmediğinden emin. Birdenbire ortadan kaybolursa fark eder ama gerisi şüpheli. Son zamanlarda ona beyaz gürültü muamelesi yapıyor, uyku makinesindeki su sesi gi-

bi davranıyor. Bir zamanlar incitirdi bu onu –incitmişti de– ama şimdi işine geliyor.

Motoru eczanenin arkasındaki park alanına bırakıyor, yürüyerek kapıya gidiyor. Kalbi çarpmaya başladı bile. Derin bir nefes alıyor, en işgüzar halini takınıp bir şey yazmış gibi cep defterini inceliyor. Sonra bir koli gazlı bez siparişi verip revirin hesabına yazdırıyor. Gazlı bez bitmiş değil ama fark edilmez de: İki ayda bir siparişini vermek bile onun görevi haline geldiğine göre, gazlı bezin hesabını tutacak kimse yok.

Eczacı olarak son saatini doldurup beyaz önlüğünü çıkararak Pozitron Cezaevi duvarları arasındaki rolü her neyse ona hazırlanan Bill Nairn'e en parlak gülücüğünü atıyor. Bill de ona gülümsüyor, havadan sudan konuşuyorlar kısaca, vedalaşıyorlar. Tekrar gülümsüyor. Nasıl da masumane dişleri: Cinsiyetsiz, sivriligi olmayan dişler. Fazlasıyla simetrik ve sarışın olması endişelendirirdi onu, ama artık bir avantaj olarak görüyor. Küçücük dişleri kimseyi huylandırmaz; sıradanlık iyi kamuflajdır.

Aceleyle otoparka dönüyor ve her zamanki gibi motorun selesinin altına sıkıştırılmış küçük bir zarf buluyor. Zarfı kapıyor, savrula savrula otoparktan çıkıp köşeyi dönerek ara bir sokağa giriyor, park ediyor.

Bu toplantıları ayarlamak için Consilience'ın tahsis ettiği cep telefonlarını kullanmıyorlar: Bilgi işlemdekilerin kimi takip ettiği hiç belli olmadığından, fazlasıyla riskli. Kasabanın tümü bir fanusun altında: İçeride iletişim kurmak mümkün ama dışarıdan içeri, içeriden dışarı mesaj alınıp verilecek yollar belli, başkası mümkün değil. Sızlanma, şikâyet, haber uçurma, dedikodu yok. Genel mesaj sımsıkı kontrol altında; dış dünya, Consilience/Pozitron ikiz kent projesinin yolunda ilerlediğinden emin olmalı.

Başarı olduğunu kimse iddia edemez: Sokaklar güvenli, evsizlik yok, işsizlik yok!

Yolda birtakım pürüzlere rastlandıysa da bunların düzeltilmesi gerekiyordu. Ama şimdi Charmaine o pürüzlere ya da pürüzlerin düzeltilme yöntemine takılmak istemiyor.

Kâğıdı açıp adresi okuyor. Notu yakarak imha edecek ama burada değil: Motor üstünde bir kadının bir şeyleri ateşe vermesi dikkat çekebilir. Ortalıkta siyah araba görünmüyor ama dedikodulara bakılırsa Gözetim köşelerinin arkasını da görebilme kabiliyetine sahip.

Bugünkü adres, yirminci yüzyılın ortalarından kalma, kasabanın geçmişine ait bir sitede yer alıyor. Tanışma toplantısında anlatıldığı gibi, bugün Consilience olarak yaşadıkları kasaba, on dokuzuncu yüzyılda Quaker tarikatı mensupları tarafından kurulmuştu. Kardeşliğe önem veren bu cemaatin kurduğu kasabanın adı Harmony, arması ise arı kovanıydı, işbirliğini simgeliyordu.

Önce bir şeker pancarı değirmeni kuruldu, peşinden mobilya imalathanesi, korseci geldi. Daha sonra bir otomobil fabrikası açıldı – Ford öncesi dönem bu; fotoğraf filmi şirketinin ardından da ceza infaz kurumu.

İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra başlıca sektörler çekildi ve Harmony'den geriye bitik şehir merkezi, beyaz sütunlu köhne devlet binaları ve yok pahasına dahi satılmayan hacizli evler kaldı. Tabii bir de, iş bulabilen sakinlerinin çalıştığı ceza infaz kurumu.

Ama şimdi her şey farklı Charmaine'in gözünde. Muazzam yol alındı! Mesela spor salonunun tadilatı bitti bile. Bir sürü evin de tadilatı yapılıyor - yeni adayların buralara yerleştirilmesi an meselesi. Buralara değilse de, Stan'le ilk oturdukları gibi tadilatı tamamlanmamış evlere. Tesisatla ilgili bazı so-

runlar oldu. Daha doğrusu tesisatla ilgili olay çıktı çünkü sorun demek yetmez. Çok yağmur yağdığı bir gün, mutfak lavabosundan lağım taştı. Buna sorun deyip geçilmez.

Neyse ki yeni ev tahsisleri onaylanmıştı; Alternatiflerinin de bu yeni eve geçtiklerini düşünüyor ama emin değil. Max'e onlar da mı eski evde oturuyorlardı diye sormayı akıl etmedi. Max'le konuştukları bunlar değil.

Her ay farklı bir adres: En sağlıklısı. Önceleri fabrikalar kapanırken bankaların haciz koyduğu dönemden, sonra alıcısı çıkmadığı için bir sürü evin öylece durduğu dönemden kalma bir sürü boş ev var şanslarına. Max, Pozitron'daki hücresinde yatmadığı zamanlarda Consilience Konut Kazandırma Ekibi'nde çalışıyor. Konut Kazandırma, metruk evlere bakıp ya yıkım kararı veriyor park ve bahçe yapılması için, ya da tadilat onayı, yani Max hangi evlerin müsait olduğunu biliyor.

Charmaine'in sevdiği türden, güllü papatyalı duvar kâğıtları olan evleri seçmeye çalışıyor Max. Böyle evler var ortaklıkta. Ama kullandıkları her ev, vandalların kasabadan kasabaya göçüp cam çerçeve indirdikleri, içip içip yerde sızdıkları, küveti klozet niyetine kullandıkları dönemde, daha Pozitron Projesi başlamadan yağmaya uğramış.

Çeteler ve keşler çiçekli duvarlara izlerini bırakmışlar: Çete işaretleri, daha bir şeyler. Fena resimler. Sprey boyayla, rujla, bir-iki seferinde ise kahverengi ve kurumuş bir şeyle, muhtemelen bokla yazılmış sert, kısa sözcükler.

"Okusana" diye fısıldamıştı Max kulağına ilk evde, ilk seferinde.

"Olmaz" demişti, "istemiyorum."

"İstiyorsun" demişti Max. "Sen de istiyorsun." İstiyor olacaktı ki, o sözcükler dökülüyordu dudaklarından. Max güldü,

onu kucakladı, elini eteğinin altına soktu. İşte bu yüzden kot pantolonla gitmiyor bu buluşmalara. Bir an sonra çıplak yer döşemesindeydiler.

“Dur!” dedi zevkten nefes nefese. “Düğmeleri çöz!”

“Duramam” dedi, duramayacaktı da gerçekten; o duramayınca Charmaine de duramadı. Pozitron’daki denetimli kitaplığın en şehvetli romanının arka kapak tanıtım yazısı gibiydi. Ayakları yerden kesen. Arzuların büyüünde. Fırtına gibi. İnilti eşliğinde. Falan filan. İçinde böyle bir güç, böyle bir enerji olduğunu hiç fark etmemişti. Televizyonlarda kitaplarda olur, başkalarında vardır sanıyordu.

Sonra düğmeleri toplayıp cebine attı. İkisi kopmuştu yalnızca. Pozitron’daki döneminin ardından, Stan’le oturdukları eve dönmeden önce dikti onları.

Stan’i seviyordu ama farklı bir sevgiydi bu. Güvenli, huzurlu. Akvaryumdaki japon balığı –o da yoktu ya– veya kedi sevgisi gibi. Kahvaltıda yumurtalıklara yerleştirilmiş rafadan yumurtalar gibi. Bebekler gibi.

Win Ninesi ölünce Charmaine başının çaresine bakmak zorunda kalmıştı; incecik bir buzda kayıyordu, her an kırılıp onu felaketin pençesine atabilirdi ama onun numarası da harekete hiç ara vermemekti. Stan’i seviyordu çünkü ayağının yere basmasını seviyordu, sağlam zemin seviyordu, havada kalmayan film seviyordu. Kafan rahat olacak. Pozitron Cezaevi’nde İlaç Uygulama Şefliği teklif edildiğinde, rafları ve stokları, her şeyin yerli yerini bulmasını sevdiği için kabul etmişti.

Ya da o böyle olacağını sandı ama başka şeyler de çıktı karşısına.

İlk başta söylenmeyen görevler oldu, ortada bir düzensizlik var, yol yordam öğrenmesi lazım. İyi de kıvrıyor. Üstelik sandığı kadar titiz olmadığını da fark etti.

Buzdolabının altına o notu atmak sakatlıktı. Ruj izi de çok

ucuz bir numaraydı. Ruju dolabında saklıyor; ilk ve son kez o notta kullandı. Stan'in hiç hoşuna gitmez böyle cart renkler kullanması; Mor Tutku mu ne bir de adı, çok zevksiz.

Zaten bu yüzden aldı: Max'e karşı duygularını en iyi bu anlatıyor. Mor. Tutkulu. Bayağı. Ve evet, zevksiz. Böyle hisler beslediğin bir adama karşı her türlü lafı edebilirsin, *Sana açım* demişsin ne çıkar? Hiç kullanmayacağı sözcükler eskiden. Vandal sözleri. Bazen ağzından çıkanlara inanamıyor, girenlere hiç. Max ne isterse yapıyor. Adı Max değil elbette, Charmaine ne kadar Jasmine değilse. Gerçek isimlerini kullanmamayı ilk buluşmada, hiç sözünü etmeden kararlaştırdılar. Sanki birbirlerinin aklından geçeni okuyorlar.

Hayır akıllarını değil: Birbirlerinin akılsızlıklarını. Max ile birlikteyken akli başından gidiyor.

Çekidüzen

İlk seferi beklenmedikti. Stan gittikten sonra Charmaine evde kalmış, Max'le tanışmadan önce yaptığı gibi eve son bir çekidüzen veriyordu. “Sen beni bekleme” derdi Stan’i başından savmak için. Önlüğünü takıyor, saçını atkuyruğu yapıyor, lastik eldivenleri eline geçirip karışan görüşen olmadan aklındaki maddeleri tek tek tamamlamayı seviyordu. Paspas, küvet, lavabo. Havlu, klozet, çarşaf. Zaten Stan elektrikli süpürge sesini hiç sevmezdi. “Ben bir yatağı toplayayım” derdi. “Hadi sen git hayatım. Önümüzdeki ay görüşürüz. İşlerin rast gitsin.”

Tam da kendi kendine mırıldanarak yatağı topluyordu ki Max içeri girdi. Korkuttu onu. Sıkıştırdı da: Odanın başka kapısı yoktu. İnce, kavruk bir adamdı. Orta boyluydu. Siyah saçları gürdü. Yakışıklıydı da. Elini sallasa ellisi.

“Pardon” dedi. “Ben erken geldim. Burada oturuyorum da.” Bir adım ileri geldi. “Ben de” dedi Charmaine. Bakıştılar.

“Pembe dolap mı?” Bir adım daha.

“Evet. Seninki de kırmızı o zaman.” Gerileyerek. “Benim işim bitti gibi, birazdan...”

“Acelem yok” dedi. Bir adım daha attı. “Neler var o pembe dolabın içinde? Hep merak ettim.”

Esprî mi yapmıştı? Charmaine insanların esprî yaptığını kolay anlayamazdı. “Kahve istersen” dedi, “makine mutfak-

ta. Yeni temizlemiştim ama yine şey olur... Kahve çok iyi değil yalnız.” Zırvalıyorsun Charmaine, dedi içinden.

“İyi böyle” dedi. “Kalıp seni izlerim daha iyi. Çıkmadan yatağı toplaman çok hoşuma gidiyor. Temiz havlu çıkarman da. Otel gibi.”

“Rica ederim, seviyorum ben de, gözüme iyi görününce...” Komodine kadar gerilemişti artık. Odadan çıkmam lazım dedi içinden. Belki etrafından dolanabilirdi. İleri çapraza doğru hareketlendi. “Pardon, ben gideyim artık” dedi telaşsız çıkacağına umduğu bir sesle. Ama o elini omzuna koydu. Bir adım daha attı.

“Önlüğünü beğendim” dedi. “Ya da her neyse bu. Arkadan mı bağlanıyor?” Bir an sonra –nasıl oldu bilinmez– önlüğü yerdeydi, saçı çözülmüştü –o mu çözmüştü?– ve öpüşüyorlardı ve elleri ütülü gömleğinin altındaydı. “İki saatimiz var” dedi adam uzaklaşarak. “Ama burada kalamayız. Karım... Ama bildiğim bir adres var...” Bir adres karaladı. “Hemen git oraya.”

“Bari çarşafı toplayayım” dedi. “Yapmazsam dikkat çeker.” Gülümsedi buna. Charmaine çarşafı sıkıştırdı ama elleri titrediği için her zamanki kadar geremedi. Sonra adamın dediğini yaptı.

İlk boş evleri buydu. Loştu, sinek ölüleri vardı, ışıklar yanmıyordu, su da yoktu; duvarlar çatlak ve lekeliydi ama ilkinde bunların hiçbirinin bir önemi yoktu, bu tür ayrıntıları gözü görmüyordu bile. Önce adam çıktı, yan kapıdan. Önerdiği gibi beş yüze kadar saydıktan sonra da kendisi ön kapıdan çıktı acele bir işi varmış gibi görünerek, doğrudan Pozitron Cezaevi'ne teslim olup sivillerini bıraktı, zorunlu duşa girdi, onu bekleyen temiz turuncu tulumunu giydi. Kadınlar yemekhanesinde diğerleriyle birlikte yemek yedi –fırında et

ve Brüksel lahanası, örgü grubuna katıldı her zamanki gibi, şuradan buradan konuştular, her zamanki gibi. Ama uyurgezdi.

Yaptığından ötürü kendisinden utanması gerekirken şaşkın, bir o kadar da sevinçliydi. Gerçekten olmuş muydu? Bir daha olacak mıydı? Nasıl temasa geçerdi onunla, varlığına ikna olabilirdi? Olamazdı. Uçurumun kıyısında duruyordu sanki. Başı dönüyordu.

Saat onda hücre sine gitti, hücre arkadaşı uyumuşt u bile; kapı tok sesiyle kapandı, kilidin çingirtısı duyuldu. İçinde hayal dahi edemediği kaçamakları, sapkınlıkları yapabilecek bir başka kişi olduğunu keşfetmişti ya, hücreye kapatıldığı için güven gelmişti o anda. Kabahat Stan'de değildi, kimyadaydı. İnsanlar kişiliği kastederken kimya derler genelde ama o gerçekten kimyayı kastediyor. Kokular, dokular, tatlar, gizli tarifler. İşi gereği epeyce kimyaya tanık oldu, neler yapabileceğini biliyor. Kimya sihir gibi. Acıması da yok.

O gece sarhoş gibi uyudu. Ertesi gün hastanedeki işlerini her zamanki gibi hızlıca bitirdi, tebessümden maskesinin ardına saklandı. O günden beri beklemede: Max Consilience'ın metruk evlerini incelerken Pozitron'da, sonra evde Stan'le, gündüzleri fırındaki işinde, turtaları tarçınlı kurabiyeleri yaparken. Nöbet değişimi günlerinde ise, kendisi sivil hayata dönüp Max Pozitron Cezaevi'ne geçerken bir-iki saatliğine Jasmine olmak var. Boş bir ev. Telaş. Korku. Çılgınlık.

Sonra gelsin bekleme. Koptu kopacak kadar gerilmeye benziyor ama o daha kopmadı. Belki de o notu bırakması kopmanın başlangıcıydı. Daha kontrollü davranması gerekirdi. Stan okumuşt u herhalde notu. Başka türlü sü olamaz. Okudu ve tekrar buzdolabının altına itti; çünkü Max nerede bulunduğunu anlattı, onun bıraktığı yerden epey sağdaymış. Stan o günden beri öyle dalgın ki, kör ve sağır olsa bu kadar olur. Seviştikleri zaman –Charmaine bunu böyle görüyor, Max ile yapılan şey

her neyse ondan farklı– onunla sevişmiyor sanki Stan. Ya da kafasındaki normal haliyle. Öfkeli adeta.

“Bırak artık” dedi bir keresinde Stan. “Bırak ulan işte!”

“Niye bana ‘bırak’ dedin?” diye sordu sonrasında, şaşkın ve aymaz sesiyle, bir zamanların tek sesiyle. “Neyi bırakayım? Ne demek istedin ki?” “Boşver” dedi, “Pardon” dedi ve utanmış gibi göründü. O da hiç rahatlatmaya çalışmadı. Kendisinden utanmasını istiyor çünkü onun böyle duygulara kapılması, kendisinin güvencelerinden biri.

Bir kere yanlışlıkla ona Jasmine dedi. Ya karşılık verseydi? Yakayı da ele verirdi. Ama kendini tuttu ve duymamış gibi yaptı. Belki Stan o nota âşık oldu, hiç bulaşmaması gereken fuşya busesine. Komik mi bu, tehlikeli mi?

Ya Stan öğrenirse? Max’i filan duyarsa? Ne yapar? Sinirli bir adam; arabada yaşarlarken daha da kötüydü ama buraya geldiklerinden beri bardak filan fırlattı, çalıştıramadığı zaman çit budama, çim biçme makinelerine küfür etti. Jasmine diye biri olmadığını, Charmaine’in içinde yaşadığını öğrense hoşuna gitmez. O zaman onu kaybeder. Stan kaldıramaz bunu.

Max’le görüşmeye son vermesi lazım. Hem Stan’in hem Max’in iyiliği için –tabii kendisinin de. Ama daha değil. Birkaç saatçik daha tanıyabilir kendisine, ya da birkaç dakikacık, artık her neyse o. Mutluluk değil, orası kesin.

O notu Max’in karısı Jocelyn bulsa daha iyi olurdu. Ne düşünürdü acaba? Çok tehlikeli şeyler değil. Dediğine göre karısına o isimden hiç söz etmediği için Max’in kocası olduğunu tahmin etmezdi, çok fazla seks yapmadıkları, yaptıkları da Charmaine ile yaptığına benzemediği için kıskanacak bir durum da olmazdı. İki ayrı dünya var, birinde Max ve Jasmine, diğesinde o kadın.

Jocelyn’in gözünde “Max” ve “Jasmine”, kendisiyle kocası Pozitron’dayken bu evde oturan Alternatiflerden başkası olmayacak. Hatta nota biraz kafa yorarsa “Max” ve “Jasmine”

denen kişilerin Stan ve Charmaine olduklarını düşünecek. Başka ne gelebilir ki aklına?

Oh! diyor Charmaine içinden. Bu kez de atlattı, şimdilik.

Ne dedin ne dedin? Max'in sesini kafasında duyuyor, o yokken sık sık başına geldiği gibi. Hayalinde yaşıyor onu, bir şeyler söylüyor. Ama hayalmiş gibi gelmiyor ona, sanki gerçekten konuşuyormuş gibi hissediyor. Oh mu? Böyle alnın-daki terleri de sildin mi eski mizah dergilerindeki gibi? Öyle bir naftalin kokuyorsun ki insanın içi gıcıklanıyor. Ben daha güzel sözler alacağım şimdi mosmor orospu dudaklarından. Yalvar bana. Domal önüme.

Ne istersen diye cevaplıyor. Ev olmayan bu evde, hiç olmayan bu düzlemde, ismi olmayan iki insan arasında her şey olabilir. *Ama her şey.* Şimdiden boyun eğdi bile.

İşte bugünkü adrese geldi. Max'in motoru dört metruk kapı ötede bekliyor. Dizlerinin titremesinden ön basamakları bile zor çıkıyor. Biri görse sakat zanneder.

En son kalp gider

Saç tıraşı

Stan Pozitron’a teslim oluyor, duş yapıp turuncu tulumunu giyiyor, olağan saç tıraşı sırasına giriyor. Gerçek cezaevi havasını korumak istiyorlar ama mahkûmların üç numara saçla dolaşması eskide kaldı –bitlenmeye karşı önlem olarak yapılıyordu–, artık o kadar kısa kesmiyorlar. Tahliye olurken sivile uygun bir hale geleceği kadar kısaltıyorlar.

“Dışarısı iyi geçti mi?” diye soruyor berber Clint. Clint’in göğsünde koca bir E harfi var çünkü kendisi Eminlerden; Proje ilk başladığında bu cezaevinde yatmakta olan gerçek mahkûmlardan değil. Öyle tehlikeli adamlara makaslar, usturalar emanet edilmesi söz konusu olamaz. Clint’in sivildeki işi ise ağaç budama. Proje’ye katılmadan önce aktüer olarak görev yapıyormuş, şirketi batıya taşınınca işsiz kalmış.

Tanıdık bir öykü ama burada kimse eski hayatını pek anlatmıyor: Geriye dönüp bakmak teşvik edilmiyor. Stan de hayatı kaldırım gibi gördüğü, bir sokaktan diğerine geçmenin yeterli olacağını sandığı Dimple Robotics günlerini, ondan sonra gelen işsiz günlerini pek düşünmüyor. O kirli, sevimsiz halini, sis gibi üstlerine çöken nafilelik duygusuyla nefesinin kesilmesini hatırlamak istemiyor. İnsanın tekrar bir amacı olması çok güzel, hele de bunlardan biri Jasmine’in bulunup baştan çıkarılmasıysa. Teninin pürüzsüzlüğünü, etinin sıkılığını, nemli sıcağını parmak uçlarında duyumsayacak neredeyse.

Ağır ol bakalım diyor içinden berber koltuğuna otururken. Elini cebinden çıkar. Bir de fitık olma.

Clint berberliği içeride öğrenmiş olacak: Pozitron'un içinde yapacakları bir meslek edinmek için hepsi çıraklık gördü.

“İyi geçti, bir yaramazlık yok” diyor Stan. “Senin?”

“Harika” diyor Clint. “Evde biraz tadilat yaptım. Komiteye gittim, izin aldım, mutfağı boyadım. Çiçek sarısına boyadım, çok açtı. Kuzey havaları. Karımın da hoşuna gitti.”

“O ne iş yapıyor içeride?” diye soruyor Stan.

“Revirde çalışıyor. Cerrah olarak” diyor Clint. “Genellikle kalp cerrahisi. Seninki?”

“O da revirde. İlaç Uygulama Şefi” diyor Stan. Hafiften gurur duyuyor Charmaine’le: Pembe dolabına rağmen kafasız bir kadın değil. Ciddi bir pozisyon bu, iktidar sahibi. Güvenilir olması, enerjik olması gerekiyor diye anlattı ona. Aynı zamanda dengeli, sır tutan, karanlık düşüncelere kapılmayan biri olması.

“Zor iş olsa gerek” diyor Clint. “Bu kadar hastayla uğraşmak.”

“Öyleydi başta” diyor Stan. “Ağır geldi. Ama alıştı artık.” Ona ne iş yaptığını fazla anlatmadı ama diğer yandan o da pek anlatmış değil.

“İnsanın serinkanlı olması lazım” diyor Clint. “Duygusal olamazsın.”

Buna karşılık bir “ya” demek yeterli. Clint dikkatli ve düşünceli bir sessizlik sürdürmeye karar veriyor, bu da Stan’ın işine geliyor. Jasmine’e, fuşya buseli Jasmine’e odaklanması lazım. Rahat bırakmıyor bir türlü.

Gözlerini kapatıyor, çocukluğundaki bilgisayar oyunlarının enayi kahramanlarından biri yerine koyuyor kendini, ahtapot kollarıyla uzanıp adam yutan bitkileri kesiyor, bataklıklarda dev sülüklerle boğuşuyor, zehirli sarmaşıkları kesip demirden şatoda Jasmine’in derin bir uykuda yattığı, başın-

da bir ejderhanın, Max ejderhasının beklediği odaya geliyor, bir öpücükle, Stan'ın öpücüğüyle uyandırmaya niyetleniyor. Gelgelelim uyanmış bile, uyanmakla da kalmamış, ejderha ile seks yapmakta. Pullu kalın kuyruğuyla falan.

Tribe bak. Gözlerini açıyor.

Kim bu Max? Stan'ın sık sık gördüğü halde bilmediği biri olabilir. Hapse girerken motorunu tamir için Stan'e bırakmış biri de olabilir, belki şimdi gardiyan rolündedir, geceleyin Stan'ın üstüne kapı kilitlerken Hizayı bozmayın diyor dur. Hatta Clint bile olabilir: mümkün mü bu? "Clint" sahte isim olabilir mi? Olamaz. Clint'in yaşı daha ileri, saçları kır, göbeği çıkmış.

"Sihhatler olsun" diyor Clint. Ayna tutup Stan'e ense tıraşını gösteriyor. Tam ense kökünde yağlar iki kat oluyor ama kafasını geriye atarsa. Jasmine'i bulduğunda başını dik tutmayı unutmaması lazım. Belki de biraz öne eğmeli. Belki elini koyar oraya, uzun ve kuvvetli parmakları, tırnaklarında kan rengi ojesiyle elini. Düşünürken bile sıcak basıyor. Clint döküntü kılları fırçalamakta.

"Sağol" diyor Stan. "İki aya görüşürüz."

Biri içerde biri dışarda iki ay sonra gelecek Clint'e tıraşa. O zamana kadar ne yapıp edip Jasmine'le temasa geçmiş olacak.

Saç tıraşından sonraki ilk iş olan öğle yemeği için kuyruğa giriyor. Pozitron'daki yemekler çok iyi çünkü bir ay mahkûmlara çerçöp yediren yemekhane personeli, ertesi ay kendileri mahkûmken çerçöp çıkacağını iyi bildiğinden dikkat ediyor. Yemekhanenin silme şefe kesmiş olması inanılmaz. Bugün yemekte tavuklu Çin mantısı var ki, en sevdiklerinden biri. Pozitron'daki Kanatlı Gözetmeni rolünden ötürü yapımında kendi emeği de olması ayrı bir övünç kaynağı.

Yeni yazıldığı aylarda yemek saati stresli geçirdi. O dönemde cezaevinde gerçek suçlular da vardı hâlâ. Torbacılar, tetikçiler, dolandırıcılar, muhtelif hırsızlar. Bunların kafaları

sıfır numara tıraşlıydı, derine işlenmiş dövmeleri belli gruplara bağlılıklarını, diğerleriyle düşmanlıklarını anlatırdı. Sırada itişmeler, ters bakışmalar, omuz atmalar yaşanırdı. Stan, bazı sözcükleri Conor'la kavga ederken bile aklına gelmeyecek şekillerde sıralamayı öğrendi, yaratıcılıklarına, hat-ta şiirselliklerine hayran kaldı. (Cerahatini siktiğimin ciğer-siz anne köpeği çilekli götü: neydi o, şimdi kendisi de karış-tırdı?) Bir top kek için yumruklaşıldı, yumurta tabakları su-ratlara fırlatıldı.

Bazen tekmeler atıldı, kemik sesleri geldi. O zaman gar-diyanların müdahale etmesi gerekiyordu ama gerçekte gar-diyanlık yapmış olanlar azdı, müdahale etkili olamıyordu. Ayak altında ezmeler, tekmeler, yumruklar, boğazlamalar, sı-cak kahve dökmeler oldu, sonrasında karşılığı geldi: Duşlarda mutfaktan çalınmış ızgara çatallarıyla şişlemeler, adamların bostan alanında iki sıra domates arasındaki kuytuda kafala-rını defalarca taşa vurmaları sonucu oluşan beyin sarsıntıları.

O günlerde Stan içine kapanıp ağzını açmadı, elinden gel-diğince araziye uymaya çalıştı çünkü bir Conor olmadığını bi-liyordu, bu oyunlara girecek kabiliyette değildi. Fakat o gün-ler uzun sürmedi; suçluların çıkardığı olaylar, Proje'ye büyük bir tehdit oluşturunuyordu. İlk düşünceleri, mahkûmların ço-ğunluğunu oluşturacak gönüllülerin arasına gerçek suçlula-rın azar azar serpiştirilmesiydi, böylece suçluların da davra-nışları düzelecekti. Üstelik onlar da iki ayda bir salıverilip Consilience kasabasının sivil halkı gibi diğer işlerde çalışa-caklar, belki Pozitron Cezaevi'nde gardiyanlık yapacaklardı.

Bu onları yabancı bir deneyimle –yani çalışmakla– yüzleş-tirecek, aynı zamanda da toplumun diğer bireylerinden saygı görmelerini, bunun üzerine özsaygılarını kazanmalarını sağ-layacaktı. Mahkûmların gardiyan, gardiyanların mahkûm olmasının herkese olumlu yansıtacağı düşünülüyordu. Gar-diyanlar kısa süre sonra kendileri mahkûm olacağı için yet-

kilerini kötüye kullanmazdı. Mahkûmlar ise davranışlarına dikkat ederlerdi, şiddet eylemlerinin yaptırımla karşılaşacağını bilirlerdi. Ayrıca suçluluğun arzulanır bir yanı da kalmamış oluyordu. Çetecilik para kazandırmıyordu, hırsızlığın zaten bir esprisi yoktu: Consilience'ın yaptığı tüm evlerde aynısı bulunan şeyleri kim satın alırdı ki? Kaçakçılığı ve ticareti yapılacak yasadışı madde yoktu, mafyalığı yapılacak bir alan yoktu. Resmi görüş bu yöndeydi.

Ama bazı suçlular sırf zevk için ağırlıklarını koymaya başladılar: Maddi bir getirisi olmasa da delikanlı her zaman delikanlıydı. Çeteler kuruldu, suçlu olmayanlar suçluların korkusuna ya da cazibesine kapıldıkları için karanlık güç odaklarına çekildiler. Evde hırsızlıklar görüldü, yakma yıkma olayları yaşandı, hatta –dedikodulara göre– toplu tecavüzler oldu. Bir ara Yönetim'e karşı rehin almalı, kulak kesmeli bir kalkışma başlatılacaktı ki, bir casus sayesinde önceden haber alındı.

Dış güçler elektriğini suyunu kesebilirlerdi –Stan azıcık kafası çalışan herhangi birinin bunu akıl edebileceğini düşünüyordu– ama o zaman kötü haber tez yayılır ve Proje kamuyunun gözü önünde yanarak yere çakılırdı. Örneğin beş paralık değeri kalmazdı. Yatırımcıların paraları da havaya saçılmış olurdu.

Bunun ardından güvenlik sıkılaştırıldı ve çibanbaşları ortadan kayboldu. Consilience bir kapalı devre olduğuna –bir giren bir daha çıkamadığına– göre nereye gitmişti bunlar? Resmi açıklama “başka koğuşa nakledildiler” oldu. Ya da “sağlık sorunları.” Gerçek akıbetlerine dair dedikodular, manalı bakışlarla, baş hareketleriyle dolaşmaya başladı. Davranışlar bir anda düzeldi.

Görev

Yemekten sonra Stan hücrelerinde biraz dinleniyor, mantı-ları sindirdiğinde spor salonuna gidip ağırlık çalışıyor, göv-de gücüne yönelik egzersiz yapıyor. Sonra tavukhanedeki gö-revi başlıyor.

Pozitron'da inek, domuz, tavşan ve tavuk olmak üzere dört cins hayvan var. Ayrıca istimlak edilmiş binaların yerine ekil-miş geniş seraları, birkaç dönüm elma bahçesi, bir de dışarıda-ki bostanlar var. Bunlara soya fasulyesi ve dört mevsim buğ-day tarlaları da eklendiğinde, Pozitron Cezaevi ve Consilience kasabası için taze gıda ihtiyacı karşılanmış olmalı. Tazesi de-ğil donmuşu da, sadece gıda değil içki de: Yakında bira fabri-kası kurulacak. Bazı kalemler –hatta birçok kalem– dışarıdan geliyor ama buna geçici gözüyle bakılmakta. Proje çok kısa za-man içinde kendi kendine yeter hale gelecek.

Tabii kâğıt ürünleri ve plastik ve yakıt ve şeker ve muz ve...

Neyse, sadece tavuklar bile büyük bir tasarruf kaynağı. Tavuk çiftliğinde böyle başarıya az rastlanır. Etine dolgun ve lezzetli hayvanlar, fare gibi ürüyorlar, saat gibi yumurtlu-yorlar. Ayıklanan sebzelerin posalarını, Pozitron yemekhane-sinin artıklarını, kesilen diğer hayvanların istenmeyen par-çalarını yiyorlar. Domuzlar da aynı şeyi yiyor ama daha çok miktarda. İnekler ve tavşanlar hâlâ vejetaryen.

Fakat Stan'ın yemek dışında inek, domuz ve tavşanla bir alışverişi yok, bir tek tavuklarla. Tel kümeslerde yaşıyor-

lar ama moral olsun diye günde iki kez serbest bırakılıyorlar. Isıtma ve ışıklar, küçük bir kulübede duran bilgisayarın kontrolünde, Stan buna düzenli olarak bakıyor. Geçenlerde bir arızadan ötürü az daha bir kümes dolusu fırın tavukları olacaktı, fakat Stan son anda programı değiştirip hayvanları kurtardı. Yumurtalar çok güzel tasarlanmış kanallar ve borularla toplanıyor, dijital bir programla sayılıyor. Stan kırılan yumurta sayısını azaltan bazı iyileştirmeler yaptı kendi eliyle, sistem şimdi tıkır tıkır işliyor. Dört saatlik vardiyasının çoğunluğunu akşam havalandırmasını teftiş ederek, yem kavgalarını ayırarak, folluklarda sağlıklı ve mutsuz havyan var mı diye inceleyerek geçiriyor.

İş olsun diye verilmiş bir görev olduğunun farkında. Her tavuğun gerçekte içindeki bir çiple denetlendiğini, bilgilerin otomatik tavuk takip sistem odasındaki cihazlara gönderilip tablolara ve grafiklere işlendiğini düşünüyor. Fakat rutin ona iyi geliyor.

Gerçek suçluların neredeyse yönetimi ele geçirdiği, yönetimin tavuk çiftliğine gözetleme kameralarını henüz koymamış olduğu günlerde, Stan her gün Pozitron mahkûmlarının, bir aylığına kader ortaklarının ziyaretine uğruyordu.

İstedikleri, bir tavukla baş başa biraz zaman geçirmektir. Karşılığında bir şeyler verebilirlerdi. Stan de o dönemde Pozitron Cezaevi'nin düzenli rutinlerini bir dip dalgası gibi sarıyan gizli çete şiddetinden korunmuş olurdu.

“Ne yapacaksın ne?” diye sordu ilk seferinde. Adam açık açık söyledi: Tavukla cinsel ilişkiye girecekti. Tavuğa bir zarar vermiyordu, daha önce yapmıştı, çok yapan vardı, tavukların da ağzı var dili yoktu. Doğal ihtiyaçlarını göremeyen erkek düz duvara tırmanmaz mıydı? Stan'ın bütün tavukları kendine saklaması haksızlıktı, tel kümesi hemen açmazsa hayatı

çok zorlaşabilirdi, o da elinden gitmezse, çünkü onu tavuk yerine koyup dibini dövecek adamlar kapıda kuyruk olurdu.

Stan mesajı aldı. Tavukları ilgililere tahsis etmeye başladı. Ne oluyordu bu durumda? Tavuk pezevengi. Ölü olmaktan iyidir.

Conor olsa ne yapacağını bilirdi. Conor olsa adamın ağzını burnunu kırar, kalanıyla tavukları beslerdi. Conor olsa fiyatı daha yüksek tutardı. Conor olsa, bu düzeni o kurmuş olurdu. Ama öte yandan, Yönetim Pozitron'daki pürüzleri adamakıllı ortadan kaldırmaya başladığında Conor sağ çıkamazdı muhtemelen.

Şimdi kafeslerin arasında dolaşır, memnun tavukların sakinleştirici gıdaklamalarını dinler, tavuk bokunun tanıdık amonyak kokusunu içine çekerken, tavuk pezevenkliği yaptığı için kendinden utanıp utanmadığını sorguluyor ve utanmadığını fark ediyor. Daha da fenası, kendisi de bir denemeyi düşünüyor, belki aklındaki Jasmine imgesini canlı bir toz fırçasıyla silkelerse arzularını dindirebilir diye. Fakat gözetleme kameraları var: Tavuğu tutmuş saplamış halde yakalanacak bir adam yerin dibine girer. Üstelik aradığını da bulamaz muhtemelen: Bunun yerine Jasmine'i tüylü tüylü hayal etmeye başlar.

Bırak Stan, diyor kendi kendine. Uyma sen. Sık dişini. Takıntı halini aldı bu. Bir ilaç olsa, alsa da gördüğü bu gündüz düşlerinden kurtulsa. Daha doğrusu gündüz kâbusu: Bitmeyen, sonu görünmeyen bir işkence. Belki Charmaine'e sorar sinirleri yatıştırıcı, gevşetici bir ilaç var mı diye. Ecza deposunda çalıştığına göre illa eline bir şeyler geçiyordur. İyi ama ihtiyaçları bir yana, sorununu –hiç görmediğim bir kadına şehvet duyuyorum– nasıl anlatacak? Tertemiz, pırıl pırıl, tepeden tırnağa mavi beyaz, bebek pudrası kokulu birine? Böyle çarpık bir saplantıyı anlaması mümkün değil. Üstelik bildiğin et beyinli.

Belki kümes vardiyasından sonra marangozhaneye uğrasa iyi olacak. Bir şeyleri ikiye böler. Birkaç çivi çakar.

En son kalp gider

Charmaine turuncu tulumunun üzerine yeşil kollu önlüğünü geçiriyor. Öğleden sonra bir Özel Prosedür daha var bugün. Akşamüstleri yapılıyor, gece karanlığına kalmadan. Kendisi dahil herkes biraz daha neşeli oluyor bu sayede.

Önce maskesi, eldivenleri yanında mı diye bakıyor: Evet, cebinde. İlk yapması gereken, üç koridorun kesiştiği yerde duran takip masasından anahtar alınacak. O masada kanlı canlı bir resepsiyonist oturmuyor, bir camekân var sadece, ama hiç değilse o camekânın içinde bir kafa var. Ya da bir kafa görüntüsü. Canlı mı değil mi kimse bilemiyor, çok gerçekçi yapıyorlar artık bu işleri. Belki yakında Özel Prosedürleri robotlar yapmaya başlar da ona ihtiyaç kalmaz. İyi olur mu bu? Hayır. Prosedürün insan faktörüne ihtiyacı ortada. Böylesi daha saygılı.

“Anahtarı alabilir miyim lütfen?” diyor kafaya. Ne olur ne olmaz, kafalara gerçekmiş gibi davranmakta fayda var.

“Lütfen giriş yapın” diyor kafa gülümseyerek. Çekici fakat geniş çeneli, kâküllü, küçük halka küpeli, kumral bir kadın veya makine. Kafalar canlı oldukları izlenimini uyandırmak için birkaç günde bir değişiyor.

Charmaine, kafa onu görebiliyor mu diye merak etmeden duramıyor. Şifresini giriyor, parmak iziyle onaylatıyor, kafa kutusunun yanındaki iris okuyucuya bir ışık yanıp sönene kadar bakıyor.

“Teşekkürler” diyor kafa. Kutunun altındaki bir yuvadan plastik bir anahtar çıkıyor. Charmaine cebine atıyor. “Bugünkü çok gizli Özel Prosedürünüzü gönderiyorum.” İkinci bir yuvadan bir parça kâğıt çıkıyor: Oda numarası, Pozitron Cezaevi adı, yaşı, son sakinleştirici dozu, veriliş saati. Adam bir hayli uyuşuk vaziyettedir. Böylesi daha iyi.

Eczaneye anahtarla giriyor, dolabı bulup şifresini yazarak açıyor. Ampul kendisini bekliyor orada, yanında iğnesiyle, kullanıma hazır. Eldivenlerini takıyor.

Kâğıtta numarası yazılan odadaki adam beş yerinden yatağa bağlanmış debelenmesin, tekme atmasın, ısırmasın diye. Bugünlerde hep böyle. Sersemlemiş ama bilinci açık, bu da iyi. Charmaine bilincin açık olmasını tercih ediyor: Uyan birine Prosedür uygulamak doğru değil çünkü kaçırlar. Neyi kaçıracaklarını bilemiyor ama normalinden daha iyi olacak bir şeyleri kaçıracakları kesin.

Adam başını kaldırıp ona bakıyor: İlaçlara rağmen korkmuş olduğu belli. Konuşmaya çalışıyor, boğuk bir ses çıkıyor. Ihıhıhıhıhıh... Hep bu sesi çıkartıyorlar; üzülüyor biraz.

“Merhaba” diyor. “Hava ne güzel değil mi? Pırıl pırıl! İnsan böyle bir günde moralsiz olabilir mi? Bugün sana kötü bir şey yapmayacağız.” Doğru da: Gözlemleyebildiği kadarıyla, coşkulu bir deneyim yaşıyorlar. Ceremesini o çekiyor çünkü yaptığının doğru mu yanlış mı olduğunu sorgulamak zorunda kalan o. Büyük bir sorumluluk; dahası, yaptığını Stan dahil hiç kimseye söylememek zorunda.

Tamam, Prosedüre getirilenler en azılı suçlular, iflah olmaz kabul edilenler, bir türlü yolundan dönmeyenler. Çıban başları, ellerinden gelse Consilience’ı yakıp yıkacak olanlar. Bu artık son çare. Yeminler ettiler.

Prosedürlerin hepsi değil ama çoğu erkek. Henüz onun karşısına kadın çıkmadı. Demek ki kadınlar böyle iflah olmaz değil.

Eğilip adamı alnından öpüyor. Genç bir adam, kadife altın tenli, dövmeli. Maskeyi cebinden çıkarmıyor. Prosedür sırasında mikroplara karşı korunmak için takması lazım ama hiç takmadı: Korkunç gelir insana maske. Gizli kamerayla izlendiğinden şüphesi yok ama şimdilik onu bu küçük protokol ihlali için azarlayan olmadı. Prosedür'ü hızlı fakat özenli bir şekilde yürütecek, samimi ve işine bağlı insanlar bulmak kolay değil dediler ona. Ama herkesin iyiliği için birinin de bunu yapması gerekiyor.

Alından öpmeyi ilk denediğinde kafa ileri atılmış, ısırma-ya çalışmıştı. Kanatmıştı bir yerlerini. Boyunluk da takılmasını istedi. Taktılar. Pozitron'da insanların söylediklerini dikate alıyorlar.

Adamın başını okşuyor, kandırıcı dişleriyle gülümsüyor. Ona bir melek gibi, merhamet meleği gibi göründüğünü umuyor. Öyle değil mi zaten? Bu adamlar Stan'in kardeşi Conor gibiler: Hiçbir yere uyum sağlamıyorlar. Nerede olurlarsa mutlu olmayacaklar –Pozitron'da da, Consilience'ta da, hatta belki koca dünyada. O da bir alternatif sunuyor işte. Kaçış. Bu adam ya daha iyi bir yere gidecek, ya da hiçbir yere gitmeyecek. Ama ne olursa olsun yolda çok eğlenmek üzere.

“İyi yolculuklar” diyor ona. Kolunu okşuyor, sonra iğneyi ampule batırıp içindekileri şırıngaya çektiğini görmesin diye arkasını dönüyor.

“Hadi bakalım” diyor neşeyle. Damarı buluyor, iğneyi batırıyor.

Ihıhıh diyor adam. Doğrulamaya çalışıyor. Gözleri korku dolu ama çok sürmüyor. Yüzü gevşiyor; bakışlarını ondan tavana çeviriyor, beyaz ve boş tavana, ama artık onun için beyaz ve boş değil. Gülümsüyor. Saat tutuyor: Beş dakikalık coşku ve mutluluk. Birçok insanın ömür boyunca yaşadığından çok.

Sonra bilinci kapanır. Sonra solunumu durur. En son kalp gider. Bire bir. Hiç hatası yok. İnsanın işini iyi yapması güzel şey.

Uygulamanın başarılı olduğunu belirten şifreyi giriyor, iğneyi geri dönüşüme atıyor –Prosedür için steril iğne kullanmanın anlamı yok, bir iğne defalarca kullanılabilir. Pozitron israfa çok karşı. Eldivenleri çıkarıyor, Plastikler Çöp Olmasın kutusuna atıp odadan çıkıyor. Başkaları gelip ne gerekiyorsa yapacak. Ölüm kayıtlara “kalp krizi” olarak geçecek ki yemin etseler başları ağrımaz.

Cesedi ne yapacaklar? Yakmıyorlar, büyük enerji israfı. Consilience’ın kapılarından ölü ya da diri mahkûm çıkması ise söz konusu değil. Organ hasadı olabileceğini düşünüyor ama o zaman beyninin ölmüş bedeninin makinelere bağlı yaşıyor olmasını istemezler mi, dosdoğru öldürecek yerde? Organlar ne kadar tazeyse o kadar iyi. Protein katkılı hayvan yemi mi yoksa? Charmaine bunu yapacaklarına ihtimal vermiyor, büyük saygısızlık olur. Ama her ne yapıyorlarsa faydalı olmasına dikkat ediyorlar, bunu bilmesi de yeterli. İnsan bazı şeyleri hiç düşünmese daha iyi.

Bu akşam yine örgü grubuna katılacak. Bazıları bebeklere pamuklu başlıklar dikeyor, diğerleri ise yeni bir işe başladı, örgüden mavi ayıcıklar, çok sevimli. “Günün nasıl geçti?” diye soracak örgü grubundaki kadınlar. “Harika” diye cevap verecek.

Motor

Eylül ortası. Stan akşamları yürüyüşe çıktığında üzerine bir polar alıyor. Çimenlere birkaç yaprak düştü bile; sabahları kahvaltıdan önce tırmıkla topluyor. O saatte ortalarında kimse olmuyor. Arada bir siyah bir Gözetim arabası, köpekbalığı gibi sessizce süzülüyor. El sallayıp selam vermek protokole sığar mı? Stan bunu yapmamaya karar verdi: Görünmezmiş gibi davranmak en iyisi. Kaldı ki içinde kim var? Arabalar da uzaktan kumandalı olabilir insansız hava araçları gibi.

Kahvaltıdan –şansı varsa haşlanmış yumurtalı, en sevdiği– ve Charmaine’in yanağına kondurduğu öpücükten sonra, elektrikli motosiklet tamir atölyesindeki sivil işine gidiyor. İyi bir seçim oldu: Burada görev dağıtımını yapanlar, Dimple Robotics’te yapmış olduğu işe dikkat ettiler; zaten o da hep makineleri ve dijital programlarını kurcalamayı sevmiştir. Dimple’daki şakacı bir arkadaşının düğün hediyesi olarak aldığı müzikli ekmek kızartma makinesinin içini açıp çaldığı şarkıyı değiştirmişti mesela. Charmaine başta komik bulmuştu bunu. Fakat sürekli aynı müziği dinlemek sinir bozabiliyor.

Her motorun bir numarası var ama isim yazmıyor; çünkü bir devir teslim gününde karşılaşan iki Alternatifin birbirlerinin adlarını öğrenmesi istenmiyor. Sinirler gerilir, kavgalar çıkar: Bu vuruğu kim yaptı? Boyayı kim çizdi? Aküyü bi-

tirmek, motoru yağmur altında bırakmak için nasıl bir mal olmak gerekir? Sanki üstüne geçirecek bir brandası yok da! Bu motorlar Consilience kasabasının malı, bir kişinin değil. Veya iki kişinin. Ama insanların bunları sahiplenme derecesi inanılmaz.

Şimdi tamirhanede baktığı motor, Charmaine'in eflatun çizgili pembe motoru. Bütün motorlarda, sürücülerinin dolap rengiyle aynı olan iki renk boya var. Kendisinininki –kendisi ve Max'inki– yeşil kırmızı. Max denen herifin, kışını Stan'in kendi malı gibi gördüğü seleye koymuş, oradan oraya dolandığını düşünmek öfkeliendiriyor onu. Ama üzerinde durmak lazım. Serinkanlı olması lazım. Charmaine'in motoru birkaç gündür arızalı. Nalet olasıca –Charmaine'in deyimi– ilk çalıştırdığında öksürüyor, birkaç sokak gidince de stop ediyor. Güneş paneli bağlantısında temassızlık olabilir mi?

“Bir bakalım” dedi Stan. “Tamirhaneye götürelim. Anlayalım derdini.” “Ay çok iyi olur hayatım, yapar mısın?” dedi öylesine. Bir zamanki gibi sevecenlikle değil, yoksa ona mı öyle geldi? “Harikasın” diye ekledi dalgınca. O sırada fırını temizliyordu: Seviyor böyle işleri, temizlik yapmaktan zevk alıyor. Bu sayede Stan'in çamaşırları da tertemiz olduğu için, bir şikâyeti yok. Sorunu tespit etmiş –sokette temassızlık– ve birkaç akşam garajda uğraşarak şarj olacak hale getirmişti, böylece binip tamirhaneye götürebilecek ve diğer arızalarını giderebilecekti, yani Charmaine'e böyle anlattı.

Aslında motoru rahat rahat kurcalamak istiyordu. İki hafta sonra –ekim başında– motor Jasmine'e devrolacaktı, bundan önce gerekli ayarlamaları yapmak istiyordu.

Niye bu kadar sürdü Jasmine'in izini sürmek için bu yolu bulması? En başından beri önündeydi halbuki! Şimdi ikinci bir Consilience telefonunu ele geçirmesi yeterli; biraz yazılımını biraz donanımını kurcalayıp kendi telefonuna bağlayabilir, ayarladığı telefonu motorda bırakabilir. O zaman ha-

pisteyken Jasmine'in nerelere gittiğini takip edebilir ve çıktığında kaydedilen bu bilgileri kendi telefonuna indirebilir. Proje'dekiler dışarıdaki kablosuz bağlantıya erişemiyor ama sistemin içindeki Consilience ağına girebiliyor, Consilience kasabanın haritalarını etkileşimli GPS üzerinde inceleyebiliyor, başka da bir şey lazım değil.

Charmaine'in telefonunu ele geçirmek kolay oldu. Son zamanlarda akıllı bir karış havada olduğundan bir yerlerde unutulmasına hiç şaşırmadı, belki ofiste kaybettim dedi –ara ki bulasın. Çalıntı bildiriminde bulundu, yeni telefon verdiler. Şimdilik işler yolunda. Ekim ayını hapiste tavuk bakarak geçirecek ama 1 Kasım'da çıktığı zaman, Jasmine'in o yokken nereleri dolaştığını tespit edebilecek.

Bu rotalar da onu nihayet bir kesişim noktasına götürebilecek –onu göz ucuyla da olsa görebileceği, hatta belki pusuya düşürebileceği bir yere. Devir teslim gününün birinde, süpermarket –ya da Consilience'ın süpermarket dediği dükkân– reyonlarında kıştırabilir onu. Bir sokak başında dikilebilir. Boş bir arsanın kenarındaki çalıların arkasına gizlenebilir. Sonra ne olduğunu bile anlamadan ağzını yapıştırır o kiraz aromalı dudaklara, dizlerinin bağı çözülür, kuru kâğıdın kibrite dayanamadığı gibi çözülür. Horş! Alev alev! Bir ateş çemberi! Ne hayal! Zar zor dayanıyor.

Kafayı yedin sen diyor kendi kendine. Sapık mı olacaksın? Manyak mı olacaksın başımıza? Yakalanabilirsin de. O zaman ne bok yiyeceksin? Sözde sağlık sorunlarıyla hastaneye mi kaldırılacaksın? Pozitron'da senin gibi sapıklara ne yapıyorlar?

Ama yolundan dönmüyor. Telefonu saklamak için en uygun yer motorun selesi. Suni deriye en aşağıdan, kimsenin görmeyeceği bir yerden kesik açıyor. İşte oldu. Kesiği bir çizgi yapıştırıcı çekerek tekrar tutturuyor, özel olarak bakılmazsa görülmez.

“Yepyeni oldu” diyor Charmaine’e motorunu geri verirken. Bir zamanlar iç gıcıklayıcı, şimdi ise tatlılığından mide bulan-dırıcı bulduğu bir sevinç nidası atıp gönülsüzce sarılıyor ona.

“Hakkını nasıl öderim?” diyor. Ödemek isteyen mi var oysa? O gece Charmaine’in üstüne binip sınırlı ah-oh ve son bir iç çekiş repertuarından fazlasını almak umuduyla birtakım yeni numaralar denediğinde, kıkırdamaya başlıyor ve gıdıklanıyorum diyor. Ulan insanda şevk mi kalır? Tavuğa saplasa daha iyi.

Ama neyse. Artık Jasmine’i takip edebildiği, her hareketini öngörebildiği, aklını okuyabildiği için, sanki elini uzatsa tutacak. Ondan önce ise Charmaine’i bir-iki hafta takip ederek pratik yapabilir. Bir eğlencesi yok çünkü; nereye gidebilir ki? Çalıştığı fırına, alışverişe, eve, fırına, alışverişe. Gayet bilindik bir hayat. Yeni bir şey yok. Ama ikiz telefonlu sisteminin işleyip işlemediğini öğrenebilir.

Enayi

Ekimin biri geldi bile. Devir teslim günü yine. Zaman nasıl geçti?

Charmaine, boş evin döşemesine savrulmuş kıyafetlerinin arasında yatıyor –bu seferki sağlam bir ev, yıkım değil tadilat kararı verilmiş. Pastel bir duvar kâğıdı var, sütlü kahve ve bej renkli, sarmaşık desenli. Koyu kırmızı boyayla, siyah kalemle yazılar göze batıyor. Kısa, kuvvetli kelimeler; ani ve sert. Büyü gibi tekrarlıyor içten içe.

“Çok şaşırtıcı birisin” diyor Max ona. Usul usul kemirdiği kulağına fısıldıyor daha doğrusu. Çift dikişli günlerden mi olacak diye meraklanıyor Charmaine. Boş eve erken geldi, gerçekten boş olacağını umarak. “Müthiş bir kadınsın” diye devam ediyor Max, “gelgelelim... Kocan olacak herif çok şanslı.”

“Onunlayken böyle değilim” diyor. Stan hakkında konuşmasını istemese keşke. Haksızlık.

“Onunla nasıl olduğunu anlatsana” diyor Max. “Yok. Hiç tanımadığın biriyle nasıl olduğunu anlat.” Hafif şiddetli şeyler anlatarak onu uyarmasını istiyor aslında. İpler kelepçeler, yalandan bağırmalar. Sonbahar gelip birbirlerini tanıdıklarından bu yana kimi zaman oynadıkları bir oyun.

Şimdi Stan’i düşünmesi gerekiyor. Gerçek Stan’i. “Max” diyor. “Ciddi konuşalım bir dakika.”

“Ciddiyim ben” diyor Max dudaklarıyla ensesine ilerleyerek.

“Hayır, dinle beni. Şüpheleniyor galiba.” Nereden aklına geldi ki bu? Çünkü Stan ona bakarken, camdan heykelmiş gibi öte tarafına dalıyor gözleri aslında. Sevimsizleşse, sinirlense, açık açık suçlasa bu kadar korkutmazdı.

“Nasıl yani?” diyor Max. Başı birden kalkıyor: telaşlandı. Stan şu dakika kapıdan girse, Max kurşun gibi pencereden kaçar. Böyle yapacağını artık biliyor: Koşar, depar atar, tavşan gibi sıvışır ve mantıklı gerçek de bu. Onu çok ürkütmemeli, çünkü şimdi, ortada bir sebep yokken kaçmasını istemiyor. Onu, oynadığını kucaklayan çocuklar gibi bağrına basmak istiyor: Gideceği düşüncesi her şeyden çok üzüyor onu.

“Bence henüz farkında değil” diyor. “Yani öyle haberi yok. Ama bana bir tuhaf bakıyor.”

“Bu kadarcık mı?” diyor Max. “Canım. Ben de sana tuhaf bakıyorum. Kim bakmaz ki?” Saçını tutuyor, başını çeviriyor, kısa bir öpücük konduruyor. “Endişeleniyor musun?”

“Bilmiyorum ki. Hayır galiba. Ama öfkeli biridir” diyor. “Şiddete başvurabilir.” Bu Max’i etkiliyor.

“Olabilir” diyor. “Ben de. Hatta seninle şiddete başvurmayı çok isterim.” Elini kaldırıyor, o da yüzünü çeviriyor tam Max’in istediği gibi. Yeniden sarmaş dolaş oluyorlar bir beze sarınıp, isimsizliğe savruluyorlar.

Gözünü kapatmış, soluğu normale dönerken gerçekte ne kadar endişeli olduğunu fark ediyor: Onluk sistemde en az sekizi var. Ya Stan gerçekten öğrendiyse bunu? Çirkinleşebilir ama nereye kadar? Tehditlere başvurabilir. Stan’in anlattığı kadarıyla, kardeşi Conor böyle: Onu aldatacak bir kadının kafasını ezmekten hiç çekinmez. Ya Stan’in içinde de böyle bir kötü taraf gizliyse?

Belki şimdi, elinden gelirken korumalı kendisini. Her Prosedür ampulünden birazcık ayırsa, iğnelerden birini geri dö-

nüşüme yollamak yerine cebine atsa, kimse fark eder mi? Stan uyurken yapmalı iğneyi ki, gidişi muhteşem olmasın. Haksızlık olur. Ama her şeyin bir kötü tarafı da var.

Cesedi ne yapacak? Mesele olur. Bahçeye çukur mu kazsın? Biri görür. Bir an aklına pembe dolabına kilitlemek geliyor, o da buraya getirebilirse: Stan epey ağır. Ayrıca dolaplar büyük ama sığdırabilmek için parçalaması gerekebilir. Fakat orada bırakırsa feci bir koku olur, Max'in karısı Jocelyn efla-tun dolabını açmak için bodruma indiğinde mutlaka alır.

Charmaine'in usul usul yoklamasına rağmen Max, Jocelyn hakkında pek bir şey anlatmadı. Başında kıskanmayacağına yeminler vermişti kendi kendine; hem Max'in gerçekten arzuladığı o değil miydi? Şimdi de kıskanmıyor; kıskançlıkla merak aynı şey değil. Ama ne zaman sorsa, Max duvar örüyor. "Bilmene lüzum yok" diyor.

Jocelyn'i eski mürebbiyeler veya balerinler gibi saçlarını geriye doğru sımsıkı toplamış, mevzun, aristokrat bir kadın gibi tahayyül ediyor. Mesafeli, burnu havada, zor beğenen bir kadın. Bazen Jocelyn'in olaydan haberi olduğunu ve onu küçümsediğini hissediyor. Daha da fenası: Max onu Jocelyn'e anlattı ve şimdi ikisi de onun üç kuruşluk bir kevaşe, her lafa kanan bir enayi olduğunu düşünüp ona gülüyorlar. Paranoya bu ama.

Stan ölse, Max'in pek yardım etmeyeceğinin farkında. Evet Max insanın aklını başından alacak kadar seksi olabilir ama omurgasız, yüreksiz, Charmaine'in yanında solda sıfır. Elinde bir çuval tehlikeyle bırakıverir onu. Bir çuval Stan ile, çünkü Stan'i bir şeyin içine koyması gerekecek, öyle ceset haline bakamaz onun. Cansız, savunmasız. Birbirlerine âşık oldukları zamanı, yeni evli oldukları, okyanusta seviştikleri, penguenli o gömleği giydiği zamanları fazla hatırlar ... Bir yandan o gömleği, bir yandan Stan'in ölümünü düşünmek bile ağlamaklı yapıyor onu.

Demek belki de seviyor onu. Tabii, mutlaka seviyor. Win Ninesi ölüp o yalnız kaldığında, annesi ölmüş babası ise ortadan kaybolmuşken ve zaten babasını hiç görmek istemezken onunla karşılaştığı için ne kadar şanslı olduğunu düşünse! Stan'le birlikte üstesinden geldikleri, sahip oldukları ve kaybettikleri her şeyi, onca kayba rağmen hâlâ sahip olduklarını düşünse. Stan'in ona nasıl sadık kaldığını düşünse...

Olmak istediğinizi olma fırsatı önünüzde, diyorlar hep Pozitron'da. Hep olmak istediği, bu muydu peki? Böyle gevşek, uydum akıllı, aniden çaresiz kalabilen, böyle eksik biri mi? Eksik de ne eksik? Ne eksik olursa olsun, Stan'e bir zarar vermeyi asla istemez.

“Dön bakalım kevaşe” diyor Max. “Aç gözlerini.” Bazı durumlarda kendisini izletmekten zevk alıyor. “Ne istiyorsun söyle bakalım.”

“Sakın bırakma” diyor.

Duruyor. “Neyi bırakmayayım?” Böyle sessizlikler Charmaine'e her şeyi söyletiyor işte.

Akılsızlık mı etti? Hiç şüphe yok ki, evet. Değdi mi peki? Hayır. Sanki.

Evet.

Veya evet, şu anda değdi.

Pusu

Kent Konseyi

1 Aralık'taki devir teslimin önceki gecesi bir Kent Konseyi toplantısı daha yapılıyor. Kimsenin toplandığı falan yok: Pozitron Cezaevi'nde de dışarıda da olsalar, kapalı devre televizyondan izliyorlar. Kent Konseyi toplantılarının amacı, herkese Consilience/Pozitron deneyinin başarılarını anlatmak. Toplu Sağlıklı Etkileşim puanları, Gıda Üretimi puanları, Konut Bakım notları filan. Ateşli konuşmalar, Zing puanları, yapıcı geribildirim. Olumsuzluklar asgalabildiğince az dillendirilir, sonunda birkaç yeni kural eklenir.

Kent Konseyi toplantıları, olumlu yönleri vurguluyor. Şiddet olaylarının çok azaldığı belirtiliyor bugün –ekranda bir grafik beliriyor– ve yumurta üretiminin arttığı. Kanatlı Hayvanlar'da yeni bir uygulama başlayacak yakında: Tüpten beslenen başsız tavuklar. Bunun hayvanlarda sinirliliği azalttığı, et miktarını arttırdığı tespit edilmiş. Ayrıca hayvanlara kötü muameleyi de ortadan kaldırdığı için, Pozitron'un karşılıklı kazanma düsturunun da arkasında. İki ay üst üste üretim kotalarını aşan Brüksel Lahanası ekibine teşekkürler! Kasım ayının ikinci yarısında tavşan üretiminde çıtayı yükseltmeye gayret edelim; yakında yeni tavşan yemekleri tarifleri duyurulacak. Atık Geri Dönüşüm programında çöp ayırmaya daha çok dikkat lütfen; hepimiz gereğini yapmazsak programdan sonuç alamayız. Falan filan.

Başsız tavuk ne ulan, hayatta yemem diye geçiriyor Stan

içinden. Toplantıdan önce üç bira yuvarladı: Consilience bira fabrikası faaliyete geçti, birası hiç yoktan iyi, ama Conor içse neler diyeceğini tahmin edebiliyor. Dalga mı geçiyorsun? Bira falan değil at sidiği. Hem ne mayası bu?

Ne olmuş yani diye düşünüp bir yudum daha alıyor. Başka yerlere kayıyor dikkati; kanepede yanında oturan Charmaine neşeyle, “Bak yumurtacılık çok iyi gidiyormuş. Sayende olsa gerek hayatım!” diyor. Arada sırada tavuk çiftliğindeki işinden bahsediyor ona ama o kendi işinden hiç söz açmadı, bu yüzden de meraklanıyor. İlaç Uygulama dedikleri nasıl bir iş acaba? Eczanede hap dağıtmaktan fazlası, ama ne zaman bir şey soracak olsa yüzü boş bakıyor ve lafı hemen çeviriyor. Ya da işler yolunda diyor, Stan yolunda olmadığını düşünüyormuş gibi.

Charmaine’de onu huzursuz eden bir şey daha var. Dışarıda geçirdikleri ayda, iki telefonlu sisteminin çalışıp çalışmadığını anlamak için ara ara takip etti onu. Her şey beklenildiği gibiydi: Charmaine genellikle fırın, alışveriş ve ev arasında mekik dokudu. Ama kontrol ettiği devir teslim günlerinde farklı yerlere gittiğini gördü. Metruk evlerin bulunduğu sakat mahallelere neden gitsin ki? Ne işi vardı? İleride taşınırız diye mi inceledi? Demek bu yüzden evlerin içinde bu kadar zaman geçiriyor, odaların ölçüsünü alıyor belki. Yuva kurma döneminde mi? Daha büyük bir ev tahsis edilmesini mi isteyecek? Çocuk mu istiyor? Planı muhtemelen bu ama son zamanlarda konusunu açmadı. Duyguları karışık: Bebek, Jasmine ile ilgili planlarını bozabilir, gerçi ortada net bir plan da yok. İlk yakıcı karşılaşmanın ötesini pek hayal etmedi.

Jasmine’in Consilience sakini olarak geçirdiği günlerde ne yaptığını biliyor: Aynı pembe-eflatun motora binip spor salonuna gidiyor. Spora çok meraklıysa. Vücudu nasıl kuvvetli, biçimli, güçlüdür kim bilir.

Bunu düşününce ürüyor: O havuzdan dev bir ahtapot gibi çıkıp çıplak ve ıslak kollarıyla sarıldığında, mücadele verebilir. Ama çok sürmez.

Kendisi de spor salonuna gitmeye, etrafı kollamaya başladı. Jasmine orada değil tabii, Pozitron'da. Ama ağırlık aletleri, yürüyüş bantları orada: Hayalleri süsleyen kıcı bunun koltuğuna oturmuş, çevik adımları öbürünün bandında yürümüştür. İmkânsız olduğunu bilse de ondan bir işaret bulmayı bekliyor: Düşmüş bir mendil, bir cam ayakkabı, fuşya rengi bikini altı... Varlığının büyülü işaretleri.

Bazen dikilirken gözetlendiğini hissediyor; belki de bir kat yukarıda, spor salonunun havuzuna bakan pencerelerden birinde duran karanlık bir yüz tarafından. Üst yönetimin spor için orayı kullandığı söyleniyor, Gözetim elemanlarından birinin de içeride olmasına şaşmamalı. Bundan çekiniyor biraz: Fark edilmek, dikkat çekmek istemiyor. Jasmine dışında.

Bugünkü Kent Konseyi toplantısı, mutlu işçiler ve başarı grafiklerini kesip en motivasyon konuşması havasındaki Ed'i gösteriyor doğruca. Proje'deki performansları, Ed'in en yüksek beklentilerinin de ötesinde! Emekleri ve başarılarıyla ne kadar gurur duysalar az; burada tarih yazılıyor, ileride kurulacak benzeri kasabalara örnek oluyorlar; hatta şimdiden dokuz ayrı yerde Consilience/Pozitron modeline dayalı yerleşimler kurulmaya başladı! Her şey yolunda giderse, bu model en çok ihtiyaç duyulan –ekonominin batıp çalışan kesimi ortada bıraktığı– yerlerde devreye alınacak!

Daha da önemlisi, bu model ve toplum hayatına getirdiği yeni düzen, ayrıca inşaat sektörünün güçlenmesi ve israfın önlenmesi sayesinde, çevre ekonomisinin toparlanmasına da yardımcı oluyor. Bir sürü girişim! Bir sürü soruna çözüm! İnsanlar imkân verildiği zaman yaratıcı düşünebiliyorlar.

Bir dakika diyor Stan içinden. Bu kadar tezahüratın altında yatan ne? Birtakım insanlar bu işten bok gibi para kazanıyorlardır. Ama kim, nereden? Consilience duvarlarının içinde pek bir şey gördükleri yok çünkü. Tamam, herkesin oturacak bir evi var ama kimse diğerinden daha zengin değil.

Hepsine yalan mı söyleniyor, tufaya mı geliyorlar? Onlar canla başla çalışırken birileri para içinde mi yüzüyor? Conor hep Stan'ın insanlara fazla güvendiğini, artniyetleri bir türlü fark edemediğini, karşısına çıksa bir ton para dökerek bir torba karbonat alıp burnuna çekeceğini söylerdi. Hatta kafa bile olursun lan, derdi Conor.

Ben nasıl bir hıyarlık ettim acaba diye düşünüyor Stan. Neyin altına imzamı attım? Ve gerçekten Conor'ın uyardığı gibi tabutsuz çıkmanın yolu yok mu? Doğru olamaz bu: Tepedekiler istedikleri gibi girip çıkabiliyorlardır. Ama Ed dışında bu tepedekiler kim, bilmiyor. Bir bira daha çekiyor canı. Ama toplantı yayını bitene kadar bekleyecek, çünkü ya televizyon da onu izliyorsa?

Sapıttın Stan, diyor kendi kendine. Paranoya yapma. Neden senin onları izlediğini izlemek istesinler ki?

Ed şimdi babacan bir şekilde kaş çatıyor. “Aranızdan bazıları” diyor, “onlar kendini biliyor, dijital ortamda bazı deneylere kalkışmışlar. Kuralları biliyorsunuz: Telefonlar, arkadaşlarınız ve sevdiklerinizle iletişim için kullanılabilir ama başka bir amaç için kullanılamaz. Pozitron'da sınırlara çok önem veriyoruz! Siz kendi kendinize eğlence bulduğunuzu düşünebilir, başkalarının özel hayatına müdahale etmeyi zararsız bulabilirsiniz. Şimdilik bir zararı da olmadı. Ama sistemlerimiz çok hassastır ve izinsiz sinyaller ne kadar zayıf olursa olsun tespit eder. Bu bağlantıyı hemen keserseniz herhangi bir yaptırımla karşılaşmayacaksınız – tekrar ediyorum, siz kendinizi çok iyi biliyorsunuz.”

Consilience sinyal müziği giriyor –Yedi Kardeşe Yedi

Gelin'in jenerik müziği– ve ekrana slogan çıkıyor: consilience = yarı mahkumiyet + yarı dirayet. Bugün yatın, yarın için zaman kazanın! Stan ürperiyor. Kendine gel, diyor. Ed çoğul konuştu bir kere, bizzat ona söylediği ne malum? Yine de telefonu derhal motordan sökecek. Zaten Jasmine'in koordinatlarını belirledi. Devir teslim günlerinde ilk durak ev, ikinci durak spor salonu.

Pusu

Spor salonunda olmayacağına karar verdi, herkesin gözü önünde. Tam burada, evde deneyecek şansını. Devir teslim gününde Charmaine motoruyla çıkıp yine birtakım evlere bakacak, sonra Pozitron Cezaevi'ne bırakacak, orada da Jasmine binip buraya gelecek. Bu arada kendisi temiz ve katli çamaşırlarını yeşil dolaba kaldırarak, evden çıkışını gerçekleştirecek ama cezaevine gitmek yerine garajda bekleyecek. Jasmine geldiğinde eve girmesini bekleyecek. Peşinden gidecek ve alev alev karşılaşma gerçek olacak. Şehvetlerinden öyle başları dönecek ki, yatak odasına çıkamayacaklar bile. Kanepede belki; yok, orası da fazla düzgün. Halıda. Mutfakta olmaz ama, dizleri acır.

Max'le karşılaşmayacaklar çünkü Stan'le ortak kullandıkları kırmızı yeşil motor olmadan nereye geliyor? Şimdilerde Pozitron'a girmesi gereken motor hâlâ garajda. Max'in ortalarda dolanıp saatine bakarken yoldan çıkmış, doyumsuz Jasmine'inin kollarını bacaklarını Stan'e saracak olduğunu düşünmekten mutluluk duyuyor.

Şimdi garajda. Aralık başı için sıcak bir hava olmasına rağmen hafiften titriyor: Gerginliktendir. Çit budama makinesi temizlenmiş, pili doldurulmuş, kullanıma hazır bir şekilde duvarda beklemekte: Max denen bok kafalı Stan'in harcadığı emeğin kıymetini bilmez ya. Max başka bir yolla eve gelir de karşılaşırlarsa, budama makinesi iyi bir silah olabi-

lir. Tek tuşa dokununca çalışıyor, tam hızla dönen bıçağı da rahatlıkla kafa koparır. Nefsi müdafaa der.

Bu olmaz da Jasmine'le saç saça baş başa mücadeleye girerse, teslim olmaya geç kalır. Bu hoş karşılanmıyor ama riski almak zorunda; bu şekilde yaşamaya devam edemez çünkü. İçini yiyip bitiriyor. Tüketiyor.

Garajın kapısı azıcık aralık. Stan buradan bakmakta, Jasmine'in pembe motoruyla gelmesini beklemekte olduğu için yan kapının açıldığını işitmiyor.

"Stan, değil mi?" diyor bir ses. Birden dikiliyor, arkasına dönüyor. İlk aklına gelen çit budama makinesini kapmak. Ama bir kadın bu.

"Sen de kimsin lan?" diye soruyor. Kısa boylu, düz siyah saçları omuz hizasında. Kaşları kara. Dudakları kalın, ruj sürmemiş. Siyah kot ve tişört giymiş. Lezbiyen karateci gibi duruyor. Bir yerden de tanıdık. Spor salonunda mı karşılaştılar? Hayır, orada değil.

Atölye çalışmasında, ilk tanıtım toplantısında. Ed denen hıyarın yanındaydı.

"Burada oturuyorum" diyor. Gülümsüyor. Dişleri dört köşe, piyano tuşu gibi. "Jasmine mi?" diye soruyor tereddütle. Olamaz. Jasmine'in tipi böyle değil.

"Jasmine yok" diyor. Şimdi karıştı işler. Eğer Jasmine yoksa, Jasmine diye birinden nasıl haberi var?

"Motorun nerede?" diyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Arabayla" diyor. Yan evin önünde duruyor. Ben Jocelyn bu arada." Elini uzatıyor ama Stan sıkıyor. Sıçtık, diyor içinden. Gözetim'de demek ki, başka türlü nasıl arabası olsun? Soğuk terler boşanıyor.

"Şimdi o telefonu neden motoruma sakladığını anlatırsın belki" diyor elini geri çekerken. "Daha doğrusu, benim sandığın motora. Senin uydurma takip cihazını epey izledim. Bizim takip sistemlerimizde çok güzel çıkıyor."

Bir biçimde mutfağa geçiyorlar; onun mutfağına, öbürünün mutfağına, mutfaklarına. Oturuyor. Burada her şey tanıdık –kahve makinesinden Charmaine’in çıkmadan katlayıp kaldırdığı mutfak havlularına– ama ona çok yabancı geliyor.

“Bira ister misin?” diyor. Ağzından bir ses çıkıyor. Kendisine bir bira, ona bir bira koyup karşısına oturuyor, öne eğilerek ona Charmaine’in devir teslim günlerindeki hareketlerini fazlasıyla ayrıntılı anlatıyor. Aylardır boş evlere girip çıkmaktaymış Jocelyn’in kocası Max ile birliktelik halinde. Birliktelik kelimesi çıkıyor ağzından. Daha kısa sözcüklerle birlikte.

Ama kocasının gerçek adı Max değil. Adı Phil ve daha önce de böyle sorunlar yaşadılar. Hepsinden haberi var, kocası da bilip bilmezden geldiğini biliyor. Boş evlerdeki kameralardan, kayıtları karısının izleyebildiğinden haberi var. İşin cazibesi kısmen burada zaten: İzlendiğini bilmekte. Yoldan sapıyor –kumar gibi bir bağımlılık, bir hastalık; Stan’ce de öyle değil mi, insan üzölmüyor mu– ve o da bir süre serbest bırakıyor. Gazını alıyor biraz: Dört yanı duvar, kapısı çıkışa kapalı bir şehirde onun gibi erkeklerin kurtlarını dökme imkânı pek yok. Seks bağımlılığıyla ilgili yardım almaya çalıştı, danışmanlara gitti, sakınma tedavisi uyguladı ama hiçbirinin faydası olmadı. Yakışıklılığı da bir mesele. Romantik hayalleri aşırı kuvvetli kadınlar kendilerini onun kollarına atıyorlar dese yalan olmaz.

Bulaştığı işte fazla ileri gittiğini hissettiği zaman, yüzleşiyor onunla. Mesele kapanıyor: Görüştüğü kadınla ilişkiyi kesiyor, açık kapı bırakmıyor. Düzeleceğine söz vererek geçirdiği bir süreden sonra, başkasına yanaşiyor. Kalben ona sadık olduğuna, sadece içgüdülerine hâkim olmayı başaramadığına dair yeminler etse de, kadının gururu inciniyor elbette.

“Ama daha önce hiç joker çekmemişti” diyor. “Alternatiflerimizden biri olmamıştı. Phil’le benim yani.”

Stan öyle sarsıldı ki kafasını toplayamıyor. Charmaine! Burnunun dibinde, yollu karı –ondan seks esirgerken, daha doğrusu temiz çarşaflar arasında soğuk dilimler halinde sunarken. O pusulayı yazıp fuşya öpücükle mühürleyen de oydu demek! O taraklarda bezi yok diye sinirlendiği her şeyi böyle ortaya sermesi ne cüret! Üstelik kadın güreşçinin tekiyle evli Phil diye bir hıyarın koynunda! Öte yandan, bir başkası nasıl onun karısını bir gaz alma, kurt dökme yolu olarak tasvir eder? “Joker dedin” diyor cılız bir sesle. “Charmaine mi?”

“Hayır, sen” diyor. Kaşlarının altından bakıyor ona. “Joker sensin.” Gülümsüyor ona: Ölçülü bir tebessüm değil. Makyaj yapmamış olmasına rağmen dudakları koyu renkte bir sıvı, petrol sanki.

“Ben kalkayım” diyor. “Saati dolmadan Pozitron’a teslim olmam lazım. Bir de...”

“Halledildi onlar” diyor. “Bireysel şifrelerin kontrolü ben-de. Verileri düzenledim, senin yerine Phil girecek.”

“Nasıl?” diyor Stan. “Ama işim ne olacak? Eğitim lazım, öyle bir anda...”

“İdare eder o” diyor Jocelyn. “Senin gibi el becerisi yok ama dijitalden anlar. Tavuklarına iyi bakar, her türlü ihtiyaçlarını görür. Kimselere elletmez.”

Öf be, diyor Stan içinden. Her türlü ihtiyaç. Tavuk meselesinden de haberi var. Ne zamandan beri gözetliyor onu?

“Bu arada” diyor. Aklında tartıyormuş gibi başını bir tarafa yatırıyor. “Bu arada sen burada benimle kalacaksın. Bana Jasmine’e duyduğun ilgiyi anlat bir güzel. İstersen Max ve Jasmine’i dinleriz boş ev kaçamakları sırasında. Kamera kayıtları elimde. Ses kalitesi öyle iyi ki şaşırırsın. Azdırıyor insanı. Biz de kanepeden onlara katılabiliriz. Phil’e cevap verme zamanı geldi de geçiyor, ne dersin?”

“Ama bu...” İçinden “sapıklık” demek geçiyor ama hâkim

oluyor kendisine. Üst yönetimde bu kadın, Gözetim’de çalışıyor: Hayatını ciddi ciddi berbat edebilir. “Haksızlık” demekle yetiniyor. Sesi çatlıyor.

Kaygan dudaklarıyla gülümsüyor bir daha. Pazıları, omuz kasları belirgin; üst bacakları insanı ürkütüyor, üstüne üstlük sapık röntgenci. Ne hale getirdi hayatını? Neden yaptı bunları? Nerede yavan, taze Charmaine? Asıl istediği o; bu kötü yürekli, muhtemelen bacakları kılılı güreşçi değil.

Çaktırmadan çıkışları yokluyor: Arka kapı, hole açılan kapı, bodrum katın kapısı. Bu kadını kendi yeşil dolabına kilitleyip evden kaçsa olur mu? Nereye kaçacak ki? Kendi eliyle çıkışlarına duvar ördü. “Yok, ciddiyim. Olmaz böyle. Bu... Ben yani... gideyim” diyor. Lütfen demeye dili varmıyor.

“Endişelenme” diyor kadın. “Yokluğun fark edilmez. Evde fazladan bir ay geçireceksin. Önümüzdeki ay Charmaine Pozitron’dan çıktığında da sen girersin.”

“Hayır” diyor. “Ben istemiyorum burada...”

İç geçiriyor. “Olası bir şiddet eylemini önleyici müdahale gibi düşün. Kabul edelim boğazlamak istiyorsun karını, kim olsa ister. Sonra bana teşekkür edeceksin. Ya da istersen çiğnediğin kurallarla ilgili bir tutanak hazırlayayım. Bir bira daha?”

“Evet” diyebiliyor zorla. Kendi kazdığı çukurun gitgide daha derinlerine düşüyor. “İki olsun.” Kapana kısıldı. “Başka ne yapmam gerekecek?” Başını derde sokmamak için demek istiyor ama bunu açıklamasına gerek yok. Kadın gayet iyi farkında kolunu arkadan kıvırmakta olduğunu.

Cevap vermekte hiç acele etmiyor, bira içiyor, dudaklarını yalıyor. “Beraber buluruz, olmaz mı?” diyor. “Bol bol zamanımız olacak. Çok yetenekli olduğundan eminim. Ha bu arada dolapları değiştirdim. Sen artık kırmızıyı kullanacaksın.”

Sohbet Odası

1 Ocak devir teslim gününde, banko çalışanlarından biri Charmaine'e cezaevinde beklemesini, İnsan Kaynakları'nın görüşeceğini bildiriyor. Gözleri kararıyor bir anda. Max'i öğrendiler mi? Öğrendilerse fena çünkü evi paylaştığınız Alternatiflerle tanışıp görüşmeniz kesinlikle yasaktır diye kaç ke-re söylediler. Tiplerini bile bilmemeleri gerekiyordu. Max ile görüşmenin ona bu kadar heyecan vermesinin sebeplerinden biri de buydu. Yasaktı, sınırların çok ötesindeydi.

Görüşmek ha. Ne kadar da eski kafalı bir ifade! Ama zaten o da eski kafalı bir kız –Stan böyle düşünüyor. Gerçi Max'le geçirdikleri zamanda pek görüştükleri söylenemez. Loş ışıktaki yakın planlar genelde. Bir kulak, bir el, bir bacak.

Lütfen öğrenmemiş olsunlar diye dua ediyor içinden, parmaklarını çatarak. İtaatsizlik halinde ne olacağını açık açık anlatmamışlarsa da Max güvence vermişti ona. Çok bir şey değil demişti: Bir azar çekerler, en kötüsü Alternatifini değiştirirler. Zaten Max'le çok dikkatli davranıyorlardı, gittikleri evlerde de dinleme cihazı filan yoktu; olsa Max bilirdi, onun işi değil miydi bu evleri bilmek? Peki ya Max bilmiyorsa? Daha fenası: Ya yalan söylüyorsa?

Bir nefes alıp gülümsüyor, küçük ve samimi dişlerini gösteriyor. "Sorun nedir acaba?" diye soruyor memura normalden daha tiz ve çocuksu bir sesle. İlaç Uygulama Şefliği göreviyle mi ilgili? Öyleyse ne şekilde iyileşebileceğini öğrenir

çünkü her zaman elinden gelenin en iyisini yapıp tüm gayretini ortaya koyar.

Böyle bir şey çıkacağını umuyor. Belki maske protokolüne uymadığını fark ettiler, belki Özel Prosedür sırasında mahkûmlara fazla iyi davrandığını gördüler. Şırıngayı batırmadan önce bir şefkat ve özel ilgi gösterisi olarak baş okşamalar, alın öpmeler falan... Bunlar yasak değil ama prosedürde yeri de yok. Küçük süsler, güzellikler –süreci sadece Prosedür mahkûmu için değil kendisi için de daha kaliteli bir deneyim haline getiren özenli dokunuşlar bunlar. İnsaniyeti elden bırakmamak gerektiğine inanıyor: Bir heyet önüne çıkarsa bunu söylemeye hazır. Çıkmayacağını ummuştu oysa. Belki de şimdi çıkacak.

“Önemli bir şey değildir” diyor memur. İdari bir formalite olduğunu da ekliyor. Biri yanlış bir kod girmiştir; oluyor böyle şeyler, düğümün içinden çıkmak zaman alıyor. Modern teknolojiye rağmen insan kusuru hep var, belli ki sistemin bir yerinde bir aksaklık olmuş, çözülene kadar idare etmesi gerekiyor Charmaine’in.

Başını sallayıp gülümsüyor. Ama bir garip bakıyorlar ona (şimdi iki kişiler, şimdi çıkış bankosunun arkasındakiyle üç oldular, biri telefonundan mesaj yazıyor) ve seslerinde bir tuhaflık var: Doğruyu söylemiyorlar. Bunun hayal olduğunu düşünmüyor.

“Sohbet Odası’nda beklerseniz” diyor cep telefonlu, bankonun yan tarafındaki kapıyı işaret edip. “Çıkışta kalabalık oluşturmayalım. Teşekkürler. Sandalye var, oturabilirsiniz. İnsan Kaynakları yetkilisi az sonra gelir.”

Charmaine ayrılan mahkûmlara bakıyor. Sandi mi bu aralarındaki, yanında da Veronica? Geçen aylarda birkaç kez rastlaştı –onlar da aynı dönemde mahkûm oluyorlar– ama örgü grubunda değiller, revirde de çalışmıyorlar, yan yana gelmeleri için bir sebep olmadı. Ama şimdi tanıdık bir yüz

arıyor. Fakat görmediler onu, arkalarını döndüler. Turuncu hapishane tulumlarını bırakıp sokak kıyafetlerini giymişler; dışarıda geçirecekleri günlerin heyecanı sarmıştır şimdi.

Bir dakika öncesine kadar onu sardığı gibi. Kiraz renkli kazağının altında beyaz, dantelli bir sutyen var. Bir ay önce seçti bunları Max'a özel.

“Ne olmuş?” diye sesleniyor diğer kadınlardan biri. Örgü grubundan. Charmaine'in yüzü asılmış olmalı, rahatsızlığı etraftan dikkat çekiyor. Kendini zorlayarak gülümsüyor.

“Yok bir şey. Veri girişinde hata olmuş. Çıkışım biraz gecikecek” diyor olabildiğince neşeli. Ama durumu şüpheli. Kazağının koltuk altlarının terden sırılsıklam olduğunu hissedebiliyor. O sutyeni bir an önce yıkamak lazım. Kesin kazağın rengi akıyordur, beyazlardan da kumaş boyasını çıkarmak çok zor.

Sohbet Odası'ndaki tahta iskemleye oturup dakikaları saymamaya, tekrar bankoya gidip boşu boşuna olay çıkarmamaya çalışıyor. Geç de olsa çıkabildi diyelim, ya Max? Ya bir ay önceden planladıkları buluşmaları? Max şimdilerde bu ayın boş evine doğru sürüyordur motorunu; adresini geçen sefer söyledi, o da ezberleyip Pozitron Cezaevi hücresinin dar somyasında hapishane malı sentetik karışım geceliğiyle yatarken dua gibi içten içe tekrarladı.

Max ona geceliği anlattırıyor. Kaşındıran kumaşın içinde uyuyamadan bir o yana bir bu yana dönüşünün, onu bir türlü aklından çıkaramayışının, her sözcüğü, her dokunuşu tekrar tekrar yaşayışının, onun ellerinin teninde gezindiği yerleri kendi elleriyle tekrar yoklayışının ne büyük bir eziyet olduğunu dinlemeyi seviyor. Sonra ne yaptın, sonra ne yaptın? diye fısıldar kirli döşemede yan yana yatarlarken. Anlat bana. Göster.

Daha da hoşuna gidense –öyle kolay kolay anlattıramıyor çünkü, ağzından kelime kelime almak zorunda– Stan ile seviştiğinde neler hissettiğini dinlemek. Sonra ne yapıyor? Anlatsana, gösterece. O zaman ne hissediyorsun?

Senmişsin gibi yapıyorum der. Mecburum, yapmazsam olmuyor. Deliririm yoksa, dayanamam. Doğru değil aslında ama duymak Max'ın hoşuna gidiyor.

Geçen sefer daha da ileri gitti. *İkimiz birden yapıyormuşuz mesela dedi. Birimiz önden birimiz arkadan. Anlatsana...*

Olmaz, yapamam ki! Hem ön hem arka! O bana....

Alırsın bence. İstersin de hatta. Bak, yüzün kızardı. Sen ne orospusun sen! Alışın yetse halı saha takımının altına yatarsın. İstiyorsun işte. İkimizi birden. Söyle.

O anlarda her şeyi söylerdi. Max'ın bilmediği, aslında bir bakıma hep ikisinin bir arada olduğuydu: O sırada hangiyle birlikteyse, diğeri de onun yanındaydı; görünmüyor fakat bilinçdışı bir düzlemde katılıyordu. Max'ın bilincinin dışındaysa da onunkinin içindeydi; ikisini de bilincinde yaşatıyordu çünkü, kreması dağılıverecek pastalar, çiğ yumurtalar, kuş yavruları gibi özenle tutuyordu. Ama ikisinden de memnun olmanın ahlaksızlık olduğuna inanmıyor: İkisinin özleri farklı farklı ve o her insanda benzersiz olan öze kıymet veren biri. Herkeste olmayan bir yetenek bu.

Gelgelelim bugün Max'le randevusunu kaçırarak ve ona haber vermesinin hiçbir yolu yok. Ne düşünecek acaba? Eve erken gitmiş olacaktır çünkü kendisi gibi o da zor duruyor. Bu kaçamaklar için yaşıyor; onu kollarıyla ezercesine sarıp kıyafetlerini dağıtmak, saldırgan ve karşı konulamaz arzusunun acelesiyle fermuarları düğmeleri koparmak, arada bir-iki dikiş sökmek için gün sayıyor. Boş evde sabırsızlanarak bekleyip duracak, lekeli ve çamurlu zeminde voltalar atacak,

sinek pisliğı içindeki pencerelerden dışarı bakacak. Ama o gelmeyecek. Vazgeçtiğini mi düşünecek? Onu ektiğini? Terk ettiğini? Bir korkaklık anında ya da Stan'e sadakatle gönlünün ondan geçtiğini?

Sonra bir de Stan var. Pozitron'da mahkûm olarak geçirdiği ayın ardından tulumunu teslim etmiş, kotunu, polarisini giymiştir. Pozitron Cezaevi'nin erkekler bölümünden çıkmış, motoruna binip devir teslim gününde, bir grup cezaevine teslim olmaya, diğerleri cezaevinden çıkmış sivil hayatlarına giderken çok kalabalık ve neşeli Consilience sokaklarından geçmiştir.

Stan de onu bekliyor olacak; eskinin uyuşturucu partilerinden, toplu sekslerinden kalma, kokusu tam çıkmamış metruk bir evde değil, kendi evlerinde, onun kendi evleri gibi gördüğü yerde. En azından yarı yarıya kendilerinin. Stan şimdi o evin, tanıdık sıcak yuvalarının içinde, onun her an gelmesini, kendisi garajda aletlerle oyalanırken önlüğünü takıp yemek yapmasını bekliyor. Hatta onu özlediğini söylemeye niyeti bile olabilir –son zamanlarda daha seyrek de olsa yapıyor bunu– ve abartmadan sarılabilir.

Sarılmasının abartısızlığından çok memnun: *olağan* görmesi, az önce yaptıklarına dair bir fikri olmaması demek. Max'le bir saatlik kaçamaktan döndüğünü bilmiyor. Çok seviyor bu kaçamak lafını. Eski filmler gibi. ConsilienceTV'de oynattıkları, illa mutlu sonla biten aşk filmlerinde söyleniyor bazen.

Ama aslında bir şeyin kaçamak olması anlamlı değil düşününce. Kaçamak bir öpücük gibi; kaçamak saatin öznesi zamansa, kaçamak öpücüğünki de yer, kimin dudağının nereye değdiği. Peki bunlar nasıl kaçırılıyor? Kim kaçırıyor? O saatin, o öpücüklerin sahibi Stan mi? Şüphesiz değil. Velez ki olsun, kaçırılan saatleri, kaçırılan öpücükleri bilmiyorsa, ona nasıl bir zarar vermiş olabilir? Bazı resim hırsızları, paha-

lı tabloların bire bir kopyasını yapıp asıllarının yerine geçiriyormuş, sahipleri aylarca, bazen yıllarca fark etmeden yaşıyormuş. Bunun gibi bir şey.

Ama gelmemesi Stan'ın dikkatini çekecek. Önce sinirlenecek, sonra üzülecek. Consilience yetkililerinden sokak taraması yapmalarını isteyecek, motor kazalarını araştırarak. Sonra Pozitron'u arayacak. Muhtemelen Charmaine'in hâlâ içeride, kadınlar bölümünde olduğu söylenecek. Ama sebebi söylenmeyecek.

Charmaine, Sohbet Odası'ndaki sert iskemlede bekledikçe bekliyor, aklını susturmaya çalışıyor. Tecritte insanların çıldırması boşuna değil diye geçiriyor içinden. Konuşacak bir insan, yapacak bir iş yok. Ama Pozitron'da tecrit uygulaması kalkmış. Stan'le katılma kararını verecekleri sırada onlara hücreleri gezdirmişlerdi ama. Eski tecrit hücrelerine çalışma masaları ve bilgisayarlar yerleştirilmişti, bilgi işlem mühendisleri ve ileride yapacakları robotik bölümü için olduğunu söylemişlerdi. *Burada bizi heyecanlandıran bir dolu ihtimal var demişti rehber. Buradan sonra ilk olarak yemekhaneye, ardından bostan ve tavuk çiftliğine bakacağız –kendi tavuğumuzu kendimiz yetiştiriyoruz– ve sonra da El Sanatları bölümüne geçeceğiz, örgü malzemelerinizi orada teslim alacaksınız.*

Örgü. Pozitron Cezaevi'nde bir ay da geçirecekse çok sıkılacak bu örgü meselesinden. İlk başlarda iyiydi, sohbet ediyorlardı, nostalji oluyordu, ama sonra kotalar verildi. İstenilen hızda öremezlerse amirleri gelip fırça çekiyor.

Ah Max, neredesin? Korkuyorum! Max onu duyabilse bile gelir mi ki?

Stan gelir ama. Onun korkularını küçümsemez. Mesela örümcek: Hiç sevmez örümceği. Stan örümcekleri hemen halleder. Bu özelliğini çok seviyor.

Şok tasması

Akşamüstü. Güneş alçalmış, sokak boş. Veya boş görünüyor: Elektrik direğinden yangın musluğuna her yerde göz olduğu kesin. Sen onları göremesen de gözler vardır.

Stan çalıy buduyor, hem faydalı hem neşeli görünmeye çalışıyor. Çalının budanmaya ihtiyacı yok –aylardan ocak, kar olmamasına rağmen mevsimlerden kış– ama bu iş rahatlatıyor onu, tırnak yemenin rahatlattığı sebeplerden ötürü: Tekrarlayan, anlamlı bir işi taklit eden, ayrıca şiddet içerikli bir eylem. Haşin bir vızıltı çıkarıyor makine, eşekarısı kovanı gibi. Bu ses ona kendini güçlü hissettirip içindeki paniği köreltiyor. Yemesi içmesi, hatta seksi bile eksik olmasa da kafese kapatılmış, çıkış yolu olmayan ve çok acılı bir deneye tabi tutulacağından şüphelenen bir kobay farenin paniği.

Paniğin kaynağı: Ayaklı Mengene Jocelyn. Pranga vurdu ona. Görünmez bir kayışın ucunda şimdi; görünmez bir şok tasması boynunda. Silkinip kurtulamıyor.

Derin nefes al Stan diyor kendi kendine. Hayattasın, sana giren çıkan yok. Giren de çıkan da başkasına. İçten içe gülüyor. Aferin lan Stan.

Kulaklıkları kulağında, telefonuna bağlı. Çit budama aletinin vızıltısı, en iyi şarkılarının derleme albümü gündüz ninnisi gibi gelen Doris Day'e vokal yapıyor. Başta Doris'i bir

çatıdan atmanın hayallerini kuruyordu ama müzik açısından çok seçenek yok –galeyana getirici ve yıkıcı her şeyi sansürlüyorlar– ve diğer ihtimaller olan *Oklahoma!* müzikali veya Bing Crosby’nin Noel şarkılarından iyi bu.

“Love Me or Leave Me” şarkısının temposuna kaptırıp tüy tüy olmuş sedir dallarını dibinden buduyor. Alıştıktan sonra, Consilience TV’de sık sık gösterilen belgeselinde olduğu gibi namus timsali fakat memeleri alttan destekli, güneşten ağarmış tebessümüyle mutfakta muzlu süt hazırlayan Doris’i düşünmek onu sakinleştiriyor. Bir dönemin “ahlaksız” kızlarına karşı temizliğin, saflığın simgesi idi Doris. Çocukluk hatıralarından biri, alkolik bir amcanın genç kızlara kısa etek giydikleri için ahlaksız diye sataşp sinirlendirmesi. On bir yaşındaydı o zamanlar, yeni yeni farkına varıyordu.

Doris asla böyle etekler giymezdi, tenis gibi sportif ve cinsellik içermeyen bir durum hariç. Belki Charmaine ile evlenirken aklında Doris gibi bir kız vardı. Bembeyaz iç çamaşırlarının zırhıyla korunan bir kız. Şaka gibi.

Yalnızlık diye mırıldanıyor içinden. Ama Jocelyn gündüz ne iş tutuyorsa ondan döndüğü zaman yalnızlık şansı bile kalmıyor. “Şu deri şeylerini giysene” dedi iki gece önce, iç gıcıklayıcı yapmaya çalıştığı sesiyle. “Hani tornavida bilmemne şeysi de var ya. Tesisatçıymışsın gibi yapalım.” Şimdi üstünde olanları kastediyordu: Deri iş eldiveni, cepli ve çok fonksiyonlu iş önlüğü. Ona göre erkekler için fantezi giyim. Giymemişti fakat o deri şeyleri; gururu hiç yok değil. Ama gitgide azalıyor.

Çalının en üst dallarına uzanmak için merdivene çıkıyor. Çok kımıldanırsa devrilebilir, budama makinesinin aşırı keskin bıçağı nedeniyle kendini öldürebilir bile. Çocukken Conor’la izledikleri Japon samuray filmlerindeki gibi tek hamleyle alır insanın kellesini. Ortaçağda cellatlar, baltayla tek vuruşta tertemiz kelle alabiliyorlardı, yani tarihi filmlerde hep öyle. Kendisi bu kadar ileri gidebilir mi? Belki da-

vul sesleri, yuhalayan ve çürük sebze fırlatan ayaktakımının coşturmasıyla olabilir. Deri eldiven lazım yine ama bilekliği de olacak, bir de korku filmlerindeki gibi deri maske. Üstü çıplak mı olmalı ki? Olmasa daha iyi: Biraz sıkılaşması, kaslarını doldurması lazım. Göbek şişiren biraya fazla yükleniyor: Çiş gibi tadı ama kafası var en azından.

Dün Jocelyn, alt kaburgasının üstünü örten yağ tabakasını işaretparmağıyla dürttü. “Kurtul şu yağdan!” dedi. Sözde dalga geçiyordu ama altında sinsî bir “yoksa karışmam” da yatmaktaydı. İyi de karışmaz ise ne olur? Stan şimdi gözetim altına alındığını biliyor; peki tutulduğu sınavı geçemezse ne olacak?

Jocelyn’in başının gövdesinden kesici aletler marifetiyle ayrılmasını defalarca canlandırdı hayalinde.

Gizli aşk diyor Doris şarkıda. *Ah aman ah, ne özledim serbestliğini.* Stan şarkıyı o kadar çok dinledi ki sözleri duymuyor bile. Goncalı duvar kâğıdı. Doris Day’in adı Doris Night olsa, hayatı farklı olur muydu? Geceyi çağrıştıran siyah danteller giyer, saçını kızıla boyar, ateşli şarkılar mı söylerdi? Ya Stan’in kendi hayatı? Jocelyn’in ahlaksız kocası gibi Phil olsaydı adı, vücudu daha ince ve atletik olur muydu?

Veya Conor gibi. Adı Conor olsa ne olurdu?

Bitsin artık, diyor Doris. Bitiyor zaten, sırada Patti Page’in top ten listesi var. “Vitrindeki Şu Köpek Kaç Para?” *Hev hev* diye gerçek köpek sesi. Charmaine bu şarkıyı şeker buluyor. Şeker onun için doğru ve yanlış gibi ana kategorilerden biri. Çiğdem: şeker; gök gürültülü sağanak yağış: şeker değil. Tavuk şeklinde yumurtalık: şeker; sinirli Stan: şeker değil. Bugünlerde hiç şeker değil kendisi.

Balta mı daha iyi, çit budama makinesi mi diye düşünüyor. Temiz bir darbe indirebilecek olsa balta daha iyi. Amatörler içinse budama makinesi. Tendonlar ıslak ip gibi kopar, sonra sıcak kan basınç altında yüzüne çarpar. Düşününce

midesi kalkıyor biraz. Hayalleri bu bakımdan sorunlu: Fazla gerçekçi oluyor, sonra sıçıp batırmanın binbir yoluna saptığı için ters gidebilecek şeylere saplanıp kalıyor. Ters gidenin haddi hududu yok zaten.

İnsan çit budama makinesiyle kendi boynunu da iyi kesebilir ama baltayla olmaz. Makine çalıştıktan sonra, senin bilincin açık olsa da olmasa da işlemeye devam eder. Conor ona elektrikli dilimleme bıçağıyla intihar eden bir adamı anlatmıştı. Aldatan karısı adamın yanında yatıyormuş; adamın ılık kanıyla ıslandığında uyanmış. Bunun da hayalini kuruyor çünkü bazı günler öyle umutsuz, çaresiz, çıkmazlarda, yüreksiz hissediyor ki, kurtulmak için her şeyi yapabilir.

Ama neden bu kadar negatif? *Ama neden bu kadar negatifsin tatlım?* diye bir ses duyuyor kafasında: Charmaine'in neşeli, çocuksu, Barbie bebek sesi. *Hayatın o kadar da kötü değil ya!* Demek istiyor ki: Ben varım ya! *Siktir* diyor sese. Ses hafif şaşırarak bir *Ah* diyor, sonra sabun köpüğü gibi patlıyor.

İnsan Kaynakları

Charmaine bekledikçe bekliyor. Neden okuyacak bir dergi, bakacak bir televizyon yok? Beysbol maçı olsa izleyecek. Üstelik artık tuvalete de gitmesi iyice saldırganlaşacak. Ama desteksiz saldırganlığın sonuçları çok fena olabilir. İnsanlar başlarından savar seni, veya senden de saldırgan hale gelebilirler. Gülersen dünya seninle güler derdi Win Ninesi. Ağlasan yalnız ağlarsın. Ağlamamalı: Olağan ve sıkıcı bir durummuş gibi yapmalı. Bürokrasi işte.

Nihayet elinde PoziPad ile bir kadın giriyor, üzerinde gardiyan üniforması var ama göğüs cebine bir kimlik iliştilmiş: Aurora, İnsan Kaynakları. Charmaine'in kalbi tekliyor.

İnsan Kaynakları'ndan Aurora, buz gibi gözleriyle sahte bir gülücük takınıyor. İletecek bir mesajı var ve bir solukta iletiyor: Charmaine'in bir ay daha Pozitron Cezaevi'nde kalması gerektiğini üzülerek bildiririm, ayrıca İlaç Uygulama Şefliği görevine de son verilmiş bulunmaktadır.

“Ama neden?” diyor Charmaine sesi çatlayarak. “Bir şikâyet olduysa...” Saçma bir laf çünkü ilaç uyguladığı herkesin hayati fonksiyonları durmuş oluyor Özel Prosedür'den beş dakika sonra, kalbi durmuş insanlardan bekleneceği gibi. Kim kalkıp da prosedür hakkında şikâyetle bulunacak? Belki bazıları hortlayıp aldıkları hizmet hakkında şikâyetle bulunmuşlardır diye kendi kendine espri yapıyor. Bulundularsa bile yalan söylüyorlar diye ekliyor bir havayla. Emeginden ve

yeteneğinden gurur duymakta haklı; kişilerin gözlerinden de okunduğu gibi yatkınlığı var bu işe. İyi bir infaz memuru, iyi ölüm saçıyor: Ona emanet edilenler coşku hali içinde ve ona minnet duyarak ayrılıyorlar hayattan, vücut dilleri bir gösterge olabilirse. Öyle de zaten: Max'in ellerinde vücut dili kabiliyetini epey geliştirdi.

“Yok şikâyet falan” diyor İnsan Kaynakları'ndan Aurora, azıcık özensizce. Yüzü hiç kımıldamıyor sanki: Yaptırmış belli, ama fazla ileri gitmişler. Gözleri pörtlek, cildi sanki kafasının arkasında çevrile çevrile gerdirilmiş gibi sıkı. Büyük ihtimalle Pozitron meslek eğitim programı kapsamındaki kozmetik operasyonlardan yaptırmış. Operasyonları öğrenciler yaptığı için ara sıra hatalar olması kaçınılmaz. Ama Charmaine yüzü bu kadar vahim bir doktor hatasına kurban gitse köprüden atlardı. Ruby Slippers Bakımevi ve Kliniği'nde yaptıkları bundan kat kat iyiydi. Yetmiş, seksen, belki seksen beş yaşında insanları, altmışından bir gün almamış gibi gösterebilirlerdi.

Plastik cerrah yetiştirmeleri mantıklı çünkü yakında talep çok artacak burada. Consilience sakinlerinin ortalama yaşı otuz üç; kendini güzel hissetmek onlar için şimdilik zor değil ama Proje'de yıllar ilerledikçe ne olacak diye düşünmeden edemiyor Charmaine. Tekerlekli sandalyeye bağımlı geriatric hastalarının çoğunluğu mu? Yoksa bu insanlar serbest bırakılacak, daha doğrusu sokağa atılacak ve çetin bir dünyada başlarının çaresine bakmak zorunda mı kalacak? Olamaz çünkü sözleşmeleri ömürlük. İmzalamadan önce hepsine söylediler bunu.

Fakat –bu Charmaine'in aklına şimdi geliyor ve hiç hoşuna gitmiyor– ömürlerinin ne kadar süreceğine dair hiçbir taahhütte bulunmadılar. Belki de belirli bir yaştan üstündeki insanlar Prosedür için İlaç Uygulama'ya gönderilecek. Belki ben de oraya gideceğim, diye düşünüyor Charmaine, şimdi-

ki ben gibi biri gelip beni yatıştırarak, saçımı okşayıp alnımı öpecek, iğneyle uykuya yatıracak ve elim kolum bağlı, burnuma kadar ilaçlı olacağım için bir şey yapamayacak, söyleyemeyecek, hatta kımıldanamayacağım.

“Şikâyet de yoksa neden?” diye soruyor Charmaine Aurora’ya, çaresizliğini belli etmemeye çalışarak. “İlaç Uygulama’da bana ihtiyaç var, özel bir teknik uyguluyoruz, üstelik deneyimliyim, bunca zaman bir tane...”

“Siz de hak verirsiniz ki” diye araya giriyor Aurora, “kimliğinizdeki muğlaklıktan ötürü kodlarınız ve kartlarınız iptal edildi. Şimdilik araftasınız diyebiliriz. Veritabanında yapılan kontroller çok ayrıntılıdır, olması da gerekiyor çünkü buraya sahte kimlikle gelen pek çok kişi tespit ettiğimizi söyleyebilirim. Gazeteciler.” Gergin yüzünün elverdiği kadar kaşlarını çatıyor. “Ve diğer kötü niyetliler. Benzersiz örnek topluluğumuzun kirli çamaşırlarını ifşa etmeye –icat etmeye– çalışanlar.”

“Ay ne fena!” diyor Charmaine derinden. “Hep uydurma yalan haberler...” Kirli çamaşırların ne olduğunu merak ediyor ama sormamaya karar veriyor.

“Neyse” diyor Aurora. “Sözlerimize çok dikkat etmeliyiz çünkü karşımızdaki insan gerçek mi değil mi? Nereden bilelim?”

“Ben hiç böyle düşünmemiştim” diyor Charmaine ve doğru da.

Aurora’nın yüzü bir milim gevşiyor. “Kimlik doğrulamanız tamamlanırsa” –durup baştan alıyor– “tamamlandığında yeni şifreleriniz ve kartlarınız verilecek. O zamana kadar bir emniyet önlemi.”

“Emniyet önlemi mi!” diyor Charmaine burun kıvrarak. “Bana emanet edilen kimseyi...”

“Önlem sizinle ilgili değil” diyor Aurora. “Verilerinizle ilgili. Her bakımdan son derece güvenilir, sadakat timsali bir kişi olduğunuzdan eminim.” Alaycı bir sırıtma mı o? Bu kadar

gerdirilmiş bir suratla anlaşılmıyor. Charmaine yüzünün kızardığını hissediyor: Sadakat timsali. Max bir şey mi sızdırdı, bir gören mi oldu? En azından işine sadık ama.

“Evet” diyor Aurora görüşmeyi bitirmek için, “Sizi geçici olarak Çamaşırhane’de görevlendirmiş bulunmaktayım. Havlu Katlama bölümünde personel açığımız vardı. Ben de yaptım havlu katlama işini, insanı sakinleştiriyor. Bazen yoğun stres ve sorumluluğa, bu stresi atmak için mesai sonrasında iştigal ettiğimiz” –durup doğru kelimeyi arıyor– “iştigal ettiğimiz meşgalelerimize bir ara vermek gerekiyor. Havlu katlama, insana düşünme zamanı tanır. Mesleki gelişim süresi gibi düşünün. İzin gibi.” Nalet olsun böyle düşünmeye, diyor Charmaine içinden. Havlu Katlama. Pozitron’daki statüsü bir uçurumdan paldır küldür yuvarlanıverdi.

Charmaine daha birkaç saat önce giydiği sivillerini çıkarıyor. (Sutyenin haline bak ayol, diyor içinden: Kazağın koltukaltlarından renk akmış, pembeye kesmiş, kesinlikle çıkmaz.) Başka bir şey daha vardı. Aurora normal bir insan gibi gülümsemiyor tamam, ama tuhaf gülümsemesi değildi tek mesele, ses tonunda da bir şey vardı. Aşırı yatıştırıcıydı. Acı verecek bir aşı olmadan önce çocuğa, kesimhaneye yollanan danaya kullanılacak gibiydi. Hatta rampa bile yaparlar ya danalara, gevşek gevşek ölüme yürüyebilsinler diye.

Dört saat havlu katlayıp yemekhanede akşam yemeği –pürelili köfte, ıspanak salatası, ahududulu mus– ardından, kadınlar bölümünün ana salonunda örgü grubuna katılıyor Charmaine. Tanıdığı grup değil tabii, o kadınlar bugün çıktılar, yerlerine Alternatifleri geldi. Charmaine kadınlara yabancı, kadınlar Charmaine’e: Onun nereden çıktığını bilmediklerini açıkça belli ediyorlar, asgari nezaketten fazlasını göstermiyorlar. Havadan sudan sohbet etme çabaları da do-

nuk bakışlarla savuşturuluyor. Sanki birileri onun hakkında kötü dedikodular fısıldamış.

Okul öncesi çocuklar için mavi ayıcıklar örüyor grup –bir kısmı Pozitron ve Consilience oyun gruplarına dağıtılacak, diğerleri uzak, daha müreffeh kentlerdeki, belki ülkelerdeki mağazalara satılacak; çünkü Pozitron’un para da kazanması lazım. Ama Charmaine elindeki işe kendini veremiyor. Huzursuz, her geçen dakika telaşı artıyor.

Nasıl olabilir ki bu dijital hata? Sözde hata kabul etmeyen bir sistem. Bilgi işlem personeli şimdi müdahale ediyor, dedi Aurora ona, ama bu surada Charmaine spor salonunda yoga gruplarına katılabilir, günlük rutinini oluşturabilir; hoş değil ama sayıları tutturmaları şart, şu anda da ona tahsis edilen numara ile kimlik birbirini tutmuyor. Kısa sürede çözüleceğinden emin Aurora.

Ama Charmaine bu laflara hiç kulak asmıyor. Biri ayağını kaydırmak istedi. Ama kim? Özel Prosedürcülerden birinin yakını, bir seveni mi? Nereden bilecekler ki, nereden erişecekler kayıtlarına? Sözde çok gizli bu bilgiler! Max’le yaşadıklarını öğrendiler. Başka açıklaması olamaz. Akıbetine karar veriyorlar şimdi. Akıbetine.

Stan’le bir konuşabilse. Max’le değil: Max ilk tehlike belirtisinde kırıış kırar. Adamın ruhu kapıdan pazarlama. *Birlikte yaşadıklarımızı her zaman mutlulukla hatırlayacağım ve seni kalbimde tutacağım* deyip banyo penceresinden çıkar, çiti atlayıp sıvışır, dumanı tüten silah ve yerde yatan cesetle uğraşmayı ona bırakır; hatta o ceset kendisi bile olabilir.

Max bataklık gibi. Cıva gibi. Kaypak. Hep farkındaydı böyle olduğunun. Ama Stan öyle mi? Stan sağlam. Burada olsa, kollarını sıvadığı gibi gerçeğe sağlam sollu girişir. Ne yapacağını söyler ona.

Nalet. Mavi ayıcığın boğazını beceremedi; büzgü atması gerekirken düz sıra ördü. Ne yapsın şimdi, söküp baştan mı ör-

sün? Hayır. Bu ayıcığın da boynunda bir kabartı olacak o zaman. Hatta kurdele bağlayıp fiyonk bile atabilir. Hataları gizleyecek bireysel dokunuşlar. *Elinde limondan başka malzeme yoksa, diyor kendi kendine, pembe limonata yap o zaman.*

Akşam hücrelerine döndüğünde boş buluyor. Hücre arkadaşı yok zaten, bu ay Consilience'ta olacak. Ama onun somyasını tekrar yapmamışlar, çıplak bırakmışlar. Sanki cenaze çıkmış gibi.

Demek yeni hücre arkadaşı vermiyorlar ona. Tecrit ediyorlar. Cezasının başlangıcı bu mu? Neden Max'le düşüp kalktı ki sanki? Onu odada görür görmez kaçıp kurtulması gerekirdi. Enayilik etti. Şimdi de yapayalnız kaldı.

O gün ilk kez ağlamaya başladı.

İçgüveyi

“Neşelen biraz hayatım, durumumuz o kadar da kötü değil” derdi Charmaine arabada yaşarlarken, onun da sinirlerini bozardı: Dört yandan tepelerine bok yağarken nasıl bu kadar cevval kalabiliyordu? Ama şimdi onun neşeli sesini, avutmalarını, Win Ninesi’nden alıntılarını arar oldu. *En karanlık saatler şafaktan öncedir*. İki dakika adam olması lazım çünkü kadın haklı: Durumu o kadar da kötü değil. Onun durumunda olmak isteyen çok erkek vardır.

Hafta içi her gün Consilience elektrikli bisiklet tamir atölyesi denen yerdeki işine gidip diğer elemanların “Senin ne işin var burada? Pozitron nöbetin yok muydu bu ay?” sorularını savuşturmak için “İdaredeki hıyarlar başka bir herifle dosyalarımızı karıştırmış. Maddi hata sonuçta, benim de bir şikâyetim yok” diyor.

Başka bir herifin, oynak ve yollu karısına atladığını, İdaredeki hıyarın ise kendi kocasıyla Charmaine’in karıncalı olmasına rağmen erotikliğiyle şaşırtan filmlerini çekmiş bir Gözetim yetkilisi olduğunu eklemenin lüzumu yok. Stan bunların erotikliğiyle şaşırttığını biliyor çünkü Charmaine’le oturup televizyon izledikleri kanepede Jocelyn ile izledi hepsini.

Lacivert üstüne krem rengi zambaklarıyla o kanepede, ona tekdüzelik ve yatıştırıcı bir rutin ifade ediyordu; Charmaine ile bunun üzerinde yaptıkları el tutuşmak veya omza kol atmaktan öteye geçmemişti çünkü Charmaine, yatak odasına

özel şeylerin yatak odasında yapılması gerektiğini öne sürüyordu. Videoları izleyince mesnetsiz bir iddiaydı zira Charmaine bir kapalı kapının arkasına geçtikten sonra içindeki kaldırım fahişesini serbest bırakmaya, Stan'ın yapmasına hiç izin vermediği şeyleri Phil'den istemeye, Stan'e hiç söylemediği şeyleri Phil'e söylemeye çekinmiyordu.

Fazla renk vermese de dudaklarını yalayarak bakan Jocelyn, Stan'ın izlemesini izlemeyi seviyor. Sonra ondan canlandırma yaparak Phil rolünü oynamasını istiyor, kendisi de Charmaine oluyor. En fenası, kimi zaman yapabiliyor olması; ama yapamaması da bir o kadar fena. Kadını hırpalayıp enikonu becerirse, o istediği için; yapamazsa kendi beceriksizliği. Yani sonuç ne olursa olsun, kaybeden Stan. Jocelyn, bayık zambaklı kanepeyi bir işkencehane ve şer yatağına çevirdi. Üzerine oturmayı içi kaldırmıyor: Kumaş ve dolgu malzemesinden mamul zararsız bir tüketim ürününün, bir psikolojik yıkım silahına dönüşeceğini kim bilebilirdi?

Jocelyn'in bu sahneleri de kaydettiğini, dönüşünde Phil'e izlettireceğini umuyor. Tam içindeki kötülüğe göre. Kesin Phil de merak ediyordur neden hâlâ hapiste olduğunu, şansını zorluyordur –*Bakın bir hata olmuştur, benim bu ay dışarıda olmam lazım. Bir izin verin karımla görüşeyim, Gözetimde yetkili kendisi, hallettirir.* Stan bu senaryoyu ve gardiyanların mahkeme duvarı suratlarıyla boş bakışlarını, aralarında kıkırdaşmalarını hayal etmekten yakıcı bir zevk alıyor, bize verilen emir böyle. *Arkadaşım anladım da, elimdeki kâğıda bakar mısın, Pozitron kimlik numaralarımız belli, sistemi aldatmak diye bir şey olamaz.* O Phil denen sapık puşta müstahak bunlar.

Stan'e Jocelyn ile cinsel emir ifası sırasında güç veren tek şey bu, aksi halde, zevk için bir şey yapardan çok et döver gibi hissediyor kendini.

Ah Stan! diyor kıkırtılı ve çocuksu Charmaine taklidi. Se-

nin de hoşuna gidiyor, kesin gidiyordur! Sen de biliyorsun çoğunluk hoşuna gittiğini, her erkek arada talihsizlik yaşar ama başka zaman iniltilerini duymuyorum sanma, sen de zevk alıyorsun, inkâr etme!

Siktir lan, diyor ona. Ama melek yüzlü, şeytan kalpli Charmaine –gerçek Charmaine– onu duyamaz. Jocelyn’in hayatlarını altüst ettiğini, Phil’i çalmasının bedelini ödettiğini bilemez, ama ayın birinde öğrenecek. Bu eve girip karşısında Stan’i görmeyi beklerken Phil ile karşılaşacak. Phil de çok memnun olmayacak bu işten, diye düşünüyor Stan, çünkü kapı arkasında alelacele yapılanla, her gün tam gün yapılan aynı olmaz.

Charmaine o zaman kasıklarının tutuşturmanın, sandığı kişi olmadığını anlayacak –sahte adını filmlerde defalarca söylediği, ateşli rüyalarının kahramanı Max değil, gündüz gözüyle çok farklı görünen, çok daha silik bir hali. Sarkık, ihtiyar, aynı zamanda bıkkın, felfecir okuyan, sinsî: Filmlerde yüzünden okunuyor. İsteseler de istemeseler de Phil’le baş başa kalacaklar. Charmaine onun kirli çoraplarıyla, lavaboda onun kollarıyla yaşamak zorunda kalacak; onun horultusunu dinleyecek, kahvaltıda onunla hoşbeş etmek zorunda kalacak, bunlar da içindeki arzu şelalesini epey bir dindirecek.

Birbirlerinden önce sıkılmaları, sonra bıkmaları ne kadar sürecek? Phil’in can sıkıntısından aile içi şiddete başvurması ne zaman olacak? Çok gecikmeyeceğini umuyor Stan. Phil’in Charmaine’i ekranda izlediği gibi seks garnitürü olarak değil, sağlamına tokatlaması hiç bozmaz onu; birinin yapması lazım.

Ama çok ileri de gitmemesi lazım, aksi halde Charmaine meyve bıçağını şahdamarına sokuverir –o aptal sarışın maskesinin altında çarpık bir gerçek yatar çünkü. Bir eksik tahta, bir temassız soket. Birlikte yaşarlarken fark etmemişti–

karanlık tarafı olacağını aklına getirmemişti ve bir numaralı hatası buydu; Charmaine gibi gamsız tasasızların bile karanlık bir yönü mutlaka vardır.

Bir düşüncesi daha var ki o kadar hoş değil: Phil ile Charmaine bu evde aile hayatı yaşamaya başladıklarında, kendisi ne olacak? Evde onlarla kalamayacağı belli. Jocelyn onu gizli bir aşk yuvasına kaçırıp yatağa mı zincirleyecek? Yoksa ona seks kölesi muamelesi yapmaktan, beynine düzkontakt yaptıırıp kızışmış kurbağa gibi oradan oraya sekmesini izlemekten sıkılacak ve biraz dinlenmesi için Pozitron'a girmesine izin mi verecek?

Ya da belki programı değiştirmeyi daha da ileri atar: Stan'i burada yanında tutar sapkın evcilik oyunu içinde, diğer ikisini hapishanede soluklanmaya bırakır. Devir teslim günü geldiğinde Charmaine'le Phil sivillerini kuşanıp kaçamak buluşmalarına gitmeye hazırlanırken, karşılarında bir gardiyan dikilip programda bir gecikme olduğunu, henüz Pozitron'dan çıkamayacaklarını bildirir. O zaman Charmaine üç ay yatacak demektir. Delirecek gibidir artık.

Phil, yine Jocelyn'e yakalandığını tahmin etmiştir zaten; ama onu bu kez gözden çıkarıp çıkarmadığını bilemeyecek. Azıcık kafası çalışıyorsa, çok telaşlanmış olacak. Karısının takım elbise renksizliğindeki dinginliği ve çilekeş hoşgörü pozunun altında bir intikam meleği yattığını herhalde biliyordur.

Ama Charmaine afallayacak. Pozitron yönetimine, kızsallık ve çocuksu manipölasyon araçlarının tümünü kullanacak: Çilli sarışın şaşkınlığı, dudak titretme, sinir krizi, gözyaşları içinde yalvarma... Ama hiçbir faydasını göremeyecek. Belki o zaman gerçekten sinir krizi geçirecek. Bağıra bağıra ağlayıp yere çökecek. Memurlar göz yummaz buna: İki kolundan tutar kaldırır, bir temiz kendine getirirler. Stan izlemek ister bunu; ona ne zamandır reva gördüğü muameleden sonra hoşuna gider. Belki Jocelyn güvenlik kamerasından izlettirir bile.

Zor gerçi. Onun güvenlik kamerası yetkisi, Charmaine ile Phil'in yerde debelenmeleriyle sınırlı. En çok onlara azıyor Jocelyn. Gördüğünü yaptırmak istemesi ise acınacak bir hal: Stan'in gerçekten bir arzu duyamadığını mutlaka biliyordur. Karşılıklı herkesi rezil eden bu dakikalar sırasında beynini uyuşturmak için tiner içmekten burnuna acı biber sokmaya kadar her yolu deneyebilir. Ama kendisini bir seks robotundan farksız olduğuna ikna etmesi, oyunu teklemekten sürdürmesi şart. Ölüm kalım meselesi.

Geçen gece Jocelyn yeni bir şey denedi. Her şeyin şifresi onda var anladığı kadarıyla; Charmaine'in pembe dolabını açmış, eşyalarını karıştırıp içine girebileceği bir geceliğini bulmuş. Papatyalı, fiyonklu bir gecelikti; Jocelyn'in fonksiyonel tarzından çok uzaktı, belki esprisi de buydu.

Jocelyn normalde "iş evrakı" her neyse onu da bulundurduğu ikinci odada uyumayı tercih ediyordu ama önceki gece kokulu bir mum yaktıktan sonra o geceliği giymiş, parmak ucunda odasına girmişti. "Sürpriz" diye fısıldamıştı. Kopkoyu bir ruj vardı dudığında, onun dudaklarına yapıştığı sırada kokusunun bulduğu pusuladaki ruj izinin kokusuyla aynı olduğunu fark etti. *Sana açım! Çok ihtiyacım var sana! Öpücük ve daha neler neler –Jasmine.* Tam bir geri zekâlı gibi, dudakları üzüm suyu renginde bu ateşli Jasmine'e kaptırmıştı kendini. Nasıl bir hayal! Sonra ne büyük bir kırıklık.

Şimdi kim olmak istiyordu Jocelyn? Uyku sersemliğiyle nerede olduğunu, üstüne kimin abandığını kavrayamadı bir an. "Jasmine'mişim gibi hayal et" diye fısıldadı. "Kaptır kendini." İyi de parmaklarının altında Charmaine'in pamuklu geceliğiyle nasıl olacak? Papatyalar. Fiyonklar. Hiç havasına giremedi.

Ne kadar sürdürebilir bu yatak odası komedyasını, hepten sapıtıp işi şiddete dökmeden? Atölyede çalışırken kendine

hâkim olabiliyor. Mekanik sorunları gidermek onu sakinleştiriyor. Ama mesainin sonu gelirken içindeki sıkıntının büyüdüğünü hissediyor. Sonra motoruna binip eve gitmesi gerekiyor. Amacı, birkaç birayı gövdeye indirip Jocelyn gelmeden önce bahçede çalışıyor gibi görünmek.

Bira kafasıyla elektrikli el aleti kullanmak sakat iş ama bu riski göze alıyor. Kendini uyuşturmazsa, saçma bir şey yapacağından korkuyor çünkü.

Jocelyn statü olarak epey yükseklerde; saçının her bir telini gözetliyorlardır, bir fiske vuracak olsa çevik kuvvet operasyonu ile etkisiz hale getirilir. Bir yerlerde alarm verilmesi için en zararsız bir işe kalkışması bile yeter, onu bağlayıp Charmaine'in pembe dolabına –yok pembe olmaz, şifresini bilmiyor, kendi kırmızı dolabına– kapattıktan sonra motoruna atlayıp kaçması gibi. Kaçacak da nereye gidecek? İmzayı atıp kendilerini bağlayan beyinsizler için Consilience'tan çıkış yolu yok. BUGÜN YATIN, YARIN İÇİN ZAMAN KAZANIN!

Keklemişler seni, diyor Conor'ın sesi kafasının içinde.

İşte kara camlı, motoru mırıldayan resmi aracıyla Jocelyn geliyor. Şoförü olsa gerek çünkü hep arka kapıdan iniyor. Pozitron'da işletmeye çok para kazandıracak yeni robot teknolojileri üzerinde çalışıldığını söylüyorlardı, belki robot kulanıyordur arabayı.

İçinden, çit budama makinesini kapıp bir depar atarak kendisini derhal Consilience cümle kapısına götürmezlerse Jocelyn ve robot şoförünü parça pinçik edeceğini söylemek geçiyor. Ya blöfünü görür de reddederse? Dediğini yapıp elektronik aksam ve vücut parçalarıyla dolu, işlemeyen bir arabayla baş başa mı kalacak?

Ama tutarsa da, kapıdan doğruca çıkıp duvarların gerisindeki bitik, yarı metruk çöplüğe ulaşacak. Arabadan fırlayıp

kaçmaya başlayacak. Çöp konteynırlarını karıştırarak, kendi gibi serserileri savuşturarak doğru dürüst bir hayat yaşaması mümkün değil ama hiç değilse kendi bacağından asılacak. Ya o Conor'ı bulur, ya Conor onu. Dışarıda iş çevirmeyi bilen bir tanıdığı varsa, o da Con'dır. Ama önce gururunu çiğnemesi gerekecek. Tükürdüğünü yalayacak. Haklıymışsın, sözünü dinlemem gerekirdi falan filan geveleyecek.

Yalnız çit budama makinesini Jocelyn üzerinde denemekte yarar var. Ayak parmaklarını oynatıp alarm verebilir o. Çevikliğini de yabana atmamalı: Gözetim memurlarına yakın dövüş eğitimi veriliyor herhalde. Parmakla nefes borusu kesmeyi öğreniyorlardır.

Şimdi arabadan iniyor, ayakları çıkıyor önce. Ayakkabı, bilek, gri naylon çorap.

Bu bacakları hangi erkek görse içinde bir şey uyanır. Uyanmaz mı? Tut kaçmasın bu düşünce Stan, diyor kendisine. Her şey de kötü değil.

Sevgililer Günü

Araf

Şubatın onu geldi ve Stan hâlâ arafta. Devir teslim gününde, hem korktuğu hem umduğu gibi Charmaine gelmedi. Korkuyordu çünkü –itiraf etmek zorunda ki– onu özledi ve görmek istiyor, özellikle de Jocelyn’in yerini alacaksa. Umuyordu çünkü ya öfkesine hâkim olamazsa? Max’le kamera kayıtlarını gördüğünü anlatır, söylediği tüm yalanları yüzüne vurur, Con’ın yapabileceği gibi tokadı indirirse? Boyun eğmez, ona güler miydi? Yoksa ağlamaya başlar ve büyük bir hata işlediğini, çok üzgün olduğunu, onu çok sevdiğini mi söylerdi? Böyle diyecek olursa, söylediklerinin yalan olmadığını nasıl bilecek?

Kaldı ki kendisinin durumu da sakat. Ya Jocelyn kadından taraf olur, Stan’in sahte Jasmine peşinde nelere kalkıştığını açıklar, üstüne de Stan’le mavi kanepede yaptıklarından bir kuple aktarırsa? Kanepeyle kalsa iyi. Her yerde. Charmaine’le tekrar buluştuklarını her düşündüğünde kafasının içi kördüğüm bir yumak oluyor. “Bence sizin biraz ara vermeniz lazım” demişti Jocelyn bu konuda,

Charmaine’le ikisi çocuk halleriyle kavgaya tutuşmuşlar da sevgi dolu fakat disiplinden ödün vermeyen bir anne tarafından odalarına yollanmışlar gibi. Anne olmaz: Yakında çocuk istismarından hüküm giyecek bir bakıcı gibi; çünkü bu kısa ve safiyane dersin ardından Stan kendini namusu değilse de rengi kararmış zambaklı mavi kanepede, acar eşlerinin başrol-

lerini aldığı gizli kamera pornosu maratonunda Jocelyn'in en sevdiği sahnelerden birini canlandırırken bulmuştu.

"İkimiz birden yapıyormuşuz mesela" diye hırladığını duydu sanki çok uzaklardan. Ses kendisinini, replik Max'in. Senaryo biraz uğraş gerektiriyordu. Replikleri hatırlamak, hareketlerle senkron tutturmak kolay değildi. Filmlerde nasıl yapıyorlardı ki? Ama kaç çekim yapılıyordu filmlerde; olmazsa tekrar tekrar çekebilirlerdi. "Birimiz önden birimiz arkadan?"

"Olmaz, yapamam ki!" diye cevapladı Jocelyn, kayıtta Charmaine'in sesi gibi soluk soluğa ve utangaç olmaya çalışan bir sesle. Oldu da bir bakıma: Rol yapmıyordu, yapıyorsa da kısmen. "Hem ön hem arka! O bana..."

Sıradaki replik? Silindi gitti. Zaman kazanmak için bir-iki düğme kopardı.

"Alırsın bence" diye sufle verdi Jocelyn.

"Alırsın bence" dedi. "İstersin de hatta. İstersin de hatta. Bak, yüzün kızardı. Sen ne orospusun sen!"

Ne zaman bitecekti bu? Girizgâhı kısa kesip gözlerinin akının çıktığı, yırtılan metal gibi çığlık attığı kısma neden gelemiyorlardı? Ayaküstü istemiyordu da ondan. Diyalog ve ritüel istiyordu, kur istiyordu. Charmaine'in ekranda aldığından istiyordu, bir kelimesi eksik olamazdı. Stan kafa yormayı bırakınca, acınacak halini gördü: Doğum günü partisine çağrılmamış tek çocuk gibiydi, o da kendi başına kendi partisini yapıyordu.

Gerçekten de kendi başına gibiydi çünkü Stan ciddi bir varlık göstermiyordu. Kendine bir robot aldırsa olmaz mı diye düşünüyordu. Atölyedekilere kalırsa, Pozitron'un derinlerinde yeni ve geliştirilmiş seks robotları seri üretime geçmişti bile. Belki şehir efsanesidir belki hüsnükuruntu, bir yandan da yemin ediyor elemanlar: İçeriden öğrenmişler. Hollanda tasarımı robot fahişelermiş; bir kısmı iç pazara verilecekmiş ama çoğunluğu ihraç edilecekmiş. Canlı gibiymiş robotlar, vücut sıcaklığı ve dokunmaya duyarlı özel plastik lif-

lerden teni varmış, gerçeği gibi titriyormuş; farklı ses seçenekleri ve hijyen için yıkanabilir iç aksamı mevcutmuş, çünkü kim istermiş çuk düşüren hastalıklar kapmayı?

Bu robotlar seks ticaretini azaltacak, diyor destekçileri: Genç kızların yurtdışına kaçırılmasına, dövüle dövüle esir edilmesine, yatağa zincirlenmesine, canları çıkana kadar kullanıldıktan sonra lağıma atılmasına son. Hem bunlara son hem de para sıçacaklar.

Ama gerçeği gibi olmaz diyor muhalifleri: Gözlerine baktığında gerçek bir insanın sana baktığını göremezsin. Olur mu, ne numaralar var diyor destekçileri: Yüz kasları geliştirildi, yazılımları güncellendi. Ama acı hissedemezler, diyor muhalifleri. O özellik üzerine de çalışıyorlar diyor destekçileri. Her ne hal ise; sonuçta hayır demiyorlar. Hayır demeye programlanırlarsa o ayrı.

Stan hepsine şüpheyile bakıyor bu söylenenlerin: Dimple Robotics'te kullanılan empati modülleri beş yaşında çocuğu bile kandıramazdı. Ama çok ilerleme kaydetmişlerdir belki.

Elemanlar espri yapıyor test görevlisi pozisyonuna başvuralım diye. Ürkütücülüğüne rağmen çılgın bir deneyim olduğu söyleniyor. Ses ve söz seçimini kullanıcı yapıyor, robot tercihe göre işveli sözcükler veya sinkaflı küfürler sarf ediyor; dokunulduğunda ürperiyor, korkutulmuş gibi. Daha sonra durulama programı çalışırken –işin bu kısmı bir acayip, bulaşık makinesinin durulaması gibi sesler çıkıyor sahiden– anket dolduruluyor, şu veya bu özelliğin beğenilip beğenilmediğine dair kutular işaretleniyor, iyileştirmeler öneriliyor. Talep üzerine cinsel deneyim kategorisinde, Pozitron'un ta- vuğa saplama programından daha iyi olduğu da söyleniyor. Gıdaklama yok, pençe çizdi yok. Ilık karpuzdan da iyi, ondan pek bir tepki alınamıyor.

Dünyanın Jocelyn'leri için erkek robotlar da olmalı diye düşünüyor Stan. Dilsiz Uşak İvan Divandelen. Ama Jocelyn'e uymaz böyle bir makine; çünkü o kinlenebilen, hatta öfkelenen bir şey arıyor. Öfkelenecek ama bastırmak zorunda kalacak. Zevklerini artık iyice öğrendi.

Yılbaşından önceki gece mısır patlatıp filmlerin giriş kısmını izlerken birlikte yemelerinde ısrarcı olmuştu. Phil metruk eve geliyor, huzursuzca dolanıyor, ağzına bir nane şekeri atıyor, kırık aynanın çerçevesinde kalmış bir cam parçasında kendine kısaca çekidüzen veriyor. Mısırın tereyağından eli kirlendiği için kâğıt havlu almaya kalkacak oldu Stan, ama Jocelyn bacağına elini koydu; hareketi sert değildiyse de bunun bir komut olduğunu hemen anladı. "Hayır" dedi okumakta giderek zorlandığı o tebessümüyle. Acı çekiyor mu, çektirmeye mi kararlı? "Gitme. Yağların her tarafıma sürünsün istiyorum."

En azından tereyağı farklı bir şeydi. Phil'le Charmaine'in yapmadıkları bir şey. Yaptılsa da görünmüyordu filmlerde. Böyle sürdü gitti. Ocak sonuna doğru, Jocelyn baştaki iştiağını kaybetmiş gibi oldu. Dikkati dağınıktı; odasına getirdiği bilgisayarında çalışıyordu uzun uzun, kanepede seks istemek yerine ayaklarını uzatıp kitap okumaya merak sarmıştı. Stan, onu ya da paravan olarak öne sürdüğü hikâyeyi daha iyi tanıyordu artık. Gözetim'e nasıl girdiğini sordu, kahvaltı sofrasında iş olsun diye.

"İngiliz Edebiyatı diplomam var" dedi. "Çok yardımcı oldu."

"Taşak geçiyorsun değil mi?"

"Hiç de değil" dedi. "Kurgu nedir biliyorsun. Dolambaçlar sürprizler nerelerden çıkar öğreniyorsun. Bitirme tezimi Yitik Cennet üzerine yazdım."

Ney cennet? Stan'in aklına tek gelen, bir seferinde porno ararken karşısına çıkan, Avustralya'daki bir gece kulübünün sitesi oldu ama orası da yıllar önce kapanmıştı. Dizisini çek-

tiler mi diye sormak istedi Jocelyn'e, çünkü çekilmişse izlemiş olabilirdi, ama ne kadar az cehalet sergilerse o kadar iyi olacağı için sormadı. Şimdiden zekâ özürlü köpek muamelesi görüyordu, küçümseme ve eğlentiyle karışık. Tam gaz aksiyon halinde olduğu zamanlar hariç. Ama bu gitgide daha az yaşıyordu.

Bazı geceler Jocelyn eve gelmediği için yalnız içiyordu birasını. Performans baskısı üzerinden kalktığı için rahatlasa da, korku yakasını bırakmıyordu. Ya elden çıkarmak üzereyse onu? Gideceği yer de Pozitron Cezaevi değil, eskiden Pozitron'da tutuklu bulunan gerçek hükümlülerin postalandığı o bilinmezlikse?

Jocelyn onu ortadan kaldırabilir. Elinin bir hareketiyle onu sıfıra indirgeyebilir. Bunu hiç söylemedi ama bu güce sahip olduğunu biliyor.

Fakat şubatın gelip geçmesine rağmen bir nöbet değişikliği yaşanmadı. Bir ara cesaretini toplayıp sordu: Ne zaman dönebilecekti Pozitron'a?

"Tavuklarını mı özledin?" dedi. "Dert etme, yakında kavuşacaksın onlara." Ensesi ürperdi birden: Tavuklara yem olarak ne verildiği, Pozitron'un karanlık espri konularından biriydi. "Sevgililer Günü'nü birlikte geçirmek istiyorum önce." Sesi neredeyse duygulu çıkmıştı ama altında çakmak taşı tabakası yattığı da belliydi. "Özel olmasını istiyorum." Bu özel bir tehdit miydi yoksa? Baktı ona biraz, hafifçe gülümseyerek. "Bizi kimse... bölmesin istiyorum."

"Kim bölecek?" diye sordu. Consilience televizyonunda gösterilen eski filmlerde –komediler, trajediler, melodramlar– sık sık böyle bölünmeler yaşanırdı. Kıskanç bir eş, aldatılmış bir âşık dalıverirdi kapıdan içeri. Film eğer casus filmiyse, içeri giren ikili ajan olurdu, polisiye film ise, bir muhbir çete-

yi ele verirdi. Boğuşma ve silah sesleri gelirdi ardından. Balkondan kaçışlar. Kafaya sıkılan kurşunlar. Hızla uzaklaşan sürat motorları. Bölünmelerin devamı böyle gelir ama filmin sonu mutlu bağlanırdı. Fakat burada böyle bir şey olması mümkün değildi.

“Kimse bölemez herhalde” dedi. Onu dikkatle süzdü. “Charmaine gayet iyi” diye ekledi. “Keyfi yerinde. Canavar mıyım ben?” Sonra yine eli dizinde. Örümcek ağı sanki, çelikten güçlü. “Korkuyor musun?”

Herhalde korkuyorum ulan diye bağırmak istedi. Ya ne sandın, pikniğe mi geldik buraya pis sapık? Köpek eğitmeni kılıkli karının tekine ev kölesi oldum, ne zaman uyutacak diye korkuyorum. Ama ağzından sadece “Yok, ne korkması” dököldü. Sonra utanarak: “Hatta dünden hazırım.” Kendinden tiksiniyor. Yerinde Conor olsa ne yapardı? Conor olsa bir biçimde kontrolü ele alırdı. Conor üste çıkardı. Ama nasıl?

“Neye dünden hazırsın?” dedi boş bakışlarla. Her lafı bir oyundu. “Neye hazırsın Stan?” diye üsteledi cevap gelmeyince.

“Sevgililer Günü’ne” diye mırıldandı. Rezil herif. Sürün ulan Stan. Ayak yala. Göt yala. Hayatın pamuk ipliğine bağlı belki.

Bu kez geniş geniş gülümsedi. Yakında kendi ağzına bastırmak zorunda kalacak o ağzı. O dişler kulağını kemirecek. “İyi” dedi tatlılıkla, bacağına okşayarak. “Dünden hazır olmana sevindim. Sürprizleri severim, ya sen? Sevgililer Günü deyince hep o kalpli şekerler gelir aklıma. Küçük, kırmızı tarçınlı olanlar. Hani hep emerdik. Hatırladın mı?” Dudaklarını yaladı.

Kes lan, demek istedi. Bırak laf ebeliğini. Anlaşıldı, emdireceğim sana küçük kırmızı kafasını.

“Bir bira alayım” dedi.

“Hak et de öyle” diye karşılık verdi, birdenbire tekrar sertleşerek. Elini bacağına yukarılara doğru gezdirdi, sıktı.

Hotoz

Charmaine verilerini doğrulamaya çağrılıyor: Oturup retinasını okutuyor, ses analizi için Winnie the Pooh'dan bir parça okuyor. Bu işlemler profilinin tekrar aktifleştirilmesini sağlayacak mı? Pek anlaşılmıyor: Hâlâ hücrelerinde yalnız, hâlâ örgü grubu tarafından dışlanıyor, hâlâ Havlu Katlamadan kurtulamadı.

Ama ertesi gün İnsan Kaynakları'ndan Aurora çamaşırhaneye gelip Charmaine'i görüşmek üzere üst kata çağırıyor. Diğer havlu katlayıcılar dikkat kesiliyor hemen: Charmaine bir kusur mu işledi? İşlemiş olacağını umuyorlar herhalde. Charmaine kendini zayıf hissediyor –üstü başı hav kaplı, hiç hoş değil– fakat silkelenip Aurora'nın peşinden asansöre yürüyor.

Görüşme, giriş bankosunun yanındaki Sohbet Odası'nda gerçekleşiyor. Aurora, Charmaine'e kartlarının ve şifrelerinin geri verildiğini –daha doğrusu geri verilmek değil de, doğrulandığını– bildirmekten mutluluk duyuyor. Tam da Aurora'nın belirttiği gibi veritabanındaki hata giderilmiş ve kendisinin gerçekten beyan ettiği kimliği taşıdığı anlaşılmış. Aurora zorlama bir tebessüm çıkarıyor. İyi haber değil mi?

Charmaine başını sallıyor. En azından bir kimliği var yine, bu bile rahatlatıyor biraz. “Yani çıkabilir miyim?” diye soruyor. “Eve dönebilir miyim? Dışarı zamanımın çoğu burada geçti.”

Maalesef, diyor Aurora, senkron hatası olacağı için Charmaine şimdilik Pozitron'dan çıkamaz. Teorik olarak kendi

evindeki misafir odasını kullanabilir –güler gibi bir ses çıkarıyor Aurora– zira şu anda o evde Alternatifi yaşamakta, sıra onun. Aurora bu olanların Charmaine’i nasıl rahatsız ettiğini anlıyor fakat rotasyon bozulmamak durumunda, Alternatifler arasında iletişim kurulmasına izin verilemez. Tanışıklık ister istemez didişmeye dönüşür, özellikle yatak çarşafı, vücut losyonu gibi kişisel addedilen konularda. Hepsine öğretildiği gibi, rahat köşeleri ve yumuşak oyuncakları sahiplenmek kedilerle, köpeklerle sınırlı değil. Ah keşke olsa. Hayat çok kolaylaşmaz mı?

Yani Charmaine’in biraz daha sabretmesi lazım, diyor Aurora. Ayrıca mavi ayıcık örme konusunda da çok başarılı. Kaç tane ördü şimdiye kadar? On ikiyi geçmiştir. Umarız bir sonraki devir teslim gününde bir engel olmaz da çıkarken, birkaç tane daha örmüş olur. Ne zamandı, martın biri mi? Üstelik Sevgililer Günü geldi bile, sayılı gün çabuk geçer.

Aurora hiç öğrenmemiş örgü örmeyi. Pişmanmış bundan. Rahatlatıcı bir işmiş mutlaka.

Charmaine yumruklarını sıkıyor. O parlak ve cansız gözlü ayıcıklardan bir tane daha örerse keçileri kaçırmaması işten bile değil yani! Varilleri doldurdu ayıcıklar. Geceleri rüyalarına giriyor, canlı ama hareketsiz vücutlarıyla yatağını dolduruyorlar. “Evet, çok rahatlatıcı” diyor.

Aurora, PosiPad’ine bakıyor. Charmaine’e bir iyi haberi daha var: Yarından itibaren havlu kaplama görevinden alınarak İlaç Uygulama Şefliği görevine iade edilecek. Pozitron yetenek ve deneyimi ödüllendiren bir kurumdur ve Charmaine’in yeteneğiyle deneyimi gözden kaçmamıştır. Aurora anlayışla yüzünü buruşturuyor. “Herkesin eli böyle yumuşak değil” diyor. “Böyle kararlılık gösteren de az. Bazı talihsiz olaylar yaşandı, diğer... diğer operatörlerin bu –bu hayati vazifeyi ifası sırasında.”

“Ne zaman başlayacağım?” diye soruyor Charmaine. “Teşekkür ederim” diye ekliyor. Havlu katlamadan uzaklaşa-

ğı için çok heyecanlı. İlaç Uygulama birimine dönüp koridorlarda hafızasına kazınmış yolları takip etmek için can atıyor. Bankoya yanaştığını, ekrandaki gerçek olma ihtimali yüksek kafayla konuştuğunu, tanıdık kapılardan geçtiğini, eldivenlerini taktığını, ilacı ve şırıngayı aldığını hayal ediyor. Sonra Prosedür mahkûmunun hareketsiz fakat korkulu beklediği odaya giriş. Az sonra geçirecek o korkuları. Sonra coşku, ardından kurtuluş getirecek. Tekrar saygı görmek güzel.

Aurora bir daha PosiPad'e bakıyor. "Yarın öğlen yemeğinin ardından görevinin başına döneceksin" diyor. "Bir hatamız olmuşsa bunu mutlaka telafi ederiz. Olumlu sonucun için tebrik ederim. Hepimiz sana destek verdik."

Charmaine desteği verenin kim olduğunu merak ediyor çünkü kendisi kimseyi görmedi. Ama buradaki birçok şey gibi, destek de perde arkasında gerçekleşmiş olabilir. "Bak şu işe, bir toplantıya geciktim!" diyor Aurora. "Bir dolu yeni mahkûm geliyor, hem de hepsi aynı anda! Yardımcı olabileceğim başka bir konu var mıydı?"

Evet diyor Charmaine. Kendisi Pozitron'da gözetim altındayken, Stan'e durumu hakkında ne açıklama yapıldı? Onu merak etmiştir mutlaka! Neden eve dönemediğini biliyor mu? Olanlar anlatıldı mı? Yoksa bir sebepten eksiltildiğini mi düşündü? İlaç Uygulama'ya mı gönderildi? Silindi mi? Bunu sormaya cesaret edemedi şimdiye kadar –şikâyet gibi anlaşılabilirdi, şüphe doğurabilirdi, aklanma ihtimalini azaltabilirdi– ama artık adı temize çıktı.

"Stan kim?" diyor Aurora anlamadan.

"Stan. Kocam, Stan" diyor Charmaine.

"Ben o bilgiye sahip değilim" diyor Aurora. "Ama mutlaka gereken yapılmıştır."

"Teşekkür ederim" diyor Charmaine tekrar. Bu hassas durumda –rehabilitasyon sırasında– başka sorular da sorarsa şansını çok zorlamış olacak.

Bir de Max var, kendisi gibi olan bitenden habersiz. Onu öz-lüyor! Onu arzuluyor! Çıldırmıştır herhalde. Ama Aurora'ya Max'ı soramaz.

“Belki bir mesaj gönderebilir miydim ona?” diyor Charmaine. “Stan'e? Sevgililer Günü için? İyi olduğumu söylesem, bir de...” Gözyaşlarının eşiğinde titrek bir sessizlik, yaşlar ger-çekten dökülecek gibi. “Bir de onu sevdiğimi?”

Aurora'nın gülümsemesi donuyor. “Olmaz. Pozitron'day-ken mesaj alıp vermek yasak. Sen de gayet iyi biliyorsun. Ce-zaevi, cezaevi gibi olmazsa, dış dünyanın ne anlamı kalır? Sana kalan günlerinde başarılar dilerim.” Kalkıyor, bir baş selamı verip aceleyle Sohbet Odası'ndan çıkıyor.

Hiç değilse bu nalet havlulardan kurtulacağım diye düşü-nüyor Charmaine katlayıp kaldırırken, katlayıp kaldırırken. Havlardan akciğer hastası olur insan. Tamamladığı seti ara-bayla Alım penceresine götürürken, Havlu Katlama'nın di-ğer kadınlarının arkasında fısıldaştığını duyuyor. Baktığın-da karşısında Ed, Pozitron Projesi'nin CEO'su, yanında ise turuncu cezaevi tulumu giymemiş yaşlıca bir kadın. Başında hotoza benzer bir şey, üzerinde kırmızı keçeden çiçekler var. Ona doğru geliyorlar.

“Aman yarabbi!” diyor Charmaine. Ağzından dökülüver-iyor birden. “Lucinda Quant! Programınızı beğenerek izler-dim, Ev Hali'ni, böyle çok... İyileştığınıze çok sevindim!” Zır-valıyor, küçük düşürüyor kendini. “Pardon böyle pat diye...”

“Sağ olun” diyor Lucinda Quant tersçe. Halinden memnun gibi. Meşine benziyor, en azından teni. Televizyonda böyle gö-rünmezdi ama belki hastalıktandır.

“Bayan Quant desteğinize minnettardır” diyor Ed çapkın sesiyle. “Kendisine projemizin olağanüstü başarısını kısa-

ca tanıtıyoruz. Evsizlik ve işsizlik sorunlarına getirdiğimiz muhteşem çözümü dünyaya tanıtabileceği Ev Halinin Sonrası adlı yeni bir programı değerlendiriyor.” Charmaine’e gü-lümsüyor. Yakınında duruyor. “Burada mutlu oldunuz değil mi?” diyor. “Proje’ye geldiğinizden beri?”

“Tabii” diyor Charmaine. “Burası o kadar, o kadar...” Ne di-yecek her şeyi enine boyuna tarttığında? Max ve Stan’i mese-la? Ağlayacak mı yoksa?

“Harika” diyor Ed. Kolunu sıvazlayıp arkasını dönerek onu azat ediyor. Lucinda Quant, çevresi kızarık, boncuk göz-lerinden bir yan bakış atıyor Charmaine’e. “Dilini mi yut-tun?” diyor.

“Yok hayır” diyor Charmaine. Söylemesi gerekeni söyleme-diği için arıza çıkarır mı Ed? “Da ben keşke... sizin programı-nıza çıkabilseydim.” İsterdi de gerçekten bunu, çünkü belki o zaman insanlar para gönderirdi, Stan’le o da buraya yazıl-maya mecbur kalmazlardı.

Teşhir

Stan geri sayımda: Sevgililer Günü'ne iki gün kaldı. Konu tekrar açılmadı ama arada sırada Jocelyn'in ona tartar gibi baktığını yakalıyor.

Her zamanki gibi kanepedeler ama bu gece döşeme kirletilmeyecek. Yan yana oturmuş, önlerine dönmüşler evli bir çift gibi, öyleler de zaten, ama farklı insanlarla. Ama bu gece Charmaine'le Phil'in dijital çırpınışlarını izlemiyorlar. Gerçekten televizyon izliyorlar –Consilience TV ama sonuçta televizyon. Yeterince bira içip gözlerini kısarak bakınca, bağlamdan da koparınca dış dünyada zannedebiliyor kendini insan. Ya da geçmiş dış dünyada.

Bir kişisel gelişim programının sonunu yakaladılar. Stan'in anlayabildiği kadarıyla, evrenin pozitif enerjisini vücudundaki görünmez güç noktalarından geçirmesi gerekiyormuş. Bunun için burun delikleri kapatılacaktı: İşaretparmağınla sağ burun deliğini kapat, nefes al, burnunu aç, sol burnunu kapat, nefes ver. Burun karıştırmaya yepyeni bir boyut kazandırıyor.

Programın yıldızı, daracık pembe bir mayo giymiş, sarı saçlı genç bir kadın. Tanıdık görünüyor ama bu tipler hep tanıdık gelir. Memeleri güzel, özellikle sağ burnunu kapattığında –ağzından çıkanları ise hiç dinlemeyeceksin. Herkes için bir şey var: Kadınlar için burun delikleri ve öz gelişim, erkekler için meme. Oyalanmalar. İnsanı özellikle mutsuz etmeye uğraşmıyorlar burada.

Pembe mayoluya göre her gün pratik yapmak lazımmiş çünkü pozitif düşüncelere odaklanır, odaklanır, odaklanırsak şansı kendimize doğru çeker ve içeri sızmaya çalışan negatif düşüncelere engel olurmuşuz. Vücudun en büyük organı olan cildimiz negatifiğe çok hassas da olduğu için, negatifliğin sonucu kanserden sivilce basmasına her türlü olumsuzluk olabilirmiş. Haftaya pelvis hizalama çalışacaklarını, yoga stüdyosunda yerlerini ayırtmalarını söyleyerek bitiriyor. Gülümsemediği son kareyi donduruyorlar.

Charmaine'in TozPiksel'den arkadaşı, ucuz yollu Sandi olabilir mi bu diye düşünüyor Stan. Yok, o bu kadar güzel değil.

Judy Garland'dan "Somewhere Over the Rainbow" şarkısı başlıyor ve Consilience logosu giriyor: consilience = yarı mahkûmiyet + yarı dirayet. Bugün yatın, yarın için zaman kazanın!

Evet, yine bir Kent Konseyi. Stan esniyor, bir daha esnememeye çalışıyor. Gözlerini iri iri açıyor. Olağan bıktırıcı şeyler: Grafikler, istatistikler, moral verme bahanesiyle sopa göstermeler. Şiddet olayları üst üste üç dönemdir düşüşte, diyor dar takım elbise giymiş ufak tefek bir adam, yolumuzdan dönmek yok: Bir grafik geliyor ekrana. Yumurta üretimi de yine yükselmiş. Başka bir grafik, ardından yumurtaların bir kanaldan geçerek otomatik yumurta sayacına girme görüntüleri. Stan nostaljiye tutuluyor –o tavuklar ve yumurtaları bir zamanlar onun tavukları ve yumurtalarıydı. Onun sorumluluğu ve evet, onun sükûnetiydi. Ama bunların hepsi elinden alındı ve kendisi Ajan Jocelyn'in ayak parmağı yalama şefliğine sürüldü.

Sık dişini, diyor kendi kendine. Kapa sağ burnunu, derin nefes al.

Başka bir yüz geliyor ekrana. Özgüven adamı Ed bu, hep-sine güven vermek üzere kamera karşısında, ama daha oturaklı, kendinden emin, ağırlığı olan, halinden hoşnut bir Ed.

Belki büyük bir ihale kaptı. Mesele her neyse, vereceği haberle göğsü kabararak duruyor.

Proje çok iyi gitmekte, diyor Ed. Consilience ilk ve öncü kasabaydı, fakat zincirin diğer halkaları da benzeri gelişmeler kaydediyor. Genel merkeze, Proje'yi kendi ekonomik ve sosyal sorunlarının çözümü için bir yol olarak gören diğer zor durumdaki kasabalardan telefon yağıyor. Bu sorunlara eski kafayla çözümler getirmek de mümkün: Louisiana'da eyalet dışından sakıncalı bireylerin kâr amaçlı ağırlandığı arı kovanı modeli hâlâ yürürlükte, Texas ise suç istatistiklerini idam yoluyla düşük tutuyor. Fakat birçok kasaba daha *ödüllendirici*... daha *insani*, en azından daha... Consilience gibi bir çare arıyor. İkiz kentlerinin geleceğin modellerinden biri olarak en üst kademelerde değerlendiriliyor olduğuna kesin gözüyle bakılabilir. Sıfır işsizliğin üstüne söyleyecek laf yok. Gülümsüyor.

Ama ardından kaşları çatılıyor. Hatta diyor Ed, model o kadar etkili, toplum düzeni bakımından o kadar faydalı, ekonomik anlamda o kadar kazançlı oldu ki, yatırımcı –yani *destekçiler* ve sayısız zorlukla boğuşulan bir dönemde ileriye girecek cesarete ve manevi kumaşa sahip olan *vizyonerler* için gerçek bir cazibe kaynağı... Consilience modelinin ulaştığı başarı, kendi düşmanlarını yarattı. Tüm başarılı kurumlarda olduğu gibi. Meyve veren ağacın taşlanacağı gerçeğiyle yüzleşmek zorundayız maalesef.

Daha da çatıyor kaşlarını, alnını öne çıkarıyor, çenesini indiriyor, omuzlarını dikliyor: Öfkeli bir boğa duruşu. Kim bu düşmanlar? Bir kere, sözde gazeteciler. Bir avuç satılık kalem, içeri sızmaya ve topladığı kanıt... fotoğraf ve diğer malzemeleri asılsız haberlerde çarpık çurpuk yansıtarak dış dünyayı Pozitron Projesi'ne karşı galeyana getirmeyi hedefliyor. Bir kere bu gazeteci müsveddeleri, müreffeh bir hayata dönmemizin temeline dinamit koyarak güven duygusunu ortadan kaldırmak-

tadır ki, güven olmadan bir toplumun istikrar bulması mümkün değildir. Projeye katılmak kisvesiyle içeri girmeyi başaran bazı gazeteciler oldu, neyse ki zamanında tespit edildi. Mesela daha geçen gün, televizyondan hepinizin tanıdığı bir kadın gazeteciye kesin gizlilik şartı altında kısa bir tur yaptırıldığı sırada, bu kişinin dışarıya çarpık haberler yansıtmak amacıyla gizli fotoğraf çekimi yaptığı görüldü.

İnsanların böyle mükemmel bir girişimi sabote etme istekleri nasıl açıklanabilir? Ama kendilerine gazeteci süsü veren bu hainler, sözde basın özgürlüğü adına, sözde insan hakları adına, şeffaflık bir erdemmiş ve insanların her şeyi bilme hakkı varmış gibi yaptıklarına kılıf uydurmaktalar. Çalışmak bir insan hakkı değil midir peki? Ed'e göre daniskasıdır! Yiyecek bir lokma, başını sokacak bir dam –ki Consilience bunları sağlıyor– düpedüz insan haklarıdır!

Adını koyalım, bu düşmanlar –diyor Ed– birtakım protesto gösterileri de düzenlediler ama cürümleri kadar yer yaktilar; internette mesnetsiz iddialarını sıraladıkları sayfaları ise ciddiye alan çıkmadı çok şükür. Bunlar pek ileriye gide medi çünkü bu kadir kıymet bilmezlerin işkembeden salladığı iddiaları kanıtlayacak ne var ellerinde? Ed şimdi buradan o iddiaları tekrar edip de kimseye paye vermeyecek. Bu kişilerin ve şebekelerinin bir an önce tespit edilip etkisiz hale getirilmesi şarttır. Aksi halde ne olur? Consilience modeli büyük tehditlerle karşılaşır! Dört bir yandan sinek gibi üşüşen bu tıynetsizlerin saldırıları başta önemsiz görünebilir ama toplandıkça yıkıcı bir hal alır, ne de olsa sinek küçüktür ama mide bulandırır. Bu nedenle iş çığırından çıkmadan en sert önlemlerin alınması şarttır. Kesin çözüm lazımdır.

Uzun uzadıya değerlendirmeler ve umut vaat etmeyen diğer çözümlerin elenmesi sonucunda, böyle bir çözüm bulunmuştur. Ed onları temin eder ki, bulundukları yer ve zaman için en iyi çözüm budur.

Çözüm için onların da işbirliği gerekmektedir. Consilience'ın ortasında bir mücevher gibi parlayan, bunca zamanlarını ve ilgilerini vakfettikleri Pozitron Cezaevi, bu çözümde hayati bir rol oynayacaktır. Her Consilience sakini, etrafındaki tehlikelere karşı uyanık, içerideki yıkıcı ve bölücü faaliyetlere karşı tetikte olarak önemli bir rol üstlenmenin yanı sıra, bugünlerde karşılaşılması muhtemel bazı aksaklık ve kesintilere aldırmadan gündelik görevlerini yerine getirerek haklı mücadeleye katkıda bulunabilir. Yaşanılacak aksaklıkların asgaride kalmasına özen gösterilecektir.

Unutmayın ki, diyor Ed, bu düşmanlar hain emellerine ulaşırlarsa herkesin iş güvencesini ortadan kaldıracak, hayat tarzına müdahale edecektir. Bu daima akılda tutulmalıdır. Consilience sakinlerinin sağduyusuna, büyük resmi görerek ehveni şer de olsa doğru tercihi yapacaklarına inancı tam.

İnceden gülümsüyor. Ardından yerini Consilience logosu ve tanıdık kapanış sloganı alıyor: ANLAMLI BİR HAYAT.

Stan bu haberi –haberse eğer– ilginç buluyor. Gerçekten yıkıcı, bölücüler var mı? Projeyi dinamitlemeye mi çalışıyorlar gerçekten? Amaçları ne? O kendi hayatının içine kendisi sıçmış olabilir ama buradaki diğer insanlar –yani en azından tanıdıkları– için burada gördükleri her şey eski hayatlarından iyi.

Jocelyn'e bir kaçamak bakış atıyor. Pozitron kreşinde bir çocuğun, boynuna kurdele sarılı mavi bir örgü ayıcıkla oynadığı ekrana dalmış, düşünceli düşünceli bakıyor. Kent Konseylerinden sonra çocuk filmleri yayınlamaya başladılar, insanlara Consilience'ın onlar için açtığı yoldan sapmamalarını hatırlatır gibi, aksi halde bu miniklerin hayatlarını tehlikeye atmış olmazlar mı? Bir insan çocuk istismarcısı değilse bunu yapmaz.

Jocelyn televizyonu kapatıp iç geçiriyor. Yorgun görünüyor. Ed'in ne diyeceğini biliyordu diye geçiriyor içinden Stan. O da bu çözümün bir parçası, artık her neyse. Belki konuşmayı o yazdı.

“Özgür iradeye inanır mısın?” diye soruyor Jocelyn. Sesi farklı, her zamanki kendinden emin hali değil. Tuzak mı bu?
 “Nasıl yani?” diyor Stan.

İlk kamyon ertesi sabah geliyor. Cümle kapısında indiriyor yükünü: Stan motorla işe giderken görüyor. İndirilen insanların üzerinde de turuncu cezaevi tulumları var ama başlarına kapüşon geçirilmiş, elleri arkadan plastik kelepçeyle bağlı. Doğruca Pozitron'a götürülmek yerine sokaklarda teşhir ediliyorlar başlarında bir avuç gardiyanla. Bir şekilde önlerini görebiliyor olmalı bu mahkûmlar, beklendiği kadar çok sendelemiyorlar. Bol kıyafetlerin gizlediği vücut hatlarına bakılırsa bazıları kadın.

Amaç bir gösteri değilse insanları böyle teşhir etmenin bir alemi yok, diye geçiriyor Stan içinden. Gövde gösterisi mi bu? Consilience denen akvaryumun dışındaki çalkantılı dünyada neler olup bitiyor acaba? Akvaryum da denemez, içeriği görebilen yok.

Sessiz geçit töreni önlerinden ilerlerken tamir atölyesinin elemanları başlarını kaldırıyor, sonra işlerine dönüyorlar.

“İnsan gazeteleri özlüyor bazen” diyor içlerinden biri. Kimse cevap vermiyor.

Tehdit

Charmaine de kadınlar bölümündeki herkes gibi Kent Konseyi'ni televizyondan izledi. Kimsenin diyecek fazla bir lafı yoktu, ne önlem alacaklarsa da onların hayatı üzerinde bir etkisi olmayacaktı şimdilik, içeride oldukları sırada. Hem gazeteci içeri sızsa bile, dedi örgü grubundan biri, neyin haberini yapacak? Consilience'ta kötü şeyler yaşanmıyor. Asıl kötülük dışarıda, zaten hepsi bunun için gelmediler mi, kötülükten kurtulmak için? Herkes başını salladı.

Charmaine bu kadar emin değil. Ya bir gazeteci Prosedür'ü haber almışsa? Herkes anlamaz bunu; arkasında yatan haklı gerekçeleri makul bulmaz. Böyle bir haber çok çirkin manşetlere gebe olabilir. Birinci sayfada kendi resmini görüyor, yeşil önlüğü, yüzünde kan dondurucu gülücüğü ve elinde iğnesiyle: ÖLÜM MELEĞİ, İNSANLARI CENNETE GÖNDERDİĞİNİ SÖYLEDİ. Felaket olurdu bu. Nefret kusarlardı üzerine. Ama Ed gazetecilerin içeri girmesine izin vermez, iyi ki de öyle.

Ertesi akşam kadınlar yemekhanesinde akşam yemeğinin –tavuk yahni, Brüksel lahanası, tapyoka pudingi– örgü grubunun toplandığı ortak alanda buluşuyorlar. Ayıcık sandığı yarı yarıya boş; ay bitmeden doldurmaları gerekiyor.

Charmaine kendisine tahsis edilen ayıyı alıp işe oturuyor. Ama daha bir ters bir düz iki sıra gidemedi bir karışıklık oluyor. Başlar çevriliyor: İçeri bir erkek girmiş. Kadınlar bölümünde duyulmuş şey değil. Ed bu, aynı Havlu Katlama'da

gördüğü gibi duruyor ama o kadar rahat değil. Omuzları biraz daha dik, çenesi havada. Asker duruşu bu.

Arkasında PosiPad'i ile Aurora ve bir kadın daha var: Siyah saçlı, köşeli suratlı, vücudu kaslı; çok idman yapan biri gibi, ama yoga değil boks. Gri çoraplı bacakları güzel. Charmaine tanıyor kadını: İlaç Uygulama'daki onay ekranlarında konuşan kafalardan biri bu. Demek gerçekmiş o kafalar! Hep merak etmişti bunu.

Ona mı öyle geldi yoksa, kadın ona kısaca baktı, başını salladı, hafiften gülümsedi mi? Belki gizli bir müttefikidir –perde arkasında Charmaine'in görevine dönmesi için destek verenlerdendir. Charmaine de ne olur ne olmaz diye başıyla selam veriyor.

Önce Aurora konuşuyor. Bu bey Ed, başkan ve CEO –tabii kendisini Kent Konseyi'ndeki harika sunumlarından hatırlayacaklar– ve şimdi onlara yerine getirmeleri gereken çok basit fakat önemli talimatlar verecek.

Ed gülümseyerek başlıyor ve salonu gözleriyle tarıyor. Televizyonda hem sıcakkanlı, göz teması kuruyor, bir şekilde herkesin ilgisini topluyor. Şimdi de bunu yapmakta, rahatlatıyor onları.

Konuşmaya başlıyor. Kent Konseyi'ni hepsinin izlediğini biliyor, karşı karşıya oldukları krizle –yani daha kriz değil ama kriz haline gelmesini önlemek de başta kendisi olmak üzere herkesin görevi– ilgili konuşacağını söylüyor. Dış dünyanın dikkatini toplamak Ed'in anlayışla karşıladığı bir şey –çıkıp hepsi adına konuşmaktan ve destek toplamaktan çok memnun, fakat niyeti belli bazı kişilerin mahkûmları iftiralarla meşgul etmesine de göz yummayacak– zira bunların niyetleri iftira. Neden mağdur olsun bu kadar insan? Verdikleri emeğe çok büyük bir nankörlük olur bu.

Kadınlar başlarını sallıyor. Sempatilerini kazandı. Onları böyle koruyarak ne kadar da düşünceli davranıyor.

Durum kontrol altında, diye devam ediyor, ama kapıya dayanmış, burada yaratmakta oldukları yeni toplum düzenini baltalamaya kararlı barbarlara karşı birlik ve beraberliğe her zamankinden çok ihtiyaçları var. Yeni düzen insanlık için bir umut ışığı olduğundan, sabotaja maruz kalması işten bile değildir.

Ama gereken adımlar atılıyor. Bu sabotörlerin bazıları tespit edildi, cezalarını çekmek üzere Pozitron'a getiriliyorlar. Bazı muhalifler bu yapılanın yasalara aykırı olduğunu iddia edebilir ancak bu bir kurtuluş mücadelesidir ve kuralların biraz esnetilmesi mubahtır onların da katılacağı gibi. Şimdi bazı konularda yardımlarını rica ediyor. Elllerine fırsat geçse de bu yeni tarz mahkûmlarla konuşup görüşmeyecekler. Olağanüstü seslere dikkat etmeyecekler. Bu seslerin olağanüstü olmak dışında neye benzeyeceklerini söyleyemiyor ama duyduklarında anlayacaklar. Bunun dışında normal hayatlarına devam edecekler ve –tabiri caizse– geri kalanına burunlarını sokmayacaklar.

Sufle verilmiş gibi bir çığlık geliyor. Uzaktan, kadın sesi mi erkek sesi mi olduğu belli değil, ama çığlık olduğu kesin. Charmaine kaskatı kalıyor, başını çevirmeme iradesi gösteriyor. Ses sisteminden mi geldi çığlık? Dışarıda, bahçede miydi? Kendilerini işitmemeye şartlayan kadınların arasında belli belirsiz bir dalgalanma oluyor.

Ed çığlığın önüne geçmemek için bir ara vermişti. Şimdi devam ediyor. Son olarak, diyor, onlardan özür dileyerek bir konu daha paylaşmak istiyor. Bu kriz boyunca ki uzun sürmeyeceğini umuyor, Pozitron Cezaevi besleyip büyüttükleri, alışmış oldukları sıcak komşuluk ortamından biraz farklı olacak. Maalesef güven ve açıklık konusuna bazı kısıtlamalar getirilecek çünkü kriz ortamlarında herkesin teyakkuzda olması, diri ve sert durması gerekir. Fakat bu kesintiden sonra, iyiliğin kötülükle mücadeleyi kazanması durumunda, alıştıkları keyifli ve sıcak atmosfer geri gelecektir.

Şimdi keyiflerine bakıp işlerine devam etmelerini istiyor. Kendisi biraz aralarında kalıp işlerine bakacak çünkü insanların huzur içinde, üretken bir işle uğraşmalarını izlemek onu yüreklendiriyor.

“Örgünüze devam edin demek istedi herhalde” diyor Charmaine’in komşusu. Görevine iade edildiklerini öğrendiklerinden beri daha sıcak davranıyor örgü grubu.

“Ne sesi o, ne demek istedi?” diye soruyor bir başkası. “Ben bir şey duymadım.”

“Bilmemiz gerekmiyor ki” diyor bir üçüncüsü. “İnsanlar böyle dedi mi, dinlemeyin bile demek istiyorlardır aslında.”

“Kriz meselesini anlamadım” diyor dördüncüsü. “Bir yerlere bomba mı koymuşlar?”

Hay nalet olsun, diyor içinden Charmaine. Bir ilmek atladım.

Derken Ed yanı başında duruyor. Sinsice yaklaşmış. “Ne kadar güzel bir ayıcık bu böyle” diyor ona. “Birilerini çok sevindirecek.” Charmaine başını kaldırıp ona bakıyor. Işık arkasından geliyor, yüzü seçilmiyor.

“Çok iyi beceremiyorum” diyor.

“Becerirsin sen, becerirsin” diyor dönüp giderken.

Bir anda dank ediyor: *Max’ten haberdar*. Utançtan yüzünün kızardığını hissediyor. Neden kapıldı bu düşünceye? Nasıl bir sebepten öğrenmiş olabilir ki? Onun gibi insanlarla zaman harcayamayacak kadar önemli biri. Sadece Max’i kafasından söküp atamadığı için kapıldı bu düşünceye. Kafasından da, bedeninden de. Uzaklaşamıyor.

Sevgililer Günü

Sevgililer Günü geldi. Stan yatakta uzanıyor. Kalkmak istemiyor çünkü onu bekleyen saatleri devirmeyi, Jocelyn'in yapmayı düşündüğü pis veya rezil sürpriz her neyse onunla pusuya düşürülmeyi beklemeyi hiç canı çekmiyor. Kalpli pastanın yanında kalp desenli, bacak arası açık iç çamaşırları mı olacak Jocelyn'in üstünde –daha da fenası, kendi üstünde? Salya sümük aşkını itiraf edecek de, karşılığında ondan da salya sümük aşkını itiraf etmesini mi bekleyecek? Onun gibi kabuğu sert kadınların içi cıvık olabiliyor.

Yoksa B Planına mı geçilecek –*İşimiz bitti, başarısız oldun*. Gömme dolaba sakladığı herifin elinden ense köküne bir kum torbası –bu işleri kadrolu şoförüne yaptırıyor, tabii arabayı kullanan robot değil de şoförse– sonra ayılmaması için koluna bir iğne; ardından kara camlı ürkünç arabaya taşınıp Pozitron'a götürülerek orada insanlar hangi işlemden geçiriliyorsa o işleme tabi tutuluyor. Derken tavuk yemi makinesine, ya da artık cesetleri nasıl yok ediyorlarsa. Pasta ve buğulu gözlü, yürek yakan aşk itirafı mı, demir yumruktan kum torbası mı? İkisi de gelir kadının elinden.

Zorla doğrulup tamirhane kıyafetlerini giyiyor, sonra üst kat koridorunda parmak ucunda ilerleyerek aşağıdaki sesleri dinliyor. Mutfakta olsa gerek, yiyecek kokuları ve çingirtilar geliyor. Usulca inip kapı pervazından bakıyor. Mutfak masasına oturmuş telefonunda bir mesaj yazmakta, önünde

karmakarışık bir kahvaltı tabağı kalıntısı. Hiç şakam yok kıyafeti var üstünde: Şık bir takım, altın küpeler, gri çoraplar. Okuma gözlüğünü burnunun ucuna indirmiş.

Pasta yok. Şoför yok. Olağanüstü hiçbir şey yok.

“Uyanamadın mı?” diyor Jocelyn neşeyle. Bir terslik çıkmasını önlemek için kendisi “Sevgililer Günü kutlu olsun” deyip bir öpücük kondurmalı mı acaba? Hayır galiba. Belki bugünün hangi gün olduğunu unutmuştur.

“Evet” diyor. “Kötü rüya mı gördün?”

“Rüya görmüyorum ki” diyor yalandan.

“Herkes rüya görür” diye cevap veriyor. “Bir yumurta ye. İki de olur. Sana haşladım ama biraz fazla pişmiş olabilir. Termosta kahve var.” İki yumurtayı bir dilim kızarmış ekmeğe çıkarıyor: Kalp şeklinde kalıplara koyup haşlamış. Sevgililer Günü sürprizi bu mu? Bu kadar mı? Rahat bir nefes alıyor. Abartma Stan, diyor kendi kendine. O kadar da kötü biri değil. Alt tarafı biraz eğlenmek, bir de kocası olacak hayırsızdan intikam almak istiyordu.

Tepkisini görmek için ona bakıyor. “Sağol” diyor Stan. “Çok hoş. Hoş bir... jest.” Bütün dişlerini göstererek gülüyor. Bir anlığına bile kandıramadı onu, tiksинmekte olduğunu biliyor.

“Rica ederim” diyor. “Bir memnuniyet nişanesi.”

İçoğlanına bahşiş atar gibi. Aşağılama. Bir an önce kahvaltıyı sömürüp evden kaçması gerekiyor. Tamir atölyesine gitmeli, havadan sudan konuşmalı, birkaç devre bağlamalı, bir şeylere çekiçle girişmeli. Bir nefes almalı. “İşe geç kaldım” diyor zengin kalkışına hazırlık olarak. Yumurtalardan birini ağzına sürüp içerde bastırıyor.

“İşe gitmeyeceksin bugün” diyor duygusuz bir sesle. “Arabada yanımda olacaksın.”

İçerisi kararıyor. “Neden?” diye soruyor. “Ne oldu ki?”

“Sen öbür yumurtayı da ye bence” diyor gülümseyerek. “Enerji lazım sana. Uzun bir gün olacak.”

“Nedenmiş o?” diyor elinden geldiği kadar sakince. Önündeki yarım saatin kıyısından bakıyor. Puslar içinde bir uçurum. Midesi bulanıyor.

Jocelyn kendine bir kahve koymuş, masaya doğru eğiliyor. “Kameralar kapalı ama uzun süre kalmaz” diyor. “O yüzden hemen anlatacağım.” Bütün hali tavrı değişti. Beceriksiz cilveleşmeler, dominant pozlar yok. Acele ve dolambaçsız konuşuyor. “Benim hakkımda bildiğin her şeyi unut; bu arada birlikte geçirdiğimiz zamanda kendini hiç bozmadın, tebrikler. Benimle birlikte olmaya bayılmadığını biliyorum ama kim olsa kandırırdın. O yüzden bunu senden isteyeceğim şimdi: Yapabileceğini biliyorum çünkü.”

Durup onu süzüyor. Stan yutkunuyor. “Ne yapacağım?” diyor. Yalan mı, hırsızlık mı, yaralama mı? Conor’ca şeyler mi? Karanlık bir iş olduğu belli, o duyguyu veriyor.

“Birini dışarıya –Consilience duvarının dışına– kaçırmamız lazım” diyor. “Veritabanı kayıtlarınızı değiştirdim bile. Geçen aylarda sen Phil olarak görünüyordun, ama şimdi birkaç saatliğine tekrar Stan olacaksın. Ondan sonra da seni dışarı çıkaracağız.”

Stan’in başı dönüyor. “Dışarı mı?” diyor. “Nasıl?” Üst yönetime olmayan kimse dışarı çıkamaz.

“Nasılını boşver. Kendini bir ulak gibi düşün. Dışarıya bir haber götürmen gerekiyor.”

“Bir dakika” diyor Stan. “Çıkaracağız dedin. Siz kimsiniz?”

“Ed bazı konularda haklı” diyor Jocelyn. “Kent Konseyi’nde dinledin. Proje’yi ifşa etmek isteyen birileri var gerçekten. Ama hepsi dışarıda değil. Bazıları da içeride. Hatta bazıları bu odada bulunuyor.” Gülümsüyor: Şimdi gülücüğü hınzırca adeta. Bu konuşma her ne kadar tehlikeli olsa da, hoşuna gidiyor belli ki.

“Hop, bir dakika” diyor Stan. Bir seferde bu kadarı çok fazla. “Nasıl olur? Ben seni buranın üst yönetiminde sanıyordum. Gözetim yetkililerinden değil misin sen?”

“Öyleyim. Hatta Ed’in kurucu ortağıyım. Proje’yi ilk zamanlar ben de destekledim. Proje’ye inandım, Ed’e inandım. Çok çalıştım. Herkesin iyiliğine olduğunu düşündüm” diyor Jocelyn. “İkna oldum buranın hikâyesine. Başlarda doğruydu da zaten, birçok insanın alternatifi feci bir hayattı. Ama sonra Ed yeni yatırımcılar getirdi ve gözlerini hırs bürüdü.”

“Ne hırsı?” diyor Stan. “Buranın kâr ettiği falan yok ya! Brüksel lahanasından mı para kazanıyor? Yoksa tavuktan mı? Daha çok tasarruf gibi, hayır işlemek gibi düşünmüştüm ben burayı.”

Jocelyn içini çekiyor. “Bu koca düzeni sırf ekonomik krizden etkilenen bölgeleri canlandırmak ve istihdam yaratmak için işlettiğimizi sanmıyorsun ya? Başta fikir buydu ama bir duvarın içine kontrollü bir nüfus alıp gözetim derdinden de kurtulunca, canın ne isterse yapabiliyorsun. Olasılıklar önünde açılıyor. Bunların bazıları da kısa zamanda çok kârlı hale geldi.”

Stan pek takip edemiyor. “Tabii müteahhitlerin de avantajı...”

“Bırak inşaat taahhüt tarafını” diyor Jocelyn. “O bir müsamere. Asıl olay cezaevinde. Cezaevleri eskiden cezalandırma içindi, sonra yola döndürme ve pişmanlık kurumları oldu, ardından tehlikeli suçluları uzak tutmanın yolu. Sonra onlarca yıl boyunca bir tür nüfus planlaması işlevi gördü: Genç, agresif, marjinal tipleri sokaklardan uzak tuttu. Özel işletmeler olarak çalıştırılmaya başladıklarında da yemek fabrikalarının, gardiyanların kâr marjları asıl mesele haline geldi.” Stan başını sallıyor, anlıyor bütün bunları.

“Ama biz yazıldığımızda” diyor, “böyle değildi. İçeride ne bulacağımız konusunda bize yalan söylemediler. Ev verildi, başka... Öncesinde beş parasızdık, sefil durumdaydık. İçeride çok daha mutlu olduk.”

“Elbette oldunuz” diyor Jocelyn. “Başlarda. Ben de başlarda mutluydum. Ama artık başında değiliz.”

“Kötü haber ne o zaman?” diyor Stan.

“Vücut parçalarından elde edilen geliri anlatayım mı sana? Organ, kemik, DNA, neye talep varsa. Buranın kazanç kapılarından biri o. Önce yurtdışında başladı ve çok büyük paralar kazanıldı; Ed’i çok cezbetti bu. Yaşlı milyarderlere organ nakli epey büyük bir pazar olsa gerek, değil mi? Ed bir yaşlı bakımevi zincirini devraldı ve nakil kliniğini her bir şubenin orta yerine kurdu. Ruby Slippers Bakımevi ve Klinikleri – büyük bir zincir. Operasyonun başı Las Vegas’ta, asıl iş orada dönüyor. Orası serbest bir yer olduğu için karışan görüşen olmaz diye düşünüyor. Hiç atlamaz böyle şeyleri.”

“Peki bir dakika” diyor Stan. “Kimin vücut parçaları? Pozitron’daki adamların sayısı değişmedi, hepsini tanıyorum, onları organları için doğramıyorlar. Ortadan kaybolan yok. Gerçek suçlular temizlendikten sonra yani.”

“Evet, Ed onların bittiğine çok üzülüyor” diyor Jocelyn. “Biraz daha suçlu ithal etmeyi, kamuoyunun sırtındaki bu yükü almayı planlıyor. Ama senin elemanlar Consilience’ın nitelikli sakinleri, düzenin işlemlerini sağlayanlar, işçi karıncalar. Onlar yerlerinde kalır. Asıl hammadde dışarıdan sevk ediliyor.”

Kamyon. Kafaları örtülü, ayaklarını sürüyen mahkûmlar. Şahane, diyor Stan içinden. Siyah beyaz, karıncalı bir gerilim filmine düştük. “Yani insanları toplayıp buraya mı yığıyorlar? Organları için öldürmek niyetiyle?”

“Sadece istenmeyenleri ama” diyor Jocelyn, iri dişlerini göstererek gülümsüyor. Müstehzi halinden pek bir şey kaybetmemiş. “Ama artık Ed kimi gösterirse istenmeyen o oluyor. Bu arada Ed’e göre bebek kanı çok moda olacak yakında. İhtiyarları gençleştirdiği söyleniyormuş, astronomik kâr marjlarına koşacak.”

“Resmen...” Stan içinden “vahşet, iğrençlik” demek istiyor ama az bile kalır. Ya da “Taşak mı geçiyorsun?” diyebilir. Ama fare deneylerine dair duyduklarını hatırlıyor, ayrıca kadın da gayet ciddi görünmekte. “Bebekleri nereden bulmayı planlıyorlar?”

“Sıkıntı yok o konuda” diyor diğer gülümsemesiyle, ironik olanla. “İnsanlar orta yerde bırakıyorlar. Hep dikkatsizlik.”

“Bunu duyan oldu mu?” diyor. “Dışarıda? Niyet anlaşıldıysa şimdiye kadar...”

“Ed de bundan çekiniyor” diyor Jocelyn. “Çok sıkı güvenlik bundan. Bazı dedikodular dolaşıyordu ama bastırmayı başardı. Medyayla ilişkisi olan kimse buranın bir kilometre yakınına bile giremiyor ve bildiğin gibi dışarı bilgi sızmasına da izin verilmiyor. Bu nedenle senin gibi birini göndermemiz lazım. Dijital belge arşivlerini ve bazı videoları flash bellekte yanında götüreceksin. Seni basından biriyle görüştürmeye çalışacağız. Ed’in dostu siyasetçilerle içli dışlı olan biri değil de, bomba haberi patlatma riskini alacak olan biri.”

“Ben ne olacağım peki?” diyor Stan. “Getir götür işlerine mi bakacağım?” Vurulan sen olacaksın, diyor içinden.

“Aşağı yukarı” diyor Jocelyn.

“Sen neden çıkarmıyorsun bu belge arşivini dışarı?”

Jocelyn ona acıyarak bakıyor. “Hayatta olmaz” diyor. “Girip çıkma iznim olduğu doğrudur. Dışarıdaki işleri ayarlıyorum, Ed’in bizi bulaştırdığı pek yasal olmayan işleri yürüten insanlara avantajlarını veriyorum. Ama sürekli gözetim altındayım. Ed’in bahanesi, kendi güvenliğim için. Hayatta en çok bana güvenir ama genel olarak fazla güveni kalmadı. Çok işkilli.”

“Neden kaçmadın peki dışarı? Kurtulabilirdin belki” diyor Stan. Kendisi muhtemelen böyle yapardı.

“Buranın inşaatında benim de emeğim var” diyor Jocelyn. “Düzeltmek de bana düşer. Evet, zamanımız doldu. Hareket vakti.”

Kum torbası

Arabadalar şimdi, yürüdüklerini hatırlamıyor bile. Önlerinde bir sürücü var –gerçek sürücü, robot değil. Dik oturuyor sürücü, gri omuzları yüksekte, ensesinden pek bir şey okunmuyor. Sokaklar süzülüp geçiyor yanlarından.

“Nereye gidiyoruz?” diyor Stan.

“Pozitron’a” diyor Jocelyn. “Senin için çıkış stratejimiz oradan başlıyor. Önce seni hazırlamamız, ardından bütün günü geçirtmemiz lazım. Risksiz değil bu hamle. Yakalanman çok büyük talihsizlik olur.”

Şoför, diyor Stan içinden. Filmlerde hep şofördür o. Konuşmaları dinleyen.

Herkesi gözetleyen. “Peki ya o?” diye soruyor. “O da her şeyi duydu.”

“O dediğin Phil” diyor Jocelyn. “Veya Max. Filmlerden tanırırsın.”

Phil arkasını dönüyor, kısaca gülümsüyor. Gerçekten de o – Charmaine’in Max’i; yakışıklı, uzun ince ve güvenilmez yüzüyle, fazla parlak gözleriyle o. “Bir sebep yaratmakta bize çok yardımcı oldu” diyor Jocelyn. “Charmaine’i seçmemizin nedeni, onun biraz...”

“Yatkın olacaktı” diyor Phil.

“Ayakta da işimizi görürdü ama yatakta daha iyi oldu” diyor Jocelyn.

“Nasıl?” diyor Stan. Charmaine’e hakaret bu. Yumruklarını sıkıyor. Sakin ol, diyor kendi kendine.

“Bir kumar oynadık” diyor Jocelyn. “Ama kazandık” diyor Phil.

Yalancı köpek, şehvetinde bile samimi değilmiş diyor Stan içinden. Başından beri garibim Charmaine’i işlemiş. Tuzağa düşürmüştü. İnsanın birini yoldan çıkarırken güdeceği niyetlerden farklı niyetler uğruna yoldan çıkarmış. Charmaine ona yetmemiş sanki, sahici bir yasak aşkın nesnesi olamamış. Bu bir bakıma Stan’e yönelik de bir eleştiri. Elleri alev alev; boğazlamak istiyor herifi. Hiç değilse ağzının ortasına bir yumruk indirmek.

“Neyin sebebiymiş o?” diyor Stan.

“Asma suratını” diyor Jocelyn. “Senin ortadan kaldırılman için bir sebep. Benim de amirlerim var. Kararımın hesabını verebilmem gerekiyor.”

“Nasıl ortadan kaldırmak ya? Ne yapacaksınız siz?” diyor Stan az daha bağırarak. Bu iş gitgide zıvanadan çıkıyor. O kadar hamasetin altında gerçekten bir psikopat mı yatıyor? İkramiye olarak karaciğerine mi göz koymuş?

“Adını sen koy” diyor Jocelyn. “Biz yönetim ekibi olarak aramızda ‘görev yeri değişikliği’ diyoruz. Benim bu konuda yetkim var ve daha önce de böyle kararlar verdim, işler ciddi ciddi... yani gerektiğinde. Şimdi seni duvarın öte tarafına tek parça halinde geçireceğimiz bu senaryoda, beni denetleyebilecek olan Ed gibi insanlar, gücün insanı bozacağını çok iyi biliyorlar –bizzat yaşadılar. Elimdeki gücü şahsi emellerim için nasıl kullanmaya kalkışabileceğimi görmek isterler. Tasvip etmezler belki, ama kabul ederler. Kullanmama gerek kalmayacağını umuyorum ama ihtiyaç halinde kanıtım da elimde.”

“Kanıt derken?” diyor Stan. “Ne gibi?” Vücudu buz kesti, başı dönüyor biraz.

“Bir sebep için gerekli olan her şey, saniye saniye kayıt altında. Phil ve Charmaine, yakıcı ilişkileri, ki Phil balıklama daldı eksik olmasın. Sonra benim o ilişkiyi yeniden canlandırmak, senin üzerinden Charmaine’i cezalandırmak için kıskançlıkla giriştiğim rezillikler. Televizyon önünde o kadar seks yapma tiyatrosunu niye oynadık sanıyorsun? Senin tereddütlerin anbean kameralara yansıdı, inanır mısın ışık bile çok iyiydi. Kurguda gördüm.” İç çekiyor. “Bana saldırmadığına şaşırdım biraz. Hangi erkek olsa girişirdi, sen de birkaç kez kendini kaybedecek gibi oldun; tansiyonundan endişe ettim. Ama hâkimiyetine hayran oldum.”

“Sağol” diyor Stan. Kendisine bir konuda “hayran” olunmasının tadını çıkarıyor. Ulan hıyar, diyor içinden. İnaniyor musun sen bunlara? Bu mahkeme suratl kaltağın sana köle muamelesi yaparken zevkten kendini kaybetmediğine bir saliseliğine de olsa inaniyor musun? Güveniyor musun bu ikisine? Hayır diye cevaplıyor. Peki başka şansın var mı? Ayak dretirsen, yapmam dersin öldürüverirler seni.

“Kendini zorlaman gerekti, bu da bir avantaj” diyor Jocelyn. “Gönülsüzlüğün çok güzel geçti seyirciye ama arada ben gümbürtüye gittim. Kim izlese adeta silah zoruyla seks yapıldığına ikna olur.”

“Özünde böyle biri değildir. İnsanın kanını kaynatabilir” diyor Phil böbürlenerek. Belki de doğrusu bu, diye düşünüyor Stan. Zevkler ve renkler tartışılmaz.

“Haklısın” diyor hak vermesi gerektiği için. “Silah zoruyla denemez de, biraz...”

Jocelyn bacak bacak üstüne atıyor. Yatıştırır gibi Stan’in bacağını okşuyor. “Her neyse, bu videoları izlemesi gerekebilecek kişiler, senden neden kurtulmak istediğimi anlayacaklardır. Bir de Charmaine üzerinden, ne de olsa kocamı o ayartmadı mı? Çifte ceza. Bu numarada hiçbir yerden açık vermememiz lazım. Kurcalayacak olursa Ed’i bile kandıra-

bilmeliyiz. Benim böyle bir kötülük yapacağıma kesin inanır. Zaten manyağın teki görüyor beni. O yüzden sağ koluyum.”

Bu iş Stan’ın düşündüğü yere mi gidiyor? Elleri yapış yapış. “Ne numarası?”

“Charmaine sabah İlaç Uygulama’ya gidiyor –normalde işi, görev yeri değişikliği kararı alınmış kişilere çıkış dozunu uygulamak– ve o gün Özel Prosedür uygulayacağı kişinin sen olduğunu öğreniyor. Uyguluyor da. Ama merak etme, diğerlerinin aksine sen sonrasında uyanıyorsun. Böylece yolun yarısını geçmiş oluyoruz çünkü veritabanında sadece geçmiş zamanda yer alıyorsun artık.”

Stan’ın başına ağırlar giriyor. Anlatılanı takip edemiyor bile. Demek Charmaine’in çok gizli işinde yaptığı buymuş. Yani resmen... İnanamıyor buna. Neşeli, iyimser Charmaine mi? Bok. Celladiye resmen.

“Ne yani, ona söylemediniz mi?” diyor. “Charmaine’e? Beni öldürdüğünü mü sanacak?”

“Onun gözünde gerçek olmak zorunda” diyor Jocelyn. “Rol yapmasını istemiyoruz, fark ederler: Yüz ifadesi okuyucular var. Ama Charmaine kurulan düzene inanacak. İnanmakta üzerine yok.”

“Fantezi dünyasına anında giriyor” diyor Phil. Sırıttıyor mu lan o?

“Charmaine beni öldürmez” diyor Stan kesin bir dille. “Her ne kadar...” *Her ne kadar sen içine girmişsen de, yalancı köpek demek istiyor ama demiyor.* “Beni öldüreceğini düşünürse yapmaz o iğneyi.”

“Görelim bakalım” diyor Jocelyn gülümseyerek.

Stan bir de *Charmaine beni seviyor* demek istiyor ama bundan o kadar emin değil artık. *Hem ya bir hata olursa? Ya gerçekten ölürsem?* diye de sormak istiyor. Ama korkaklığını kabul edemeyecek kadar korkak olduğundan sessiz kalıyor.

Phil arabayı çalıştırıyor, sokakta sessizce Pozitron Ceza-

evi'ne ilerliyor. Radyosunu açıyor arabanın: Doris Day parçaları listesi. "You Made Me Love You." Stan gevşiyor. O mırıl mırıl ses onun için güvenli bir yer şimdi. Gözlerini kapatıyor.

"Sevgililer Günü kutlu olsun" diyor Jocelyn usulca. Tekrar bacağını sıvazlıyor.

İğnenin girdiğini hissetmiyor bile, sinek ısırığından farksız. Sonra puslu uçurumun kenarından aşıyor. Sonra düşmeye başlıyor.

Beyaz tavan

Beyaz tavan

Stan bilincine kavuşurken ağdalı şerbet dolu bir kuyudan çıkar gibi oluyor. Daha doğrusu içi boş bir kuyudan, çünkü hiç rüya görmedi. Son hatırladığı, camları karartılmış siyah Gözetim arabasında olduğu, Jocelyn'in yanında oturduğu ve kocası olacak pişkin alçağın arabayı kullandığıydı.

Phil'in ensesi var gözünün önünde –kırık şişeyle delik deşik etmeye itirazı olmaz– bir de Jocelyn'in kaba ama manikürlü elini, köpek sever gibi bacağına koyup okşadığı. Ceke-tinin siyah kolu. Son kare bu.

Sonra iğnenin batışı. Ne olduğunu anlayamadan kendinden geçti.

Ama bakın onu öldürmemiş işte! Hâlâ kendi bedeninde, kalbinin atışını duyuyor. Zihni buzlu su kadar berrak. Uyuşmuş değil; taze ve uyanık hissediyor kendini, iki duble espresso yuvarlamış gibi.

Gözlerini açıyor. Bok. Hiçbir şey yok. Belki gerçekten stratosfere yollandı. Yok hayır, tavan bu. Beyaz bir tavan, üzerinden ışık yansıyor.

Işığın nereden geldiğini görmek için başını çeviriyor. Hayır başını çevirmiyor çünkü başı o kadar dönmüyor. Bir şey tutuyor başını, kollarını da ve evet bacaklarını da. Bok üstün bok. Elini kolunu bağlamışlar.

“Hassiktir!” diyor sesli. Ama hayır, onu diyemiyor. Ağzından çıkan tek ses bir zombi hırıltısı. Kara saplanmış tekerleğin patinajı gibi telaşlı bir hırıltı. Ihıhıhıhı. Ihıhıhıhı.

Felaket bir şey. Düşünebiliyor ama kımıldayamıyor ve konuşamıyor.

Hassiktir.

Charmaine gece gözünü bile kırpmadı. Çılgınlardandı belki; gerçi kahkaha da olabilir –daha iyi olurdu kahkaha olsa, tiz ve deli kahkahalardı ama hiç yoktan iyidir. Diğer kadınlara bir şey duydular mı diye sormak istese de pek akıllıca olmaz.

Belki aşırı heyecandan kaynaklandı uykusuzluğu çünkü içi içine sığmıyor. Öğlen yemeğini bile didikleyip bıraktı öğleden sonra gerçek görevine dönecek olmanın sevinciyle. Sabahki havlu katlama mesaisini de tamamladıktan sonra, utanç verici Çamaşırhane isimliğini kaldırıp hak ettiği yaka kartını taktı: İlaç Uygulama Şefi. Kaybettiği yaka kartını tekrar bulmuş gibi coşku içinde; motorunun anahtarını, telefonunu kaybetmiş de birden eline gelince şansının döndüğünü, yıldızların ya da kaderin veya bir başkasının ona göz kırptığını hissetmiş gibi. Hakkı olan yaka kartı böyle bir mutluluk veriyor ona.

Bölümdeki kadınlar da fark etti yaka kartını, ona saygılı davranıyorlar. Mobilyaymış gibi göz süzüp geçmek yerine dikkatlice bakıyorlar; iyi uyudun mu, yemeği beğendin mi gibi sosyalleşme soruları soruyorlar. Ufak ufak iltifat ediyorlar ona, mesela örgüyü hiç beceremediği halde ördüğü mavi ayıcıkların ne kadar güzel olduğunu söylemek gibi. Bir de gülümsüyorlar, yarım yamalak değil, sadece kısmen sahte kocaman tebessümlerle.

O da gülümsemekte hiç zorlanmıyor. Havlu Katlama'ya sürüldüğü geçen haftalarda böyle değildi, yapayalnız hissediyordu kendisini ve tebessümü çatlak gibiydi, sanki dişlerinin hemen arkasında kırık beton bir kaldırım vardı, ağzı da-

ralmış ve tıkanmıştı, ne tür bir kusur işlediğini bilemedikleri için kadınlar ikişer kelimelik cümleler kuruyorlardı ona.

Charmaine onlara kabahat bulamıyor çünkü kendisi de bilmiyordu. Basit bir hata olduğuna inanmak için elinden geleni yaptı. İnsan hep pozitif şeylere inanmaya çalışmalıydı, negatif şeylere inanmanın depresyondan başka ne getirisi vardı? Ama pozitif inandı mı, dayanacak gücü kendinde bulurdu.

O da dayanmıştı.

Ama çok zorlanmıştı çünkü korkmuştu. Ne planlıyorlardı onun hakkında? Birden fazla oldukları kesin. Sürekli gösterdikleri bir Ed var ama perde arkasında her şeyi konuşup görüşen, önemli kararları veren başkaları da mutlaka vardır.

Toplantı odasında oturup onun durumunu mu görüştüler? Stan'i aldattığını biliyorlar mı? Fotoğrafları, ses kayıtları, daha da fenası kamera kayıtları mı var? Max'e demişti bir kere bunu –“Ya kamera çekiyorsa?”– ama o gülmüş, metruk evde kameranın ne işi var, keşke olsa da bu anı tekrar tekrar yaşayabilsek demişti. Ya onunla birlikte başka erkekler de tekrar tekrar yaşıyorlarsa o anı?

Max'le kendisini o metruk evlerde izlediklerini düşünmek bile yüzünü kızartıyor. Max'le birlikteyken kendisi değildi, bir başkasıydı –kasa kuyruğunda yan yana dursalar konuşmayacağı yollu bir sarışındı. Eğer o Charmaine sohbet başlatacak olursa, duymamış gibi başını çevirirdi; çünkü bana arkadaşını söyle kim olduğunu söyleyeyim, o Charmaine de kötü arkadaş. Ama o Charmaine sürüldü ve kendisine –gerçek Charmaine'e– itibarı iade edildi; her ne pahasına olursa koruması gerek bunu.

Sıra sıra turuncu tulumlu kadınlara bakıyor. Onunla doğru dürüst konuşmadıkları için pek tanımıyor hiçbirini ama simalar tanıdık. Yemeklerini çiğnerken yüzlerini inceliyor: İçine akan bu ılıklik ve minnet duygusu, her birinin benzersiz ve yeri doldurulamaz bir insan olmasından mı kaynaklanıyor?

Hayır, içinde ılıkılık, minnet yok. Açıkçası bu kadınlardan pek hoşlanmıyor. Win Ninesi olsa bunların hiçbirinin ciğeri beş para etmez derdi, çoğunun şişman olduğu düşünülürse aslında epey de ciğer var ortada. Biraz daha enerji yakmaları lazım, egzersiz dans sınıflarına gitmeleri veya Pozitron spor salonunda çalışmaları lazım çünkü popolarının üstüne oturup mavi ayıcık örerken bir yandan da tatlı yuvarlamak bir hayli kilo kazandırdı onlara, balon gibi şişiyorlar. Esasında benzersiz ve yeri doldurulamaz insanlar olmalarını da sallamıyor çünkü ona böyle davranmadılar. Tabanlarına yapışmış bir şey gibi davrandılar.

Ama bunlar geçmişte kaldı ve geriye öfkeyle bakmak ya da kin tutmak doğru değil, televizyondaki pembe mayolu kızın dediği gibi toksik bir davranış, o da şimdi güzelliklere odaklanıyor. Onca insan duvarın dışında eziyetli hayatlar sürerken onların burada rahat rahat oturması ne büyük mutluluk! Ed'e göre dışarıda her şey bombokmuş, kendisinin dışarıda olduğu zamana göre bile kötüymüş. Yemekte tavuklu salata var. Pozitron Cezaevi'nde yetiştirilen, erkekler bölümünde sağlıklı ve özenli bir çevrede büyüyen tavuklar bunlar; marul, roka, radika ve kereviz de buranın mahsulü. Yok ama kereviz değil galiba –şimdi geldi aklına– çünkü o dışarıdan alınıyor. Ama maydanoz burada yetişiyor. Taze soğan da. Kiraz domatesler de. İştahsızlığına rağmen salatasını didikliyor biraz çünkü nankörlük yapar gibi görünmek istemiyor. Daha da kötüsü dengesiz görünmek.

İşte tatlı. Salonun bir ucuna getirdiler, kadınlar sıra sıra kalkıp önünde kuyruğa giriyorlar. Erikli turta, diye mırıldanıyor kadınlar birbirlerine, Pozitron'un bahçelerinden toplanan mürdümeriğiyle. Charmaine o bahçede hiç çalışmadı, çalışan biriyle de tanışmadı; nereden bilecek var olup olmadığını? Erikler konserve de geliyor olabilir ve kolileri açan dışarıda kimse bilemez bunu.

Pozitron'a dair bu şüpheler gitgide daha çok geliyor ona. Aptallık etme Charmaine, diyor içinden. Kanalı değiştir, hem sana ne erikler nerenin mahsulüymüş? Bizi biraz daha mutlu etmek için erik konusunda bir yalan uyduruyorlarsa da uydursunlar.

Erikli turtasını dayanıklı cam tabakta alıyor. Pozitron'un ineklerinden elde edilen kaymak da var üzerinde, gerçi kendisi hiç inek de görmedi. Yanından geçtiği kadınlara başıyla, gülümseyerek selam veriyor, yerine oturuyor, turtaya bakıyor. Pıhtılaşmış kan gibi görmemesi mümkün değil ama bu düşüncenin üstünü çiziyor, karalıyor. Biraz yese iyi olacak, sinirlerini yatıştırabilir.

İlaç Uygulama görevinden çok ayrı kaldı. Belki paslanmıştı biraz. Ya bir dahaki Özel Prosedür'ü eline yüzüne bulaştırırsa? Ya eli gitmezse? Damarı bulamazsa?

İnsan, Prosedür sırasında büyük resme bakamıyor, anı yaşıyor, işini layıkıyla yapmaya çalışıyor. Ama son iki aydır uzak kaldığı için, İlaç Uygulama'da yaptığı görev hep aynı görünmüyor dışarıdan bir gözle bakınca.

İçin içini mi yiyor Charmaine? diye soruyor kafasındaki küçük ses.

Daha neler, diye cevap veriyor. Tatlı yiyorum. Erikli turta.

Masasındaki kadınlar mmm sesleri çıkarıyorlar. Dudaklarından kırmızı kırıntılar dökülüyor.

Çuval

Stan bir daha davranıyor. Bütün gücünü kullanarak kollarıyla, bacaklarıyla kayışları zorluyor –göremiyor gerçi ama kayış olması lazım bunların. Faydasız. Jocelyn’in sapık supuk seks oyunlarından biri mi yoksa bu?

“Charmaine” diye seslenmeye çalışıyor. Boğazı hırıldıyor, dili soğuk etli sandviç gibi. Niye çağırıyor ki onu, çoraplarını mı bulamadı, gömleğin yakasını mı ilikleyemedi? Nasıl bir anneciğim-karıcığım-yardım et sızlanması bu? Belki beyninin bir kısmı öldü. Geri zekâlı diyor içinden: *Charmaine seni duyamaz, bu odada değil ki*. Yani görebildiği kadarıyla değil, çok da göremiyor.

Ah, Charmaine. Seni seviyorum yavrum. Kurtar beni buradan!

Bir dakika: Şimdi hatırlıyor. Jocelyn’e göre, Charmaine’in onu öldürmesi lazım.

Saat iki. Günün ilk Prosedürü üçte başlar. Charmaine yemekhaneden çıktıktan sonra biraz kafa dinlemek için hücre-sine yollanıyor. Kendini hem fiziksel, hem zihinsel, hem de tabii ruhsal olarak hazırlaması lazım. Derin nefes alır televizyonda gösterdikleri gibi. Makyajını tazeler, enerjisi yerine gelir. Sükûnete, pozitif enerjiye ihtiyacı var.

Ama hücresinin kapısını açtığı anda, içeride birini görüyor.

Üzerinde standart turuncu tulum ama kafasında bir de çuval olan bir kadın. Yatakta oturuyor. Bilekleri önden plastik kelepçeyle bağlı.

“Pardon” diyor Charmaine. Kelepçe ve çuval olmasa, buranın kendi hücresi olduğunu ve bildiği kadarıyla hücre değişikliği yapılmadığını söylerdi. Sonra da “Lütfen çıkar mısınız” diye eklerdi.

“Sakın...” diyor kadının çuvaldan boğuk gelen sesi. Sonra Charmaine’in anlayamadığı bir şey daha söylüyor. Yatağa doğru yürüyor –riskli çünkü ısırmaya, saldırmaya kalkışacak bir manyak da olabilir bu– ve çuvalı başından kaldırıp geriye itiyor.

Ama bu bir şok. Büyük bir şok. Sandi bu. Sandi olamaz! Neden Sandi olsun ki? Sulu gözlerini kırpıştırtarak bakıyor Charmaine’e. “Aman Charmaine” diyor. “Çabuk geçir tekrar çuvalı! Sakın konuşma benimle!”

Charmaine allak bullak. Sandi kötü bir şey yapmadı fuhuş dışında, ama onu da işi olmadığı için yapıyordu, Consilience’ta neden devam etmiş olsun ki? Saçları karmakarışık. Elmacıkkemikleri eskisinden daha çıkık. Belki estetik yaptırmıştır. Torbacılığa filan mı başladı? Bir gazeteciyle mi konuştu? Ama nasıl?

“Sandi! Ne işin var benim hücremde?” diyor. Biraz kaba bir soru ama kötü niyetle sormadı. Sandi’nin bacağı somyaya zincirli, ayaklarında prangalar var. Durum ciddi.

“Yavaş konuş” diye fısıldıyor Sandi. “Sıçtılar herhalde, beni yanlış hücreye kapattılar. Beni tanıımıyormuş gibi yap! Yoksa başına bela alırsın.”

“Sen yoksa şey misin... Suçlu mu?” diye soruyor Charmaine ama belki sormasa daha iyi. Sandi özünde iyi biri, suç dünyasına karışmış olması mümkün değil, hem İlaç Uygulama’da karşısına çıkan bütün suçlular erkekti. Sandi’nin birilerini öldürdüğünü ya da beş yerinden sedyeye bağlanmasını ge-

rektirecek başka bir şey yaptığını tahmin edemiyor. “Ne suç işledin? Yani bir suç mu işledin?”

“Dışarı çıkmaya kalkıştım” diye fısıldıyor Sandi. “Çöp torbasına gizlenip duvardaki kanaldan dışarıda bekleyen kamyonla geçmeye çalıştım. Çöpçülerden birine verdim bunun için, hani yeşil yelekliler var ya, onlardan. Hem verdim hem ispiyonladı şerefsiz.”

“İyi de neden çıkmak istedin ki tatlım?” diye fısıldıyor Charmaine.

Aklı almıyor bunu. “Burası çok daha”

“Evet evet, ilk başlarda iyiydi, spor salonunda çalışıyordum, yoga videoları için beni seçtiler, yüzümü yaptırdım, daha çok elmacıkkemiklerimi, makyajımı onlar yapıyordu, ben bir tek pembe mayomu giyip metni okuyor, birkaç poz gösteriyordum.”

“Seni tanımıştım zaten” diyor Charmaine yalandan. “Çok başarılıydın, uzman gibi sunuyordun!” Biraz kıskandı. Hem kolay bir iş, hem yıldız oluyorsun. Kendi işine benzemiyor. Ama onunkisi daha önemli.

“Bir gün Veronica geldi” diye fısıldıyor Sandi. “Bir apartman dairesinde birlikte kalıyorduk, o cezaevi hastanesinde eğitimdeydi, heyecanla geldi akşam, terfi alıp özel bir üniteye geçmesini teklif etmişler.”

“Hangisiymiş?” diye soruyor Charmaine. Belki Pediatri gibi yavan bir şeydir.

“İlaç Uygulama bölümü” diyor Sandi. “Ertesi gün eğitime gitti. Ama döndüğünde çok tatsızdı. Veronica normalde böyle tatsız olmaz.” Sandi duruyor. “Sırtımı kaşıyabilir misin?”

Charmaine kaşıyor. “Biraz sola” diyor Sandi. “Sağol. Geldi dedi ki, ‘Benden insan öldürmemi istiyorlar. Bir dolu laf ettik ama altında yatan bu.’”

“Aman tanrım” diyor Charmaine. “Ciddi olamazsın!”

“Ciddiyim” diyor Sandi. “Bunun üzerine gitti ve bu işi ya-

pamayacağını söyledi. Ertesi gün de kayboldu. Yok oldu. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu, biliyordularsa da söylemediler. İşyerine gittim sordum, bana bir tuhaf baktılar, bize bir bilgi gelmedi dediler. Çok acayipti! Ben de çıkmak istedim.”

“Dışarı çıkamıyorsun ki!” diye fısıldıyor Charmaine. “İmza attık o kadar! Peki açıklayamaz mısın durumu...” Faydasız olduğunu biliyor çünkü kural kuraldır, ama biraz umut vermek istiyor.

“Boşver” diyor Sandi. “Sıçtım ben.” Dişleri takırdıyor. “Öyle kolay olsaydı bu işler... Şimdi çuvalı geçir kafama, git bir gardiyan çağır, bu kadın niye hücremde diye sor da beni götürsünler buradan.”

“Ama olmaz ki...” diyor Charmaine. “Ne yapacaklar sana?” Ağlamaklı oldu. Hata yapıyorlar, büyük bir hata yapıyorlar! Zincirler, kelepçeler... Belki Sandi’yi Havlu Katlama’ya falan sürerler yalnızca. Ama inandıramıyor buna kendini. Sandi’nin çevresinde bir karaltı dalgalanıyor, kirli su gibi. Charmaine sarılıyor ona. Buz gibi. “Ah, Sandi” diyor. “Geçecek bunlar da!”

“Hadi git” diyor Sandi. “Başka şansın yok.”

Vişneli pasta

Beyaz tavan, Consilience TV'den bile sıkıcı. Hiçbir şey olup bittiği yok ama bir sinek var, onunla zaman geçirdi biraz. Uza lan sinek, diye düşündü Stan ona doğru, beyin dalgalarını yönlendirerek kontrol edip edemeyeceğini denedi. Edemedi.

Tavandaki diğer şey ise küçük ve metal rengi bir daire. Su püskürtme sistemi veya kamera herhalde. Gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyor. Mümkünse uyanık kalmalı. Kendisini bu bıktırıcı, belki korkutucu çıkmazda bırakan sebep sonuç dizilerini, yalanları ve sahtekârlıkları –bir kısmı kendine ait– düşünmeye başlıyor.

Olanların sonucunda Charmaine üzerinde beyaz önlükle girecek içeri beş dakika sonra, daha doğrusu beş dakikadan uzun sürmeyeceğini umuyor çünkü çok çışı geldi. Garibim, içeri girerken bir seri katili, çocuk katilini, ihtiyarları gasp eden birini öbür dünyaya göndereceğini sanacak. Ama bağlı olduğu sedyeye yaklaştığında, karşısındaki tanımadığı bir suçlu değil, o olacak.

Ne yapacak o zaman? Çıglık atıp kaçacak mı? Üzerine mi kapanacak? Pozitron'a korkunç bir hata yapıyorsunuz mu diyecek?

Belki gizli bir düğmeye basıp kamerayı kapatacak, sonra kayışlarını çözecek, kucaklaşacaklar, kulağına “Çok özür dilirim, seni aldattığım için beni affedebilir misin, tek gerçek

aşkımsensin” falan diyecek ama karşısında görmeyi hak ettiği salya sümük ağlamalar için çok zamanları olmayacak. Avutmak için sarılacak ona, sonra Charmaine bak diyecek – de ne? Gizli geçit mi? Tünel mi? Kılık değiştirmesi için kıyafetler mi?

İşte bunlar hep televizyon. Televizyonda kılıpayı kurtulunur, tünellere gizli geçitlere girilir. Gerçek hayat bu, dallama, diyor kendi kendine. Ya da sözde gerçek.

Ama son dakikada öyle bir şaşırtmaca olması gerek çünkü Charmaine kesinlikle damarına vermez ölüm ilacını, veya her ne yapıyorsa onu. Sonuna kadar gidemez. Yufka yüreklidir.

Ihıhıhıhıh diyor tavana. Yufka yürekliliğinden o kadar emin değil çünkü artık. Hiçbir şeyden emin değil. Ya bir şeyler ters gitmişse, Pozitron’un ajanları ikili çalışan Jocelyn’i tespit etmiş, tutuklamış, hatta belki vurmuşsa?

Ya kapı açıldığında içeri giren Charmaine olmazsa?

Onu izliyorlardır şimdi tavandaki yuvarlaktan. Jocelyn’e işkence altında bütün yıkıcı planını anlattırmışlardır. Hatta onu da işbirlikçi sanıyorlardır.

Haberim yoktu! Alakam yok! Ben bir şey yapmadım! diye bağılıyor içinden.

Ihıhıhıhıh.

Hassiktir. Altına işedi. Ama sızıyor, akmıyor bir yerinden. Bez mi bağlamışlar? Sıçtık. İyiye işaret değil.

Buraya alınıp altını ıslatan ilk kişi o değil demek ki. Her ihtimali değerlendirdiklerini inkâr edemeyiz.

İki gardiyan Sandi’yi götürdükten sonra Charmaine zamanla kendine geliyor. Prangalarla yürüyemediği için karga tulumba götürdüler.

“Bundan kimsenin haberi olmasın” dedi ilk gardiyan. Di-

ğeri hırlar gibi güldü. Charmaine ikisini de görmemişti daha önce.

Biraz yoga nefesi alıyor, aklındaki olumsuz düşünceleri uzaklaştırıyor. Sonra ellerini yıkıyor, ardından dişlerini fırçalıyor: Bir arınma ritüeli gibi çünkü Prosedür'e girerken içinin saf ve temiz olmasını istiyor. Aynada kendisine bakıyor: Evde ve okulda hep çok faydasını gördüğü tatlı, yuvarlakça bebek yüzü hâlâ yerinde; genç kızlığından bu yana pek değişmedi, gözlerinin altı biraz morardı sadece. Sarı saçlarının bir perçemini yüzüne çekiyor. Ama zayıfladı. Geçen zamanlarda çok kilo verdi, biraz sağlıksız ve solgun görünüyor. Büyük üzüntüler yaşadı, hâlâ da yaşıyor çünkü aklanmış ve görevine iade edilmiş olmasına rağmen gelecekte onu ne bekliyor? Eve döndüğünde?

En kötüsü –yani neredeyse en kötüsü– Stan'e Max'i anlatmış olmaları. Öyleyse Stan'le karşılaştığında ne olacak? Köpürmüştür mutlaka. Ağlasa da, özür dilese de, onu affedebilir mi diye sorsa da, tek sevdiğinin o olduğunu söylese de, boşanmak isteyebilir. İhtimali bile gözlerine yaş getiriyor. Stan olmadan kendini çok güvensiz hisseder, insanlar dedikodusunu yapar, ömür boyu Consilience'ta yapayalnız kalır, çünkü çıkmak da mümkün değil. Ama Stan *yanındayken* de güvende hissedebilir mi, bilinmez.

Max konusunda evet, karısından ayrılıp birlikte olabileceklerini, kucağında her gün her dakika ayak altında ezilmiş üzümlü kek gibi sıkışabileceğini hayal etmedi değil. Max kulağını kemirirken "Senin gibisi yok, domal" der, o da güneşte kalmış şeker gibi erirdi.

Ama bir yandan da bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Max için o bir eğlentiydi ama hayatın vazgeçilmezi değildi. Çok kuvvetli pastil gibi: Ağzındayken yakıp kavuruyor ama bir anda da bitiveriyor. Hakçası onun gözünde de durum aynı: Stan yerine Max'i altın tepside sunsalar hayır derdi çün-

kü Max'e hiçbir şekilde güvenemezdi: Ağzı çok kalabalık, televizyon reklamı gibi, karanlık ve lezzetli ama bir yandan da zararlı bir şeyler iteliyor. Bunun yerine "Stan'i seçiyorum" derdi. Bu tercihi yapacağından emin gibi.

Peki ya onun artık safiyane emellerine rağmen Stan onu istemezse? Onu kapı dışarı eder, kıyafetlerini herkes görsün diye bahçeye saçar, sonra kapıyı içeriden kilitlerse? Belki geceleyin olur bu, kedi gibi kapıda kalır, tırmalaya tırmalaya yalvarır. *Her şeyi berbat ettim* diye ağıt tutturur. Düşünürken bile gözleri doluyor.

Ama bunu düşünmeyecek çünkü insanın tavrı yaratıyor gerçekliğini ve böyle olacağını düşünmeye devam ederse, sonunda korktuğu başına gelir. Bunun yerine Stan'in onu kollarına aldığını, onsuz ne kadar da mutsuz olduğunu, şimdi tekrar kavuştuklarına çok sevindiğini söylediğini hayal edecek. O da Stan'i okşayacak, kucaklayacak ve eski günlere dönecekler.

Çünkü günler uçarcasına geçiyor, iki haftaya yine devir teslim gelecek ve o nihayet Pozitron'dan sivil hayatına dönebilecek. Consilience fırınındaki işinin başına geçecek, çığlıkları veya yatağına zincirli bulduğu kafası çuvalı kadınları düşünmesi gerekmeyecek; üstüne tarçınlı çöreklerin insana neşe veren tarçın kokusu sinecek, Havlu Katlama'daki gibi bütün gün koklandığında kimyasal ve mide bulandırıcı olduğu çok iyi anlaşılan yumuşatıcı kokusu değil. Bir daha asla kullanamaz o yumuşatıcıyı evdeki çamaşırlarda. Sevimli yatak takımları ve lezziz kahvaltılar hazırladığı aydınlık mutfağıyla kendi evine dönecek ve Stan'le birlikte olacak.

Hem zaten öğrenmiş olsalar bile Max'i ona niye söylesinler ki? Consilience'ın bütün numarası işlerin tıkırında ilerlemesi, sakinlerinin mutlu olması değil mi? Yoksa mahkûmları mı demeli? Aslında ikisi de. Gerçekte yurttaşlar hep biraz mahkûm, mahkûmlar hep biraz yurttaş gibiydi de, Consilien-

ce ve Pozitron bunu resmiyete döktü. Zaten önemli olan her bakımdan en büyük mutluluğa erişmek ve Stan yokken o kadar mutlu olamaz. Hatta acı çeker. Dolayısıyla anlatmazlar.

Daha şimdiden Stan'ın kollarını bedeninde görebiliyor, hayır, hissedebiliyor; yüzünü boynuna sürdüğünü ve Mmm dediğini duyabiliyor. Tarçın. Nasılmış tarçınlı çöreğim? Söyledi böyle şeyler eskiden, onu rahatlatan şeyler, son zamanlarda boşlamışsa da. Hatta Max'le takılmaya başladığından beri. Ama yeniden söyler o sözleri çünkü onu özlemiş ve merak etmiş olur. Nasılmış vişneli pastam? Max'in dedikleri gibi değil, onunki daha çok: İçini dışına çıkaracağım senin, işim bittikten sonra yürüyemeyeceksin bile. Yalvar şimdi bana.

Stan belki en... yani en ne? Max her neyse, en o değil. Ama Stan onu seviyor, o da Stan'ı.

Gerçekten seviyor. Max'le yaşadıkları hayvani bir dürtüydü, bir kaçamaktı. İleride Max'ten uzak durması lazım. Zor olabilir bu çünkü Max ona tutulmuş durumda. Geri kazanmak isteyeceği kesin. Ama onun kulaklarını tıkaması, dişlerini sıkıp kollarını sıvaması ve bu cazibeye karşı koyması şart.

İnsan neden ikisine de sahip olamasın ki? diyor kafasındaki ses.

Şurada bir iş yapmaya çalışıyoruz, diye cevaplıyor. Konuşma şimdi.

Saatine bakıyor: iki buçuk. Daha yarım saat var. En fenası beklemek. Bir Prosedür'den önce hiç böyle titrek olmamıştı.

Ben iyi bir insanım tebessümünü, çocuk diksiyonlu dalgın melek suratını takınıyor. Bu tebessüm kendini bildi bileli, hiç olmadıysa büyüdüğünden beri, pek çok zor durumdan kurtardı onu. Hapisten ücretsiz çık kartı veya rock konserinde takılan kulis bilekliği ya da bütün hesaplara giren bir şifre; tekerlekli sandalye kullanmak gibi. Kim sorgulayacak?

Kendine güveni yerine gelsin diye solgun yüzüne bol allık sürüyor, sonra kirpiklerine maskara çekiyor. Abartmamak da lazım. Pozitron Cezaevi'nde makyaj yapılmasına izin veriyor, hatta makyajı teşvik ediyor çünkü iyi görünmek herkesin moralini yükseltir. İyi görünmek onun görevi üstelik: Zavalı bir delikanlının bu dünyada gördüğü son şey olacak. Büyük sorumluluk. Hafife almıyor.

Charmaine, Charmaine, diye fısıldıyor kafasının içindeki ses. Büyük sahtekârsın.

Sen de öylesin, diyor karşılık olarak.

Ne kafalar

Stan dalmıştı herhalde, sıçrayarak uyanıyor. O şerefsiz sinek suratında geziniyor ve o hiçbir şey yapamıyor.

“Siktiğimin sineği” demeye çalışıyor. *Siiiiüü. Süüüü.* Yok, konuşma kabiliyeti geri gelmedi. Ne içirdilerse artık. Bunun kalıcı olmayacağını umuyor: Yoksa pusula yazmadan alışveriş yapamaz. *Merhaba, adım Stan, dilsizim. On şişe sert alkol rica edeceğim.* Cinsi fark etmez, fil sidiği olsa içer. Bu yaşadıklarından sonra zilzurna sarhoş olmak isteyecek. Kendinden geçecek.

Güzel bir hikâye olacak ama. Dışarıya çıkıp Conor Ağbi ve delikanlı arkadaşlarıyla bir araya geldiğinde, araziye uyup Pozitron’la ilgili herkesi ve her şeyi unuttuğunda. Nerede yazıyor dışarı çıktıktan sonra Jocelyn’in emir eri ve kuryesi olma zorunluluğu? Kendi halletsin ne yapacaksa. Tabii Charmaine’i de kurtarması lazım. Belki. Mümkünse.

Sinek şimdi gözüne girmeye çalışıyor. Kırp gözlerini, kafanı çevir: Kirpikten çok korkmasa da hareket ediyor. Burnuna girmeye kalkışıyor. Burun deliklerini biraz daha kontrol edebiliyor neyse ki: Üfleyip atıyor sineği. Sırtı öldürücü derecede kaşınıyor, bacağına kramp girdi, altındaki bez sırılsıklam. Her şeyden çok şu aşamanın, güçsüzlük halinin, yaşadığı şey her neyse onun bitmesini istiyor. Hadi, ne bekliyorsunuz, diye bağırdı bağırabiliyor olsa. Ki değil. Ama yakında bağırabileceğini umuyor. Epey bir bağırması gerekecek.

Charmaine, tanıdık yollardan geçerek üç koridorun buluştuğu İlaç Uygulama resepsiyon alanına geliyor. Turuncu tulumunun üzerine yeşil önlüğünü geçirmiş, lateks eldivenleri cebinde, mikroplara karşı maskesi de. İçeri girmeden maskesi takacak –kural böyle– ama içeri girdiğinde çıkaracak; çünkü bir kişinin gördüğü son insan yüzü neden duygusuz olsun ki? Karşısındakinin, onun güven veren gülücüğünü görebilmesini istiyor.

Biraz telaşlı, muhtemelen telaşını da takip ediyorlardır. Olumlu puan da yazıyor olabilir çünkü eğitim sırasında bazı elektrotlar yerleştirip Özel Prosedür uygulanan insanların fotoğraflarını göstermiş ve ne tepki verdiğini ölçmüşlerdi. Belli bir miktar huzursuzluk arıyorlardı ama kontrol kaybettirecek kadar da çok olmamalıydı. Hiç istifini bozmayan serinkanlıları elemişlerdi, fazla hevesli görünenleri de. İnsanların bu işten zevk almalarını istemiyorlardı, psikopat veya sadist peşinde değillerdi. Hatta asıl o sadistler ve psikopatlar –uyutulmalıydı ya da silinmeli demeyelim; kaba sözcükler bunlar. Consilience'taki hayata uygun olmadıkları için farklı bir düzleme taşınmaları diyelim.

Belki Sandi'ye de böyle olacak ama daha hoş bir şekilde. Belki onun gibi insanların olduğu bir adaya götürürler mesela. Uyum sağlayamayan ama suçlu da olmayanların yanına. Herhalde böyle yaparlar.

Resepsiyona geldi, önünde ekran olan kayıt kutusunun karşısına geçti. Kafa ekranda zaten, onu bekliyordu demek ki. Siyah saçlı ve kâküllü kadın var bugün. Ed'in geçen gece örgü grubuna geldiği gece yanında olan kadın, halka küpeli ve gri çoraplı. Önemli biri demek. Charmaine hafiften ürperiyor. Yoga nefesi diyor kendi kendine. Burundan al, ağızdan ver.

Kafa ona gülümsüyor. Bu kayıt mı yoksa gerçek bir insan mı acaba?

“Anahtarı alabilir miyim lütfen?” diyor Charmaine öğrettikleri gibi. “Lütfen giriş yapın” diyor kafa ona. Hâlâ gülümsemekte ama normalden daha dikkatli süzüyor sanki onu. Charmaine başparmağını panele bastırıyor, ışık yanıp söne-ne kadar iris okuyucuya bakıyor.

“Teşekkürler” diyor kafa. Kutunun altındaki yuvadan plastik anahtar çıkıyor. Charmaine kartı önlük cebine koyup Prosedür bilgilerinin yazdığı kâğıdı bekliyor: Oda numarası, isim, yaş, son sakinleştirici dozu, veriliş saati. Mahkûmun ne derece uyanık olacağını bilmek önemli.

Bir şey olmuyor. Kafa ona manalı manalı gülümsüyor. Ne olacak şimdi? diyor Charmaine içinden. Yerin dibine giresi veritabanı kimlik numaralarımı yine karıştırmadı ya?

“Prosedür kâğıdını alacaktım” diyor kafaya. Bu kayıtlı bir görüntü bile olsa, söylediğine karşılık verir.

“Charmaine” diyor kafa ona. “Konuşmamız gerek.”

Charmaine’in ensesi ürperiyor. Kafa adını biliyor demek. Ona hitap ediyor. Kanepe konuşsa bu kadar olur.

“Nedir?” diyor. “Ne hatam oldu?”

“Bir hatan olmadı” diyor kafa. “Şimdilik. Ama deneme sürecindesin. Bir testten geçeceksin.”

“Deneme nereden çıktı?” diyor Charmaine. “Ben işimi her zaman çok iyi yaptım, hiç şikâyet almadım, değerlendirme puanlarım hep...” Sağ cebindeki lateks eldiveni kıvrıp durmakta; yapma diyor içinden. Huzursuz halini belli edersen, suçlu olduğunu düşünürler. Yapsınlar bakalım nalet olasıca testlerini; tekniğini de artistliğini de herkesle karşılaştırsınlar. Tek bir kusur bulamazlar maske takmaması dışında, ama akıllı olan da bu kadarına takılmaz artık.

“Kabiliyetinden şüphe duyan yok” diyor kafa. “Ama Yönetimin, işine duyduğun adanmışlık konusunda bazı şüpheleri oldu.”

“Ben kendimi işime adadım ama!” diyor Charmaine. Biri-leri dedikodusunu yapıyor, yalanlar söylüyor herhalde. “Bu işi yapmak için insanın kendisini adaması şart! Sadakatim-den kim şüphe etmiş ki?” İnsan Kaynakları’ndan Aurora olacak o sinsidir kesin. Örgü grubundan biri de olabilir çünkü nalet olasıca mavi ayıcıklara çok tezahürat yapmadı. “Ben işimi çok seviyorum, yani bu işi yapmak zorunda kalmam kötü ama görev bilinciyle hareket ediyorum çünkü birinin yapması lazım. Her zaman çok titiz davrandım, büyük bir özenle ve...”

“O zaman sadakat diyelim” diyor kafa.

Neden *sadakat* dedi şimdi bu kafa? Bu *sadakat* konusu o ve Max’le mi ilgili? “Sadakatte bir kusur işlemedim” diyor. Sesi titrek çıkıyor.

“Seviye meselesi” diyor kafa. “Şimdi dikkat et lütfen. Bugünkü Prosedürü olağan bir biçimde tamamlaman gerekiyor. Sana verilen görevi harfiyen yerine getirmen çok önemli.”

“Ben her zaman görevimi yerine getiriyorum!” diyor Charmaine alınganlıkla.

“Bugünlük, bu seferlik karşılaşacağın durum seni biraz zorlayabilir. Prosedür’ün buna rağmen uygulanması gerekiyor. Buradaki geleceğin buna bağlı. Hazır mısın?”

“Nasıl bir durum bu?” diye soruyor Charmaine.

“Bir seçeneğin var” diyor kafa. “Testi geçemeyeceğini düşünüyorsan, derhal İlaç Uygulama görevinden istifa ederek Havlu Katlama’ya veya başka bir vasıfsız göreve tayin olabilirsin.” Sağlam, köşeli dişlerini göstererek gülüyor.

Charmaine düşünmek için biraz zaman istemeyi geçiriyor aklından. Ama belki iyi karşılanmaz bu: Kafa, bunu sadakatinde bir kusur olarak algılayabilir.

“Şu anda karar vermen gerekiyor” diyor kafa. “Hazır mısın?”

“Evet” diyor Charmaine. “Hazırım.”

“Peki o zaman” diyor kafa. “Karar verilmiştir. İlaç Uygulama bölümüne sadece iki tür insan alınır: Uygulayanlar ve uygulananlar. Sen uygulama rolünü seçtin. Başarısız olursan başına gelecek sonuçlar çok ciddi olabilir. Diğer rolü oynarken bulabilirsin kendini. Anlaşıldı mı?”

“Evet” diyor Charmaine cılız bir sesle. Basbayağı tehdit: Öldürmezse, öldürülecek. Çok net. Elleri buz kesti.

“Pekâlâ” diyor kafa. “Bugünkü Prosedür’ün ayrıntılarını alabilirsin.” Yuvadın kâğıt çıkıyor. Charmaine alıyor kâğıdı. Oda numarası ve sakinleştirici bilgileri yazıyor ama isim yok.

“Bunun ismi yazmıyor” diyor Charmaine. Ama kafa kaybolmuş bile.

Seçim

Stan aklını serbest bırakıyor. Zaman geçmekte, başına ne gelecekse gelecek. Yapabileceğı tek bir şey dahi yok.

Bunlar son dakikalarım mı? diye soruyor kendine. Olamaz. Önceki panik haline göre şimdi tuhaf bir şekilde sakin. Ama yılgın, hissiz değil. Aksine; şiddetle, acıyla hissediyor yaşadığını. Gümbürdeyen kalbini, damarlarında kuduran kanını, her bir kasını ve tendonunu hissedebiliyor. Vücutu masif adeta, kaya gibi, granit gibi. Gerçi orta kısmı biraz daha yumuşak olabilir.

Daha fazla spor yapmalıydım, diye düşünüyor. Her şeyi daha fazla yapmalıydım. Kafamı o kadar takacağıma... neye takacağına? Geriye dönüp hayatına baktığında, kendini yere serilmiş, incecik iplerle toprağı bağlanmış bir dev gibi görüyor. Zamanında çok ciddiye aldığı ufak endişeler, küçük hesaplar, basit korkulardan ipler. Borçlar, tarihler, para ihtiyacı, konfor arayışı, seks meselesi, kırık plak gibi dönüp duran bedensel dertler. Kendi üç-beş arzusunun tutsağı oldu bugüne kadar.

Böyle kafese kapatılmasına, özgürlükten men edilmesine göz yummamalıydı. Ama özgürlüğün ne anlamı var ki artık? Onu kafese kapatan, men eden kim? Kendisi yaptı ne yaptıysa. Bir sürü küçük tercih. Başkaları tarafından saklanan, başkalarınca kontrol edilen çeşitli sayılara indirgemesi kendini. Dağılan şehirlerden ayrılması, oradaki cendere hayatı-

nı geride bırakması gerekirdi. Elektronik ağı delip tüm şifrelerini atması, gidip toprak işlemesi, gece yalnız kurt gibi uluması lazımdı.

Ama artık sürececek bir toprak yok. Çitler, karayolları, demiryolları olmayan hiçbir yer kalmadı. Yoksa var mı? Varsa kim gider onunla, kim durur yanında? Conor'ı bulamadı diyelim. Düşüncesi bile kötü ama diyelim Conor ölmüş. Charmaine gelir mi böyle bir yolculuğa? Dışarıya kaçırılmak ister mi, o bile belli değil. Kurtarılmak gibi görür mü bunu? Kamp ortamından hiç hoşlanmaz; temiz çiçekli çarşafı olmadan yatamaz. Ansızın özlem çakıp sönüyor içinde: İkisi el ele günbatımına yürüyorlar, tüm ihanetler unutulmuş, bir yerlerde bir biçimde yeni hayata başlamaya hazırlar. Belki yanlarında bir kutu kibrit ve... başka neye ihtiyaçları olur?

Consilience duvarının dışındaki dünyayı gözünün önüne getirmeye çalışıyor. Ama artık tahayyül edemiyor o dünyayı. Tek gördüğü sis.

Charmaine eczaneye anahtarla giriyor, dolabı bulup şifresini yazarak açıyor. Ampulü ve şırıngayı alıyor. Cebine atıyor, lateks eldivenlerini takıp soldaki koridor boyunca yürüyor.

O Prosedür'e geldiği zaman bu koridorlar hep boş oluyor. Kimin hangi insanı ortadan kaldırdığı bilinmesin diye özellikle mi yapıyorlar bunu? Yani kafa dışında kimse tarafından bilinmesin. Bir de o kafanın arkasında kim varsa. Bir de onu bir armatürün içinden ya da perçin kadar bir mercekten gözetleyen başka kim varsa. Omuzlarını dikeltiyor, olumlu fakat kararlı olduğunu umduğu bir yüz ifadesi takınıyor.

İşte oda burası. Kapıyı açıyor, sessizce içeri giriyor. Maskesini çıkarıyor.

Adam sırtüstü yatmakta, beş noktadan bağlı olması gerek-

tiği gibi. Başını biraz öbür tarafa çevirmiş. Muhtemelen ne kadarını görebiliyorsa tavana bakıyor. Yine muhtemelen tavan da ona bakıyor.

“Merhaba” diyor sedyeye yaklaşırken. “Hava ne güzel değil mi? Güneş insanın içini ısıtıyor. Güneşli günler bana hep neşe verir, sana vermez mi?”

Adamın başı elverdiğince ona doğru dönüyor. Göz göze geliyorlar. Stan bu.

“Aman yarabbi” diyor Charmaine. İğne elinden düşüyor az daha. Karşısındaki yüz değişir, bir yabancı geçer yerine diye gözlerini kırpıştırıyor. Ama değişmiyor.

“Stan” diye fısıldıyor. “Ne yapıyorlar sana böyle? Ah be canım. Ne yaptın sen?” Bir suç mu işledi? Nasıl bir suç? Çok ağır olsa gerek. Ama belki bir suçu da yok, olsa da küçük bir suç; Stan nasıl bir suç işleyebilir ki? Huysuzdur bazen, fevri davranır, ama içinde kötülük yoktur. Suçlu olacak biri değil.

“Beni bulmaya mı çalıştın?” diye soruyor. “Tatlım? Meraktan öldün tabii. Yoksa...” Ona olan aşkından aklını mı kaçırdı acaba? Max’i öğrendi de onu öldürdü mü? Felaket olur bu. Yasak aşk cinayeti, Toz’da çalışırken televizyon haberlerinde gördüğü gibilerinden. Sansasyonel haberlerde.

“*Ihıhıhıhıh*” diyor Stan. Ağzının kenarından salya akıyor bir damla. Charmaine şefkatle siliyor. Kesin cinayet işledi onun için. Başka türlü olamaz. Gözlerini kocaman açmış; sessizce yalvarıyor ona.

Bu her şeyden fena. Odadan koşarak kaçmak, hücrelerine dönüp kapıyı kapatmak, yatağa yatıp battaniyeyi tepesine çekerek bunlar hiç olmamış gibi davranmak istiyor. Ama ayakları kımıldamıyor. Beyninden bütün kan çekiliyor. Düşün Charmaine, diyor içinden. Ama düşünemiyor.

“Hiç kötü bir şey olmayacak” diyor her zamanki gibi ama ağzı adeta kendi kendine kımıldanıyor, içinden bir ölü sesi çıkıyor. Ama titrek bir ses.

Stan inanmıyor ona. “*Ihıhıhıhıh*” diye cevap veriyor. Kayışlardan kurtulmaya çalışıyor.

“Çok eğleneceksin” diyor ona. “Hemen olup bitecek.” Gözlerinden yaşlar boşanıyor; koluyla siliyor çünkü gözyaşı dökmek olmaz, kimsenin görmediğini umuyor, Stan’in bile. Hatta özellikle Stan’in. “Gözlerini açtığında evde olacaksın” diyor ona. “Baş başa güzel bir yemek yeriz, sonra televizyon izleriz.” Arkasına, göremeyeceği bir yere geçiyor. “Sonra da sarılır yatarız eskisi gibi. Çok güzel olmaz mı?”

Gözyaşları şiddetleniyor. Elinden gelmiyor bir şey; yeni evlendikleri zamanı hatırlıyor, birlikte geçirecekleri hayat için planladıkları onca şeyi. Bir ev, birkaç çocuk, daha neler neler. Çok tatlıydılar o zaman, çok umutlu; çok da genç, şimdiki gibi değil. Sonra şartlar yüzünden olmamıştı planladıkları. Arabada yaşamak falan büyük gerginlikti, çok zorlanmışlardı ama birbirlerini sevdikleri, omuz omuza göğüs gerdikleri için ayrılmamışlardı. Sonra buraya gelmişlerdi, ne kadar güzel ve temizdi her şey, yerli yerindeydi; mutlu müzikler ve televizyon karşısında yenen mısırlar vardı, ama sonra ...

Sonra o ruj. Onunla yaptığı öpücük. Sana açım. Onun suçu.

Kendine gel Charmaine, diyor içinden. Duygusallaşma. Bu bir sınav, unutma.

İzliyorlar onu. Ciddi olamazlar bu konuda. Ondan gerçekten kocasını –hayır, öldürmek değil, hayır, öldürmek sözcüğü çıkmayacak ağzından. Kocasının görev yerini değiştirmesini bekliyor olamazlar.

Stan’in kafasını okşuyor. “Şşşş” diyor ona. “Yok bir şey.” Başlarını hep okşuyor ama bu alelade bir baş değil, Stan’in kısacık tıraş edilmiş başı. Bu başın her tarafını, iki gözünü, iki kulağını, çenesinin köşelerini, ağzındaki her bir dişi, boyunu ve ona bağlı vücudunu. Adeta içinden ısıldıyor o vücut: Her bir çil ve tüy o kadar berrak ki karşısında, sanki büyüteçten bakıyor. Kollarıyla bedenini sarmalamak, bu anın

içinde sabit tutmak istiyor; çünkü zamanı durduramazsa bu bedenin bir geleceği yok.

Yapamaz Prosedür'ü. Yapmayacak. Buradan çıkacak, hışımla Resepsiyon'a gidip kutudaki kadın kafasıyla konuşmak isteyecek. "Bana sökmez bu" diyecek. "Girmiyorum saçma sapan sınavınıza filan. Nasıl biliyorsanız öyle yapın."

İyi ama, sonra ne olacak? Stan'ın görev yeri değişikliğini başkası yapacak. O kötülük başına zaten gelecek ve yapan kim olursa, Charmaine gibi düşünceli, saygılı bir şekilde yapmayacak. Peki sınavı geçerse Charmaine'e ne olacak? Havlu Katlama'ya dönüş değil bir kere; plastik kelepçe, çuval, pranga, aynı Sandi gibi, sonra beş kayışlı sedyeye. Sandi'yi onun hücrelerine bu yüzden getirdiler demek ki, gözdağı olarak. Titremeye başladı. Zar zor nefes alıyor.

"Ah, Stan" diye fısıldıyor sol kulağına. "İşler nasıl bu rad-delere geldi bilmiyorum. Çok üzgünüm. Lütfen beni affet."

"*Ihıhıhıhıh*" diyor Stan. Köpek sızlanması gibi. Ama işitti onu; anlıyor. Başını mı salladı öyle?

Onu alnından öpüyor. Sonra büyük bir risk alarak dudaklarından öpüyor bir de; içten gelen, uzun bir öpücük. Stan öpücüğüne karşılık vermiyor –ağzı felç herhalde– ama ısır-maya da çalışmıyor en azından.

Sonra iğneyi ampule saplıyor. Lateks eldivenler içinde yosunlar gibi salınan ellerini izliyor; kolları ağır, zamk içinde yüzer gibi. Her şey ağır çekimde.

Stan'ın arkasına geçip yumuşak hareketlerle boynundaki damarı yokluyor, buluyor. Kalbinin atışından parmak uçları zonkluyor. İğneyi batırıyor.

Sonra bir irkilme, bir spazm. Elektrik çarpmış gibi.

Sonra yere yuvarlanıyor.

Karanlık.

Sil beni

Iskarta

Stan uyandığında elleri kolları bağılı değil. Yumuşak bir şeyin üzerine büzüşüp yan yatmış. Başı dönüyor ve çatlar gibi ağrıyor; üst üste üç kere akşamdan kalma gibi.

Çapaklı gözlerini güçlkle açıyor: Kocaman kara gözbebekli, iri aklı birkaç çift göz ona bakmakta. Ne ulan bunlar? Zorlanarak doğrulurken dengesini kaybediyor ve yumuşak, tüylü, ufak bedenlerden bir yığına gömülüyor. Dev örümcekler mi? Çıyanlar mı? O haline rağmen çılgılığı basıyor.

Tut aklını kaçmasın Stan, diyor kendi kendine. Aman sıkı tut!

Anlaşıldı... Mavi renkli örgü ayıcıklarla dolu bir konteynırın içinde. Onu izleyen iri gözler bunlar. “Siktir” diyor önce. Kesmeyince, “Hassiktir ya!” Sesi yerine geldi hiç değilse.

Çelik konstrüksiyonlu, loş flüoresanlarla aydınlanan bir depoda. Konteynırın kenarından bakınca zemini görüyor: beton. Demek bu yüzden ayıların üzerine yatırmışlar onu, burada yatak olabilecek başka bir şey yok. Düşünceli birileri var.

Kendi vücudunu yokluyor: Bütün uzuvlar hazır ve nazır. Neyse ki altına bağladıkları bez mi her neyse onu çıkarılmışlar; nasıl çıkarıldığını gözünün önüne getirince utanıyor. Hatta yeni kıyafetler giydirmişler: Turuncu renkli Pozitron tulumu ve polar ceket. Kalın çorap da giydirmişler neyse ki, hava göt donduruyor çünkü. Normal de: Aylardan şubat. Hem oyuncak ayı tutulan bir depoyu niye ısıtsınlar?

Şimdi ne yapıyoruz? İnsanlar nerede? Seslenmek iyi olmaz. Acaba kalkıp çıkışı mı bulsa? Ama dur: Bir bacağı konteynıra içeriden bağlı ve evet, plastik kelepçe bu. Ortada doluşmasını, depodan çıkmasını, dışarıda olabilecek kişilerle karşılaşmasını engellemek için demek. Jocelyn gelip ne bok yiyeceğini anlatana kadar yapacağı hiçbir şey yok.

Deponun içine bir kez daha göz atıyor. Kendi yattığı gibi konteynırlar sıra sıra dizilmiş. İnanılmaz bir ayıcık kalabalığı demek bu. Ayrıca kapı olduğunu yeni kestirdiği –insanlar için dar, kamyonlar için geniş– bölümün önünde, tabuta çok benzeyen ince uzun ve bir ucuna doğru daralan kasalar görüyor. Yakında çürüyecek cesetlerle kapatılmadığını umuyor burada.

Charmaine onu da aynı durumda zannediyordur çünkü, şaşkın tavşan. Üzüntüsü rol değildi: Sahiden döktü o gözyaşlarını. Boynunu yoklayıp iğneyi saplarken titriyordu. Onu öldürmekte olduğuna gerçekten inandı demek ki. Hemen sonrasında da bayılmış olmalı: İlaç devreye girip rengârenk ışık cümbüşünde kaybolmadan saliseler önce, birinin yere kapaklanmasını andıran bir ses işitti çünkü.

Charmaine'in bu işi yapmayacağına iddiaya girmiş olsa, para kaybedecekti. Çok şaşırtıcı bir yönü var Charmaine'in; hakkını yememeli, sabun köpüğü görüntüsünün altında sağlam bir yürek yatıyor. Aşkın mani olmasına göz yumacağını, asabının bozulup ellerinin titreyeceğini, yapamayacağını düşünmüştü. Belki Stan'in üzerine kapanır bütün planı berbat ederdi. Öngörü kabiliyeti buraya kadar işte: Jocelyn çok daha iyi tanımış Charmaine'i ona göre.

Garibim Charmaine diyor içinden. Cehennem azabı yaşıyordur şimdi. Pişmanlık, suçluluk vesaire. Peki kendisi ne hissediyor bu konuda? Bir tarafı –kindar tarafı– layığını buldu diyor. Değil mi ki bir başkasına gönül indirdi, acı içinde kıvransın ve ağlaya ağlaya kör etsin melek mavisî gözleri-

ni. Diğer tarafı ise, Hakkını yeme Stan, diyor, sen de onu al-dattın, hem niyetle hem fiille. Peşine düştüğünden başka bir mor tutkuya kapıldığın doğrudur. Kendisiyle defalarca cinsel ilişkiye girdin ve belki kalbin olay yerinde değildi ama bedeninin pekâlâ oradaydı. Ya da kalbin yeterince orada değildi. O zaman geçmişe bir sünger çekelim.

Öyle olsun, diyor kindar tarafı, ama Charmaine salağının Jocelyn'den haberi yok, tekrar bir araya gelerseniz, Max/Phil ile yaşadıklarını ömür boyu kafasına kakabilirsin. Kamera kayıtlarını gördüğünü söylersin. Onun dediklerini tekrarlar-sın. Bir öbek sümüklü mendile çevirirsin onu. Ayağının kirini üstüne silersin: Belli bir tatmin sağlar bu. Üstüne üstlük bir de öldürdü seni. Kulun kölen olur, hayır demeyi aklından bi-le geçiremez, saçını süpürge eder.

Ha ya da kahvene fare zehri katar. Öyle bir tarafı da var. Hafife alma. Madem öyle, fırsat eline geçmişken ilk darbeyi sen vur. Bas tekme. Pılsını pırtısını bahçeye savur. Kilit-le kapıyı. Ya da kafasına tuğla indir. Conor böyle mi yapardı?

Unuttun galiba, diyor kendine. Bir daha o eve hiç ayak basmayacağım muhtemelen. Duvarın dışına çıktığımda bir aksilik olmazsa, bir daha Consilience'a dönmeyeceğim. Bitti o hayat. Sözde ölüyüm ben.

Acaba sinirlenmeli mi buna? Sanki hayır: Ölü olmak ken-di menfaatine. Bir yandan da ölü olmayı o istemedi, ölümü dilemedi. Hiç yazılmadığı bir ordunun neferi gibi, bu göreve memur edildi. Resmen iradesi hilafına askere alındı, kendisi burada bir çöp bidonu dolusu örgü ayıcığa zincirli yatarken, kim bilir Jocelyn denen sadist kaltak unuttu bile onu; başı-nın ağrısına rağmen karnı da acıkmaya başladı. Ayrıca götü donuyor. Ağzından buharlar saçıyor.

Tekrar uzanıyor, mavi ayıcıkları üzerine çekiyor. Mantola-ma. Şimdi yapılacak tek şey uyumak.

Çay saati

Charmaine yalnız uyanıyor. Ve evinde. Evlerinde, Stan'le onun evinde; daha doğrusu bir zamanlar Stan'le ona ama şimdi yalnızca kendisine ait evde; çünkü Stan bir daha gelmeyecek bu eve. Asla, asla, asla, asla, asla. Ağlamaya başlıyor.

Kırık beyaz zambak desenli lacivert kanepeye uzanmış yatıyor; bu kadar yakından bakınca bir temizlenmesi gerektiğini fark ediyor çünkü biri üzerine kahve ve başka bir şeyler dökmüş. Bu deseni sevmez gibi yaptığını, değiştirmek istiyormuş da kumaş örneklerine bakacakmış bahanesiyle devir teslim günlerinde evden erken çıkıp Max'le buluştuğunu hatırlıyor. Stan'in koltuk örtüsüymüş, duvar kâğıdıymış, umurunda olmazdı. İlgisizliği bir zamanlar sinirlendirirdi onu – birlikte kurmayacaklar mıydı bu yuvayı?– ama sonra işine gelmişti çünkü Max'le gözlerden irak buluşmalarını sağlayacak bir kör noktaydı. Şimdi Stan öldü ya, ağlatıyor onu.

İşte söyledi sonunda. Öldü. Daha şiddetli ağlıyor. Hıçkırıklara boğuluyor, katıla katıla ağlıyor. Stan, ne yaptım sana? diye düşünüyor. Nereye gittin?

Bütün gücüyle ağlıyor olmasına rağmen tuhaf bir şey dikkatini çekiyor: Turuncu cezaevi tulumu üzerinde değil. Onun yerine hafif yünden yavruağzı ve gri bir kıyafet var üzerinde, çan etekli, bele oturan ceketli. Yine yavruağzı suni ipekten, yakası fırfırlı bir bluz da olması lazım ama üzerindeki bluz o değil; mavi çiçek desenli, hiç uymamış. Yavruağzı gri kıyafeti

Stan’le Consilience’a yazıldıktan hemen sonra, dijital katalogun “Şık Gülüşler” bölümünden seçmişti. Ya bu yavruağzı gri takımı alacaktı, ya da lacivert beyazı ki fazla Chanel göründü gözüne, diğeri ise limon yeşili ve turuncuydu ve söz konusu bile olamazdı çünkü limon yeşili onu çok solgun gösterir.

Bu kıyafetini, Pozitron Cezaevi’ne son gidişinden önce katlayıp bodrumdaki pembe dolabına yerleştirmişti. Demek biri dolabının şifresini biliyor; eşyalarını karıştırdı, turuncu tulumu çıkarıp bu kareli takımı giydirdi ama bluzu uyduramadı.

“Daha iyi misin?” diyor bir ses. Kanepeden başını kaldırıp bakıyor. Yok artık, İnsan Kaynakları’ndan Aurora bu, yüzünü fazla yaptırıp kertenkeleye benzemiş, yanakları kaskatı duruyor, gözleri belermiş. Sadece burada ve şimdi değil, ömrü boyunca son görmek istediği insan Aurora.

Elinde bir tepsi var –Charmaine’in tepsisi, kendisi seçti katalogun tepsi modellerinden– üzerinde de bir demlik. Charmaine’in demliği, gerçi evin demirbaşı. Charmaine mahremine girildiğini hissediyor. O kanepede baygın yatarken ne cüretle evine giriyor da kendi mutfağıymış gibi orayı burayı karıştırıyor Aurora?

“Sana çay yaptım sıcak sıcak” diyor acıyan, delirtici bir yarı tebessümle. “Şok geçirmişsin anladığım kadarıyla. Düştüğünde başını çarpmışsın ama beyin sarsıntısı olmadığını düşünüyorlar. Her ihtimale karşı bir tomografi çektir. Bugüne randevu aldım.”

Charmaine’in ağzından tek kelime çıkmıyor. Gözyaşlarına hâkim olmakta zorlanıyor. Öğürüyor, tıkanıyor, burnundan sümükler akıyor. “Ağla hadi, ağla” diyor Aurora icazet verir gibi. “Ağlarsan açılırsın. Ama çok açılma boğulursun” diye ekliyor espri niyetine.

“Dolabımı mı açtın?” diye sorabiliyor Charmaine.

“Niye yapayım ki öyle bir şey?” diyor Aurora.

“Biri yapmış ama” diyor Charmaine. “Üstümdeki kıyafet-

ler farklı.” O bayginken Aurora’nın kıyafetlerini bebek giydirir gibi deęiřtirdięini dūřūnūnce tepeden tırnaęa titreme geliyor.

“Kendin giyinmişsindir de hatırlamıyorsundur. Geçici hafıza kaybı yaşadın herhalde” diyor Aurora bilgiç bilgiç. “Yaşadığın gibi bir şok insanı kaçış haline sokabilir. On dakika önce geldim, kanepedeydin.” Tepsiyi sehpayaya koyuyor. “Beyin çok korumacıdır; neyi hatırlayıp hatırlamayacağımıza o karar verir.”

Charmaine iini kaplayan öfkenin azabı yerinden ettiğini hissediyor. Bodruma inip eşya çıkarsa hatırlardı, ayrıca da kesinlikle bu bluzu seçmezdi. Bu kadar zevksiz mi sanıyorlar onu? Ayrıca onu İlaç Uygulama’dan buraya kim getirdi?

Doęruluyor, ayaklarını yere indiriyor. Bir amur birikintisinden farksız řu halinde Aurora’yı görmeyi hiç ama hiç istemiyor. Mendil bulamadığı için burnunu ve gözlerini koluyla siliyor, ıslanan saçlarını alnından geriye itiyor, yüzüne biraz ekidūzen veriyor. “Teřekkür ederim” diyor elinden geldiğince canlılıkla. “İyiym aslında ben.”

Aurora, Charmaine’in Stan’e ne yaptığını biliyor mu? Belki blöf yapabilir, zayıflığını gizleyebilir. Adet kanaması vardı, kan şekeri düştü falan diye bayıldığını söyleyebilir.

“Ama çok güçlü bir kadınmışsın” diyor Aurora. “oğu insanda yoktur böyle sarsılmaz bir görev ve sadakat bilinci.” Kanepe de Charmaine’in yanına oturuyor. “Seni takdir ediyorum, cidden.” çay koyuyor fincana –Charmaine’in fincanına, Stan’in hiç sevmediği pembe goncalı olana. Ama o çay sevmezdi zaten; süt-lü ve iki şekerli kahve içerdi. Hıkırığını bastırıyor.

Fincanı Charmaine’in önüne bırakan Aurora, “Senden Yönetim adına özür dilerim” diyor. “Lojistik’in çok talihsiz bir hatası.” Kendine de bir fincan koymuş, şimdi ona çay dolduruyor. Charmaine bir yudum içiyor. Biraz iyi geliyor.

“Nasıl yani?” diyor Aurora’nın ne demek istediğini pekâlâ bildiği halde. Aurora hoşlanıyor bundan. Keyfini ıkartıyor.

“Seni bir başkasının Prosedür’üne vermelilerdi” diyor Aurora. “Bir insana böyle bir acı yaşatılmaz.” Fincanına şeker ekliyor, karıştırıyor.

“Ne acısı?” diye soruyor Charmaine. “Ben görevimi yapıyordum sadece.” Ama faydası yok: Aurora’nın fazla yapılı suratında tebessüme benzemeyen o sırtışı görebiliyor bile.

“Kocandı değil mi?” diyor Aurora. “Son Prosedür uygulaması. Kayıtlara göre öyle. Özel hayatınızda aranızda ne geçti bilmiyorum, zaten beni hiç ilgilendirmez ve burnumu sokmak da istemem ama, Prosedür’ü ona uygulamak... çok zor bir karar olmuştur senin için.” Yapmacık bir anlayışla gülümsüyor. Charmaine’in içinden elinin tersini suratının ortasına indirmek geçiyor. Sen ne bilirsin be, ağzı yüzü kayık ukala, diye bağırmak istiyor.

“Benim işim bu” diyor savunmaya geçerek. “Verilen talimat neyse yapıyorum. Kime olursa olsun.”

“Senin –nasıl desem– tül perde çekme çabanı takdir ediyorum” diyor Aurora. “Ama tüm süreç kalite şartlarımız gereği kayıt altına alındı. Çok... çok dokunaklıydı duygularınla mücadele edişini izlemek. Samimi söylüyorum duygulandım, hepimiz duygulandık. Bocaladığını gördük, ama doğaldı bu, hem zaten kim bocalamazdı ki? İnsan olmamak gerekir. Ama üstesinden gelebildin o duyguların! Üstesinden geldiğin dikkatimizi çekmedi sanma. Duyguların yani. Hatta şefimiz Ed sana bizzat teşekkür etmek istiyor ve benden duymuş olma ama kuşlar söyledi, ufukta bir terfi görünebilirmiş sana bu kahramanca...”

“Artık iznini rica edeyim” diyor Charmaine fincanını bırakıp. Bir dakika daha sürerse fincanı içindekilerle birlikte fırlatacak. Aurora’nın prefabrik suratının ortasına hem de.

“Elbette” diyor Aurora limon dilimi simetrikliğinde müstehzi gülüşüyle. “Acını anlıyorum. Çok büyük bir acı, bir ke-der olmalı mutlaka. Sana bir travma danışmanından rande-

vu aldık çünkü geride kalan suçluluğuna kapılman normaldir. Bir de olay sadece geride kalmak değil tabii, onlar niye ben ölmedim diye travma yaşarlar ama senin durumunda...”

Charmaine aniden ayağa kalkıp fincanını deviriyor. “Lütfen çıkar mısın” diyor elinden geldiğince sakın. “Hemen.”

Hadisene, diyor içindeki küçük ses. İndir şu demliği kafasına. Ekmek bıçağıyla boğazını kes. Sonra aşağı indirip pembe dolabına sakla cesedi.

Ama Charmaine davranmıyor. Halıdaki kan lekelerinden belli olur. Ayrıca elinde iğneyle Stan’ın başındayken kamerasına almışlarsa, bu evin içinde de alıyor olabilirler.

“Yarın farklı hissedersin” diyor Aurora da ayağa kalkıp ruhsuz ve gergin tebessümünü suratına yayarak. “Zamanla hepimiz alışıyoruz. Cenaze perşembe günü, yani iki gün sonra. Tavuk üretim tesisinde elektrik kazası diye açıklama yapıyoruz, bu akşam haberlere çıkacak. Cenazedeki herkes sana baş sağlığı dileyecektir, hazırlıklı ol. Saat altı buçukta bir araba gelip tomografiye götürecektir seni. Poliklinik saatlerinin dışında ama sana özel açtırdık. Bu durumda motora binmesen daha iyi olur.”

“Nefret ediyorum senden!” diye bağıırıyor Charmaine. “Kalleş cadı!” Ama kapı kapanana kadar bekledikten sonra.

Kahve saati

“Stan” diyor bir ses. “Hadi kalk.” Stan gözlerini açıyor: Jocelyn bu. Kolunu tutmuş sarsıyor. Mahmur bakıyor ona.

“Nihayet ulan” diyor. “Beni soğuk hava deposuna kaldırdığın için de minnettarım. Zahmet olmazsa beni çözsene? İşemem lazım.” Casus filmi olsa önündeki birkaç dakikanın nasıl geçeceğini hayal edebiliyor. Jocelyn’i kafasına bir darbeye bayıltıp anahtarlarını bulur, onu konteynıra kelepçeler, ayılınca yardım çağırmasın diye telefonunu çalar –bir telefonu vardır herhalde– ve sonra gidip tek başına dünyayı kurtarır.

“Ani hareket yapma” diyor Jocelyn. “Seninle soğumuş cedin arasında duran tek şey benim. Söyleyeceklerimi çok dikkatli dinle, tekrarlayamam. Üst düzey toplantıya yetişmem gerekiyor, hiç zamanım yok.” İş kıyafeti var üzerinde; bele oturan takım, küçük halka küpeler, gri çorap. Onu altında yatarken veya üstünde otururken –sık sık oturduğu gibi, bacaklar ayrılmış, ağız açılmış, saçlar savrulmuş halde– düşünmek tuhaf geliyor şimdi. Ayrı bir dünya sanki.

Kelepçeyi açıp konteynırdan inmesine yardım ediyor. Dizleri gevşek hâlâ. Sendeleterek konteynırın arkasına geçiyor, işiyor –yapacak başka bir yer yok görünürde– ve yine sendeleterek öne çıkıyor.

Yanında ufak bir termosta kahve getirmiş, çok şükür ulan. Hırsıyla dikip kadının verdiği iki ağrıkesiciyi yutuyor. “Baş ağrısına karşı” diyor Jocelyn. “Kusura bakma ama kullanabi-

leceğimiz tek ilaç buydu. Gerçeğiyle aynı etkileri gösteriyor ama sonuna kadar gitmiyor.”

“Ne kadar yaklaştım?” diyor Stan.

“Kuvvetli bir anestezi den farklı değil” diye cevaplıyor. “Beynini tatile gönderdin gibi düşün.”

“Eh” diyor Stan. “Charmaine hakkında yanılmışım. Gözünü çıkardı.”

“Gördüm ama böylesini görmedim” diyor Jocelyn gıcıklığına sırıtarak. “Oyunculukla falan olacak iş değil.”

Ruhsuz karı, diyor içinden. “Ben senin ağzına sıçayım” diyor. “O kıza bu yapılır mı? Hayatını kararttınız.”

“Evet biraz sarsıldı” diyor Jocelyn dosdoğru. “Şimdilik. Ama biz icabına bakacağız.” Bu laf pek içini rahatlatmıyor Stan’in: *icabına bakacağız* güzel şeyler anlatmak için edilecek bir söz değil.

“İyi bari” diyor buna rağmen.

“Açsındır herhalde” diyor Jocelyn.

“Az bile dedin.” Bir an durunca açlıktan ölmekte olduğunu fark ediyor.

Jocelyn’in çantasından çıkardığı peynirli sandviçi tek lokmada yutuyor. Şunlardan iki tane daha, üstüne çikolatalı pasta, bir de cila niyetine bira olsa, belki. “Neresi ulan burası?” diyor hepsini mideye indirdikten sonra.

“Ambar” diyor Jocelyn.

“O kadarını anladım. Hâlâ Pozitron Cezaevi’nde miyim?” “Evet” diyor Jocelyn. “Burası da cezaevine dahil.”

“Peki şunlar da tabut mu?” Başıyla uzun ince kasaları işaret ediyor. Gülüyor Jocelyn. “Hayır. Nakliye kasası onlar.”

Stan ne naklettiklerini sormamaya karar veriyor. “Peki o zaman” diyor, “nereye gideceğim? Ayıcıklarla burada kalma-yacaksam tabii.”

“Sinirli olmanı anlıyorum” diyor Jocelyn. “Ama köprüyü geçene kadar aylara katlan.” İri dişlerini göstererek gülüyor.

“Burada geçirdiğin süre içinde kendi selametinin açısından hatırlaman gereken iki şey var. Birincisi, adın artık Waldo.”

“Waldo mu?” diyor. “Şey olsaydı... Siktir ya!” Kendini hiç Waldo olarak göremiyor. Televizyondaki bir çocuk programında tavşan falan değil miydi o? Balık da olabilir. Yok, balık olan Nemo’ydu. Ama yine bir çocuk şeyi. Waldo Nerede?

“Bir veritabanı hareketi” diyor Jocelyn. “Önceki bir Waldo’nun yerini alıyorsun. Onun başına bir kaza geldi. Bakma öyle, gerçekten kazaydı, havya kullanırken. Sen onun kodunu ve kimliğini üstleneceksin. Sisteme girdim, senin biyometrik verilerini işledim.”

“Peki” diyor. “Waldo diye bir herif oldum. İkinci şey ne?” “Bir Heryolbot ekibinde çalışacaksın” diyor Jocelyn. “Diğerlerini izle, dediklerini yap.”

“Heryolbot ne?” diyor Stan. Hatırlıyordu sanki böyle bir şey. Çıkaramıyor şimdi, yine başı dönüyor. “Kahve kaldı mı?”

“Heryolbot, Hollanda’da tasarlanan kadın seks yardımcısı, gerçeğinin bire bir aynı” diyor Jocelyn. “Hem iç pazar için hem ihraç. İlginç bir iş olacak senin için.”

“Ha orosbotları mı diyorsun? Seks robotlarını? Motor tamirhanesindeki elemanlar lafını ediyordu.”

“Halk arasında öyle bir ismi var, evet. Monte edilip performans testinden geçtikten sonra şu kasalara yerleştiriliyorlar” –tabut şeklindeki kasaları gösteriyor– “ve eğlence merkezlerinde, diğer anlaşmalı yerlerde kullanılmak üzere Consilience’tan ihraç ediliyorlar. Belçikalılar bazı modellerine çıldırıyor. Başka modeller de Güneydoğu Asya’da çok rağbet görüyor.”

Bir an düşünüyor. “Peki bu Waldo’yu kim sanacaklar? Neci olacağım ben? Diğer Waldo’ya ne olduğunu sormayacaklar mı?”

“O Waldo’yu kimse tanımadı. Waldo diye birinin olduğunu bile bilmiyorlar. Başka yerde görevliydi. Ama veritabanını

kontrol ederlerse, seni Waldo olarak görürler. Sen merak etme, herkese Waldo olduğunu söyle yeter. Asıl işimiz de seni sağ salim dış dünyaya göndermek.”

“Onu ne zaman yapacağız?” diyor Stan. Bir de nasıl olacak, ışınla beni Scotty diye mi? Tünel kazarak mı? Nasıl?

“Buradan biri seni bulacak. Parola, ‘Laleleri Ezmeden Gel’. Şüphelenip sorguya çekerlerse diye başka bir bilgi veremem. İdeal bir dünyada sorgulamayı da ben yaparım ama hayaller başka gerçekler başka.”

“Neden sorgulasınlar beni?” diyor Stan. Hiç hoşlanmıyor duyduklarından. İş ciddiye binince dış dünyaya gönderilmekten çekinmeye başladı çünkü orada nasıl saçmalıklar olup bitiyor kim bilir? Tümünden anarşiye düşmüş olabilir. Tercih hakkı verilse, Consilience’ta Charmaine’le kalmayı tercih eder. Ah zamanı geriye alabilse, o Jasmine olayına hiç bu laşmasa, Charmaine’e onun gönlünden geçtiği gibi davransa da o mutluluğu başka yerde aramasa. Charmaine’i ve zamanında ruhunu daraltan evi düşünmek bile ağlamaklı yapıyor onu. Ama hiçbir şeyi geri saramaz. Bugüne sıkışıp kalmış durumda. Seçenekleri neler? Jocelyn’i ihbar etse neler olacağını merak ediyor. Onu ve kocası olacak ırz düşmanı şerefsizi. İyi ama kime ihbar edecek? Gözetim’den biri olmak durumunda, o kişi de muhtemelen Jocelyn’in altında çalışan bir eleman olacak, kendisi de hop köpek maması.

Bu riski almak, Waldo tiyatrosunu oynamak, Jocelyn’in kuryeliğini yapmak zorunda –hepsi özgürlük ve demokrasi adına şüphesiz. Kendisi özgürlüğü ve demokrasiyi şu kadar cık salladığından değil, ne hayrını gördü ki özgürlüğün, demokrasinin?

“Waldo kimliğinden çıkmazsan sorguya çekileceğini sanmam” diyor Jocelyn. “Ama hiçbir şeyin garantisi yok. Toplantıya geç kalıyorum. Al Waldo kimliğini. Anlaşıldı mı?”

“Tabii” diyor tek bir şey anlamadığı halde. “Nereye gide-

ceğim şimdi?” “Bak şu kapıdan” diyor Jocelyn. “İyi şanslar Stan. Buraya kadar çok iyi idare ettin. Sana güveniyorum.” Yanağına telaşlı bir öpücük konduruyor.

İçinden gelen kollarını ona dolamak, yılanı sarılır gibi sarılmak ama hâkim oluyor kendisine.

Aralık

Charmaine araba gelip onu tomografiye götürmeden önce biraz yalnız kalabiliyor; tomografiye ihtiyacı olduğunu sanmıyor aslında ama sularına gitmek lazım. Evin –evinin– içinde dolaşıyor, ortalığı düzenliyor. El bezleri, tutacaklar. Tirbuşon gibi mutfak aletlerinin ortada bırakılmasına sinir oluyor. Belli ki kullanılmış bu tirbuşon Max ve karısı tarafından. Ortalığı toplama meselesini hep savsaklıyorlar. Salonda bir abajurun yeri değişmiş. Sonra düzeltecek: Şimdi yerlere eğilip priz aramak istemiyor. Televizyonun DVD oynatıcısında da bir şey var, küçük ışığı yanıp sönüyor. Max ne izliyordu acaba? Yaşadığı şoktan sonra hâlâ onu düşündüğünden değil. Stan'i öldürmek, aklından Max'i sildi attı.

Oynatma düğmesine basıyor.

Ay. Ay olamaz.

Kan beynine sıçırıyor, ekran sallanıyor karşısında. Işık kötü, görüntü net değil ama bu o. O ve Max, metruk evlerden birinde. Birbirlerine koşuyorlar, çarpışıyorlar, devriliyorlar. Ve de ondan çıkan sesler, kapana kısılmış hayvan gibi... Felaket bu. Çıkarma düğmesine basıp diski alıyor. Kim izledi bunu? Bir tek Max ise, yaşadıklarını hatırlamak istemişse, bir tehlikesi yok.

Peki ne yapacak bunu? Çöpe atmak hayatta olmaz, biri mutlaka bulur. Parça parça kırarsa, bulan mutlaka birleştirmek ister. Mutfığa götürüyor, buzdolabıyla duvarın arasına

atıyor. İşte. Çok iyi bir zula değil ama geçmişte de aniden zula bulması gerekti, bir sorun da olmadı, şimdilik hiç yoktan iyi.

Normal davran Charmaine diyor kendi kendine. Normalin ne olduğunu hatırlıyorsan.

Sendeliyor biraz ama holdeki küçük tuvalete kadar yürüyüp yüzüne su çarpıyor, kurulanıyor ve eğilip aynaya bakıyor. Saçları kuş yuvası gibi, gözleri şişkin. Çay poşeti mi bastırırsa biraz? Saçına da sprej sıkabilir, şimdilik idare eder böylece.

Stan sevmezdi onun kokusunu, tiner gibi koktuğunu söylerdi. Uyuz uyuz laf sokmalarını bile özlüyor.

Ağlama artık diyor kendine. Birer birer yap her şeyi. Nilüferden nilüfere sıçrayan kurbağa gibi. Televizyondan başka bir yerde görmedi ya kurbağanın böyle sıçradığını.

Kozmetikleri ve eşyaları yatak odasında. Merdivenlerin dibinde durup yukarı bakıyor. Gözünde büyüyor tırmanış. Belki önce bodruma inip dolabına bakmalı. Şu salak bluzu çıkarmalı, fırfırlı yavruağzı olanı bulmalı. Aşağı inmek yukarı çıkmaktan kolay. Düşmediğin sürece Charmaine, diye de uyarıyor kendini.

Dizleri tutmuyor. Tırabzana tutun. Aferin kızım derdi Win Ninesi olsa. Önce bir ayağını at, sonra öbür ayağını onun yanına al, üç yaşındaki gibi. Kendine sen bakmazsan kim bakar?

İşte. Bodrumun sağlam zemininde duruyor, şey gibi sallanıyor, şey gibi, şey. Sallanıyor. Yan yana duran dört dolabın önünde şimdi. Yatay dolaplar bunlar, kapakları derin dondurucu gibi yukarı açılıyor. Onun dolabı pembe. Stan'inki yeşil. Diğer ikisi Alternatiflerin, mor ve kırmızı. Kırmızı olan Max'in, mor olan da Charmaine'in prensip olarak nefret ettiği karısının. Elinde bir sihirli değnek olsa şu iki dolabı yok

eder çünkü onlarla birlikte geçmişin o kısmını da yok etmiş olur. Hiçbiri yaşanmamış, Stan de hâlâ hayatta olurdu.

Dolabın şifresini girmek için eğiliyor. Kim karıştırdıysa, dolabın kapağını aralık bırakmış. Yavruağzı bluz orada. Ceketini ve mavi baskılı bluzunu çıkarıp zorlanarak yavruağzı olanı giyiyor. Bir omzu ağrıdığı için zorlanıyor: Düşünce çarpmış herhalde. Parmakları titrediği için düğmeleri iliklemesi de güç oluyor ama başarıyor sonunda. Ceketini tekrar giyiyor. Şimdi biraz daha az çıkıntı hissediyor kendini.

Bütün sivil kıyafetleri de burada, Pozitron'a son girdiğinde üstünde olanlar dahil. Kiraz rengi kazak, beyaz sutyen. Biri bunları getirip kaldırmış olmalı, şifresini bilen biri var. Sırf onun mu, herkesin şifresini biliyorlar zaten.

Bir şeyler saklardı dolabına. Gerçekten gizlediğini sanırdı. Ne enayilik. Sakız kokan o ucuz fuşya ruju da Max'e yazdığı pusulalara öpücük koymak için almıştı. Sana açım gibi saçma saçma şeyler. Atsa daha iyi. Arka bahçeye gömse.

Ruju bir mendile sarıp topuklu ayakkabılarından birinin burnuna saklamıştı şurada.

Ama yok. Yerinde değil.

Elleriyle yokluyor. Fenerle bakması lazım; meçhul kişi eşyalarını karıştırırken bir tarafa yuvarlandı herhalde. Sonra bulur, bulduğunda da çok çok uzaklara gönderir. Bir hatıra o ruj, yani insanın hatırlamasına yardımcı bir şey. Keşke bir unutan olsa.

Espri bu. Espri yaptı.

Sıg, yüzeysel bir insansın, diyor minik ses. Bir türlü kafan almıyor mu Stan'in...

Bir kelime daha etme diyor sese. Dolabın kapağını kapatıyor, şifresini girip kilitliyor. Tam gideceği sırada Stan'in yeşil dolabının aralık olduğunu görüyor. Biri onu da karıştırmış. Bakmaması gerektiğini biliyor. Stan'in tanıdık kıyafetlerini –yazlık tişörtlerini, çit budarken giydiği polarını– te-

miz ve katlı görmek iyi gelmeyecek. Stan'in o kıyafetleri bir daha asla dolduramayacağını düşünecek, yine ağlamaya başlayacak, bu sefer gözleri iki kat şişecek.

Hepsini silmek daha iyi. Yarın Consilience nakliye servisini arar, aldirtır Stan'in eşyalarını. Başka bir evde başka bir hayata başlayabilir; bekârlar için apartman dairelerinden birine yerleştirirler onu. Belki dullar için ayrı ev bile vardır. Diğer dullara göre çok genç olacak ama onlarla birlikte dul-luk yapabilir. Iskambil oynar. Pencereden bakar. Yaprakların sararmasını izler. Dul olmak huzurlu şey neresinden baksan.

O yüzden şimdi boşu boşuna keyfini bozmamalı Stan'in ta-butuna bakıp.

Stan'in dolabına. Ama yine de gidip kapağını kaldırıyor.
Dolap boş.

Sil beni

Bodrumda yere oturmuş duruyor. Ne zamandır böyle? Ve Stan'in dolabını boş görmek neden böyle bir şok yaşattı? Tahmin etmeliydi. Elbette gelip onun eşyalarını kaldıracaklardı. Daha fazla üzülmessin diye. Çok düşünceli bu Consilience ekibi.

Belki o hasetinden çatlayan Aurora'dır, diyor içinden. Bununu sokmadan duramamıştır. Pislikte debelenen köpek gibi benim üzüntümü sürmüştür her yerine.

Zil çalıyor.

Kapıdaki gidene kadar burada oturabilir. Hiç tomografi çektirecek hali yok şu anda.

Ama zil tekrar çalıyor, sonra kapının açıldığını işitiyor. Kapının şifresini biliyorlar tabii, bütün şifreleri biliyorlar. Doğruluyor, bodrumun merdivenlerine gidiyor, çıkıyor.

Salonda bir kadın var. Eğilmiş televizyona bir şeyler yapıyor, kapalı oysa. Siyah saçlı, tayyörlü.

“Merhaba” diyor Charmaine. “Kusura bakmayın hemen açamadım. Bodrum kattaydım da, dolaplarda...”

Kadın doğruluyor, dönüyor. Gülümsüyor. “Seni tomografiye götürmeye gelmiştim” diyor.

Küçük halka küpeler, kâküller, köşeli dişler. İlaç Uygulama'daki Resepsiyon kutusunda duran kafa.

Charmaine kısık bir çığlık atıyor. “Aman yarabbi” diyor. Kanepenin kenarına taş gibi çöküyor. “O kafasın sen!”

“Pardon?” diyor kadın.

“Konuşan kafasın sen! Resepsiyonda. Kutunun içinde. Stan’i öldürmemi sen söyledin” diyor Charmaine. “Ve de şimdi öldü!” Bu sözleri söylememesi gerekiyor ama elinden gelen bir şey yok.

“Şok geçirdin” diyor kadın Charmaine’i kandırma ihtimali bile olmayan anlayışlı bir sesle. Anlıyormuş gibi yapıyorlar, yardım ediyormuş gibi yapıyorlar. Ama niyetleri başka.

“Test olduğunu söyledin” diyor Charmaine. “Sadakatini kanıtlaman için Prosedür’ü uygulaman gerek dedin. Ben de sonuna kadar sadık olduğumdan uyguladım ve Stan öldü işte! Senin yüzünden!” Gözyaşlarına engel olamıyor. İşte yine boşanıyorlar şişkin gözlerinden ama umurunda değil.

“Aklın karışık” diyor kadın sakince. “Başkalarını suçlamak normaldir. Şoka giren zihin çocukluk alışkanlıklarına döner ve bu kişinin yaşantısına devam edebilmesini sağlar. Evrenin rastgeleliğini kavramakta zorlanırsınız aksi halde.”

“Baştan aşağı zırvalıyorsun ve sen de farkındasın” diyor Charmaine. “Sendin o. Resepsiyon kutusundaki sendin. Ben sebebini öğrenmek istiyorum. Neden öldürttün Stan’imi bana? İyi bir adamdı o! Ne kötülük yaptı sana?”

“Şimdi bir doktora görünmen çok önemli” diyor kadın. “Be-yin sarsıntısı var mı diye bakacaklar, uyumana yardımcı olması için sakinleştirici verecekler. Pozitron Cezaevi tavuk çiftliğindeki talihsiz olayda kocanı kaybetmene çok üzüldüm. Yangın elektrik kontağından çıkmış. Fakat kocanın derhal müdahale etmesi sayesinde tavukların büyük bölümü ve çalışma arkadaşları canlarını kurtarmış. Tam bir kahramandı kocan. Ne kadar gurur duysan azdır.”

Hayatımda böyle büyük bir yalan duymadım diye geçiriyor içinden Charmaine. Peki ne yapayım? Suyuna gidip inanmış gibi mi davranayım? Yapmazsam, doğruyu söyler ve ona da ısrar edersem, akli dengemin bozuk olduğunu söyler. Halüsinasyonlar, hayaller görüyor, sapıtmış der. Gözetim perso-

nelini çağırır, bir hücreye tıktırır, Sandi gibi yatağa zincirler, sonra da basar ilacı. Düzelmeysem, ikinci ilaç son olur.

Bir derin nefes alıyor. Nefes al, nefes ver.

İtaat istiyor bunlar. Başkaldırının tam tersi. “Gurur duyuyorum zaten Stan’le” diyor. Nasıl da samimiyetsiz çıkıyor sesi yarabbi! “Sonuna kadar gurur duyuyorum onunla, sahiden. İş arkadaşlarını, hatta tavukları kurtarmak için kendini feda etmesine hiç şaşırmadım. Kendini hiç önemsemezdi. Hayvan âşığıydı üstelik” diye de ekliyor her ihtimale karşı.

Kadın aldatıcı tebessümünü takınıyor. Bu tayyörün altında epey kaslı bir vücut var, diye geçiriyor Charmaine içinden. Aniden alaşağı ediverir beni. Onunla girişeceğim mücadeleyi kazanamam. Hem yaka kartı da yok. Gerçekten dediği kişi mi acaba?

“Hemfikir olduğumuza sevindim” diyor kadın. “Bu hikâyeyi hiç aklından çıkarma. Consilience Yönetimi, ölüm acısıyla baş etmen için ne gerekiyorsa yapacak. Hemen şimdi bir ihtiyacın var mı? Bu gece seninle kalması için birini gönderebiliriz mesela. Sana arkadaşlık eder, çay hazırlar. İnsan Kaynakları’ndan Aurora teklif etti sağolsun.”

“Teşekkür ederim” diyor Charmaine ölçülü. “Büyük nezaket göstermiş ama ben idare ederim.”

“Göreceğiz” diyor kadın. “Hadi artık tomografiye gidelim. Seni bekliyorlar. Araba dışarıda. Palton var mı?”

“Dolabımda galiba” diyor Charmaine ama kadın holdeki askılığı açtığında, paltosunu güzelce asılmış, onu beklerken buluyor. Sahne aksesuarı sanki.

Güneşin battığı yerde soluk pembe bir leke hâlâ duruyor, ortalığa hafifçe kar serpiştirmiş. Evden çıkarlarken kadın Charmaine’in koluna giriyor. Arabada bir siluet de seçiliyor: Şoför olsa gerek. “Arkaya oturalım” diyor kadın. Kapıyı açıp Charmaine’i buyur ediyor. İnsanla ilgilenmeye karar verdik-

lerinde gerçekten kral muamelesi çekiyorlar, diyor Charmaine içinden.

Arabanın iç ışığı yanıyor. Charmaine koltuğa geçerken sürücüyü profilden görüyor. Bir çığlık atıyor. “Max!” diyor. Kalbi açılmış gül gibi kabarıyor. Kurtar beni n’olur!

Şoför başını çevirip ona bakıyor. Max sahiden de. Nasıl unutabilir onu? Gözleri, siyah saçları. O dudaklar. Hem sert hem yumuşak, talepkâr ...

“Pardon, nasıl?” diyor adam. Suratı kımıltısız.

“Max, sensin, biliyorum!” diyor. Tanımazdan gelmek de ne cüret!

“Yanlışsınız var” diyor sürücü. “Ben Phil. Gözetim’de şoförüm.”

“Ne oluyor böyle Max? Neden yalan söylüyorsun?” diyor Charmaine neredeyse bağırarak.

Adam yaka kartını çıkarmış. “Bakın” diyor uzatarak. “Phil yazıyor. Burada. Yaka kartımda. Benim o.”

“Bir sorun mu var?” diyor kadın Charmaine’in yanına geçerken.

“İsmimin Max olduğunu söylüyor” diyor sürücü. Sesi gerçekten şaşkın çıkıyor.

“Ama öyle!” diyor Charmaine. “Max! Benim! Bir sonraki buluşmamız için yaşıyordun! Belki yüz kere söyledin bunu!” Koltuğun üzerinden ona uzanıyor, adam çekiliyor.

“Kusura bakmayın” diyor. “Beni biriyle karıştırdınız.”

“O yaka kartının arkasına saklanabileceğini mi sanıyorsun?” diyor Charmaine. Sesi yükselmekte.

“Bir karışıklık olmuştur herhalde” diyor kadın ama Charmaine kulak asmıyor.

“Beni silmeye çalışıyorsunuz!” diye bağırıyor. “Ama yaşadıklarımızın bir dakikasını bile değiştiremezsiniz! Bunun için yaşıyordun hani, öyle söylemiştin!” Durması lazım, susması lazım. Kazanamaz bu mücadeleyi, elinde ne kanıt var ki? Video belki: video elinde. Ama mutfakta duruyor.

“Hayatımda hiç görmedim kendisini” diyor adam. Kırgın gibi, sanki Charmaine kötü bir söz söylemiş.

Çok acıtıyor bu. Neden böyle yapıyor? Yoksa –Charmaine, salak olma!– bu kadın karısı falansa durum değişir. Şimdi anlaşıldı durum. Keşke onunla bir yalnız kalabilse!

“Özür dilerim” diyor kadın adama. “Seni uyarmam lazımdı. Bir şok yaşadı, akli dengesi yerinde değil.” Sesini alçaltıyor. “Tavuk çiftliğindeki yangında kaybettiğimiz arkadaş, kocasıydı. Çok yazık oldu, cesaret örneği sergiledi. Şimdi hastaneye gidelim lütfen.”

“Elbette” diyor adam. Arabayı vitesine takıyor. Charmaine kapıların kilitlendiğini duyuyor. Vay canına, diyor içinden. Akli dengesi gayet de yerinde bir kere! İnsan böyle şeyler yapan, yaptıkları bir adamı kolay kolay karıştırmaz. Ama ya bu kadın bizi biliyorsa? Ya bunu birlikte planlamışlarsa? Yoksa Max benden kurtulmak mı istiyor? Elektrik alamamış gibi bir daha yüzüme bakmayacak mı? Korkak!

Ağlama diyor kendine. Şimdi sırası değil. Senden taraf kimse yok.

Consilience’ta azıcık olsun katlanılır bir hayatı olmasını istiyorsa aklını başına toplaması lazım. İtibarlı bir dul gibi ağzını kapalı, gülücüğünü hazır tutmalı. Yoksa akıbeti ya bir hücre, ya da daha kötüsü, veritabanında boş bir satır.

Stan ve Max hakkındaki gerçekleri kafasının en derinlerine gömmek zorunda. Ağzından laf kaçırmaması, Sandi gibi yanlış sorular sormaması lazım. Ya da Veronica gibi yanlış cevaplar vermemesi. Birine anlatabilse ve söylediklerine inandırabilse bile inanmamış gibi yaparlar çünkü hakikati mikrop gibi görürler. Bulaşmasından korkarlar.

Hiç kimsesi yok.

Heryolbot

Öğle yemeği

Stan, Heryolbot yemekhanesinde takım arkadaşlarıyla birlikte –arasına sokulduğu yeni takımdan elemanlar. Kendi yaptıkları sidik rengi sulu biranın yanında soğan halkasıyla patates kızartması atıştırıyor, önünde bir tabak da kanat var. Birinin yağını sıyrırken, bu kanadın sahibi olan tavuğun canlı ve tüylü zamanında elinden geçtiğini düşünüyor.

Elemanlar normale benziyor, kendi gibi yemekhanede oturmuş karın doyuran işçiler. Çok genç de değiller yaşlı da; genelde atletik yapılılar ama göbek bırakmış olan bir-ikisi de var. Hepsi yaka kartı taşıyor. Onunkinde Waldo yazıyor ve artık adının Stan değil Waldo olduğunu hep aklında tutması gerekiyor. Biri ona dışarı kaçıracakları bomba haberlerle dolu belleği verip duvarı nasıl aşacağını anlatana kadar Waldo olarak takılması yeterli. Ya da bu arada kendisi bir kaçış yolu bulacak.

Gizli parolası *Laleleri Ezmeden Gel*, aralarındaki işaretleşme olacak. Peki bu meçhul kişi okuyacak mı bunu, şarkısını mı söyleyecek? Şarkı olmayacağını umuyor, kimin aklına gelir böyle bir parola seçmek? Jocelyn'in tabii; diğer karmaşık kişilik özelliklerinin yanında, çarpık bir espri anlayışı da var. Zavallı elemanın tekini karga sesiyle şarkı söylemek zorunda bırakmaktan hoşlanır. Yemektekilerden hiçbirisi laleleri ezmeme tipi değil, gizli ajan olabilecek gibi görünen de yok. Ama olmamalı zaten.

Waldo, Waldo diyor kendi kendine. *Sen Waldo'sun artık.* Gülünç bir isim, çocuk kitaplarında kullanılacak cinsten. Masada oturan diğer isimler daha oturaklı: Derek, Kevin, Gary, Tyler, Budge. Bunlarla daha yeni tanıştı, haklarında hiçbir şey bilmiyor, bu yüzden çenesini kapayıp kulaklarını açması gerek. Onlar da Stan hakkında takımdaki kadro açığını kapatmak için gönderildiği dışında bir şey bilmiyorlar.

Yemekte epey şamata döndü, Stan'ın anlamadığı espriler yapıldı. Yüz ifadelerini okumaya çalışıyor: Gevşek sırtışların arkasında bir bariyer var, onu geçince bilmediği bir dil, anlamadığı göndermelerle konuşuluyor. Yemekhanenin diğer masalarında başka erkek öbekleri var. Herhalde diğer Heryolbot ekipleri. Çok şey tahminle yürüyor.

Yemekhane, açık yeşile boyalı uzun bir salon. Bir tarafında buzlu camlar var, dışarıyı görünmüyor. Penceresiz olan tarafta eski suratlı posterler asılı. Birinde altı-yedi yaşında bir kız çocuğu, üzerinde beyaz geceliğiyle uykulu uykulu gözünü ovuşturuyor, bir kolunun altına mavi renkli ayıcık sıkıştırmış. Ön planda bir fincanın buharları tütüyor. Tatlı uykular diyor slogan. Yüzyıllık bir uyku öncesi malt içeceği afişi.

Diğer posterde kırmızı beyaz puantiye bikinili, sarışın ve güzel bir kız, ellerini bir dizine dolamış, bir bacağını uzatmış, ayağının ucundan kırmızı topuklu ayakkabısı sarkıyor. Dolgun kırmızı dudaklar, bir göz kırpılmış. Bazı yazılar var, Hollandaca olsa gerek.

“Gerçek gibi, değil mi?” diyor Derek başıyla posterdeki kızı işaret edip. “Ama değil.”

“Ben de aldandım” diyor Tyler. “Elliler tarzında yapmışlar afişi. Bu Hollandalılar bizden çok ileride!”

“Evet, kanunları filan geçirmişler” diyor Gary. “Geleceğe bugünden hazırlar.”

“Ne yazıyor ki?” diye soruyor Stan. Heryolbot'ta ne yaptıklarını biliyor. Kadın modelleri, bazılarının deyimiyle orosbotlar.

Motor tamirhanesinde büyük hevesle konuşuyordu elemanlar; gerçek hayatta ne büyük acılara engel olur, ne kadar çok para kazanılır diye. Belki bütün kadınlar robot olmalı diyor biraz içi yanarak: Etten kemikten olanları kontrolden çıkmış.

“Hollandaca, kim bilir ne yazıyor” diyor Kevin. “Ama Gerçeğinden iyi falan dediler.”

“Öyle mi peki?” diyor Stan. “Gerçeğinden iyi mi?” Biraz rahatlardı artık –kimse Waldo olmadığından şüphelenmiyor– ve böyle ani sorular sorabiliyor.

“O kadar değil. Ama ses seçenekleri çok iyi” diyor Derek. “Sessiz olabiliyor, inleme bağırma seçenekleri var, birkaç kelime de kaydetmişler: sok, vur falan.”

“Benim gözümde aynı değil” diyor Gary, yeni bir lezzeti denermiş gibi başını bir yana yatırarak. “Ben o kadar bayılmadım. Bana biraz, nasıl desem, mekanik geldi. Ama tercih edenleri var. Kaldıramazsam rezil oldum korkusu yok.”

“Hadi öyle olsun” diyor Tyler, hep birden gülüyorlar.

“Ayarlarını kurcalaman lazım biraz” diyor Kevin, tabaktaki son soğan halkasına uzanırken. “Bisiklet selesi gibi, kendine göre ayarlayacaksın. Biraları tazeleyelim mi beyler? Ben alırım.”

“Bence evet” diyor Tyler. “Araya kanat da serpiştir biraz.” “Belki yanlış modeli seçmişsindir” diyor Budge Gary’ye.

“Bence hiçbir zaman nefes alanının yerini tutamaz” diyor Gary. “E-kitaplar için de öyle diyorlardı” diye cevaplıyor Kevin. “İlerlemenin önüne geçemezsin.” “Platinum pakette nefes de alıyorlar” diyor Derek. “Böyle al, ver. O daha iyi. Nefes almayan modellerinde bir şey eksik kalıyor gerçekten.”

“Nabızı atanları da var” diyor Kevin. “Meraklısıysan. O da Platinum Plus model.”

“Yalnız setin içine dizlik de koymaları lazım” diyor Gary. “Benimki yüksek hızda takılı kaldı, dizlerim soyuldu, az daha sakatlanıyordum. Kapatamadım sıçtığımın aletini.”

“Gerçeğinde o özellik olsa çok iyi aslında” diyor biraları ve kanatları almış dönen Kevin. “Kapatma düğmesi lazım.”

“İyi de bazılarında açma düğmesi de yok ki” diyor Tyler ve bu sefer hep birden gülüyorlar. Stan de katılıyor: Çok iyi anlıyor bu durumu. “Ama üst modellerinde sürekli kendine hatırlatmak zorundasın canlı olmadıklarını, o kadar iyiler” diyor Derek Stan’e. Aralarında en meraklı olan o sanki.

“Waldo ağbiye bir denetelim” diyor Tyler. “Hepimiz ilk fırsatta denedik! O da bir test sürüşüne çıksın bakalım. Ne dersin Waldo?”

“Resmen yasak” diyor Gary. “O göreve verilmediysen.”

“Ama görmezden geliyorlar” diyor Tyler.

Stan pis pis sırtmaya çalışarak cevap veriyor. “Bana uyar” diyor. “Çok ayıp” diyor Tyler alayla.

“Kuralları esnetmeye bir itirazın yok yani” diyor Budge. “Sınırları zorlamaya.” Stan’e halden anlayacak bir enişte gibi gülümsüyor. “Duruma bağlı” diyor Stan. Hata mı yaptı, kendini riske mi attı? “Yani sınır var, sınır var.” Bu bir süre idare eder herhalde.

“Peki o zaman” diyor Budge. “Önce tur, sonra test sürüşü. Bu taraftan.”

Yumurtalık

Charmaine dün gece kendi yatağında olmasına rağmen iyi uyuyamadı. Tabii onun yatağı değil, Consilience'ın malı, ama alışkın olduğu yatak. Daha doğrusu Stan de yanındayken alışkın idi. Şimdi yabancı geliyor, uzaylı korku filmlerindeki gibi, hani gözünü bir açar uzay gemisindedir, kaçırılmıştır, eşinin dostunun beynini ele geçirmişlerdir, insanın orasına burasına duyargalar sokarlar; çünkü Stan yok bu yatakta yanında ve bir daha hiç olmayacak. Kabullen artık diyor kendi kendine: Veda öpücüğünü kondurdun, iğneyi damarına bastın ve öldü. Gerçek bu ve şimdi ne kadar ağlasan da fayda etmez çünkü öldü o ve geri getiremeyeceksin.

Çiçekleri düşün, diyor kendi kendine. Win Ninesi de olsa böyle derdi. Ama düşünemiyor. Tek görebildiği çiçek cenaze çelenklerinde. Beyaz çiçekler; tıpkı beyaz oda, beyaz tavan gibi.

Onu öldürmek istememişti. Onu öldürmek istememişti. Ama başka nasıl hareket edebilirdi? Onun beynini kullanıp kalbini çöpe atmak istiyorlardı ama o kadar kolay değildi bu; çünkü en son kalp giderdi ve onunki içine tutunmuş duruyordu iğneyi hazırladığı sırada, zaten o yüzden başından sonuna ağlamıştı. Sonra gözlerini açtığında, fena bir baş ağrısıyla kanepede yatıyordu.

Hiç değilse beyin sarsıntısı geçirmemişti. Consilience panserinde tomografiden sonra öyle dediler. Üç hap verip – pembe, yeşil, sarı– eve yolladılar; gevşemesine yardımcı ola-

cakmış. Almadı ama o ilaçları, içinde ne olduğunu bilmiyordu. Uzaylılar da insanları gemiye götürmeden önce bayıltacak bir şeyler verirlerdi, sonra insan gözünü muayenenin tam orta yerinde açardı, her tarafından hortumlar çıktığını görürdü. Tabii gerçekte uzaylılar filan yok ama bebek gibi uyurken başına gelebileceklerle güvenemediği için almadı.

“Bebek gibi uyursun” diye Aurora söylemişti hapları verdikten sonra. Dispanserde Charmaine’i bekliyordu. Hepsi bu işin içindeydi, iş artık her neyse: Aurora, Max, onunla birlikte dispansere gelen kadın, şu siyah saçlı ve halka küpeli olan.

Şimdi olanları düşününce, Charmaine kadına “Kutudaki kafasın sen!” diye çıkıştığına pişman. Bir insana kutu içinde kafa olduğunu söylemek biraz tuhaf kaçtı.

Max konusunda da büyük hata yaptı. Zavallı gibi yalvaracağına, tanıdığını bile belli etmemesi gerekirdi. Ama onun da adını Phil olduğunu söylemesi büyük salaklıktı. Phil ne ya! Phil isimli bir adamın kollarına asla atamazdı kendini. Phil’ler eczacı falan olur, gündüz kuşağı programlarına çıkmaz, gölgeli tarafları ve bastırılmış arzuları olmaz. Fakat Max’in üstündeki çirkin şoför üniformasına rağmen vardı bu özellikleri. Max’in onu arzuladığını biliyordu; hassas biriydi o, içgüdüsel olarak anlardı bu tür şeyleri.

Sonra uyandı: İnsanlar kafasını kurcalamaya çalıştığı için salağa yatmalıydı. Filmlerde görmüştü böyle şeyleri: İnsanlar başkalarının kılığına girer ve seni tanımaz gibi yaparlardı, sen bunu yüzlerine vurunca da aklını kaçırdığını iddia ederlerdi. Dolayısıyla, kendilerini nasıl ortaya koymak istiyorlarsa hiç bozmamak en iyisiydi.

Ama Max’i bir köşede yalnız kıştırıp dudaklarına yapışsa, kemerinin tokasını kavrasa –çok iyi biliyor o tokayı, uykusunda bile çözebilir– o zaman bu sahte kimlik tıpkı bir kâğıt parçası gibi yana yana, döne döne kül olurdu.

Dispanserden dönüp yatağına girdikten sonra çıt çıkarmadan durdu Charmaine. Volta atamadı, ağıt bile tutturamadı çünkü Aurora misafir odasında kalmak konusunda ısrar etmişti. Birinin Charmaine'le kalması gerektiğini söylemişti Aurora. Tavuk çiftliğindeki trajedinin şokuyla, Aurora'nın dillendirmek için can attığı belli olan bir delilik yapabilirdi Charmaine.

“Seni de kaybetmek istemeyiz” dedi yalandan düşünceli sesiyle, insanlara kıdem indirimi uyguladığı sesiyle. Gözetim'den olduğunu söyleyen siyah saçlı kadın da arka çıktı Aurora'ya. Şiddetle tavsiye olunur dedi Aurora'nın kalması hakkında. Ama, diye ekledi, Charmaine karar vermekte serbestti.

He, çok serbestim, dedi içinden Charmaine. “Beni rahat bırakın be!” diye bağırmak istedi. Ama Gözetim'le tartışmak olmazdı. Kavgalarını iyi seç derdi Win Ninesi; gerdirme suratlı, ısrarcı Aurora'nın, tertemiz yıkanıp ütülenmiş çiçek desenli çarşafları kirletip kirletmeyeceği üzerine münakaşaya girmesi de anlamsızdı Charmaine'in.

Tabii temiz havlular da kirletilecek. Gül kokulu minik misafir sabunlarından biri de harcanacak –gerçi hiç misafirleri olmamıştı Stan'le çünkü Consilience'a girmeden önce tanıdığın hiç kimse ziyaret edemezdi burayı, hatta telefon bile edilemez, e-posta gönderilemezdi. Ama bir gün gerçek bir misafir –lise arkadaşı mesela, çok oturmasın diye umarsın, o da çok oturmaya niyetli değildir ama onca yılın ardından sohbet etmek yine de güzeldir– gelir diye düşünmek bile rahatlık veriyordu insana. Aurora'yı bekçi köpeğinden ziyade böyle bir misafir gibi görmeye çalıştı ve nihayet o zaman uykuya dalabildi.

“Kalk artık sabah oldu” diyor Aurora'nın sesi. Bak bir de odasına girmiş, elinde Charmaine'in tepsisi, üzerinde

Charmaine'in çay fincanı. "Sabah ayı yaptım sana. Vay canına, meğer ne kadar ihtiyacın varmış güzellik uykusuna!"

"Neden, saat kaç ki?" diye soruyor Charmaine mahmur. Aurora hapları içtiğini sansın diye olduğundan da sersem davranıyor. İki tanesini tuvalete atıp üstüne sifon çekti çünkü Aurora hapların sayısını tutarsa hiç aşırmaz.

" ğlen oldu" diyor Aurora fincanı komodine bırakarak. O komodinin üzerinde olağın kalabalığından eser yok –tırnak t rp s , el losyonu, lavantalı iğne yastığı gitmiş, bir tek çalar saat ve mendil kutusu kalmış. Stan'ın komodini de boşaltılmış. Nereye koymuşlar bu kadar şeyi? Olay çıkarmamak daha iyi ama. "Rahat ol, acele etme. İkimize geç kahvaltı hazırladım." Gergin, kırışksız tebessümünü takınıyor.

Ya gerçek suratı bu değilse? diye düşünüyor Charmaine. Ya ıkartmaysa bu, altında dev bir hamamb ceğı falan varsa? İki kulağından tutup sertçe ekersem maskesi çıkar mı?

"Ay çok teşekkür ederim" diyor.

Kahvaltı sofrası, mutfağın güneşli köşesine kurulmuş: Yumurtalar Charmaine'in tavuk iftliğinde çalışın Stan'e espri olsun diye katalogdan setiğı tavuk şeklindeki yumurtalıklarda, kahveler c celi fincanlarda –Stan'inki huysuz, Charmaine'inki neşeli c ceydi ama arada komiklik olsun diye değıştirirdi Charmaine. Stan'ın hayatında eğlenceye biraz yer açması gerektiğini söylerdi hep ona. Ama asıl demek istediğı, kendi hayatında eğlencenin eksik olduğuydu. Buldu da bir süreliğine. Max'le yaşananlar eğlencenin de ötesindeydi.

"Kızarmış ekmek? Bir yumurta daha?" diyor ocağı, tence-releri, ekmek kızartma makinesini tümden ele geçirmiş Aurora. Charmaine'in mutfağındaki her şeyin yerini nasıl biliyor? Anlaşılan eve girenin çıkanın sayısı belli değil. Duvarları streç filminden olsa bu kadar olurdu.

“Kahve alır mısın?” diyor Aurora. Charmaine fincana bakıyor: Aurora ona neşeli cüceyi vermiş. Gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü hissediyor. Yeter artık, ağlamasın daha fazla, takati kalmadı. Neden Stan’i öldürmek istemişlerdi? Ondan bir şey saklamıyorduyorsa, yıkıcı bölücü biri değildi. Ama saklıyor da olamazdı, yüzünden anlaşılırdı her şey. Gerçi Stan de onun hakkında böyle düşünüyordu ve onun Stan’den sakladıklarına bak.

Belki Pozitron hakkında çok fena bir şeyler öğrenmişti. Her dakika yedikleri tavuklarda zararlı kimyasallar mı vardı acaba? Olamaz ki, organik o tavuklar. Belki tavuklar kötü bir deneyin parçasıydı, Stan de öğrendi ve herkese haber uçuracaktı. Bu yüzden mi ortadan kaldırmak istemişlerdi? Öyleyse gerçekten kahraman demektir ve Stan’le gurur duyar.

Sahi, bedenleri ne yapıyorlar? Prosedür’den sonra? Hiç sormamıştı, bunun haddini aşmak olacağını sezmişti demek. Consilience’ta hiç mezarlık var mı ki? Veya Pozitron Cezaevi’nde? Hiç görmedi. Mini minnacık ardıçkuşu nakışlı kumaş peçeteye burnunu siliyor. Aurora köşe masanın üzerinden uzanıp elini okşuyor. “Üzülme” diyor. “Hepsi geçecek bunların. İnan bana. Hadi kahvaltını bitir de alışverişe çıkalım.”

“Ne alışverişi?” diyor Charmaine az daha bağırarak. “Alışverişe ne gerek var ya?”

“Cenaze için” diyor huysuz çocuk ikna etmeye çalışan yetişkin sesiyle. “Yarın olacak. Koca gardıropta tek bir parça siyah kıyafetin yok.” Gardırobun kapağını açıyor: Charmaine’in bütün tayyörleri ve elbiseleri, yastıklı askılara dizilmiş beklemekte. Kim çıkardı bunları dolaptan?

“Eşyalarımı karıştırmışsın sen!” diyor Charmaine suçlayarak. “Buna hakkın yok, o dolap benim özel...”

“Benim görevim” diyor Aurora daha katı bir sesle, “senin bunu atlatmana yardımcı olmak. Toplantının yıldızı sensin,

tüm gözler senin üzerinde olacak. Tutup da pastel çiçek desenli giyinmen... saygısızlık olur.”

Hakkı var, diyor Charmaine içinden. “Peki” diyor. “Özür dilerim. Sinirlerim çok gergin.”

“Anlarım bunu” diyor Aurora. “Yerinde kim olsa gergin olurdu.”

Benim yerimde kimse olmadı hiç, diye düşünüyor Charmaine. Benim yerim deliliğin de ötesinde. Ayrıca sen bana *anlarım* diyemezsin hanım; çünkü hiçbir şey anladığın yok. Ama bu düşüncesini kendine saklıyor.

Tur

Yemekten sonra Stan tura çıkıyor. Daha doğrusu Waldo tura çıkıyor. Waldo, Waldo, kazı bunu kafana, diyor kendi kendine. Ekipte başka Stan olmasın diye dualar ediyor çünkü varsa gafil avlanabilir. Biri adını söyler, o da pat diye kaldırır kafasını, engel olamaz kendine.

Budge, Stan ve diğer elemanları cansız boyalı, cansız fayanslı uzun bir koridorda yürütüyor. Duvarlarda parlak limon, elma, armut fotoğrafları var. Yuvarlak, beyaz camlı aydınlatmalar. Bir köşe dönüyorlar, ardından bir köşe daha. Buraya ışınlanarak gelen biri nerede olduğunu hiç çıkarmaz, değil şehri, ülkeyi dahi bilemez. Yirmi birinci yüzyılda olduğunu anlar bir tek. Hep standart malzemeler.

“Ekonomik modeller için” diyor Budge, “altı bölüm var burada: Mal Kabul, Montaj, Özelleştirme, Kalite Kontrol, Garanti ve Aksesuar, bir de Sevkiyat. Şu kapıdan çıkınca Mal Kabul var ama oraya hiç uğramayalım, görecektir bir şey yok, birtakım elemanlar kamyon boşaltıyor.”

“Kamyonlar nasıl içeri giriyor?” diye soruyor Stan renk vermeden. “Consilience sokaklarında hiç kamyon görmedim.” Ulaşım elektrikli motosikletlerle sağlanıyor, arabalar Gözetim ve üst yönetime mahsus.

“Kasabadan geçmiyorlar” diyor Budge rahatça. “Burası Pozitron Cezaevi’ne eklenti olarak yapılmış. Mal Kabul’ün arka kapısı dışarıya açılıyor. Tabii kamyoncuların buraya giri-

şine izin vermiyoruz. Prosedür gereği bilgi alışverişi yok. Bakıp bakıp laf taşımaları. Sıhhi tesisat malzemesi taşıdıklarını sanıyorlar.”

Bak bu ilginç, diyor Stan içinden. Dışarı açılan bir kapı. Fazla hevesli görünmeden Mal Kabul’de nasıl görev alır acaba?

“Boru döküyorlar yani” diyor gülerek. “İyiymiş.” Budge mutlu mutlu sırıtıyor.

“Parça halinde gönderiyorlar” diyor Kevin. “Her şey gibi Çin malı tabii, ama orada birleştirip buraya robot olarak naklettirmek mantıklı değil. Kalite kontrol yetersiz.”

“Ayrıca fire verir” diyor Gary. “Çok fazla hasarlı çıkar.”

“O yüzden kollar, bacaklar, gövdeler hep ayrı ayrı kasalarda geliyor” diyor Budge. Kafalar standart ama ten giydirme ve şekillendirme işini burada yapıyoruz. Çok özel sipariş alıyoruz. Bazı kullanıcılar çok ayrıntılı taleplerde bulunuyorlar.”

“Fetiştistler” diyor Kevin.

“Sapıklar” diyor Tyler. “Fantezisini kurdukları ama ulaşamayacakları insanları yaptırıyorlar; şarkıcı mı istersin, ponpon kız mı, lisedeki İngilizce öğretmenleri mi...”

“İşin pisliği de var” diyor Budge. “Kadın akraba siparişleri oluyor. Bir keresinde büyük teyzesini isteyen bile oldu.”

“Orada kustuk işte” diyor Kevin. “Ya bırak. Herkesin zevki farklı” diyor Derek.

“Ama bazılarınıninki daha farklı” diyor Budge ve gülüyorlar.

“Hafıza kartları ve ses modülleri üstünde ama sinir bağlantılarının bazılarını üçboyutlu yazıcıyla burada yapıyoruz” diyor Gary. “Özel işler için.”

“Son olarak da ten giydiriliyor” diyor Tyler. “O maharet gerektiriyor. Tende sensörler var, seni hissedebiliyor gerçekten. Pahalı modellerde tüyleri ürperiyor. Tam temas sağladığın zaman gerçeğinden ayırt etmek zor.

“Ama bir kere monte edilirken gördün mü aklından hiç çıkmıyor” diyor Budge. “İlla hatırlıyorsun bir alet olduğunu.”

“Yalnız habersiz testler yaptılar” diyor Gary. “Gerçeğiyle bunları karşılaştırdılar. Bunların başarı oranı yüzde 77 çıktı.”

“Hedef yüzde 100” diyor Kevin, “ama hayatta o kadar çıkmaz.”

“Mümkün değil” diye destek veriyor Budge. “Küçük şeyleri programlayamıyorsun. Beklenmeyenleri.”

“Bazı ayarları var ama” diyor Kevin. “Şans düğmesine basınca sürpriz yapıyor mesela.”

“Evet” diyor Tyler. “Bir bakmışsın, ‘Bu gece olmaz hayatım, başım ağrıyor’ demiş.”

“Bana hiç sürpriz değil” diyor Kevin, biraz daha gülüşüyorlar.

Benim de biraz espri bulmam lazım, diyor Stan içinden. Ama daha değil: Henüz beni tam kabullenmediler. Hâlâ ölçüp biçiyorlar.

“İleride Montaj var” diyor Budge. “Bir bakın ama girmeyelim. Araba fabrikalarını bildiniz mi?”

“Kim görmüş ki araba fabrikası?” diyor Tyler.

“Tamam, filmlerde görmüşsünüzdür. Bir adam sadece şu işi yapar, diğeri sadece bu işi yapar. Tek işi odur. Acayip sıkıcı. Hiç hata payı yok.”

“Bir parçayı yanlış takarsan spazm geçiriyorlar” diyor Kevin. “Kollar bacaklar havada uçuşuyor. Hoş değil.”

“Parça kopabiliyor” diyor Gary. “Yani senin parçaların.”

“Herifin biri sıkıştı içerde. Kapana tutulmuş fare gibi on beş dakika debelendi, ama alttaki de dönüyor. Bir elektrikçi, üç dijital teknisyen zor kurtardı adamı, çükü de ömür boyu vida gibi kıvrım kıvrım kaldı” diyor Derek.

Tekrar gülerken, yuttu mu diye Stan’e bakıyorlar. “Man-yaksın lan” diyor Tyler Derek’e şakayla.

“Bir de iyi tarafından bak” diyor Kevin. “Kaput takmak yok. Hamile bıraktım derdi yok.”

“Bu ürünlerin testlerinde hiçbir hayvana zarar verilmemiştir” diyor Derek. “Gary hariç” diyor Kevin. Gülüşmeler.

“İşte geldik, burası” diyor Budge. “Montaj.” Kartını okutup çift kanatlı bir kapıyı açıyor. Kapının üzerinde toz ve dijital cihazlara karşı uyarı var, cihazların içeri girerken kesinlikle kapatılması gerekiyor çünkü levhada da belirtildiği gibi hassas elektronik devrelerle çalışılmakta.

Stan montaj hattı görmeyi bekliyor ve görüyor da. İşin büyük bölümü robotların üzerinde –bir parçayı öbürüne takıyorlar, robotlar robot üretiyor aynı Dimple Robotics’teki gibi– ama insan amirler de dolanıyor ortalıkta. Bantlarda bacaklar, kalça eklemleri, gövdeler geçiyor; eller geniş tepsilerde sağlar ve sollar olarak ayrı duruyor. Bu uzuvlar insan yapısı, ceset parçaları değil, ama etkisi yine de ürpertici. Gözlerini kısıp bakarsan morgdasın, diye düşünüyor, ya da mezbahada. Ama kan yok.

“Bunlar yanıcı mı?” diye soruyor Budge’a. “Bedenler yani.” Burada işler Budge’dan soruluyor gibi. Kapıları açan kart da onda: Stan hangi cebinde tuttuğuna dikkat etmeli. Hangi kapıları açabildiğini merak ediyor.

“Nasıl yanıcı?” diyor Budge.

“Mesela adam sigara içiyor” diyor Stan. “Müşteri.”

“Yok be, sigara falan içmezler” diyor Tyler geçiştirmek için.

“Yürürken sakız da çiğneyemezler” diyor Derek.

“Bazıları sigara içmeyi sever ama” diyor Stan. “Bittikten sonra. Belki bir iki kelime konuşurlar da, ‘Harikaydın’ falan gibi.”

“Platinum paketlerde ekstra olarak var o” diyor Tyler. “Alt modellerde muhabbet özelliği yok.”

“Renkli dil de ekstra” diyor Gary.

“Ama bir iyi tarafı var, kapıyı kilitledin mi, çöpü çıkardın mı diye dırdır edemiyorlar” diyor Budge.

Stan onun evli olduğunu çıkarıyor. Bir özlem dalgası vuruyor üzerine: Portakal suyu, şömine, deri terlik kokuyor. Charmaine de söylerdi ona böyle şeyler, yatakta. Tatlım, kapıyı kilitledin mi? Budge'a ısınıyor birden: Onun da bir zamanlar normal bir hayatı vardı demek.

Siyah döpiyes

Siyah bana yakışıyor, diye düşünüyor Charmaine küçük tuvaletin aynasında kendine bakarken. Aurora alışverişe nereye gideceklerini biliyordu ve Charmaine her ne kadar siyahtan o kadar hoşlanmasa da sonuçtan memnun. Siyah döpiyes, siyah şapka, sarı saç: Bitter çikolata kaplı beyaz trüf gibi, ya da kimdi o? Marilyn Monroe, *Niagara* filminde, boğazlanmadan hemen önceki sahnede, hiç takmaması gereken beyaz fularla; çünkü boğazlanma tehdidi altındaki kadınların boyun bölgesinde aksesuar kullanmaması gerekir. Epeyce göstermişlerdi o filmi Pozitron TV’de ve Charmaine de her seferinde izlemişti. Filmlerde seks, açık açık gösterilemediği dönemde çok daha seksiydi. Sakin, aheste, iç geçirerek, teslimiyetle, gözler baygın yapılan bir şeydi. Ritmik kalça hareketlerinden ibaret değildi.

Tabii Marilyn’in dudakları onunkinden dolgundu, diye geçiriyor içinden, o zamanlarda çok koyu kırmızı ruj da kullanılabiliyordu. Kendisinde var mı o masumiyet, şaşkın bakış? Ay! Aman yarabbi! İri iri gözler. Marilyn’in masumiyeti *Niagara*’da pek anlaşılmıyordu ama. Sonradan ortaya çıktı.

Aynada gözlerini kocaman açıyor, dudaklarına O şekli veriyor. Gözleri çay poşeti bastırmasına rağmen hâlâ biraz şişkin, altlarında hafif de olsa koyu halkalar var. Çekici mi değil mi? Kişinin zevkine bağlı: Kırgınlık, altta yatan bir keder, belki göze yumruk yemiş bir halden hoşlanıyorsa. Stan sev-

mezdi bu şişkin suratlı halini. Neyin var senin? diye sorardı Stan olsa. Yataktan mı düştün? Ya da, Ah canım, gel sana bir sarılayım. Stan'ın hangi dönemini hatırladığına göre değişir. Ah Stan...

Yapma artık, diyor kendi kendine. Stan yok.

Sığ mıyım ben? diye soruyor aynaya. Evet, sığım. Güneş de sığıklardaki çırpıntılarda parlar. Derinler çok karanlıktır.

Dar siperlikli, küçük yuvarlak şapkaya bakıyor –liseli şapkası gibi biraz, ama Aurora cenaze için ideal dedi. İyi de niye şapka takması lazım? Bir zamanlar herkes takardı, sonra ortadan kayboldu. Ama Consilience'ta tekrar ortaya çıkıyorlar şimdi. Bu kasabadaki her şey eski moda, bu da Aksesuar bölümündeki siyah vintage parça bolluğunu açıklıyor. Geçmiş çok daha emin bir yer çünkü olan oldu zaten. Değiştirilebilecek bir şey olmadığı için, korkacak bir şey de yok.

Bir zamanlar bu evde kendini çok güvende hissedirdi. Stan'le yuvaları, sıcak kozaları, tehlikeli dış dünyadan korunakları, büyük sığınığın içinde yavru sığınak. Önce dış kabuk gibi şehir duvarı, ardından Consilience, yumurtanın akı gibi. Consilience'ın ortasında da her şeyin merkezi, kalbi ve anlamı Pozitron Cezaevi.

Ve şimdi Pozitron'un içinde bir yerlerde Stan. Daha doğrusu Stan'den kalan. Aslında en başından... belki öyle değil de... Belki öldürücü bir kadın kendisi, *Niagara*'daki Marilyn gibi, görünmez örümcek ağları saçıp erkekleri tuzağına düşürüyor çünkü kendilerine hâkim olamıyorlar, örümceğin de elinden bir şey gelmiyor çünkü doğası bu. Belki onun yazgısı da hep yapışkan olmak, sakız gibi, saç jölesi gibi, belki...

İstemedi nelere yol açtığına bakılırsa öyle. Önce Stan'ın cenazesine sebep oldu, şimdi katılmak zorunda. Ama cenazede suçunu itiraf edemez, ağlamaya başlayıp Hepsi benim suçum diyemez. Ağırbaşlı davranmak zorunda çünkü çok ciddi, maneviyatı yüksek bir cenaze olacak, bir kahraman toprağa

verilecek. Televizyonda gösterildiği için bütün kasaba tavuk çiftliğinde yangın çıktığını ve Stan'ın iş arkadaşlarını kurtarıırken öldüğünü öğrendi.

Tabii tavuklar uğruna da: Tek bir tavuk bile telef olmadı sahiden. Haberde bunu üzerine basa basa söyleyerek Stan'ın insanları kurtarmaktan bile büyük bir kahramanlık yaptığını hissettirdiler. Belki daha kahramanca değil de daha dokunaklı. Bebek kurtarmak gibi; tavuklar da o kadar ufak ve çaresizdi, ama öyle şeker değil. Zaten Charmaine'e göre gagalı herhangi bir şey şeker olamaz. Ama Stan'ın tavukları kurtardığını niye düşünüyor ki şimdi? Uydurma o yangın, herhangi bir gerçekliği yok.

Oyalanmayı kes, diyor Charmaine kendine. Gerçekliğe dön, artık her ne şekildeyse.

Kapı çalıyor. Siyah topuklu ayakkabılarıyla koridorda sekerek yürüyor: Gelen Aurora, cenaze kıyafetini giymek için çıkmıştı. Sokakta uzun ve siyah bir araba bekliyor.

Aurora'nın üzerinde Chanel tarzı bir döpiyes var, siyah üzerine beyaz fitilli. Zaten irikıym olan gövdesini iyice geniş göstermiş. Vatkaları çıkar bari, diye düşündüğünü fark ediyor Charmaine. Siperliği kıvrık bir şapka var başında ama yakışmamış, hangi şapka yakışır ki ona? Yüzü, büyük ve kel bir kafaya gerdirilmiş lastik bone gibi. Gözleri fazla kenara kaymış.

Charmaine küçükken ve durgunluk hayatın gerçeği değil de uğursuz bir sözcükken, Win Ninesi ona hiç kimseye çirkin dememesini tembihlemişti. Böyle insanlara talihsiz denmeliydi. Nezaket kuralları gereği. Ama yıllar sonra, Charmaine büyüdüğünde, Win Ninesi ona nezaket kurallarının ancak parası yetene söktüğünü, sıraya önünden kaynamaya çalışanı uzaklaştırmanın yolu, kaburgasına dirseği vurmaksa, o zaman dirseğine de kaburgaya da acımamasını da söylemişti.

Aurora ürpertici tebessümünü takınıyor. “Nasıl hissediyorsun?” diyor. Cevabını beklemiyor. “Daha iyisin ya? Kıyafetin harika olmuş.” Yine cevap beklemiyor. İçeri doğru adım atıyor, Charmaine geri çekiliyor. Neden içeri girmek istiyor Aurora? Cenazeye gitmeyecekler mi?

“Cenazeye gitmiyor muyuz?” diyor Charmaine, kendisine üzgün ve boynu bükük gelen bir sesle, sirke gidemeyeceğini öğrenmiş çocuk gibi.

“Elbette gideceğiz” diyor Aurora. “Ama çok özel bir misafiri beklememiz gerekiyor. Bu zor gününde sana destek olmak için bizzat gelmekte ısrarcı oldu.” Cep telefonunun elinde olduğunu şimdi görüyor Charmaine, demek telefon etti. “Hah, işte geldi. İyi insan lafının üstüne gelir!”

Bir başka siyah araba sokaktan sızıp ilkinin arkasında duruyor. Demek Aurora erken geldi Charmaine’in hâlâ aklının başında olduğunu, sapıtıp ortalığı dağıtmadığını kontrol etmek için, sonra telefonda sinyali verdi, esrarengiz adam da kapıda bitti.

Max bu. Biliyor o olduğunu. O soğuk ve baskıcı kadından, kutudaki kafadan kurtardı kendisini. Eskisi gibi gizlice çıktı, az sonra onun tanıdık kollarına atılacak. Aralarında Aurora’dan başka kimse yok –ondan nasıl kurtulacak?– ve tabii bir de gitmek zorunda olduğu cenazeden. Max onu kat kat soyarken yırtılan siyah kumaşın, sökülen dantelin sesi şimdiden kulaklarında, sonra yere yuvarlanıp... Ama nereden çıkıyor bu düşünceler? Vakur durması lazım.

Ama bir dakika: Aurora cenazeye kendi arabasıyla gidebilir, Charmaine ile Max de ikinci arabaya geçer, lüks döşemeye gömülürler, sonra bir el ağzını bastırır, düğmeler yağar ortaya, dişler boğaza... Ne de olsa cenaze gerçek değil, Stan orada tabutun içinde durmuyor, ama gerçekte öldü, dolayısıyla aldatmak sayılmaz.

Hayır Charmaine, diyor içinden. Max’e güven olmaz, zaten

kanıtladı bunu. Kaypak hormonlarının dalgasına kapılıp gidemezsin. *Ama lütfen! Bırak kendini!* diyor diğer sesi.

Ama ikinci arabadan inen adam Max değil. Bir an sonra çıkarıyor Charmaine: Ed bu. Ed tek başına, sırf onu görmeye gelmiş. İşte bu büyük sürpriz. Charmaine piyangoyu kazanmış gibi gülümsüyor ona Aurora.

“Özellikle gelmek istedi” diyor. “Senin şerefine. Ve tabii kocanın.”

Pohpohlandığını hissediyor mu Charmaine? Evet hissediyor. Ahlaki açıdan iyi bir duygu olmadığını biliyor bunun. Herhangi bir şeyden keyif alamayacak kadar üzülmüş olması gerekiyor Stan’in ölümüne. Ama işte...

Tedirgince gülümsüyor. Tedirginlik çok cazip olabilir – utangaç, çekingen, mahcup bir ifade, özellikle sahte değilse. Onunki de sahte değil çünkü gülümserken bile aklından geçiyor: *Ne istiyor bu?*

Laleleri Ezmeden Gel

Mal Kabul ve Montaj basit işlerdi, Dimple Robotics'te yapılandan farklı değildi. “İşte Mavi Peri'nin sihrini konuştuğu yer burası” diyor Budge. “Pinokyo burada canlanıyor.”

Özelleştirme'deler. Buradaki işçiler robot değil: Tyler'ın dediğine göre özellikle kafalar son haline getirilirken kişiye özel çok fazla ayrıntı ekleniyormuş. Stan yüz ifadelerini, özellikle tebessümleri görmeyi çok istiyor. Dimple'daki işinden kalma mesleki bir merakı var bu konuya. Üzerinde çalıştığı Empati Modeli gülümseyebiliyordu ama her seferinde aynı gülücük oluyordu bu. Gerçi market kasasında başka neye ihtiyacı olur ki? Neyin üstüne kaş göz çizsen surata benzer.

“Saç stillerini şu tarafta yapıyorlar” diyor Tyler. “Sakal bıyık işi de onlarda. Sakallı modeller çok iş yapıyor.”

“Ne işi dedin?” diyor Stan biraz ayarsız bir sesle. “Erkek orosbot da mı var? Ne zamandır?”

Kevin ters bir bakış atıyor. “Adı üstünde, her yol var” diyor.

Tabii ya, diyor Stan içinden. Devir hoşgörü devri. Malılık bende. Dış dünya dedikleri yerde her yol var ama Consilience'ın içinde yok, burada görünen ambians nefes aldırmamacasına hetero. Eşcinselleri ortadan mı kaldırıyorlar, hiç mi almıyorlar?

“Şimdilik siparişlerin çoğu kadınlardan geliyor” diyor Tyler. “Ama değişebilir bu. Platinum paketin altındaki modellerde çok fazla fonksiyon bulamıyorsun.”

“Ekonomik modeller zaten yürümüyor da” diyor Kevin. “Hareket imkânı kısıtlı. Kendi hareketi yok. O yüzden anca misyoner pozisyonu. Gereğini yapıyorlar, başkaca bir işe karışmıyorlar. Ama erkek erkeğe olunca...”

“Anladık, anladık” diyor Stan. Ayrıntılara girilmese de olur.

“Neyse, erkek modellerin bazılarına yaşlı kadın müşteriler talip oluyor” diyor Derek. “Robotla kendilerini daha rahat hissediyorlarmış. Işıkları kapatmaya gerek kalmıyormuş.” Haffiten gülüşüyorlar.

“Farklı yaş grupları, çeşitli beden tipleri var” diyor Budge. “Zayıf, şişmanı, ne istersen. Kır saçın da meraklısı var mesela.”

“Şu taraf İfade Bölümü” diyor Gary. “Bir temel menüsü var. Onun üzerine bazı eklentiler getirebiliyorlar. Fakat ifadeyi bir kere kaydettikten sonra değiştiremiyorsun. İnsan yüzünde otuz üç kas var ama hepsini robotlara uygulamak aşırı pahalı olur, belki de imkânsızdır.”

Stan, bir teknisyenin tüm ifadeleri yüze uygulamasını merakla izliyor. “Çok gelişmiş ama!” diyor. “Sahiden. Harika olmuş.”

“Bu alt modeli” diyor Budge tevazuyla. “Ama kullanıcıların çoğu geçici müşteri pozisyonunda. Eğlence parkları, kumarhaneler, lüks alışveriş merkezleri, Hollanda gibi ülkelerdeki ucuz bot genelevleri, ama yurtiçinde de çok talep var. Krizin en kötü vurduğu şehirler ucuz bot evleri açarak tekrar ayağa kalkmışlar, öyle duyduk.”

“Gerçek kadınlar durumdan hiç memnun değil” diyor Derek. “Fiyatlarını düşürüyormuş. Gösteriler yaptılar, vitrin taşladılar, robotların kafalarını kopardılar, sonra da gözaltına alındılar tabii. Böyle bir tesis kurmak ufak bir yatırım değil.”

“Ama çok büyük para kazanıyor o mekânlar” diyor Gary. “Dediklerine göre Vegas’ta bunların cirosu, kumar makinele-
rininkinden fazlaymış. Düşününce mantıklı; ilk yatırımı yaptıktan sonra bütün kazancı kâr sayılır. Beslemek derdi yok,

ölüm derdi yok, sayısız kez kullanılabilir. Kayganlaştırıcı lazım bir tek, onu toplu almak gerekiyor. Ama çok sağlam bu kızlar! Gerçeği olsa günde en fazla elli kere iş tutabilir arıza yapmadan önce, ama bunlar sınırsız.”

“Yıkama sistemi bozulmazsa” diyor Derek.

Stan tezgâhlardan birinde duran iş emrini alıyor. Harflerden oluşan kodların yanında işaret kutularının olduğu bir liste var. “O standart ifade listesi” diyor Budge.

“S ne için mesela?” diyor Stan.

“O Sıcakkanlı” diyor Budge. “Ama biraz mesafeli de, hostes gibi. M+Ç Mahcup ve Çekingen demek, A+U ise Azgın ve Utanmaz. S+S Sinirli ve Saldırgan demek, çok talep olmaz sanırsan yanılırsın. B’nin karşılığı ise Bâkire, onun için M+Ç üzerine birkaç küçük ayar yapılıyor.”

“Bu taraf ise Butik Özelleştirme” diyor Tyler. “Burada müşteri bir fotoğraf ve ona uygun vücut tipini gönderiyor, fotoğraftaki yüzün aynısını makineye giydiriyoruz. Olabildiğince aynısını yani. Bunlar hep özel sipariş. Sırf eğlence amaçlı mekânlara ölü ünlülerin kopyalarını da yapıyoruz. Vegas’ta çok popüler.”

“Madame Tussaud’s müzesi gibi ama her yol var” diyor Kevin. “Büyük talep görüyor.”

Stan, özel işlere büyük merakla bakıyor. Bir tarafta kumrallar, diğer yanda kızılar. Sarışınlar şu tarafta.

Şu bedensiz kafadan masmavi gözleriyle ona bakan da Charmaine. Masanın üzerindeki bir tutacağa onun fotoğrafı yerleştirilmiş. Tanıyor fotoğrafı: Balayında sahilde çektiirdikleri fotoğraf, buralara düşmeden çok önce. Dolabında saklıyordu.

Ama kendisi kesilip çıkarılmış fotoğraftan. Eskiden göğsünü çıkarmış, pazularını şişirmiş, sırttığı yerde şimdi boşluk var.

Birden ürperiyor. Kim karıştırdı eşyalarını? Yoksa Charmaine kendi kafasının bir modelinin yapılmasını isteyip onu makasla hayatından kesip attı mı?

Kime soracak? Çevresine bakınıyor. Charmaine'in kafası üzerinde çalışan teknisyen kahve arasında. Hem zaten o işçi ne bilecek ki? Onlar sadece siparişi tamamlıyorlar. İş emri tezgâhın üzerine bantlanmış; ifade olarak M+Ç yazıyor, yanına da bir B eklenmiş. Ama müşterinin adı karalanmış.

Ağır ol, diyor kendine. “Bunu kim sipariş etmiş?” diye soruyor fazlasıyla rahatça.

Budge bir an dik bakıyor ona. Uyarı mı bu? “Komuta kademisi” diyor. “Ultra özel sipariş. Bütün maharetimizi göstermemiz emredildi.”

“En tepeye gidiyormuş” diyor Kevin. “Pek benim tipim değil, çizgi film gibi, ama böylesinden hoşlanan da vardır.”

“Özellikle söylediler *canlısından farksız* olmasını” diyor Gary.

“En ufak bir hataya tahammülleri yok” diyor Tyler.

“Evet, resmen laleleri ezmeden gel dediler bize” diyor Budge.

Lale. Ezmeden gel. Direnişteki kontağı, göbekli ve sevimli Budge mı yani? Charmaine'in fincanındaki neşeli cüceye benzeyen Budge mı? Daha neler!

“Laleleri ne yapmayacaktınız?” diyor.

“Ezmeden gel” diyor Budge. “Eski bir şarkı. Senden önce-sinden.”

Hassiktir ya. Baş Casus Budge karşınızda. Benim içmem lazım, diyor Stan kendi kendine. Hem de hemen!

Elem terapi

El yürümesi

Charmaine uzun, zarif, sessiz arabanın arka koltuğuna oturuyor. Yanında Ed var, az önce siyah ceketli dirseğinden tutarak binmesine yardım etti.

“Gelip beni alman büyük incelik” diyor ürkekçe. “Zahmet oldu.” Altdudağı gerçekten titriyor, bir gözünden gerçekten yaş akıyor. Siyah pamuk eldiveninin ucuyla siliyor damlayı. Eldivenin ucu, yüzüne sürünen yumuşacık bir tavşan ayağı gibi geliyor.

Stan’le bir tavşan ayakları vardı bir zaman. Arabayı aldıklarında içinden çıkmıştı. Stan atmak istemişti ama Charmaine kalsın demişti; tavşancığın biri onlara uğur getirmek için canından olmuştu çünkü. Ne keder. Maskarası geliyor aklına: Aktı mı acaba? Ama şimdi siyah çantasından ayna çıkartıp bakmak ayıp olur.

“Keşke elimden daha fazlası gelse” diyor Ed. Neredeyse utanarak konuşuyor. Kolunu sıvazlıyor çekingen bir şekilde, fazla ileri gitmeden duruyor. Sesi televizyondakine göre daha tiz ve cılız, boyu da daha kısa. Pozitron’a gelip o korkutucu konuşmayı yaptıktan sonra ördüğü mavi ayıya iltifat ettiği zaman oturuyordu Charmaine, Ed’in boyu daha uzun görünmüştü ama aşağıdan baktığı için. Muhteşem icraatlarını ve muazzam aşamalarını anlatıp yıkıcı, bölücü unsurlara karşı teyakkuz çağrısı yaptığı televizyon yayınlarında kasanın üzerine filan çıkıyor herhalde. Ama şimdi biri arabanın

camından içeri bakacak olsa –koyu cam filminden göremez ama– Ed’in Consilience’in yöneticilerinden biri, hatta murahhas azası olduğunu tahmin edemez.

Murahhas aza tam ne demek acaba? diye düşünüyor Charmaine; dikkatini başka yöne vermek zorunda; çünkü Ed’in kolunu tekrar sıvazladığını düşünmek istemiyor: Sıvazlamakla da kalmadı, eli biraz durdu, sonra dirseğinin az altına yürüyüp orada kaldı. Yakından bakınca, tipinin yuvarlaklığından ötürü peynire benzetiyor Ed’i, çocukken bayıla bayıla yedikleri, dışı kırmızı mum kaplı yuvarlak peynirlere. Sırf mumu için değıştokuşla o peynirlerden alırlardı. Kırmızı mumu peynirden ayırdıktan sonra köpek, ördek gibi şekiller verirlerdi. Gözlerinde asıl değerli olan mumdu, peynir yanında aksesuardı. Çok lezzetli sayılmazdı ama katlanılmayacak gibi de değildi neyse ki.

Belki Ed yatakta böyledir, diyor içinden. Lezzetli sayılmaz ama katlanılmaz da değil. İstedigin bir şey uğruna katlanmak zorunda kaldığın, aslında istemedigin bir şey. Yüreklendirilmesi, ardından tezahürat yapılması gerekirdi. Hızlı soluk alıp vermeler, sahte orgazmlar. Sonra bir de onun minnettarlığıyla uğraşmak zorunda kalırdı. Asıl minnet duyacak olan kendisi halbuki. Bunları düşünmek bile yorgunluk veriyor.

İş oraya gelirse, kendini ne kadar zorlayabilir acaba? Çünkü göz yumarsa gelecek. Ed’in ona nemli, hastalıklı, inanmış bakışından anlıyor bunu. Saygıyla gizli şehvet birbirine karışmış, ama arkasında istediğini almaya kararlılık var. Kibarlık kisvesinde tehlikeli bir bakış bu. Tatlı dille giriyorlar konuya ama istediklerini yapmazsan acıtmaya başlıyorlar.

Boşver şimdi, diyor içinden. Sen çiçekleri düşün, çünkü güvendesin. Ama güvende değil. Belki kimse güvende olamaz. Odana koşup kapıyı çarpıyorsun ama kilit yok.

“Elimizden bu kadarı geldi” diyor Ed. “Yaşadığın büyük kayıpta yanında olmak istedik.”

“Teşekkür ederim” diye mırıldanıyor Charmaine. O eli ne yapacağız peki? İtip uzaklaştıramaz; hem ayıp olur, hem de sağladığı avantajı kaybeder. Ciddi bir avantajı olduğundan değil ama hiç yoktan iyi, onu kızdırmadığı veya teşvik etmediği sürece. Acaba o eli iki eliyle kavrayıp ağlamaya başlasa mı? Hayır, adamı iyice azdırabilir bu. Üstüne falan çullanır. Tam cenazeden önce çullanması olmaz.

“Büyük cesaret gösterdin” diye devam ediyor Ed. “Ve de büyük... sadakat. Derdini paylaşacağın kimse kalmadığı için büyük yalnızlık çekiyorsundur şimdi.”

“Ya öyle” diyor Charmaine. “Çok yalnızım.” Yalan değil. “Stan öyle –” Ama Ed şimdi Stan’i dinlemek istemiyor.

“Consilience Yönetimindeki herkes senin yanındadır, bunu bilmeni isterim. Paylaşmak istediğin bir sorunun, endişen, korkun, derdin olursa...”

“Ah teşekkür ederim. Böyle çok... korunduğumu hissediyorum” diyor kısaca soluklanıp. Bekle paylaşır korkularını, hele de şimdi yaşamakta olduğunu. İncecik buz üstünde. Güçlü erkekler reddedilmeyi hazmedemez. Öfke nöbeti geçirebilir.

Bir sessizlik oluyor. “Her zaman güvenebilirsiniz... bana” diyor Ed. Eli hafifçe sıkıyor.

Ne cüret, diyor Charmaine içinden, gücenerek. Kocasını trajik bir kazada kahramanca can vermiş bir taze dula yürütmek... Tabii kaza falan yok, olmadığını Ed de biliyor. Biliyor ve bunu silah olarak kullanır. Kocasını öldürdüğü gerçeğini kulağına fısıldar, sonra peynir gibi kollarıyla sarıp peynir kokan ağzını dudaklarına bastırır, ne de olsa feci bir suç işlemiştir ve bedelini ödemesi gerekmektedir.

Kalkışırsa çılgılığı basarım diye düşünüyor Charmaine. Hayır basmaz çünkü şoförden başka duyan olmaz, o da arka koltuktan gelen seslere kulak tıkamak konusunda çok eğitilidir. Çılgılık atmak bütün avantajını yerle bir eder.

Ne yapmalı, nasıl davranmalı? Kendini kolay lokma yapa-

maz. Ed'e tahammül etmesi gerekecekse, onu biraz yalvartmalı. Görünüşü kurtarmak için. Bir tür pazarlık olacak, zam istemek gibi, Ruby Slippers'da çalışırken hiç zam istediğinden değil. Ama diyelim ki Ed pazarlığa açık, karşılığında ondan ne alabilir?

Neyse ki araba kenara yanaşıyor, cenaze evine geldiler. Ed elini çekti, onun kapısı dışarıdan açılıyor; açan şoför değil, siyah takım elbiseli başka bir adam. Sonra onun kapısı da açılıyor ve Ed inmesine yardımcı oluyor. Bir kalabalık toplanmış, sessizlik ve solgunluklarıyla bez bebeklere benziyorlar, cenazelerin doğru dürüst yapıldığı zamanlardaki gibiler. İnsanların cenazeye harcayacak parası olduğu günlerde. Ölüler denize gömülmeye başlamadan önce.

Ed kolunu uzatıyor ve siyah topuklu ayakkabılarıyla titrek yürüyen Charmaine'i toplananların arasından geçiriyor. Yas sebebiyle aziz mertebesine erişmiş bu kişiye yol açıyorlar iki yana çekilip. Gözlerini yere çeviriyor, etrafa bakınıp gülümsemiyor, derin elem içinde gibi yapıyor.

Derin elem içinde zaten. İçinde.

Kalite Kontrol

“Koridordan devam ediyoruz” diyor Budge. “Bu durak Kalite Kontrol. Sık dişini, bitti sayılır.” Stan’in omzunu sıvazlıyor.

Bu bir işaret olmalı. Stan kahkahasını bastırıyor. Bu resmen delilik. Charmaine’in kafası mı dersin? Casus Budge mı dersin? Uydursan olmaz. Ciddiye almakta zorlanıyor. Ama ciddi.

Kalite Kontrolde, diyor Kevin, kafaları takmadan önce vücutların fonksiyonlarını test ediyorlar. Hem mekanik hem dijital testler, diyor Gary, özellikle kıvranma ve kasık hareketlerinin akıcılığı önemli. İçerisi grotesk sanat enstalasyonu gibi kıvranan bacaklar ve karınlarla dolu; uzaktan ritmik bir ses geliyor, içerisi plastik kokuyor.

“Waldo, bir tur binmek ister misin?” diyor Derek. Stan şöyle bir düşününce, on küsur başsız ve çıplak plastik bedenin cinsel ilişki hareketlerini taklit ettiği bir ortamdan en ufak bir elektrik alamayacağını anlıyor. Böcek gibi bir halleri var bunların.

“Hakkım saklı kalsın” diyor. Gülüyorlar. “Bizim de mide-miz kaldırmadı” diyor Tyler.

“Kokuyu sonra hallediyorlar” diyor Gary. “Sentetik feromon ekliyorlar, üzerine de portakal çiçeği, gül, ylang-ylang, çikolatalı puding ve Old Spice seçenekleri var.”

“En azından bir kafası olsa fena olmaz” diyor Budge. “Kafaları, vücutlara kalite kontrol onayı verdikten sonra takı-

yorlar. Bir sürü sinir bağlantısı gerektiren zor bir iş; beden kusurlu çıkarsa o kadar emek boşa gider.”

Stan hattın öbür ucuna bakıyor, ilerisi ameliyathaneye benzemekte. Tepede parlak ışıklar, hava temizleme cihazları. Hatta cerrah önlüğü ve bone bile takmışlar.

“Kafaların içine kıl veya toz düşmemesi lazım” diyor Derek. “Tepki süresini bozabiliyor.”

Gardırop ve Aksesuar bölümüne geçiyorlar. Sıra sıra kıyafet hazır bekliyor: Sıradan sokak kıyafetleri, iş kıyafetleri, deri giysiler, tüylü pullu şeyler, frapan kostümler; ayrıca çeşit çeşit peruk taşıyan askılıklar. Eski müzikal dönemlerinde film setleri böyleydi herhalde.

“Rihanna’lar ve Oprah’lar burada” diyor Kevin. “Şunlar Prenses Diana. James Dean’ler, Marlon Brando’lar, Denzel Washington’lar ve Bill Clinton’lar şu tarafta, burası da Elvis reyonu. Genellikle beyaz tulumlar tercih ediliyor, zımbalı ve saçaklı olan, ama başka seçenekler de var. Altın nakışlı siyah kostüm de popüler mesela. Ama yaşlı kadınlar illa beyaz diyor.”

“Burası da Marilyn bölümü” diyor Budge. “Beş farklı saç modeli var, kıyafetler de filmlerdekilere göre düzenlenmiş. Mesela şu pembe elbise *Erkekler Sarışın Sever*’den, *Niagara*’da giydiği siyah takım şurada, az ötedeki de *Bazıları Sıcak Sever*’deki kızlar grubu kostümü...”

“Bu Oprah’lar nereye gidiyor?” diye soruyor Stan. “Hollanda’da Oprah’ya bu kadar meraklılar mı?”

“Dünyada ne varsa fetişisti de vardır” diyor Derek. “En büyük müşterilerimiz kumarhaneler” diyor Gary. “Oklahoma kumarhaneleri iyi ama muhafazakârlık biraz ağır basıyor. Gerçek kadın olmasalar bile laf eden çıkıyor mutlaka. Ama Vegas dersen... Her durumda, her koşulda gideri var, para içinde yüzüyor millet. Ekonomik kriz oraları hiç vurmamış.”

“Özellikle lüks mekânları” diye sözü alıyor Budge. “Sürüy-

le yabancı turist, hem de paralı. Ruslar, Hintli milyonerler, Çinliler, Brezilyalılar.”

“Kural mural yok” diyor Tyler. “Sınır tanımıyorlar.”

“Aklına ne gelirse ya üretilmiş kullanılıyordur, ya da üretilcektir” diyor Derek.

“Zaten ortalıkta bir sürü Elvis ve Marilyn var” diyor Kevin. “Canlı olanları. Mankenleri de hiç sıırtmıyor.”

“Şuradakiler ne?” diye soruyor Stan. Mavi ayıcıklarla dolu bir bidon gördü.

“Onlar çocuk botlar için” diyor Kevin. “Beyaz gecelik veya penye pijama seçenekleri var. Penye çarşafıla birlikte ambalajlanıyorlar, daha gerçekçi olsun diye bir tane ayıcık da ekleniyor pakete.”

“Sapık ulan bunlar” diyor Stan.

“Aynen” diyor Derek. “Hem de ne sapık. Hepimizin midesi kalktı bu ürün serisini öğrendiğimiz zaman. Ama gerçek değiller işte.”

“Kim bilir? Belki gerçek çocukları büyük acılardan, eziyetlerden kurtarıyordur bu botlar” diyor Kevin. “Sapıkları evlerinde tutuyordur.”

“Hassiktirsinler ordan!” diyor Stan. “Bunları idman yapmak için kullanırlar, hazır olduklarında da...” Kapa çeneni, diyor içinden. Karışma.

“Sonuçta müşterisi var yani, bilmem anlatabiliyor muyum” diyor Gary. “Peynir ekmek gibi satıyor. Heryolbot’un en büyük kazanç kapılarından biri bu seri. Bilanço ortada, ne diyeceksin?”

“İstihdam kapısı Waldo” diyor Derek. “Büyük istihdam. Millet aç, aç.”

“Böyle sebep mi olur?” diyor Stan. Bütün bakışlar üzerinde ama devam ediyor. “Siz nasıl alet oluyorsunuz buna? Yanlış bir şey.”

“Hadi artık teste geçelim” diyor Budge. Omzunu hafifçe

dürterek çıkışa doğru çeviriyor onu. “Müsaade beyler. Özel test odalarından birine alalım arkadaş. Seyirci karşısına çıkmasın.”

Gülüşmeler. “Hayırlı mesailer” diyor Derek. Gary ekliyor: “Losyonu bol kullan.”

“Bu taraftan” diyor Budge. “Turun sonuna geldik sayılır, bir Sevkiyat bölümü kaldı. İş daha çok kasaları oradan oraya taşımaktan ibaret; buraya gelene kadar paketlenip kilitlenmiş oluyorlar zaten. Ben Sevkiyat’ta çalışıyorum. Bir bira içer miyiz?”

“İçeriz” diyor Stan. Çocuk botların orda az daha kendini ele veriyordu. Bir de ayıcıklar falan! Nasıl bir sapığın zihninden fişkırmış bu? “Test sürüşü ne olacak?” diyor.

“Boşver şimdi. Başka işlerimiz var” diyor Budge. “Lale işleri.”

“Tamam” diyor Stan. Bundan bir mesaj mı almış olması gerek?

“Şurada, benim ofiste.” Giriyorlar: Standart ofis, masa, iki sandalye. Minibar: Budge iki bira çıkarıyor, kapaklarını açıyor.

“Otursana.” Masanın üzerinden ona doğru eğiliyor. “Benim görevim seni sevk etmek. Seni ve yanında her ne götüreceksen onu. Sebebini bilmiyorum, ne götürdüğünü bilmiyorum, hiç sorma.”

“Sağol” diyor Stan, “ama...” Charmaine’in kafasını sormak istiyor. Bir sapığın hedefinde mi yoksa? Öyleyse, Pozitron’dan çıkamaz. Onu bırakıp gidemez.

“Teşekkürü boşver” diyor Budge. “Ben emir kuluyum, ne denirse onu yaparım. İnsan sevkiyatı uzmanlık alanım.” O sevecen enişte hali gitmiş, işini bilen bir memura dönüşmüş: “Mesela ben. Beni içeri sokmak için, kullanacağım kimlikle

birlikte gövde kasasına koydular. Bir sorun çıkmadı. Ama ilk kez birini dışarı sevk edeceğiz.”

“Biz dediğin kim?” diyor Stan. “Jocelyn’i mi diyorsun?”

“Öncelikle kardeşin Conor” diyor Budge. “Eskiden tanışırız. Islahevinde beraber yattık bir süre.”

“Conor mı!” diyor Stan. “O nasıl girdi bu işe?” Pislikte bir marka. Adı batsın. Con’ı ziyarete gittiğinde karavan parkının önünde duran uzun siyah arabayı hatırlıyor. Sponsoru kim?

“Diğer işlere nasıl girdiyse” diyor Budge. “Bir telefon geldi, bir anlaşma yapıldı. Biz sözümüzde dururuz. Parasını aldığımız işi yarım bırakmayız.”

“Parayı kimden aldığınızı sorabilir miyim?” diye soruyor Stan.

“Maalesef” diyor Budge gülümseyerek. “Planımız şu: Seni Elvis kostümü giydirip bir kasaya yerleştiriyoruz. Bedenine en yakın olanı Elvis.”

“Bir dakika!” diyor Stan. “Seks robotu mu olacağım bir de? Pazarlıyor musunuz ulan beni? Hadi ordan, böyle şey –”

“Yahu sevk etmek için” diyor Budge. “Fazla seçeneğimiz yok. Buradan elini kolunu sallayarak çıkamazsın. Her Yönetim arabasını da kontrol ediyorlar, biyometrik verilerini alıyorlar. Seni öldü biliyorlar ama verilerin hâlâ kayıtlı. Ama kasadakilere şöyle bir bakıp geçiyorlar...”

“Elvis’e benzemiyorum ki” diyor Stan.

“Kostümü giydirip rötuşları yapınca benzersin” diyor Budge. “Hem gerçek Elvis’e benzemen gerekmiyor, taklit Elvis gibi duracaksın. Onlara benzemek de zor değil.”

“Çıkınca ne yapacağım?” diyor Stan.

“Seninle bir kılavuz göndereceğiz” diyor Budge. “O hanım sana yardım eder.”

“Hanım mı?” diyor Stan. “Burada kadın namına plastikten başka bir şey yok ki.”

“Bu orosbotlar, Heryolbot’un sunduğu çözümlerden sadece

biri ama” diyor Budge. “Daha da ileri şeyler var.” Saatine bakıyor. “Vakittir.”

Koridora çıkıyorlar, bir köşe dönüyorlar, bir köşe daha dönüyorlar. Yeni çerçeveli meyve fotoğrafları: Mango, kumkuat. Meyvelerin egzotikleşmeye başladığını fark ediyor.

“Botlar gerçek anlamda sohbet edemiyor” diyor Budge. “En iyilerinde bile bugünkü teknoloji buna yetmiyor. Fakat gelir düzeyi yükseldikçe, müşteriler eşe dosta gösterebilecekleri bir şey istiyorlar, böyle şey olmasın diyorlar –”

“Şişme bebek gibi durmasın” diyor Stan. Nereye götürüyor lafı Budge?

“Şöyle anlatayım” diyor Budge. “Düşün ki bir beyin operasyonu ile kişinin ayarlarını değiştirebiliyorsun.”

“Nasıl yani?” diyor Stan.

“Lazerle” diyor Budge. “Lazer operasyonu ile, daha önce yakınlığın olan kişiyi beyninden siliyorlar. Uyandığında kim varsa beynine o kazınıyor. Ördek yavruları gibi.”

“Vay anasını” diyor Stan.

“Özetle: Bir karı bul, operasyona sok, kendine gelirken karşısına geç ve ömür boyu senin artık, ne yaparsan yap daima itaatkâr, daima uyumlu. Böylece kimse istismar edilmiş olmuyor.”

“Bir dakika ya” diyor Stan. “Nasıl istismar edilmiyor?”

“Edilmiyor demedim, edilmiş olmuyor dedim” diyor Budge. “Arada fark var.”

“Kadınlar kendileri mi yazılıyor beyin operasyonuna?” diye soruyor Stan.

“Yazılmak denemez” diyor Budge. “Operasyon yapılmış olarak uyanıyorlar. Seçenekler çok artıyor böyle olunca. Müşteriler gönüllü yazılacak kadar çaresiz insanları istemezler haliyle.”

“Yani kaçırıyorlar mı kadınları?” diyor Stan.

“Yani ben tasvip etmiyorum tabii” diyor Budge.

“Resmen...” Stan kötüsünüz mü dese dâhisiniz mi, bilemiyor. “Bu kadınlar önceki hayatlarını aramıyorlar mı? Öfke, nefret falan –”

“Operasyon düzgün yapılırsa olmuyor” diyor Budge. “Henüz deney aşamasında. Tam olgunlaşmadı. Buna rağmen riski göze alan müşteriler var, bazı hatalar da olmadı değil.”

“Ne gibi?” diyor Stan.

“Kılavuzunu görünce anlarsın” diyor Budge. “İstenildiği gibi çıkmadı. Müşteri nasıl sinirlendi görmek lazımdı! Ama sözleşmede imzası var, riskleri biliyordu.”

“Ne hata oldu?” diye soruyor Stan. Akli çalışmaya başladı bile. Ölümlere mi meraklı, köpeklerle mi, nedir?

“Zamanlama” diyor Budge. “Ama bu sayede ideal bir ajan oldu çünkü dikkatinin bir erkekle dağılması mümkün değil.”

“Neyle dağılması mümkün?” diye soruyor Stan.

Budge bir kapının önünde duruyor, önce tıklatıyor, sonra kartıyla açıyor. “Önden buyur” diyor.

Feda

Cenaze evi her inanca göre. Haç filan yok, dua eden bir çift el ve bir gündoğumu resmi var. Renkleri Win Ninesi'nin çay takımındaki gibi uçuk mavi ve beyaz. Sıra sıra beyaz çelenkler dizilmiş: Hiçbir masraftan kaçınmamışlar sahi.

Cenaze evi ağzına kadar dolu. Charmaine'in cezaevinden çıktığında çalıştığı fırından kadınlar gelmiş, örgü grupları da –hem kendi grubu, hem de pek tanımadığı ikinci grup– gelmiş. Cenaze için izinli çıktılar herhalde Pozitron'dan. Pek çoğunun siyah şapkası var –bereden yassı şapkalara, kloşelere kadar– yani doğru seçim yapmış.

Stan'in tamirhaneden arkadaşları da gelmiş. Onu başlarıyla selamlarken Stan'in dulu olduğu için bir saygı var ama onun ötesinde de hürmet seziyor. Koluna girmiş, ona dikkatle, saygıyla koridorda eşlik eden Ed'in payı var bunda. Onu ön sıraya oturtup kendisi yanına geçiyor, bacağı bacağına değmiyor çok şükür, ama yine de fazla yakın.

Diğer tarafında Aurora var, Ed'in diğer yanında ise Gözetim'den o kadın, siyah bir kep takmış. Biraz Jackie Kennedy'yi andırıyor.

O kadının diğer tarafında ise Max var. Charmaine aralarında incecik bir sıcak hava akımı olduğunu hissediyor, eski ampullerin içi gibi akkor. O da hissediyor. Hissetmiştir.

Takılma buna, diyor kendine. Hayal bunlar. Sen yas tutuyorsun.

Cenaze sahipleri diz çöken cinstense diye, cenaze evinin sıraları katlanır yapılmış. Charmaine diz çökme alışkanlığıyla yetiştirilmedi ama şimdi diz çökebilmek, ellerini önündeki sıranın sırtına, alnını da çaresizlikle ellerine yaslayabilmek isterdi. Bu şekilde kendini etraftan soyutlayıp bu sahte cenazeyi atlatabilirdi. Ya da Ed bir hareket yaparsa, diyelim elini bacağına atarsa ne karşılık vereceğini düşünerek geçirebilirdi. Ama ön sırada olduğu için diz çökebileceği bir yer yok. Dik durup asil görünmesi gerekiyor. Omuzlarını dikleştiriyor.

Orgda ilahi gibi bir şey çalınıyor. Consilience TV'deki bazı cenazelerde olduğu gibi "Asla Yalnız Yürümeyeceksin" çalınırsa nasıl dayanır bilemiyor. O yalnız yürüyor çünkü, hep yürüyecek. İşte geliyor gözyaşı.

Toparlan bakalım. Kuafördeymişsin gibi yap, diyor küçük ses. Stan kaçak yapan trafonun üzerine atlayıp akıma kapıldığı için vücudunda ağır yanıklar olduğundan tabut kapalı. Televizyondaki haberlerde böyle dediler ama aslında tabut kapalı çünkü içinde Stan yok. Stan'ı ne yaptıklarını, tabuta ne koyduklarını merak ediyor. Bozulmuş lahana, biçilen çimlerin artıkları gibi ağırlığı da biçimsizliği de normal bir şey olmalı. Yoksa hiçbir şey yok mu? Kimse içini açıp bakmayacak.

Ya blöflerini görürse? *Sevgili Stan'imi son bir kez görmek istiyorum* derse? Olay çıkarır, kendini tabuta kapatır kapağı kaldırmalarını isterse? Reddettikleri zaman cemaate dönüp gerçekte olan bitenleri söyleyebilir: *Masum insanları öldürüyorlar! Sandi gibi! Stan gibi! Daha kim bilir kimler...* Ama anında başına üşüşür, onu alıp götürürler sakinleşmesi için, ne de olsa kederinden sinir krizi geçirdi. Sonra tıpkı Stan gibi silinir o da. *Ah Stan...*

Nalet olsun, yine gözyaşı. Aurora desteğini hissettirmek için elini sıkıyor. Ed yine sıvazlamada, bir dakika sonra kolunu omzuna atacak belli ki. Beyaz mendilinde siyah leke:

Maskara. “Yok bir şeyim” diye fısıldamayı beceriyor iki hıçkırık arası.

Şimdi bir solist çıkıyor, Charmaine’in ikinci örgü grubundan. Yüzünde sopranoların ciddi ifadesiyle ciğerlerini şişiriyor, siyah farbalalı göğsünü çıkarıp ağzını açıyor ve felaket olacak çünkü Charmaine orgun yaptığı girizgahtan tanıdık şarkıyı: “Gözyaşları Sel Olsun.” Kadın acayip detone. Charmaine eldivenli elleriyle yüzünü kapatıyor çünkü gülme tutabilir. Sapıtmak yok, diyor kendi kendine.

Çok şükür soprano söyledi gitti. Hışırtilar ve öksürükler dindikten sonra, Stan’in tamirhanedeki iş arkadaşlarından biri, “Stan’in Ekibinden” diye bir mesaj iletiyor. Başını eğik, ayakları huzursuz. *Mükemmel insan Stan; beklene-ni yaptı, gurur duyuyoruz, hepimiz için kendini feda etti, acımız büyük.* Charmaine konuşmacıya üzüleniyor çünkü kandırılmış. Diğerleri gibi.

Sonra Ed kendisini kolundan çözüyor, kravatını düzeltip kürsüye yürüyor. Boğazını temizleyip sıcak ve güven veren, kuvvetli ve inandırıcı televizyon sesiyle konuşmaya başlıyor. Çizik CD gibi kesik kesik geliyor ona sesi. *Bir araya gelen arızada üzüntümüz büyük acı takdire şayan cesaret sonsuz kahramanlık huzur içinde. Sonra, Birlikte kayıp eşi umut yardım topluluk.*

Charmaine gerçeği bilmeseydi ikna olurdu. İkna olmanın da ötesinde, kesin inanırdı. Yeter artık ağız ishali, diyor içinden Ed’e.

Stan’in Ekibi’nden altı kişi öne çıkıyor şimdi. Tabutu koridorda iterek uzaklaştırıyorlar. Müzik başlıyor yeniden, “Yan Yana” diyor.

Dayanamam buna, diyor Charmaine. Biz olmalıydık onlar, Stan’le ben, eski günlerdeki gibi seyahatte, her hava şartında, hatta o leş kokulu eski arabanın içinde, yan yana olduktan sonra. Gene geliyor gözyaşları.

“Kalk hadi” diyor Aurora. “Tabutun ardından gitmen lazım.”

“Olmaz, gözüm görmüyor” diyor Charmaine telaşla.

“Ben sana yardım ederim. Hadi gel! İnsanlar resepsiyonda sana başsağlığı dilemek isteyecekler.”

Resepsiyon. Kabukları kesilmiş ekmeğe yumurta salatalı sandviçler. Kuşkonmazlı sarmalar. Limonlu kekler. “Bana mı? Başsağlığı mı?” Charmaine hıçkırığını bastırıyor. Bir de sinir krizi geçirirse tam olacak. “Olmaz, hiçbir şey yiyecek halim yok şimdi!” Ölüm insanları neden bu kadar acıktırıyor?

“Derin bir nefes al” diyor Aurora. “Evet böyle işte. Tokalaşıp gülümseyeceksin. Başka bir beklentileri yok. Sonra ben seni eve götürürüm, elem terapisini konuşuruz. Consilience bunu ihmal etmez.”

“Yok benim elem terapisine ihtiyacım!” diye adeta bağıırıyor Charmaine.

“Var bence, var” diyor Aurora sahte anlayışıyla. “Bence kesinlikle var.”

Göreceğiz, diye düşünüyor Charmaine. Koridorda yürümeye başlıyor, Aurora da dirseğinden destekliyor onu. Ed yine ortaya çıkmış, bir kolunu mürekkepbalığı gibi arkasına sarmış, diğer yanından yürüyor.

Mükemmel

Budge kapıyı yavaşça aralıyor, çekilip önden Stan'i buyur ediyor. Girdikleri oda, Stan'in ne zamandır gördüğü en gerçekçi nostalji odası. Dimple Robotics'in golf sahasında böyle bir bar vardı. Duvarlar lambri kaplı, perdeler yeri süpürüyor, Şark halıları serilmiş. Ateş yanıyor şöminede, muhtemelen sahte şömine, gazlı. Önünde deri görünümlü bir kanepe var.

Uzun bacaklarını kanepeye atmış oturan ise, Stan'in gördüğü en güzel kadınlardan biri. Omuz hizasında parlak koyu saçlı, memeler mükemmel, çok azıcık dekoltesi var. Sade, siyah, kolsuz bir elbise var üzerinde, bir dizi de inci. Abla çok şekilliymiş, diyor Stan içinden.

Kadın Stan'e bir yavru köpeğe, yaşlı bir akrabaya gülümser gibi mesafeli bir gülücük atıyor. Bir elektrik alamıyor kайдından, bir kimya yok.

"Stan, seni Veronica ile tanıştırayım" diyor Budge. "Veronica, bu da Stan."

"Veronica" diyor Stan. Aynı Veronica mı bu? TozPiksel'deki fahişe, hani Charmaine'in arkadaşım değil dediği? Öyleyse, tepeden tırnağa değişmiş. Daha önce de güzeldi ama şimdi bir acayip olmuş. "Tanışmış mıydık?" diye soruyor, sonra da karşılaştığı her erkeğin bunu sorduğunu düşünerek salak gibi hissediyor.

"Olabilir" diyor Veronica, "ancak geçmişin artık bir önemi yok." Elini uzatıyor. Manikürlü eller, şarap rengi tırnaklar.

Pahalı bir saat, Rolex. Serin bir avuç. Ona bir LED gülücüğü atıyor: Işık var ama ısı yok. “Seni öbür tarafa götüreceğim söylendi.”

Stan elini sıkıyor. Nereye istersen götür ulan, diyor içinden. Ölümcül fantezisi Jasmine’in böyle görüneceğini düşünmüştü zamanında. Dikkatli olmalı, üreme dürtüsüyle hareket etmemeli burada. Bana bak, diyor çüküne sessizce. Akıllı ol.

“Oturmaz mısın, bir içki al” diyor Veronica.

“Burada mı yaşıyorsun?” diye soruyor Stan.

“Yaşamak mı?” diyor Veronica. Yay kaşlarından birini kaldırıyor.

“Burası balayı süiti” diyor Budge. “Yani sütlerden biri. Özelleştirilmiş bireyler ilk kez burada çıkıyor... şeylerin...”

“Sahiplerinin karşısına” diyor Veronica değerli maden kahkahasıyla. “Benim durumumdaki kişilerde ilk görüşte şehvet uyanması gerekiyor ama bende hedefi ıskalamışlar. Adam siparişini almak için geldi ama hiçbir şey olmadı.”

“Hiçbir şey mi?” diyor Stan. Neden öfkeli değil peki? Ama Budge dedi sinirlenmiyorlar, sinirlenseler de fark etmiyor diye. Kaybettiklerini özlemiyorlar.

“Aramızda bir kıvılcım olmadı. En ufak bir elektriklenme. Adam kudurdu öfkeden ama yapabileceğim bir şey yoktu. Consilience para iadesi veya ücretsiz değişim önerdi. Daha kararını vermedi.”

“Veronica’yı baştan yapamazlar” diyor Budge. “Risk büyük. Ağzı salyalı bir halde de çıkabilir.”

“O sadece beni istemişti” diyor Veronica omuz silkerek. “Ama olmadı. Benim kusurum yok.”

“Salak bir hemşirenin iyi niyeti yüzünden oldu” diyor Budge. “Olur da adamın toplantısı uzar diye fotoğrafını da bırakmışlardı. Ama hemşire gitmiş bir oyuncak vermiş. Çocuk var sanki karşısında.”

“Başım o tarafa dönüktü, gördüğüm ilk şey o oldu” diyor

Veronica. “İki güzel göz bana bakıyordu.” Bu kazadan pek rahatsız değil gibi. “Neyse ki sevdiğimi her yere yanımda götürebiliyorum. Hatta şu çantasında taşıyorum. Gösterirdim de ama kontrolümü kaybedebilirim. Onun hakkında konuşmak bile iştahımı kabartıyor.”

“Ama” diyor Stan, “o kadar güzelsin ki!” Şaka mı bu, dalga mı geçiyorlar onunla? Değilse, israf resmen. “Peki şey dededin mi—”

“Başka erkek mi? Maalesef etkili olmadı” diyor Veronica. “Gerçek, canlı erkeklere karşı düpedüz frijit haldeyim. Onları o şekilde düşünmek bile midemi kaldırıyor. Operasyonu yaparken o şekilde programlamışlar.”

“Ama çok akıllı” diyor Budge. “Acil durumlarda bulunması faydalı, çiftesi pek. Seksle ilgili olmadığı sürece emirlere de uyuyor. Yani emin ellerdesin.”

“Ve sana tecavüz etmem” diyor Veronica tatlı bir gülücükle.

Ah keşke, diyor Stan içinden. Kibarca “Bir bakabilir miyim?” deyip siyah çantayı işaret ediyor. Şimdiden rakip belleği şeyin ne olduğunu görmek istiyor.

“Bakabilirsin” diyor Veronica. “Al bak. Güleceksin. Anlatılanlara inanmadığını biliyorum ama gerçek. O yüzden açık açık söyleyeyim: Bana karşı bir ümit besleme. Taşaklarını kopartma bana.”

Baştan aşağı değişmemiş demek, diye düşünüyor Stan. Sokak ağzı hâlâ yerinde.

Çantanın fermuarı var. Stan açıyor. İçinde, ona boş boncuk gözlerle bakan, mavi renkli örme bir ayıcık.

Elem terapisi

Charmaine bir biçimde resepsiyonu atlatıyor. Başsağlığı sırasını ve avuç içinde el tutmaları ve manalı bakışları ve kol okşamaları, hatta iki örgü grubunun sarılışlarını bile geçiştirebiliyor. İkinci grup sanki bir suç işlemiş gibi doğru dürüst konuşmamıştı bile onunla, ama şimdi *gerçekten* bir suç işlemiş olduğu için, yumurta kokulu nefesleriyle pek bir mıç mıçtılar. Win Ninesi olsa, anla işte hallerini derdi. Neyi anlayacaksa. İnsanların hayal dünyasında yaşadıklarını mı?

Başın sağ olsun, çok üzüldük. Hadi be! diye bağırmak istiyor Charmaine. Ama cılızca gülümseyip her birine aynı şeyleri söylüyor: *Siz sağ olun. Eksik olmayın.* Hani benim gerçekten ihtiyacım olduğu ve bana köpek kusmuğu muamelesi yaptığınızdaki gibi.

Şimdi Aurora'nın arabasındalar, Aurora ön koltukta, Charmaine de kimsenin görmeyeceği tarafından peçeteye sarıp el çantasına attığı kuşkonmazlı sarmayı yiyor çünkü her şeye rağmen gücünü toplamak zorunda. Şimdi Charmaine'in evine geldiler, Aurora yakışmayan siyah şapkasını holdeki aynanın önünde çıkarıyor. Şimdi de konuşuyor: "Üstümüzü değiştirip rahat bir şeyler giyelim. Ben bir çay yapayım, sonra elem terapine başlayabiliriz." Gerdirilmiş suratıyla gülümsü-

yor. Sanki bir anlığına korkmuş görünüyor ama korkacağı ne var ki? Hiçbir şey yok. Charmaine'in aksine.

"Benim elem terapisine ihtiyacım yok" diye homurdanıyor Charmaine. Bedeninden kopmuş ve dengesiz bir yandan; zemin kayıyor sanki. Topuklularıyla kanepeye kadar sekip kendini bırakıyor. Nalet olsun bu kaypak, kalpsiz insanların vereceği elem terapisine. Hem neyin terapisini yapacaklarmış acaba? Stan'in sözde ölümünün mü, gerçekte ölümünün mü? Her halükârda dumura uğrayacak.

"İnan bana iyi gelecek" diyor Aurora mutfağa girerken. Çayına ilaç atacak, diye düşünüyor Charmaine. Hafızamı silcek, elem terapisi dedikleri de budur zaten. Mutfakta radyo açılıyor: "Mutlu Günler Yakın." Charmaine'in tüyleri ürperiyor: Bilerek mi çalışıyorlar bunu? Prosedür'e hazırlanırken moralini yükseltmek için kendi kendine neşeli şarkılar mırıldanma huyunu biliyorlar mı?

Aurora ayakkabılarını çıkarmış geliyor, elindeki tepside bir tabak yulaflı kurabiye ve üç fincan var. İki değil üç. Charmaine buz kesiyor: Mutfakta biri mi var?

"Evet" diyor Aurora. "Kız kıza çay partisi!"

Gözetimci kadın mutfaktan ağır adımlarla çıkıyor. Elinde mavi örgü ayıcık var bir tane. İfadesi –nasıl? Eskiden iğneleyici derdi Charmaine. Sorgulayıcı gibi. Ama çaktırmıyor.

"Ne işin var mutfağında?" diyor Charmaine. Sesi öfkeden çatlıyor. Ama bu kadar da olmaz! Haneye tecavüz bu! Aman ha, diyor kendine: Bu kadın tek sözüyle yok eder seni.

"Aslına bakarsan iki ayda bir de benim mutfağım" diyor kadın. "Adım Jocelyn. Pozitron'da çalışmıyorken bu evde oturuyorum."

"Jocelyn? Sen benim *Alternatifim* misin?" diyor Charmaine. "Yani sen..." Amanın. "Max'in karısı! Ya da Phil mi her neyse..."

"Önce çayımızı içsek" diye araya giriyor Aurora, "bu konulara sonra–"

“Kim kimin karısı boşver şimdi” diyor Jocelyn. “O cinsel kördüğümü çözemeyiz. Söyleyeceklerimi çok dikkatli dinleni istiyorum. Pek çok kişi için ölüm kalım meselesi.” Beden öğretmeni gibi sert bakıyor Charmaine’e.

Aman yarabbi, diyor Charmaine içinden. Bu sefer ne kusur işledim?

“Öncelikle” diyor Jocelyn, “Stan ölmedi.”

“Öldü!” diyor Charmaine. “Yalan söylüyorsun! Öldüğünü biliyorum! Kesinkes öldü o!”

“Onu öldürdüğünü sanıyorsun” diyor Jocelyn.

“E sen söyledin!” diyor Charmaine.

“Ben sana Özel Prosedür’ü uygulamayı söyledim” diyor Jocelyn, “sen de uyguladın. Bunun için teşekkür ederim, ayrıca aşırı tepki verişin de çok işimize yaradı. Ama yaptığın ilaç, geçici bir bilinçsizlik hali verdi sadece. Stan şimdi Pozitron Cezaevi’ne bitişik bir tesiste güvende ve bizden talimat bekliyor.”

“Gene yalan söylüyorsun!” diyor Charmaine. “Madem hayatta, neden o kadar cenaze töreni yaptınız?”

“Acının sahici olması gerekiyordu” diyor Jocelyn. “Yüz ifadesi tanıma teknolojisi çok ilerledi. Sana bakan herkesin, Stan’in ölmüş olduğu gerçekliğini kabullenmesini istedik. Onun bir tek ölüsü işimizi görebilir.”

Hangi işimizi görecektir? diyor Charmaine içinden. “İnanmıyorum sana ya!” diyor. Bir yerlerinde bir umut keleşiği mi kanat çırpıttı ne?

“Bir dakika dinle. Sana bir mesaj gönderdi” diyor Jocelyn. Mavi ayıcığın bir yerlerini kurcalıyor ve içinden Stan’in sesi geliyor: *Tatlım ben Stan. Yok bir şeyim, hayattayım. Seni çıkaracaklar, kavuşacağız ama onlara güvenmen ve dediklerini yapman şart. Seni seviyorum.* Ses cılız, uzaktan geliyor. Sonra bir tık sesi.

Charmaine afallıyor. Montaj bu! Ama gerçekten Stan ise

de, kendi iradesiyle konuştuğu ne malum? Kafasına bir silah dayayıp bu mesajı kaydetmeye zorladıklarını canlandırıyor gözünde. “Bir daha çal” diyor.

“Kendini sildi” diyor Jocelyn. Ayının içinden dört köşe bir şey çıkarmış, ayağının altında eziyor. “Güvenlik sebebiyle. Böcekli ayıcık yakalatmayalım. Sonuçta Stan’e yardım edecek misin?”

“Stan’in ne yapmasına yardım edeceğim?” diyor Charmaine.

“Bunu henüz öğrenmen gerekmiyor” diyor Jocelyn. “Seni çıkardığımızda Stan anlatır. Ya da uzaklaştığınızda diyelim.”

“Ama onu öldürdüğümü biliyor” diyor Charmaine yine burnunu çekmeye başlayarak. Pozitron’un dışında tekrar buluşmalar bile nasıl affeder onu?

“İlacın gerçek olmadığını bildiğini söylerim ona” diyor Jocelyn. “Ama söylemeyebilirim de, o zaman senden nefret eder ve ömür boyu burada tıklılı kalırsın. Patron Ed seni gözüne kestirdi, öyle kıkırdamalarla falan da savuşturamazsın. Aynı sana benzeyen seksbot yaptırıyor.”

“Ne yaptırıyor?” diyor Charmaine.

“Seksbot. Seks robotu. Yüzünü tamamladılar, yakında vücudu ekleyecekler.”

“Ama olmaz ki!” diyor Charmaine. “Bana sormadan yapamazlar!”

“Gayet güzel yaparlar da” diyor Jocelyn, “Asıl Ed onda pratik yaptıktan sonra gerçeğini isteyecek. Bir noktada senden sıkılacak tarihteki büyük liderlere bakarsak –Sekizinci Henry’yi düşünsene– ve o zaman ne olacak sana? Prosedür’e karşı yakadan bakacaksın bence.”

“Ay felaket” diye ağlıyor Charmaine. “Nereye gideceğim peki?”

“Burada Ed’in insafına kalabilirsin ya da önce bizimle, ardından Stan’le şansını deneyebilirsin. Ya o, ya o.” Jocelyn, Charmaine’i dikkatle süzerek kurabiyeden bir ısırık alıyor.

Ne kadar korkunç, diyor Charmaine içinden. Onun bire bir

kopyası bir seks robotu, korku filmi gibi. Ed deli belli ki; gönderdiği mesaja rağmen Stan de öfkeyle dolup taşıyordur. Neden iki korkudan birini seçmek zorunda? “Ne yapmamı istiyorsun?” diye soruyor.

Yapmasını istedikleri şey aslında basit. Ed’e yeşil ışık yakmasını, yakınlaşmasını ama ileri gitmemesini –kocasının yasını tutan bir dul olduğunu unutmamasını– ve bu sırada duyduklarını, mesela çekmecelerinde, çantasında, dikkatsizlik ederse cep telefonunda gördüklerini onlara iletmesi. Dikkatsizlik yaratmak ona kalmış. Muhakeme kabiliyetiyle tanınan bir uzuv olmayan çükünün doğrultusuna hareket etmesini sağlaması. Bu kısa vadeli plan, şimdilik kısa vade onlar için yeterli. Yani Jocelyn öyle diyor.

“Peki benim Ed’le” diyor Charmaine. “Sonuna kadar gitmem gerekecek mi?” Ed’i çıplak vücudunun üzerinde sürünürken düşünmek midesini kaldırıyor.

“Kesinlikle hayır. Hatta gitmemen çok önemli. Oyalaman lazım” diyor Jocelyn. “Fazla üstüne varırsa, henüz hazır olmadığını söyle. Bir süre yas kartını oyna. O da Stan’in öldüğü gerçekliğin içinde yaşıyor, bunu anlayacaktır. Hatta hoşuna bile gider. Phil’le kamera kayıtlarınızı görmedi –bendenizin sayesinde– ve seni edepli sanıyor. Zaten bu yüzden sana takmış vaziyette: Bugünlerde edepli bir kız bulmak çok zor.” San ki sırttı mı bir an? “Bize yardımcı olmak istemiyorsan, kamera kayıtlarını izletiriz kendisine. Hoş karşılamaz. Her şeyden önce aldatıldığını hisseder.”

Charmaine kızarıyor. Kendisi edepli biri aslında, ama işte... Max’le yaşananlarda gerçek Charmaine değildi, olamazdı. Belki hipnoz filan uygulamıştı ona. O kadar şey söyletti... Hepsi de kayıt altında. Şantaj bu! “Pekâlâ” diyor gönülsüzce. “Deneyeceğim.”

“İsabetli bir karar” diyor Aurora. “Eminim sen de zamanla takdir edeceksin bunu. Bana –bize– yardımın sandığından çok daha büyük olacak. Kurabiye almaz mısın?”

Giydirme

Heryolbot'ta Budge'ın onu sakladığı odada huzursuzca uyukluyor Stan. Mavi ayıcıklar giriyor rüyasına: Pencerenin dışından ona bakıyorlar. Pervaza tırmanıp işveli işveli kıvrıyorlar, yuvarlak ifadesiz gözleriyle onu süzüyorlar. Şimdi gülüyorlar ona ve gülerlerken sıra sıra köpekbalığı dişleri görünüyor. Şimdi pencerenin aralığından odasına doluşuyorlar, yatağına atlıyorlar...

Sıçrayarak ve boğuk bir hırıltıyla uyanıyor ama gelen Veronica, kolunu sarsmakta. "Acele et" diyor ona. Haberler kötü: Ed'in ofisinde IT'ciler bazı önemli dosyaların kopyalandığını tespit etmişler, edilenler de Stan'ın yanındaki bellekte çıkaracağı dosyalar. Sabahleyin didik didik arama yapılacağı kesin. Neyse ki Heryolbot'a Vegas'tan çok acil beş Elvis siparişi gelmiş, kendisi bunlardan biri olarak sabah üçte sevk edilecek. Budge'la Sevkiyat'ta her şeyi ayarlamışlar ama hemen kalkması gerekiyormuş.

Stan giyinip Veronica'nın peşinden gidiyor. Üzerinde kot-tişört var, gayet sıradan bir kılık ama içinde o olunca ipekten gibi görünüyor. Adaletin bu mu dünya diyor koridorlarda su gibi akışını izleyerek. Gereken tüm kartları okutarak bir di-zi kapıdan geçip Sevkiyat bölümüne varıyorlar. "İhtiyaçların erkekler bölümünde" diyor. "Ben de kadınlar bölümüne geçip kendi kostümümü giyeceğim."

"Sen de mi geliyorsun Vegas'a?" diye soruyor şaşkınlıkla.

“Tabii geliyorum” diyor. “Ben senin akıl defterinim. Unutma.”

Oyalanacak zaman yok. Elvis kostümünü kabinlerden birinde buluyor. Zar zor sığıyor içine, yarım beden küçük. Pozitron birasından bu kadar kilo almış olabilir mi, yoksa ona bu kostümü seçen her kimse sado-mazo fetişisti mi? Beyaz tulumun pantolonu sıkıyor, platform ayakkabılar parmaklarını vuruyor, gümüş-türkuaz tokalı kemer belini zor dolanıyor. Elvis korse mi giyyordu acaba? Kronik kasık çekmesinden mustaripti herhalde. Ceketin her tarafında zimbalar ve saçaklar var, sırtı pelerinli, yakası Dracula’nınki gibi kalkıyor, vatkalar fecaat.

Sentetik malzemedен siyah peruk kaygan ama kafasına geçirebiliyor. Beyni haşlanacak bunun içinde! Kaşlar kolayca yapışıyor ama favorileri ikinci denemede tutturabiliyor. Verdikleri fırçayı kullanarak bronzlaştırıcı pudra sürüyor. Aynı çocukluğunun Cadılar Bayramları gibi. Muhtemelen hiç benzetemedi ama kim görecektir? Şansı varsa, hiç kimse.

Şimdi bir kalın yüzükler kaldı, onları sona bırakacak, bir de alt ve üst takma dudaklar, kendinden zamklı. Çok başarılı değil, dudaklar düştü düşecek ama şimdilik yerinde duruyor.

Ayna karşısında poz verip ağzının bir köşesini kaldırarak sırtıyor ama aslında gerek yok, dudakları onun yerine sırtıyor zaten. Altındaki kendi dudakları ise uyusuk vaziyette. Yeni siyah kaşlarını kaldırıyor, başını geriye atıyor, saçını düzeltiyor. “Alem yakışıklı görsün” diyor. “Efsane geri döndü.” Takma dudakları oynatması zor ama alışır. Nasılsa, Elvis’i andırıyor sahiden. Hepimiz bundan mı ibaretiz? diye düşünüyor. Ayırıksı bir kıyafet, değişik bir saç modeli, birkaç abartılı jest ve mimik.

Kapı usulca vuruluyor: Veronica; Marilyn kostümünü giymiş, saçlarını kısa sarı peruğun altına gizlemiş. *Niagara*’da-

ki daracık etekli, beyaz eşarplı siyah takımı seçmiş. Ağzı eriyik kırmızı plastik gibi parıldıyor. Muhteşem görüldüğünü kabul etmek zorunda, hatta gerçek Marilyn'e benzemiş. Büyük siyah bir çanta var yanında, içinde kesin mavi örgü fetişi duruyordur.

“Hazır mısın?” diye soruyor. “Seni kasana yerleştireceğim, sonra Budge beni yerleştirecek. Emanet kemer tokasının içinde, sakın kaybetme! Hadi acele et. Dur bir makyajını düzelteyim.” Fırçayı bulup yüzüne biraz daha pudra sürüyor. Fazla yakın duruyor; işkence bu, ama farkında değil gibi. Üstüne abanmak, burnunu Marilyn saçlarına gömmek, lastik dudaklarını parlak kırmızı dudaklarına yapıştırmak istiyor pek bir sonuç alamayacak olsa da. “Tamam” diyor. “Mükemmel oldun. Aynı Elvis botu gibisin. Hadi paketleyelim seni.”

Yükleme alanında sevkiyata hazır duran beş kasanın üzerinde şablonla elvis/ur-elf yazıyor. Yanındaki beş küçük kasanın üzerinde ise marilyn/ur-mlf yazıyor ve biri açık. Pembe saten astarı, hasara karşı köpük kalıplar var. Stan'ın kasasının astarı ise mavi. “Başıma bir şey gelmesin?” diyor içine girerken. “Nasıl nefes alacağım?”

“Hava delikleri var” diyor. “Botların ihtiyacı olmadığı için dışarıdan görünecek şekilde açamayız. Bak şu termoforu veriyorum yanına, içi boş. Hemen dirseğinin yanında. Gerekirse içine işeyecek kadar kımıldanabilirsin. Panik yaparsan diye birkaç hap veriyorum, anında bayıltır. Ama bir seferde iki taneden fazla alma. Üç şişe suyun var, kuruyup kalma içerde. İki tane de el ısıtıcısı koyuyorum, uçak soğuk olabilir. Acıkırsan diye bir enerji barı bıraktım. Varır varmaz çıkarttıracağım seni!”

Ya çıkarmazlarsa? diye bağırarak istiyor Stan. “Tamamdır” diyor umursamaz gibi yapmaya çalışarak.

“Bir terslik olur da seni yanlış kişi bulursa, ilaç verildiğini ve kasaya nasıl girdiğini hiç hatırlamadığını söyle” diyor

Veronica. “Vegas’ta kimse şaşırmaz. Hadi iyi uykular! Budge geliyor, sıra bende.”

Veronica kapağı indiriyor ve Stan kelepçelerin takıldığını duyuyor. Zifiri karanlık. Sıçmasalar bari diye geçiriyor içinden. En iyi ihtimalde, Vegas’a ulaşır, Veronica’yı eker, bu kıyafetten kurtulup bir şekilde –ne şekilde?– Conor’ın yanına ulaşır çünkü kanun kaçağı olarak yaşamak, şimdi yaşadıklarına kat kat yeğdir. Ama olmaz öyle; Conor, Budge üzerinden onu birine götürmek için bir iş almış, yapılması gerekiyor.

En kötüsü... Kasanın içinde, Kansas’ın ücra bir havaalanında gece yarısı terk edilmiş düşünüyor kendisini, boşluğa haykırıyor: İmdat! Çıkarın beni!

Daha da fenası, polis köpeklerinin terör tehdidi olarak göstermesi sonucu havaalanında imha ediliyor. Favoriler ve gümüşler saçılıyor ortaya. Bu ne ya! Hani Elvis mekândan ayrılmıştı?

Kaygan saten kozanın içinde biraz debelenerek rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyor. İlacı almak istemiyor, son günlerde yeterince haplandı. Kapkaranlık içerisi; birkaç saatin sonunda halüsinasyon görmeye başlar. Havasız oldu bile; dudaklarında kullandığı yapıştırıcının kokusu bayıltıyor. Belki kafa yapar da korkusunu azaltır. Ne zaman girdi bu karanlık çıkmazda son bulan yola, nasıl olur dedi bu çılgın kaçış denemesine, bu yaşadığına hayat denir mi? Charmaine’i bir daha görebilecek mi? Keşke o gördüğü kafayı çalsaydı: En azından somut bir hatırası olurdu.

Solgun, gözyaşları süzülen güzelim suratı gözünün önünden gitmiyor. Onun da çok az imkânı oldu; o da kendisi kadar hazırlıksız yaşanacaklara. Saten kaplı boşlukta, ensesini kışkırtan Elvis yakası ve kafa derisini pişiren Elvis peruğuyula yatarken, her şeyini affediyor: Phil/Max ile kuduruk kaça-

maklarını da, onu öldürdüğünü düşündüğü anı da, hatta koltuk örtüsü ve cüceli fincan takıntısını bile. Kıymetini bilmiyordu; el üstünde tutmalıydı.

Kulağının dibinde Veronica'nın sesini duyuyor. Fısıltıyla. Stan, benim. Senin vatkanda, benim de ayımda mikrofon var. İkimizin arasında güvenli bir telsiz hattı gibi. Ben de iyiyim, kasama girdim, şimdi çıkıyoruz. Kapatıyorum. Keyfine bak.

Oldu canım, diyor Stan içinden, o sırada da ayak ucundan kaldırıldığını hissediyor. Ne keyif ne keyif.

Ruby Slippers

Flört

Charmaine ile Ed, Biz Bize lokantasında yemekteler; Consilience'a ilk geldiklerinde, daha yazılmadan önce Stan'le yemek yedikleri yer. O zaman büyülü gibiydi. Beyaz masa örtüleri, mumlar, çiçekler... Rüyaıydı sanki. Şimdi yine burada ama ilk seferini, Stan'le her şeyin basit olduğu, kendisinin de daha basit olduğu, hissettiklerini aynen söyleyebileceği dönemi aklına getirmemesi lazım.

Artık hiçbir şey basit değil. O artık bir dul. Artık o bir casus.

Ed'le geldikleri bu yemek onu biraz zorluyor. Biraz da değil: Nasıl oynayacağını kestiremiyor çünkü Ed'in ne istediği belli değil; daha doğrusu belli de, ne zaman istediği belirsiz. Neden dosdoğru söylemiyor?

"İyi misin?" diye soruyor Ed endişeyle, o da "Yok bir şeyim, şu..." diye geveleyip tuvalete gitmek için izin istiyor. Ara sıra azap nöbetlerine kapılması bekleniyor ondan; kapılıyor da zaten ama şimdi değil. Kadınlar tuvaleti, kızların böyle bir anda çekilebilecekleri güvenli bir sığınak. Daha yemeğe başlamadılar ama mola alması gerekti.

Huzur veren bir yer burası, spa gibi lüks döşenmiş. Tezgâhlar mermer, lavabolar uzun ve çelik, bir dizi ufak musluk incecik, gümüştten sicimler saçıyor durmadan. Havlular kâğıt değil yumuşacık kumaş; neyse ki insanın tenini ta bileğine kadar dalgalandıran el kurutma makinelerinden yok.

Hiç sevmiyor onları, cildinin portakal kabuğu gibi soyulabileceğini hatırlatıyor ona. Havlu yoksa, mikropları göze alıp elini eteğine silmeyi tercih eder.

Gerçek bademden yapıldığı iddia edilen bir losyon var: Charmaine kollarının içine sürüyor, kokusunu içine çekiyor. Keşke sonsuza dek kalabilse burada, hiç ayrılmasa. Bir kadın mekânı. Rahibeler manastırı gibi. Hayır bir kız mekânı, el değmemiş; Win Ninesi'nin yanında temiz olduğu, kırgın ve korkmuş olmadığı günlerdeki beyaz pamuklu gecelikleri gibi.

Tuvalet kâğıtlığına elini gösterince bir müzik çalıyor, Biz Bize'nin reklam müziği. Bir ton parası olmasa da, kıyafetleri üstünden dökülse de yola yan yana çıkmak hakkında eski bir şarkıdan alıntı –Stan'le birlikte olup arabada yaşadıkları dönemde kendi haller gibi aslında. Ama şarkıda bu dertlerin hiç önemi yok çünkü biz bizyiz ve şarkı söylüyoruz. Biz Bize adında bir lokantanın biz bize olmayı anlatan şarkısı. Yalan o şarkı. Parasız olmanın, paçavralara bürünmenin önemi var. Önemi olduğu için Proje'ye yazıldılar zaten.

Aynada kendine bakıyor, rujunu tazeliyor. Ed'le bir arada bulunmakta neden bu kadar zorlanıyor? Çünkü Ed, lisede ondan deli gibi hoşlanan o garip, kopuk, çıkıntı çocuğu andırıyor, neydi adı...

Samimi ol Charmaine, diyor yansıması ona. Senden hoşlanmakla kalmadı. Seninle mide bulandırıcı cinsel fantezileri vardı; kilidini iki kere değiştirdiğin halde şifreyi bulup dolabına isimsiz notlar bırakırdı. Bilgisayarda yazdığı ama e-posta veya mesajla göndermek yerine –o kadar salak değildi– kâğıt üzerinde bıraktığı notlarda, ellerini hangi uzuvlarının üstünde veya içinde gezdirmek istediğini bir bir anlatırdı. Sonra bir gün ceketinin cebine o ıslak mendili bıraktı, leş gibi döl kokan, işte o iğrençti. Bu yolla nasıl cezbedeceğini düşünmüştü onu?

Belki de amacı onu cezbetmek değildi. Aksine onu tiksindirmek, sonra bu rahatsızlığına rağmen tepesine binmekti.

İğrencin önde gideni olduğu halde kendini aslan kral sanan bir oğlanın ıslak rüyası.

Yemek salonuna dönüyor. Ed ayağa kalkıyor, ona sandalyesini tutuyor. Avokadolu karides servis edilmiş, soğutucuda bir şişe beyaz şarap duruyor. Ed kadehini kaldırıp “Aydınlık yarınlar” derken aslında “İkimize” demek istiyor ama kadehini kaldırmaktan başka ne gelir elinden? Ölçülü bir şekilde yapıyor ama. Ürkekçe. Sonra iç geçiriyor. İç geçirmesi rol değil. İçinden gelen duygu bu, Ah demek.

Gözünün kenarını siliyor, peçetenin siyah maskara bulanmış kısmını içe katlıyor. Erkekler makyajı düşünmek istemiyor, karşılarında gördükleri her şey sahiciymiş gibi düşünmek istiyor. Ya da tabii seni orospu gibi görüp her şeyin sahte olduğunu düşünmek istiyorlar.

“Sana aydınlık yarınlar uzak gelebilir tabii, ne de olsa daha yeni...” diyor Ed.

“Öyle sahi” diyor. “Çok uzak. Çok zor. Stan’i çok özlüyorum!” Doğru da, ama bir yandan aklında orospu sözcüğü var. Bir sözcükle ne kadar uzaklara gidiyor insan. Max söyletmişti bunu ona, yerde üstüne abanıp, Söyle hadi, söyle... Bacaklarını birbirine bastırıyor. Acaba bir yolu olsa da...? Ama olmaz, iğneleyici bakışı ve şantaj videolarıyla Jocelyn duruyor aralarında. Bir daha asla Charmaine’in Max’le olmasına izin vermez.

O iş bitti Charmaine, diyor kendi kendine. Kapandı.

“Kahramanca can verdi” diyor Ed maneviyat dolu. “Hepimiz biliyoruz.”

Charmaine, önündeki yarısı yenmiş avokadoya bakıyor. “Evet” diyor, “içimi rahatlatan da bu.”

“Ama doğruya doğru” diyor Ed, “bazı şüpheler bulunduğunu da söylemem gerekiyor sana.”

“Ya?” diyor. “Öyle mi? Neymiş bu şüpheler? Karnından yu-

karı soğuk bir dalga vuruyor. Kirpiklerini kırpıştırıyor. Kızarıyor mu yoksa?

“Şimdilik bir endişen olmasın” diyor. “Sorumsuzca ortaya atılmış bir dedikodu. Yangında ölmemiş de başka türlü ölmüş. Milletin ağzı torba değil ki büzesin! Her neyse, böyle kazalar olabilir, veriler de karışabilir. Ben önünü alacağım o dedikoduların. Başını küçükken ezeceğim.”

Şerefsiz, diyor içinden. Rüşvet teklif ediyorsun bana! Stan’i öldürdüğümü biliyorsun, tavukları kurtarıırken ölmüş gibi yapmak zorunda olduğumu da biliyorsun, kolumu büküyorsun şimdi. Ama ben de senin bilmediğin bir şey biliyorum, n’aber? Stan ölmedi ve yakında ona kavuşacağım.

Jocelyn yalan söylemiyorsa.

“İşiniz bitti mi?” diyor beyaz ceketli, kahverengi tenli garson. Biz Bize’de her şeyin eski filmlerdeki gibi görünmesini istiyorlar. Ama o filmlerde hiçbir garson, yemeğe gelmek bir görevmiş gibi *İşiniz bitti mi?* demezdi. Ayrıca *hanımefendi* demeyi de unuttu.

“Alabilirsiniz” diyor çekingen bir gülücükle. Çiğnemek gibi yoğun, haris, iğrenç bir iş yapamayacak kadar kederli, ölçülü, kaderin sillesini yemiş: Öyle görünmesi lazım. Eve dönünce tıkınır. Dolapta bir paket cips olacaktı, hayatının her alanına daldıkları gibi dalmadıysa Jocelyn ve Aurora.

Garson tabağı kaldırıyor. Ed öne eğiliyor. Charmaine geri çekiliyor ama çok da geri değil. Siyah V yakayı giymese daha iyiydi galiba. Kendisi giymezdi de Jocelyn seçti. Bunu ve altındaki destekleyici sutyeni. “Bakarsa dibine kadar görecekmış hissini uyandırman lazım” dedi. “Ama sakın baktırma. Yas tutmakta olduğunu sakın unutma. Yaralı bir kuşsun ama sana el sürülemez. Bunu oynuyorsun.”

Jocelyn’le bu gizli işlere kalkışmak bir yandan da heyecanlıydı. Söylemese haksızlık olur. Neşeyle yapmıştı makyajını, solgunluğunu kapatsın diye bol pudra kullanarak.

“Hislerine saygı duyuyorum” diyor Ed. “Ama gençsin, önünde upuzun bir hayat var. Dolu dolu yaşamalısın.” İşte çıktı geliyor el, beyaz masa örtüsünün üzerinde sualtı belgesellerinde gördüğü vatozlar gibi ağır ağır süzülerek. Onun elinin üzerine iniyor ama o da elini masanın ortasında bırakmasaydı canım.

“Öyle hissetmiyorum” diyor Charmaine. “Hayatı dolu dolu yaşayacak gibi değilim. Hatta hayatım bitmiş gibiyim.” Elini çekmek sarsıcı bir kabalık olur. Tokattan farksız. Eli elini örtüyor: Nemli. Pat pat pat vurma. Hafif bir sıkma. Sonra neyse ki geri çekilme.

“Yanaklarındaki gülleri yeniden açtırmalıyız” diyor Ed. Şimdi babacan bir hali var. “O yüzden bonfile söyledim. Demir yapar.”

İşte geldi bonfile, güzelce dağlanmış, ızgara deseni verilmiş, hafif kanlı. Yanında üç minik brokoli ve iki taze patates. Kokusu nefis. Açlıktan ölüyor ama göstermesi hata olur. Bir-iki küçücük hanımefendi lokması almalı, o da alırsa. Belki de bıraksa o mu kesse? “Ay çok fazla bu” diyor nefes alarak. “Ben bunu mümkün değil...”

“Biraz çaba göstermen lazım” diyor Ed. Yoksa lokmasını ağzına verecek kadar ileri gidecek mi? “Hanımış bakalım?” da diyecek mi? Charmaine savuşturmak için bir parça brokoli kemiriyor.

“Bana çok iyi davrandın” diyor. “Çok destek oldun.” Dudakları yağdan parlayan Ed, gülümsüyor.

“Elimden geleni yapmak istiyorum” diyor. “Hastanedeki işine geri dönme bence, çok stresli olur. Çok hatırası var. Bir iş var, bence seversin. Zorlayıcı bir iş değil. Alışma zamanın olur.”

“Ya” diyor Charmaine. Çok hevesli görünmemeli. “Nasıl bir iş?”

“Benimle çalışmak” diyor Ed. “Özel asistanım olarak. Bu

şekilde ben de sana göz kulak olabilirim. Fazla zorlanmanı önlerim.”

Kanmam sana, diye düşünüyor Charmaine. “Yani şimdi bilemedim ki... Bir yandan da çok...” diyor bocalamış gibi.

“Şimdi konuşmamıza gerek yok” diyor. “Sonra bol bol zamanımız olacak. Şimdi cici kız ol da ye bakalım.”

Ona bu rolü uygun görmüş demek ki: Cici kız. Max’in hasreti kaplıyor aniden içini. Onunlayken yaramaz kızdı. Yaramazlığından ötürü ceza paklardı onu. Patatesi kesmek için öne eğiliyor, aynı anda Ed de öne geliyor. O noktadan manzaranın nasıl olduğunu çok iyi biliyor; ayna önünde çalıştı açılar. Bir meme kıvrımı, dibinde de siyah dantelden bir çizgi.

Terliyor mu bu? Hem de nasıl. Dizi mi o, masanın altından onun dizini yokla var arası dürten? Evet dizi; masanın altından diz dayanmasını iyi bilir. Dizini çekiyor.

“Bak” diyor. “Yiyorum işte. Cici kız oldum.” Şarap kadehinin üzerinden boncuk mavi çocuk bakışını atıyor ona. Sonra dudaklarını büzüp bir yudum şarap içiyor. Belki yanlışlıkla kadehte dudak izi bırakır ona. Solgun bir öpücük, öpücüğün gölgesi, fısıltı gibi. Gözüne sokmamak lazım.

Nakil

Stan uyuyor uyuyor uyanıyor. Veronica'nın verdiği haplardan birini aldı, bayıltmasına bayılttı ama uzun sürmedi, şimdi aşırı tetikte. Ya uçak birazdan inerse diye başka almak da istemiyor. Uykuda yakalanmaması lazım: Anında aksiyona girmesi gerekebilir, gerçi ne aksiyonu olacaksa. Mavi pelerin ve Elvis peruğuyla dünyayı kurtarmak hayal ürünü olarak bile inandırıcı değil. Ama düşmanı onu robot zannederse şaşırtmaca verebilir.

Hangi düşman? Pozitron'da Ed denen kontrol manyağı oto galericisiyle bebek kanı içen vampir kırması tip vardı düşman olarak, Las Vegas'a indiğinde kim olacak? Zifiri karanlıkta, olası düşmanlar önünden uygun adım geçiyor. Charmaine'i kirletenler, Veronica'yı kaçıranlar, kendisinden çok daha sapkın, derileri pullu, parmakları pençe, çizik çizik kertenkele gözlü adam taburları. Bunun yanı sıra insanüstü güce sahipler ve düz duvara tırmanabiliyorlar insansı böcekler gibi.

Bak işte biri çatıdan çatıya sıçırıyor, bir kolunda Charmaine diğesinde Veronica. Ama Stan imdatlarına yetişiyor. Mavi Elvis pelerininin ve gümüş kemer tokasının sihirli güçleri var çünkü. "Bırak o kadınları yoksa 'Heartbreak Hotel'i söylerim. Çok üzölürsün." Canavar, titremeler geçirerek iki eliyle sivri kulaklarını kapatıyor, o sırada Stan gümüş kemer tokasına basınca lazer ışını çıkıyor tokadan. Canavar çığlıklar-

la yok oluyor. Az giyinmiş güzeller, tül tül elbiseleri çırpınarak düşüyor. Stan ileri atılıyor, havalanıp kollarını açarak baygın güzelleri yakalıyor. Yüğü çok, irtifa kaybediyor, çakılacak! Hangi baygın güzeli kurtarmalı? Dolayısıyla hangisi yere yapışacak? İkisini birden kurtaramaz. Veronica ayıcık-tan başkasına hallenmeyeceğine göre Charmaine daha mantıklı aslında.

O rüya burada kapanırken, kendini muftak masasında Charmaine'le kim kimi daha çok aldattı, Charmaine gerçekten Stan'i öldürmek istedi mi konulu sert bir tartışmanın ardından gözyaşları içinde buluyor. "Nasıl inandın bana attıkları iftiralara! Birbirimizi sevmiyor muyuz biz?" Evet mi, hayır mı? Belki yok. Nasıl oynarsa oynasın, ihale ona kalacak. Ya da kılıbığa yatacak. Başka seçenek var mı ki?

Hindistancevizli talaşa benzeyen enerji barını yiyor. İçerisi dondurucu soğuk. Ne zaman inecek ulan bu uçak? Niye ışıklı bir saati yok? Tamamen karanlık, üstelik de gürültülü. Mantıklı düşünebilen yanı biliyor ki saten astarlı bir kasanın içinde, diğer dört Elvis kasasıyla bir alüminyum kargo konteynirinin içinde bağlı halde, hep beraber bir kargo uçağının içinde gidiyorlar, ama şu aralar mantıklı yanından epey ağır basan diğer yanı, diri diri gömüldüğüne inanıyor. *Çıkarın beni! Çıkarın beni!* diye bağılıyor sessizce. Sanki cevaplar gibi, boğuk bir köpek havlaması geliyor. Kendisi de tatlı dilli sadist bir plütokratın mutsuz oyuncağı olan cicili bicili kapatmanın mutsuz oyuncağı kesin. Anlıyor onu.

Veronica'nın verdiği sulardan ikisini içti enayi gibi, şimdi –tabii ki, tabii ki!– çışı geldi. Veronica, boş termofora işeyebileceğini söylemişti de termofor nerde ulan? Etrafını yokluyor, pelerinine dolanmış olarak buluyor, kapağını açıyor. Niye fener vermediler? Çünkü kapatmayı unutabilir, ışığı hava

deliklerinden sızar, kapağını açtıklarında da namluyu suratına dayarlar. *Hop! Abi! Bu Elvis robot değil, yaşıyor bu! Hortlak Elvis! Sarımsakla kazığı getirin!* Sakinleş Stan, diye buyruk veriyor kendisine. İkinci yarışmamız, Elvis'in fermuarını indirmek. Kurcalıyor. Fermuar sıkışıyor. Tabii ki! Tabii ki! “Hassiktir ya!” diyor sesli.

“Stan, sen misin o?” diye Veronica'nın fısıldaması geliyor kulağına Sanal Özel Ağları üzerinden; sesini, fısıltısını duyunca bile adeta elektrik çarpmışa dönüyor. “Ses çıkarma, kargo bölümüne de böcek yerleştirmiş olabilirler. Bir terslik mi var?”

“Yok bir şeyim” diyor yine fısıltıyla. Beyaz tulumdan çükümü çıkaramadım, dolayısıyla altıma işedim diyecek hali yok.

“Niye uyanıksın? Endişeli misin?”

“Çok değil de...”

“Her şey ayarlandı. Sana hiçbir şey sormayacaklar. Sen sadece planı uygula.”

Ne planı ulan? diye sormak istiyor Stan ama sormuyor. “Peki, tamam” diyor.

“İlaç aldın mı?”

“Almıştım. Ama bir tane daha almak istemiyorum, tetikte olmam lazım.”

“Al bir tane daha, bir şey olmaz. İstersen iki tane al. Ellerin üşüyor mu? El ısıtıcılarını unutma. Paketini yırtıp sallayınca kendi kendine ısınıyor.”

“Sağol” diye fısıldıyor. Şu halinde bile, işler pek yolunda gitmezken, hatta işler bok yolunda giderken, ılık ve nemli ve parfümlü satenin içinde debelenip soğuk ve nemli ve kokulu saten olmasını beklerken bile, kargo bölümünde az ötedeki kasasında yatan Veronica'yı gözünün önüne getirmeden duramıyor. Heykel gibi, pürüzsüz, kıvrır kıvrır, davetkâr. Al sana ısıtıcı. Yırt paketini, salla iyice, avuçlarının içinde ısındığını hisset.

Stan, Stan, diyor kendi kendine. Görevdesin sen. Bir dakikacık olsun maymun atalarının seks delisi beyniyle düşünmez misin? Hormonlardandır, kesin hormonlardan. Hormonlarından o mu sorumlu?

“Ne kadar kaldı?” diye fısıldıyor.

“Bir saat filan. Hadi sen biraz daha uyu.”

“Tamam” diye fısıldıyor. Uykular gibi oluyor ama fısıldayan sesini duyunca tekrar ayılıyor.

“Oh yavrum. Oh çok güzel. Yumuşacıksın. Oh çok kuvvetlisin!”

Bir an için onunla konuştuğunu sanıyor. Nerde: mavi örgü ayıcıkla yiyişmekte. Mikrofonu kapatmayı unutmuş herhalde, ya da bilinmez bir sebepten ötürü ona işkence ediyor. İşkence-nin daniskası! Dinlemek mi daha kötü, dinlememek mi? Dur, dur, diye bağırmak istiyor. Ben daha iyisini yaparım!

“Oh evet... oh, devam et...”

Ama ayıp artık! Çaresizlikle haplardan üç tane yuvarlayıp boşluğa dalıyor.

Fetiş

Charmaine'in Ed'le yemeğe çıktığı gecenin sabahında, Jocelyn zarif siyah arabasıyla ıkageliyor. Bu sefer şoför yok, Max/Phil görünmüyor: kendisi kullanmış. Aurora da yanında.

Charmaine, şık iş takımlarıyla kapıya yürümelerini ön pencereden izliyor. Kendisi zayıf durumda: Sabahlığı üzerinde, makyajı yok, saçları darmadağın. Üstelik bir yudum içmiş olmasına rağmen akşamdan kalma gibi hissediyor: Ed zehirlenmesi herhalde.

Jocelyn anahtarı olduğu halde nezaket gösterip kapıyı çalıyor, Charmaine de "Buyrun" diye sesleniyor zaten buyuracak oldukları halde.

"Ben kahve yapayım" diyor Aurora en işbitirici sesiyle. "Sağol, her şeyin yerini biliyorsun zaten" diyor Charmaine.

Sözde Aurora'ya hayatının her alanını işgal ettiği için laf sokacak ama Aurora ya anlamıyor ya da kulak asmıyor. Jocelyn, Charmaine'in peşinden salona giriyor.

"Ee?" diyor. "Zokayı yutturdun mu? Gerçi solungalarına kadar almıştı zaten."

Charmaine akşamı, yediklerini, Ed'in söylediklerini ve onun Ed'e söylediklerini bir bir aktarıyor. İş teklifini de söylüyor ama Jocelyn'in haberi var zaten çünkü Ed fikrini almış. O daha çok vücut diliyle ilgileniyor. Ed restorandan çıkarlar-ken koluna girdi mi? Girdi. Peki beline kolunu sardı mı her-

hangi bir zaman? Hayır, sarmadı. İyi geceler öpücüğü denemesi oldu mu?

“Bir an oldu” diyor Charmaine. “Hani şöyle belli belirsiz öne doğru gelirler ya. Ama ben geri çekildim, güzel gece ve anlayışı için teşekkür ettim, kapıyı kapattım.”

“Harika” diyor Jocelyn. “Anlayış’ iyi bir tercih olmuş. Bundan iyisi ‘Seni arkadaş olarak görüyorum.’ İtmemelisin ama bir kol mesafesinde tutmalısın. Yapabilecek misin?”

“Denerim” diyor Charmaine. Sonra da soruyor, çünkü sormayacaksa bu kadar işi niye yapıyor: “Stan nerede? Ne zaman görürüm onu?”

“Daha değil” diyor Jocelyn. “Önce bize bazı kartlar oynaman gerekiyor. Ama kendisi gayet güvende, merak etme.”

Aurora tepside üç fincan kahveyle geliyor. “Yeni işine gelirse” diyor, “şunları giymeni istiyoruz.” Gene dolabını karıştırmışlar, birkaç kıyafet eklemişler; her şey planlı.

Aurora huzursuz ediyor onu. Neden Jocelyn’le suç ortağı? Neden işini riske atıyor? Jocelyn’in bildiği bir suçu mu var? Charmaine ne olabileceğini kestiremiyor.

Ed’in özel asistanı görevindeki ilk günde Charmaine’in üzerinde beyaz dekorlu, yüksek yakalı siyah bir tayyör var. Altındaki bluz beyaz, boğazında melek kanadı ile külot danteli arası bir fiyonk var. Ed’in odasının önündeki masada oturup pek bir şey yapmıyor. Sözde Ed’in randevularını takip edeceği bir bilgisayar ekranı var önünde ama takvim programı kendi kendine çalışıyor, Ed de ona sormadan randevu ekliyor. Yine de onun nerede olduğunu iyi kötü takip edebiliyor, neye faydası varsa. Bazı kişilere e-posta gönderip bir başkasına söz verdiği için onlarla görüşemeyeceğini söylemesini istiyor; fihristinde Las Vegas’tan bazı numaralar aratıyor. Biri kumarhane, diğeri doktor muayenehanesi gibi, biri

ise Ruby Slippers'ı satın aldıktan sonra açtıkları yeni genel merkezin numarası. Nostaljiye kapılıyor bir anda. Keşke eski işine, Ruby Slippers'ın o şubesinde göreve devam edebilseydi, o kadar mutluydu ki...

Yani idare ediyordu. Sakinlerine iyi davranmak, onlar için özel eğlence etkinlikleri düzenlemek insanların motive edici sayacağı işlerden değildi, ama hayatlarına bir mutluluk ışı-ğı tutmak onu gönendiriyordu, işini iyi yaptığı için de takdir görüyordu.

Ed masasının yanından geçerken “Ne var ne yok?” deyip odasına giriyor, kapıyı kapatıyor. Köpek eğitsen yapar bu işi, diye geçiriyor içinden, zaten iş bahane. Beni elinin altında tutmak istiyor.

Ama ona elini sürmüyor. Onu yemeğe çıkarmıyor, herhan-gi bir girişimde bulunmuyor, zararsızca gülümsemek ve ya-kında alışacağını söylemek dışında. Hatta kahve istemek dı-şında odasına bile çağırmıyor. Zihninde hep Ed'in onu köşeye kıştıracağını, kapıyı kilitleyip pis pis sırtarak üzerine yürü-yeceğini canlandırdı. Ama yapmıyor.

Kendi çekmecelerinde neler var? Kalem, ataş, o tür şeyler. İlginç bir durum yok.

Bir şey daha var, diyor akşam bilgi almak üzere gelen Jocelyn'e. Ed'in masasının arkasında bir harita asılı, üzerin-de iğneler var. Turuncu iğneler, kurulmakta olan Pozitron Cezaevleri. Ed artık *franchise* sistemiyle çalıştıklarını söyle-di: Temel işletme planı ve talimatlar var; hamburger zincirle-ri gibi ama bu cezaevi zinciri. Kırmızı iğneler, Ruby Slippers şubeleri. Bunlar daha yaygın ama şirket de daha eski.

Ed için bu harita gurur kaynağı. Geçende Orlando yakın-larına yeni bir iğne saplarken, Charmaine'in de görmesine özellikle dikkat etti.

İşteki beşinci gününde, üç eyaletin valileri aradı ve Ed çok heyecanlandı. Telefonda “Kendi eyaletlerinde de istiyorlar birer tane” dediğini duydu Charmaine. “Model kendini kanıtlıyor! Kapıda kuyruğa girecekler!”

Hafta sonunda bazı senatörlerle görüşmeye Washington’a gitti –biletlerini ve otelini Charmaine ayarladı– ama döndüğünde mutlu görünmesine rağmen neler olduğunu anlatmadı.

“O yokken ofisine girdin mi?” diye soruyor Aurora. “Dinleme cihazları varmış” diyor Charmaine. “Kendisi söyledi.”

“Tabii var, ben koyuyorum ya o cihazları” diyor Jocelyn. “Oradan biliyorum senin evinin temiz olduğunu. Gir bir dahaki sefere. Etrafa bakın. Ama sakın bilgisayarına girme. Onu öğrenir.”

İkinci haftanın ortasında, Charmaine, “Anlamıyorum” diyor, “size kalsa, benim için ölüp bitiyor...”

“Öyle zaten” diyor Aurora. “Şimdi moralsizlik aşamasında.”

“Ama başını kaldırıp bakmıyor bile, tekrar çıkma da teklif etmedi. İşte hiçbir şey yapmıyorum. Neden beni orada istiyor?”

“Başkası kapmasın diye” diyor Jocelyn. “Seni evden işe, işten eve takip etmemi, sana ziyarete gelen herkesi –bütün erkekleri– ona bildirmemi istedi.

Haliyle kendimi söylemiyorum. Aurora’yı ise söylüyorum. Seninle elem terapisi yapıyor sözde.”

“İyi de... Ben bu işin nereye gittiğini anlamıyorum” diyor Charmaine.

“Ben de öyle” diyor Jocelyn. “Ama yaptırdığı maketin bitmek üzere. Bak da gör.”

PosiPad’inde bir video açıyor: Parazitli bir görüntü, Ed bir koridorda yürüyor. Bir kapıdan giriyor. “Gözetleme kayıtları”

diyor. “Kalitesinin kusuruna bakma. Heryolbot tesisleri burası, seks robotlarının yapıldığı yer.” Charmaine, Stan’ın böyle bir şeylerden bahsettiğini hatırlıyor ama çok ilgilenmemişti; Max’teydi akli fikri. Onunla gerçek seks o kadar, nasıl dese, öyle... İlahi diyecek ama yetmeyecek. Böyle bir şey yapabiliyorken, neden robotla uğraşasın ki?

Girdiği oda çok aydınlık. İki adam var, biri gözlüklü diğeri gözlüksüz. Yeşil önlükler giymişler. Bir sürü kablo ve alet görünüyor.

“Nasıl gidiyor?” diye soruyor Ed iki adama.

“Teste hazır gibi” diyor gözlüklüsü. “Şimdilik standart vücudu taktık, yine standart hareketli. Ölçülerini ve ayrıntı için fotoğraflarını görmeden asıl vücudu yapamayız.”

“Ona da sıra gelir” diyor Ed. “Bir bakalım.”

Bir masaya dönüyoruz, yoksa yatak mı? Bir bedenın üzerine çiçekli çarşaf örtölmüş. Papatyalı karanfilli. Ed çarşafın köşesini açıyor.

Karşısında Charmaine’in başı, ta kendisi, kendi saçı, ama biraz dağınık. Uyuyor. Öyle canlı, öyle sahici ki... Charmaine, göğsünün inip kalktığına yemin edebilir.

“Aman yarabbi!” diyor. “Benim bu! Ne kadar...” Dehşetle ürperiyor. Öte yandan, bir bakıma da heyecan verici. Kendisinden bir tane daha var! Ne yapacaklar ona?

Ed uzanıyor, usulca yanağını okşuyor. Gözleri telaşla kocaman açılıyor. “Mükemmel” diyor Ed. “Sesi programladınız mı?”

“Elinizi boğazına koyun” diyor gözlüklü adam. “Hafifçe sıkın.”

Ed öyle yapıyor. “Yapma! Dokunma bana!” diyor Charmaine’in başı. Gözler kapanıyor, baş teslim olmuş gibi arkaya atılıyor.

“Şimdi boynunu öpün” diyor gözlüksüzü. “Hafiften ısırabilirsiniz de ama çok kuvvetli ısırmayın.”

“Derisi yırtılmamalı” diyor öbürü. “Kısadevre yapabilir.”

“Çok fena olur” diyor gözlüksüz.

“Peki, hadi bakalım” diyor Ed havuza atlayacak gibi. Başı öne eğiliyor. Kamera, iki beyaz kolun kalkıp onu sardığını gösteriyor. Ed’in altından bir inilti geliyor.

“Tam isabet kaydettiniz” diyor gözlüklü.

“İnlemesi, hedefi tutturdunuz demek” diyor öbürü. “Siz bir de asıl hareketi görün.”

“Olağanüstü” diyor Ed. “Tam siparişteki gibi. Size madalya takılsa yeridir. Ne zaman teslim alabilirim?”

“Bu bedenle devam edecekseniz” diyor gözlüklü, “yarın. Birkaç ufak ayar kaldı sadece.”

“Özel yapım bedeni beklemeyecek misiniz?” diyor diğeri.

“Bu şimdilik idare eder” diyor Ed. “Ölçüleri ve fotoğrafları aldığımda iletirim, yenisini yaparsınız.” Tekrar uykuya dalmış olan başın üzerine eğiliyor. “İyi geceler sevgilim” diye mırıldanıyor. “Çok yakında kavuşacağız.”

Kayıt sona eriyor. Charmaine’in başı dönmekte. “Seks mi yapacak onunla?” Kendi taklidine nedense kol kanat gerdiğini hissediyor.

“Niyet o” diyor Jocelyn.

“Niye gelip doğruca... Ne bileyim, bana sorabilir. Hatta beni mecbur bırakabilir.”

“Reddedilmekten korkuyor” diyor Aurora. “Çok insan korkar. Ama böyle olunca, reddedilmesi mümkün değil.”

“Bu arada dikkat et” diyor Jocelyn. “Özel yaptıracığı beden için çıplak fotoğraflarını çekmek üzere banyona kamera koymamı istedi.”

“Ama koymayacaksın” diyor Charmaine. “Değil mi?” Gizli kameraya, haberi yokmuş gibi kendini teşhir etmesi... ondan tam Max’in isteyeceği gibi bir şey. İstedi de. Şöyle dön. Kollarını kaldır. Domal önüme. Ne bilsin gerçekten kamera olduğunu?

“Benim işim bu” diyor Jocelyn. “Yapmazsam bir şeyler döndüğünü anlar.”

“Peki. O zaman banyoya girmem ben de” diyor Charmaine. “Duş da yapmam” diye ekliyor.

“Ben olsam öyle yaklaşmazdım” diyor Aurora. “Bir yardımcı olmaz. Oyunculuk gibi düşün. Planını tamamlayabilmesini istiyoruz.”

“Bir yandan da ticaret” diyor Jocelyn. “Sen teşhir örneğisin. Süreçteki bütün pürüzleri giderdikten sonra, böyle özel yapılmış robotlara nasıl bir talep geleceğini hayal edebiliyor musun?”

“Bunların yanı sıra bir harman üzerinde de çalıştığını düşünüyoruz. Ama emin değiliz” diyor Jocelyn.

“Ne harmanı?” diyor Charmaine.

“Aa, saat kaç olmuş!” diyor Aurora. “Güzellik uykusu saatim geldi!”

“Ben Heryolbot’a bir uğrayayım” diyor Jocelyn. “Ed’in özel projesinin güvenliğini sıkı tutmak lazım. Deneme sürüşüne çıkacağı zaman bir sabotajla karşılaşmasın.”

“Neye çıkacak?” diyor Charmaine. “Araba konusuna nereden geçtik?” Jocelyn sahiden kahkaha atıyor. Prensip olarak pek gülen bir insan değil.

“Harikasın ya” diyor Charmaine. “Arabaya binmeyecek.”

“Ha” diyor Charmaine biraz sonra. “Şimdi düştü.”

Arıza

Ertesi gün Ed ofis dışında. Ajandasında o gün gitmesi gereken bir yer görünmüyor. Charmaine, vazife edinerek –veya riski göze alarak– kapısını tıklatıyor. Cevap gelmeyince içeri giriyor. Kendisi ortada yok. Masası tertemiz, toplu. Hızla birkaç çekmecenin içine bakıyor: Bazı dosyalar var ama hepsinde Ruby Slippers'ın genişleme planları. Uçak bileti çıktısı falan yok. Nereye gitmiş olabilir?

Gün içinde mesaj, telefon, e-posta, ne olursa olsun Jocelyn ile irtibat kurmaması lazım. Jocelyn'in mottosu, karda yürüyüp izini belli etmemek. Yerine getirecek bir emir olmayınca oje sürmeye veriyor aklını; heyecana, evhama bire bir. Bazı insanlar taş atmayı, bardak kırmayı falan severler ama oje sürmek daha pozitif. Ona göre, daha çok dünya lideri oje sürme alışkanlığı edinse acılar azalır.

Sözde mesaisi bittikten sonra hemen eve gidiyor. Jocelyn salona girmiş, kanepeye oturmuş, ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını uzatmış onu beklemekte. O ayakları görmek acı veriyor Charmaine'e. Jocelyn'in bütün kıyafetleri üzerindeyken, Max/Phil onunla sevişmiş olamazmış gibi geliyor insana, ama ayakkabılarını çıkarıp ayaklarını, ayak parmaklarını ortaya koyunca... Ayrıca Charmaine hakkını vermek zorunda: Bacakları sütun gibi. Max/Phil'in elleri kaç kez yukarılara doğru okşamıştır o bacakları kim bilir.

Charmaine, Jocelyn'i arzulu bir sevişmenin ortasında,

Max'in sevdiği türden sözcükler söylerken hayal edemiyor. Hep çok kontrollü görünüyor. Tırnaklarını sökmeleri lazım, o da belki.

“Viski içiyorum” diyor Jocelyn. “İster misin?”

“Neden, ne oldu ki?” diye soruyor Charmaine. Bir şok mu geliyor? “Ne oldu Stan’e?”

“Stan iyi” diyor Jocelyn. “Dinleniyor.”

“Peki o zaman” diyor Charmaine. Dinlenme koltuğuna bırakıyor kendini; öyle rahatladı ki, dizlerinin bağı çözüldü. Jocelyn ayaklarını indirip kalkıyor, tabanlarını vura vura Charmaine'in içkisini koymaya gidiyor. “Su koyuyorum” diyor, “ama buzsuz.”

Sormak bile yok. Nalet olsun benim yerime karar verme huyuna, diye geçiriyor Charmaine içinden. “Sağol” diyor. O da ayakkabılarını atıyor ayağından. “Bugün garip bir şey oldu” diyor. “Ed ofise hiç gelmedi. Ajandasında bir program, randevu da yoktu. Ortadan kayboldu.”

“Biliyorum” diyor Jocelyn. “Ama kaybolmadı. Pozitron hastanesinde. Başına bir kaza gelmiş.”

“Ne kazası?” diyor Charmaine. “Ciddi mi?” Belki trafik kazasıdır. Belki ölür de, önümüzdeki günlerde başına ne gelecek derdinden kurtulur. Ama Ed ölürse elindeki tüm gücü de kaybeder. Jocelyn'in gözünde bir faydası kalmaz. Iskartaya çıkar.

Birden aklına geliyor: Neden Ed'in istediğini yapmasın? Nesi olacaksa, metresi mi, olsun. O zaman güvende olurdu. Olmaz mıydı?

“Kamera kayıtlarına bakılırsa epey can yakıcı bir kaza” diyor Jocelyn. “Ama geçici. Yakında normale döner.”

“Tüh” diyor Charmaine, “bir yerini mi kırmış?”

“Kırmamış. Ama birazcık bükmüş diyelim.” Jocelyn gülümsüyor, bu kez gerçekten dostça bir tebessüm. “Hatta aslında sana sıkışmış.”

“Bana mı?” diyor Charmaine. “Olamaz ki. Ben hiç...”

“Tamam, kötü kalpli ikizine” diyor Jocelyn. “Senin kafanı monte ettirdiği orosbota. Fazla kaptırmış kendini. Önce boyununu çok sıkmış, sonra da ısırılmış seni.”

“Seni demesene” diyor Charmaine. Jocelyn dalga geçiyor. “Ben değilim o!”

“Ed öyle sandı ama” diyor Jocelyn. “Fantezi kattığın zaman o aletleri gerçeğinden ayırt etmek epey zor oluyor. Bütün sihir de fantezide, bilmez misin?”

Charmaine kızarıyor, engel olamıyor. Jocelyn affetmemiş demek onu: Hâlâ kin tutuyor Max’le yaşananlara dair. Veya Phil’le. “Peki ne yapmışım... yani yapmış Ed’e?” diye soruyor.

“Kısadevre gibi bir şey” diyor Jocelyn. “Devreler çok hassas, en ufak bir şeyden bile arızalabiliyor. Bir yabancı madde mesela, böyle ne bileyim, topluıgne bile olabilir. Belki özellikle sokulmuştur. Mağdur bir yetkili tarafından. Kim bilir nasıl oldu?”

“Çok fena!” diyor Charmaine.

“Ya, çok fena” diyor Jocelyn. Hınzırca sırtıyor sanki. Tatlı bir gülüş değil. Ama Jocelyn’in huyu değil zaten. “Her neyse, alet spazma girmiş, Ed’i içinde sıkıştırmış, sonra çırpınmaya başlamış.”

“Aman yarabbi” diyor Charmaine. “Ölebilirdi de!”

“Haberı sızsaydı Heryolbot’un da ölümü olurdu” diyor Jocelyn. “Neyse ki gözüm üzerindeydi, çok sakatlanmadan ilkyardım ekibini gönderdim. Buz koydular, antienflamatuar verdiler. Çok fazla morarmayacağını umuyorlar. Ama paytak paytak yürürken görürsen şaşırma.”

“Aman yarabbi” diyor Charmaine tekrar. Elini ağzına götürüyor. Ed hakkında duyguları ne olursa olsun gülmek yakışık almaz. Sapık falan olabilir ama sonuçta insan o da. Onun da canı var, acımıştır. Can acısını düşününce bile sırtına bir sızı saplanıyor.

“Yalnız sana çok sinirlendi” diye devam ediyor Jocelyn mesafeli tonuyla. “Atölyeye geri gönderdi seni. İmha edilmeni buyurdu.”

“Beni değil!” diyor Charmaine. “O ben değilim!”

“Tabii değilsin. Sen anladın beni. Atölyedekiler bin bir özür diledi, önceden test ettiklerini ama kendisinin de bildiği gibi bunun henüz beta sürüm olduğunu ve böyle sorunlar çıkabileceğini söylediler. Hatalarını araştıralım dediler ama gerek olmadığını, artık modelleriyle idare etmeyeceğini söyledi.”

“Ya” diyor Charmaine. Başı dönüyor birden. “Yani bu şey demek mi? Hani sen dedin ya, onu fazla...”

“O hâlâ geçerli” diyor Jocelyn. “Yakında kendine gelir, o zaman göstermen ama elletmemen lazım. Bak bu kritik; senin bunu yapmanın önemini sana anlatamam. Her şeyimiz senin sırtında. Ed bir fareyse sen de peyniri olacaksın. Akıllı kızsın, yaparsın.”

İnsana peynir denmesi hoş değil ama Charmaine, Jocelyn’in onu önemli görmesinden memnun. Akıllı da. Şimdiye kadar Jocelyn’in onu salak bulduğunu düşünüyordu.

Kasadan çıkış

Stan bir sarsıntıyla uyanıyor. İçerisi hâlâ karanlık ama bir yere hızla götürüyorlar onu. Sonra hafif bir darbe. Boğuk sesler. Kasanın kelepçeleri şak, şak, şak, şak açılıyor. Kapak kalkıyor, ışık doluyor içeri. Kamaşan gözlerini kırptırıyor. Beyaz giyimli kollar uzanıp onu oturur duruma getiriyor.

“Kalk bakalım!”

“Of bu koku ne?”

“Pantolon getirin şuna. Yok, komple kıyafet getirin.”

“Öyle deme, isteyerek yapmadı ya.”

“Hep beraber yüklenin! Hadi, hop!”

Stan, saten tabuttan kaldırılıp ayağının üzerine dikiliyor. Ne zamandır uyuyor? Günler geçmiş gibi geldi. Başını sallıyor, gözlerini aralamaya çalışıyor. Mekân tavandan LED’lerle aydınlatılmış, aşırı parlak ama bir sebebi de bunca zamandır karanlığa alışmış olması. Ofis gibi bir yerde, dosya dolapları var, iki tane çalışma masası. Bir bilgisayar.

Beyaz ve gümüş kostümlü, mavi pelerinli iki Elvis onu kollarından tutup kaldırıyor, üç ayrı Elvis ise dikkatle incelemekte. Her birinin saçları, kemer tokası, apoletleri, dudakları aynı. Bronzluğu bile. Duvarlara yedi-sekiz Elvis daha yaslanmış ama bunlar gerçek değil gibi.

“Bırakma sakın, düşer!”

“Amanın, dudakları düştü”

“Zombi gibi duruyor.”

“Yahu bir işe yara da kahve getir adama.”

“Bence enerji içeceği lazım.”

“İkisi de olur.”

Bir başka Elvis dalıyor içeri, elinde yine Elvis kıyafeti. Stan gözlerini kırpmıyor.

Kaç Elvis var ulan burada?

“Gel bakalım” diyor uzun boylusu, liderleri o gibi. “Üzerine daha rahat bir şeyler giydirelim. Utanma sakın, buradaki herkes ömründe en az bir kere altına işemiştir.”

“Çoğu da böyle kasaya kapatılmadı” diyor bir başkası. “Şu tarafta tuvalet var.”

“Merak etme bakmayız!”

“Belki bakarız, belli mi olur?” Gülüşmeler.

Hassiktir. Hepsi eşcinsel. Bir oda dolusu eşcinsel Elvis. Bir hata mı oldu, yanlış bir yerde mi? Şimdi tutup da ondan... Kansas yolları gibi dümdüz bir erkek olduğunu nasıl anlatır kabalık etmeden?

“Sağol” diye mırıldanıyor. Dudakları uyuşuk. Tuvalete doğru yürümeye başlıyor. Dizleri tutmuyor, durup bir masadan destek alıyor. “Birlikte geldiğim Veron... Marilyn nerede?” Olup biteni anlayana kadar Veronica’nın adını vermese daha iyi. Bu şen Elvisler, Jocelyn’in planının hangi aşamasında yer alıyor? Yoksa burası bir dağıtım merkezi mi? Belki Veronica alacaktı onu ama alamadı, o da yanlışlıkla buraya sevk edildi.

Ya Jocelyn nerede olduğunu bilmiyorsa? Burada bir süre Elvislerle saklanır, sonra sahil şeridine geçip yerlilerin arasına karışır. Teknoloji şirketim var der. Garsonluk işi bulur. Ondan sonra Charmaine’le irtibata geçmeyi düşünür, mümkünse böyle bir şey. Ama nasıl? Her şeyden önce, hiç parası yok.

“O Marilyn mi? Marilynlerle birlikte” diyor baş Elvis. “Onlar burada kalmıyor.”

“Onların müşterisi çok farklı. Marilynlerinki hep erkek. Bak şurda bronz pudra var, makyajını düzelt biraz. Dudaklarını yapıştır. Şu kutuda da yedek favoriler var.”

Elvislerin müşteri kitlesini sormak istiyor ama bekleyebilir. Sallanarak tuvalete giriyor, kapıyı kapatıyor. Islak, kokulu beyaz pantolonu zorlanarak çıkarıyor, çamaşır sepeti sandığı bir şeyin içine atıyor, bir havluyu ıslatıp siliniyor. Ceke tiyle pelerinini de değiştiriyor ama üzerinde getirdiği kemeri ve tokasını değiştirmiyor. Parmağını gezdiriyor üzerlerinde –içinde bir flash bellek varsa, açmanın da bir yolu olmalıdır ama düğme veya klips bulamıyor.

Kemeri tekrar takıyor –nakliye sırasında kilo vermiş hiç değilse– ve aynada yüzüne bakıyor. Enkaz halinde. Favorisi sarkmış, makyajı bulaşmış, kaşlar kalkmış yürüyor. Dudaklarını elinden geldigince düzeltip –favorilerin yanında yapıştırıcı da var– pudra sürüyor. Yüzüne oturan bir çarpık sırtış provası yapmak için üstdudağını kaldırıyor. Rezalet.

Kapının önünde ondan konuşuyorlar. “Ne diyorsun? Sence UR-ELF’lik mi?”

“Şarkı söyleyebiliyor muymuş?”

“Soralım. Bütün hareketleri ve sürttürmeleri de yapması lazım, olmadan olmaz.”

“Olmaz diyene bak!”

“Bir kere de bir işe hayrın dokunsun.”

Stan tuvaletten çıkıyor. Elvisler yüreklendiriyor onu. “Çok daha iyi olmuş!”

“Adama benzemişsin!”

“Ay deme öyle bayılırım!”

“Al bir kahve iç. Şeker alır mısın?”

Elvisler Stan’i bir sandalyeye oturtuyor, kahve içerken onu izliyorlar. Ağzından dökülüyor, yapma dudakları kontrol etmesi zor. “Bak şöyle yapman lazım” diyor Elvislerden biri, dudaklarını ördek gibi uzatıyor. “Bir süre sonra alışıyorsun.”

“Sağol” diyor Stan.

“Biraz daha genizden söyle. Saa-ool gibi. Diyaframından çıksın ses. Hırıltılı hırıltılı... Elvis’in muazzam oktav aralığı vardı.”

“Evet” diyor baş Elvis, “kendini hangi pozisyonda görüyorsun? UR-ELF’te seçenek bol. Şarkıcı Elvis var; danstır, partidir, her türlü eğlenceye giderler, en yüksek ücret onlara ödenir. Nikâh Memuru Elvis var, nikâh geçerli olsun diye izin alman lazım ama buralarda o kolay. Eskort Elvis var, çeşitli etkinliklerde danslarda eşlik etmek için.”

“İsteyene Şoför Elvis de var” diyor bir başkası. “Şehir turu falan, alışverişe götürmeni isteyen de oluyor. Benim en sevdiğim iş. Bir de Fedai Elvis var, büyük kumarbazların yanında durup kapkaçtan koruyorsun. Ha bir de Huzurevi Elvisi var, hem huzurevlerine hem de ağır hastalara gönderiyoruz. Yalnız depresif iştir, söylemedi deme.”

“En eğlencelisi Şarkıcı Elvis” diyor üçüncü bir Elvis. “Kendini ifade edebiliyorsun!”

“Şarkı söyleyemem” diyor Stan. “Olmaz o iş.” Şu anda kendini ifade etmeye hiç niyeti yok. Bağıra bağıra ağlar sadece. “En kolayı hangisi? Başlamak için?”

“Bence huzurevleri” diyor baş Elvis. “Oradakiler farkını da anlamıyor zaten.”

“Ayol kafa gitmiş zaten.”

Beni de eşcinsel mi sanıyorlar? diye düşünüyor Stan. Hassiktir. Bu Veronica nerede ve neden Budge onu bu kısma hazırlamadı? Elvislik yapması gerekeceğini kimse söylemedi. Ona mı gülüyor bunlar? Neden kasaya geldiğini kimse sormadı, bu da iyi bir şey.

Ruby Slippers

Elvisler, ona Elvisoryum dedikleri ellili yıllardan kalma müstakil evde bir yer açtılar. Çamaşır odasında katlanır somyada uyuyor ki, bu da kalıcı olmayacağının kabulü. “Senin Gönülçelen gelene kadar” diyor baş Elvis. “O Marilyn yakınlarda damlar.”

“Bu arada sana biz bakacağız” diyor ikinci biri. “Ay ne şans!”

“Budge’ın hatırı için yapıyoruz” diyor baş Elvis. “Karşılığını da vermiyor değil. Tam pansiyon.”

Stan ne kadar bekleyeceğini soruyor ama Elvislerin bir bilgisi yok. “Bizim işimiz dikkat dağıtmak Waldo” diyor baş Elvis. “Karnını doyuracağız, birkaç iş bulacağız sahici görün diye. Sen Pamuk Prenses’sin, biz de Yedi Cücelerin!” Komik buluyorlar bunu.

Ona nasıl yer açacaklarını kararlaştırana kadar birkaç gün keyfine bakmasını söylüyorlar. Sokaklara çıkmasını, Strip’te yürümesini öneriyorlar, gördüğüne degecek! Dışarı her çıktığında mutlaka kostümünü eksiksiz giymesinde ısrarcılar. Bu şekilde daha az dikkat çeker: Şehirde elini sallasan Elvis’e çarpıyor. Biri gelip resim çektirmek isterse, poz verip gülümsemesi, uzatırlarsa buruşuk parayı kabul etmesi yeterli. Şarkı söyleme ricalarına ise mutlaka karşı koymalı. Sokakta göreceği diğer Elvis’lere nezaket gereği bir baş selamı verebilir ama sohbet etmemeli: Bütün Elvisler bu ajan-

sa bağılı değil, buraya giremeyen çapsız Elvislerin ona sorular sorması iyi olmaz.

Bu Elvisler –kendi Elvisleri– onun birinden saklandığını ya da peşinde birinin olduğunu, sonuçta sakat işlere bulaştığını biliyorlar. Ama usturuplu insanlar, ayrıntı sormuyorlar. Nereden geldiğini bile. Hatta soyadını bile.

Birer saatliğine çıkıyor sokaklara, etrafa bakınıyor, arada poz veriyor. Daha fazla kalamıyor çünkü aşırı sıcak, her şey fazla parlak, göze batıyor, renkler abartılı. Bir sürü neşeli turist, gerçeklikten kaçışlarının tadını çıkarmak için ortalarda geziniyor, alışveriş yapıp barları dolanıyor, kostümlülerle fotoğraf çektiriyor. Ana caddede her köşede var bir tane: Beyaz eldivenli Mickey veya Minnie Fareler; Donald Ducklar; Godzillalar; korsanlar; Darth Vaderlar; Yunan savaşçıları. Çakma Roma forumu, minyatür Eyfel Kulesi, Venedik kanalları ve gondolları var. Başka taklitler de var ama Stan neyin taklidi olduklarını çıkaramıyor. İşportacılar her yerde: Balondan hayvanlar, ayaküstü atıştırmalıklar, karnaval maskeleri, her türlü hediyelik eşya. Çingene kıyafeti giymiş ihtiyar kadınlar eline kartpostallar tutuşturuyor, yarı çıplak genç kızların fotoğrafları ve telefonları var üzerinde.

Elvisoryum’a döndüğünde sık sık duşa giriyor ve çok uyukluyor. Şarkıcı Elvislerin fonda yüksek sesli şarkıyla prova yapması gerektiği için başta gündüzleri uyumakta zorlanıyor. Ama alışıyor kısa süre sonra.

Kimse kemer tokasını ve içindeki skandal bilgileri almaya gelmiyor. Yastığının altına koyuyor uyurken. Güneşten kaçmak için bir sokak kafesine sığınmış sosisli sandviç çiğnerken, yanındaki sandalyeye bir Marilyn yerleşiyor çabucak. “Ben Veronica” diye fısıldıyor. “Her şey yolunda mı? Sana iyi davranıyorlar mı? Kemer tokası yanında mı hâlâ?”

“Evet ama bir söylesene –”

“Oha bakın ikisi birlikte! İnanılmaz bir şey ya! Resim çe-

kebilir miyiz?” Pancar suratlı, I ♥ Vegas tişörtlü bir adam, sırtkan karısı, iki sıkılmış ergen.

“Olur ama bir tane” diyor Veronica. Başını geriye atıyor, Marilyn tebessümünü takınıyor, Stan’in koluna giriyor; poz veriyorlar. Ama fotoğraf makineli başka çiftler onlardan tarafa yaklaşımakta. Ortalık ana baba günü olacak.

“Sonra görüşürüz” diyor gülümseyerek. “Acelem var!” Stan’i alnından öperek –herhalde– kocaman, kırmızı bir dudak izi bırakıyor. Yürürken Marilyn’in kalça çıkığı derecesinde kırıltmasını da ihmal etmiyor. Yeni bir kırmızı çanta var yanında; jigolo mavi ayıcık onun içinde herhalde.

İlk resmi işi, Ruby Slippers’in palyatif bakım bölümü; işsiz kalmadan önce Charmaine’in çalıştığı zincir olduğu için dekoru tanıdık geliyor. İkisinin arasında yaşanan tersliklere, Charmaine’in şimdi nerede olduğuna fazla kafa yormamaya dikkat ediyor. Düşüncelere dalacak hali yok. Şimdilik günü kurtarmak durumunda.

İş zor değil. Bir akrabanın veya arkadaşın talebi üzerine kostümünü kuşanıp role bürünüyor. Sonra yaşlı bakımevi sakinlerine çiçek götürüyor –kadınlara; erkeklere Marilynler götürüyor çünkü. Palyatif bakım bölümündeki hemşireler de ondan memnun, sakinleri hayata bağlayan bir ışık olarak görüyorlar. “Buradaki hastalara ölüyor gözüyle bakmıyoruz” dedi bir hemşire ilk ziyaretinde. “Sonuçta hepimiz ölüyoruz, bazılarımız daha yavaş.” Bazı günler buna inanıyor, diğer günlerde Azrail Elvis gibi içeri girdiğini hissediyor. Duruma uygun.

Her sipariş için UR-ELF logolu kimlik kartını resepsiyona gösteriyor, güvenlikten geçip hastanın kapısına kadar eşlikle geliyor. Sonra dramatik bir giriş yapıyor ama çok da dramatik değil: Ani ses hastayı kalpten götürebilir. Ardından eğilip

pelerinini savurarak ve kasıklarını belli belirsiz itip çekerek çiçekleri takdim ediyor.

Sonra hastanın başucuna oturup kemikli, titrek ellerini tutuyor ve onları sevdiğini söylüyor. Bunları Elvis'in çeşitli hit parçalarının adlarıyla, mesela "I Want You, I Need You, I Love You" veya "I'm All Shook Up" ya da "Let Me Be Your Teddy Bear" dile getirmesi lazım ama neyse ki şarkıyı söylemesi beklenmiyor, adını kulağına fısıldaması yeterli. Bazı hastalar geldiğinin farkında bile olmuyor ama bilinci daha açık olanların hoşuna gidiyor, güzel bir espri olarak görüyorlar.

Kimileri ise gerçek sanıyor onu. "Oh Elvis, nihayet gelebildin! Emindim geleceğinden" diyor bir yaşlı kadın, kibrit çöpü gibi kollarını boynuna sarıyor. "Seni seviyorum! Seni hep sevdim! Öp beni!"

"Ben de seni seviyorum güzelim" diyor hırıltılı pes sesiyle, lastik dudaklarını kırışık yanağa konduruyor.

"Oh, Elvis!"

İşe ilk başladığında, üzerinden sahtelik akan kostümüyle ortalarda dolanan, olmadığı biriymiş gibi yapan bir geri zekâlı gibi hissediyordu kendisini ama yaptıkça iş kolaylaşıyor. Beşinci, altıncı seferinden sonra, kokonaları bir anlığına da olsa sahiden sevmeye başlıyor. Onlara büyük neşe getiriyor. Başka kim onu gördüğüne bu kadar sevindi ki?

Eskort

Elvisoryum

Stan Elvisoryum'da, diğer Elvislerden üçüyle bira içip Tek-sas poker oynuyor. Parasına oynamıyorlar, o kadar çalışıyor kafaları: Son kuruşlarını masaya bırakıp giden çok sefil gör-düler burada. Baby Stacks Café'de krep ısmarlamasına oynu-yorlar, fişleri beykın veya sandviçle değiştirmek de mümkün. İlle yiyeceksin diye bir şey de yok çünkü krep krep üstüne derken gümüş tokalı kemerler kapanmaz, şişkin göbekler or-talığa saçılır. Elvis'in dar kalçalı şaşaalı dönemini yaşatma-ları gerekiyor, zepline dönmüş çökkün halini değil. Gerileme devrini hatırlamak isteyen yok.

Stan, UR-ELF Elvis ekibinin gerçek adlarını da öğrendi: Uzun boylu Rob, kurucu ve CEO, rezervasyonlar ve halkla iliş-kilerden, web sayfasından o sorumlu, genel performansı da ta-kip ediyor. Yardımcısı Pete, mali işlerden sorumlu. Hafif tom-bul bir Elvis olan Ted, Elvisoryum'un gündelik işlerine bakıyor: Elvis kostümlerinin kuru temizlemeye verilmesi, çarşaf ve hav-luların yıkanması, temel gıda maddeleri. UR-ELF kâra geçiyor, diyor Pete, ama sadece masraflardan kısabildikleri için. Kendi yağında kavrulan bir işletme: Şampanyalar akmıyor, havyar-lar sürülmüyor. Ek kazanç fırsatı kolluyorlar hep ama bunlar her zaman bekledikleri gibi gitmiyor. Jonglör Elvis denenmiş ama tutmamış. Cambaz Elvis de aynı şekilde. Sevenleri, gerçek Elvis'in hiç yapmayacağı bir şeyi yapmalarından hoşlanmıyor; Kral'ın hatırasına saygısızlık gibi görüp mesafe alıyorlar.

Pek iş olmayan bir gün, pokerciler “karakterde” değil Rob’un deyimiyle. Üzerlerinde şort, tişört, terlik var. Hava 40 derece ve klima iyi çalışmıyor. Ama Vegas çöl olduğundan, nem yok hiç değilse.

Stan artık bütün Elvislerin eşcinsel olmadığını biliyor. Bazıları eşcinsel, aralarında biseksüel olanlar da var ve biri de aseksüel ama sınırlar birbirine karışıyor artık.

“Bir süreğenlik olarak düşünelim” dedi Rob ikinci günde durumu Stan’e anlatırken. “İş ciddiye bindiğinde kimse keskin çizgilerle ayrılmıyor. Beni sorarsan, karı değiştiriyorum. Bildiğin düz adamım.”

Stan bu süreğenlik meselesine pek inanmıyor. Ama diğer adamların boş zamanlarında ne yaptığından ona ne? “Buraya ilk geldiğimde konuşma şeklinize aldanabilirdim” dedi.

“Aldandın da” dedi Pete. “Ama roldü. UR-ELF, rol bekleyenlere ek iş olsun diye oyuncular tarafından kuruldu.”

“Aslında çoğumuz büyük gösterilerde rol kovalıyoruz” dedi Rob.

“Bu arada geylik koçluğu da yapıyoruz” dedi Ted. “Yeni Elvisler için. On önemli madde falan gibi. Sana da bir yardım etmemiz gerekebilir Stan.”

“Hetero bir adam olarak, aslında homo olup hetero bir adamı herkesi ‘yoksa bu homo olmasın’ diye şüphelendirecek şekilde canlandıran bir adamı oynuyorsun –büyük kabiliyet ister. Karmaşıklığını bir düşünsene. Abartıya kaçmak çok kolay. İnce bir çizgi” dedi Rob.

Stan, Jocelyn’le geçen günlerini, o gün aklına ne fantezi geldiyse gerçekleştirmesi beklenen dönemi hatırladı. “Peki” dedi. “Oyunculuk kısmını anladım da geylik neden? Benim mi kafam almadı, Elvis gey değildi sonuçta, yani...”

“Müşteriler” dedi Rob. “Ve akrabalar, bizi sevdiklerine gönderen kişiler. Elvislerin gey olmasını tercih ediyorlar.”

“Anlamıyorum.”

“İstek dışında fingirdeşme oynaşma olmasın diye” dedi Rob. “Özellikle hastanelerde. Özel odada kalan kadın hastalar falan var malum. Geçmişte bazı tatsızlıklar yaşandı.”

Güldü Stan. “Yok artık! Daha neler! Yahu kim tutup...” Yahu kim tutup her tarafından hortumlar sarkan, içi dışına çıkmış beş yüz yaşında karının ırzına geçer? diye düşünüyor aslında.

“Burası Vegas” dedi Rob. “Hiç şaşırma.”

“Bira?” diyor Pete pas geçip ayağa kalkarak.

Stan başıyla olur deyip kartlarını değerlendiriyor. Ufukta biraz daha krep belirdi. Ardı ardına kazanıyor bu oyunda.

“Yeni prodüksiyonlar başlamış diye duydum” diyor Ted. “Sahne sanatları patlama yapıyor burada, Broadway’den çok daha iyi.”

“Dan nasıl bir rol bağlamış duydunuz mu?” diyor Rob. “*Bir Yaz Gecesi Çılgılığı*’nı sırf erkek kadroyla oynayacaklarmış, ona da TitsTania düşmüş. O yüzden ortalarda görünmüyor.”

“Sesi yetse bari. Yaptıklarına da şarkı söylemek denemez ya” diyor Pete inceden hasetle. “Ben hiç girmek istemezdim o rezilliğe.”

Bunlar Stan’in boyunu çok aşıyor –Tits Tania ne mesela?– ama aktör muhabbeti başlayınca sormamasının daha iyi olacağını biliyor.

“En azından peri kanatlı Cobweb değil be” diyor Ted. “Puck bile olabilirdi. Düşünsene nasıl dalga geçerler. Önümüzdeki yıl Annie’yi sırf erkek kadroyla sahneleyeceklermiş” diyor Pete. “Benim hedefim, yetimhanenin müdürü olan orospu var ya, neydi adı. Philadelphia’da oynadım bir kere. Yıkırım ortalığı.”

“Beş krep” diyor Rob kartlarını bırakarak. “Pazar günü tahsil ederim.”

“Bir oyun daha?” diyor Ted. “Bakarsın geri alırım. Geçen seferden altı tane borçluyum zaten.”

“Başkası dağıtsın” diyor Rob.

“Yazı tura atın.”

“Dan gidince bir Eskort eksik kaldık” diyor Rob. “Büyük bir kongre geliyor, UYB’nin. Çok talep olacak.”

“UYB ne?” diyor Stan. Hep bu kısaltmalar dolaşıyor ortaklıkta, hiç duymadığı örgütlerin adları.

“Ulusal Yayıncılar Birliği. Televizyon, radyo falan hepsini kapsıyor. Gün boyu fuar gezip konferans dinliyor, iğrenç kahveler içiyorlar, hep bildiğin şeyler. Kongreden sonra gecelere akıyorlar. Bekâr kadın çok oluyor, hepsi genç de değil. İlgilenir misin Stan?”

“Neyle ilgilenir miyim?” diyor Stan temkinli.

“Eskort Elvislikle. Hastanelerde çok başarılısın, web sayfasındaki bütün yorumların beş yıldız, bence gayet rahat yaparsın. Şova gidiyorsun, biraz yemek, biraz içki. Sana asılabilirler, odaya çıkmak için ekstra teklif edebilirler. O zaman geyliğin faydasını görürsün.”

“Evet belli” diyor Stan. “Bana da biraz geylik dersi verir misiniz?”

“Ama müşterinin genel olarak olumlu bir deneyim yaşamasını istiyoruz. Biz her türlü cinsel tercihe saygılıyız. Kadınlar para karşılığı seks istiyorlarsa, tedarik ediyoruz.”

“Bir dakika ya” diyor Stan.

“Sen değil” diyor Rob. “UR-ELF Acil Destek Hattı’ndan bizi arıyorsun, hemen Elvis robotu gönderiyoruz. En pahalı modellerimiz! Dev seks oyuncağı gibi ama bunun ucunda vücudu da var. İsteğe göre vibrasyon seçenekleri.”

“Öylesini bulsam kendim alırım” diyor Pete.

“Sonra biraz sohbet ediyorsun, bir içki koyuyorsun. Ah

keşke hetero olsaydım falan diyorsun. Elvis geldiği zaman düğmesini açıyorsun, sen müşteriye talimatları aktarırken o hafiften şarkı mırıldanıyor. Şarkı ritimlerine göre hız programlamışlar, en hızlı şarkıları biraz sakat ama onun da meraklısı var. Sonra lobide bekliyorsun. Kulaklığın olacak, her şey plana göre gidiyor mu diye takip edebilirsin.”

Şahane ya, diyor içinden Stan. Otel lobisinde oturup örümcek bağlamış kocakarıların orgazm seslerini dinlemece. Doyumsuz kadınlardan fenalık geldi artık. İlk evlendiklerinde Charmaine’in yarı bekâret kaynaklı ölçülü hallerini hatırlıyor. Kıymetini bilemedi. “Neden lobide bekliyorum?” diyor.

“İade işlemini kontrol edebilmek için. Ayrıca bir arıza olursa müdahale edeceksin” diyor Rob.

“Peki” diyor Stan. “Nereden anlayacağım?”

“Çıglıklar çok yükselirse müdahale zamanı gelmiştir. Hemen çık yukarı, düğmesine bas kapat.”

“O çıglıklar farklı gelir” diyor Rob. “Daha korkuludur.” “Kimse ölene kadar vurdurmak istemez” diyor Pete.

Neden acı çekesin?

Ed daha işe dönmedi. O yokken, ceketlerinde Pozitron armaları olan üç adam, büyük bir kasayla geldiler. Ayakta çalışma masası, dediler. Patronun ofisine kuracaklarını söylediler. Masa kurulduktan sonra gidiyorlar, Charmaine başının çaresine bakmak durumunda kalıyor, öyle olunca da biri gelebilir diye masasının arkasına sığınıp ayakkabılarını, çoraplarını çıkararak ayaklarına oje sürüyor.

Bir tek Toz Pembe renge izin var. Ateşli, janjanlı, fuşya şeylere izin yok. Aurora aldı bu Toz Pembe ojeyi ve alışıldık mağrur havasıyla verdi: “Al bakalım, bu renk ergen kızlar arasında çok popüler diyorlar, doğru mesajı verir.” Aurora çok kafa yoruyor bu ayrıntılara, yardımı da oluyor ama Charmaine çılgılığı basacağı noktanın yaklaşmakta olduğunu hissediyor. Nalet olsun, rahat bırak beni! Bana sürekli bir şey buyurma! Öyle bir şey.

Oje sürmek moralini düzeltiyor. Çoğu erkeğin hiç anlayamayacağı bir şey, ayak tırnaklarının rengini değiştirebilmenin nasıl bir moral kaynağı olduğu. Arabada yaşadıkları dönemde Stan bir keresinde bağırmıştı ona, TozPiksel’den kazandığı bahşişlerin bir kısmını simli mercan rengi bir ojeye harcadı diye, harcamak da dememişti, savurmak demişti. Kavgaya dönmüştü çünkü kendi parası olduğunu, çalışarak kazandığını, ayrıca ojenin çok da pahalı bir şey olmadığını söylemiş, bunun üzerine Stan onu işsizliğini kafasına kak-

makla suçlamış, amacının kafasına kakmak değil tırnaklarını ona güzel göstermek olduğunu söyleyince de Stan tırnak renginin sikinde bile olmadığını belirtmiş, bunun üzerine ağlamıştı Charmaine.

Hatırlayınca şimdi de ağlıyor biraz. İnsan nasıl kötü bir duruma düşmüş olmalı ki arabada yaşadığı günleri özlesin? Ama onu üzen araba değil, Stan'ın yokluğu. Bir de ona kızgın olup olmadığını bilmemek. Öyle tırnağının rengi sikimde değil şeklinde değil, ciddi ciddi kızgın. Çok farklı şeyler bunlar.

Stan'ın artık yanında olmadığını düşünmemeye çalışıyor çünkü Win Ninesi'nin dediği gibi müdahale edemediğin şeye tahammül etmek zorundasın ve gülersen dünya seninle güler ama ağlarsan yalnız ağlarsın.

Belki Stan'e arabada cevap verdiği için hak etmişti bunu.

(Ben sana gösteririm cevap vermeyi! Kim dedi şimdi bunu? Nasıl cevap vermiş oldu ayrıca? Ağlamak da cevap vermek mi oluyordu? Evet, ki ondan sonra kötü şeyler yaşanıyordu. Bu da sana ders olsun. İyi ama ders ne?)

Bir süre hiçbir şey düşünmeden duruyor. Turuncu ve kırmızı iğnelerle kızamık çıkarmış gibi görünen haritaya uzun uzun boş baktıktan sora, Ed'in yeni masa için lambaya ihtiyacı olacağı bahanesiyle Consilience dijital kataloguna giriyor. Doğru sayfayı bulabilmek için oraya buraya bakınıyor, Kadın Giyim ve Kozmetik bölümlerinde belki biraz fazla takılıyor, sonra masa lambasını sipariş ediyor.

Sonra yuvaya dönüş saati geliyor. O da dönüyor. Orası yuvası olduğundan değil. Bir evden ibaret sadece; çünkü Win Ninesi'nin dediği gibi, evi yuva yapan sevgidir.

Win Ninesi'nin aklından çekip gitmesini istiyor bazen.

Aurora, salondaki kanepeye yerleşmiş. Çay içiyor, yanında hurmalı kek yiyor. Charmaine de ona katılır mı diye soruyor gerdirilmiş ve geniş gülümsemesiyle. Sanki kendisi ev sahibi de, ben misafirlige geldim, diyor Charmaine içinden. Ama durmuyor bunun üzerinde, çünkü neme lazım, bu kadınla iyi geçinmek gerek; sineye çekiyor.

“Çay almayayım, sağol” diyor. “Ama bir içki içerim. Dolapta zeytin de olacaktı biraz.” Son baktığında zeytin vardı ama yiyecekler kendi kendilerine girip çıkıyor buzdolabına, belli olmuyor.

Charmaine koltuğa çöküp ayakkabılarını ayağından fırlatırken “Tabii” diyor Aurora. Bir sessizlik oluyor, ikisi de kim kalkıp içki koyacak diye bekliyor. Yok artık, bir de hizmetçiliğini mi yapacağım, diye düşünüyor Charmaine. Madem ev sahibi olmaya çok meraklı, kalsın ikram etsin.

Bir an sonra Aurora fincanını bırakıyor, kanepeden kalkıp buzdolabından zeytin kavanozunu çıkarıyor, zeytinleri tabağa alıyor, sonra içki şişelerini karıştırıyor. Eskiye göre daha çok çeşit var: Jocelyn’in özel kontenjanından getirdiği içkiler bunlar, diğerleri gibi kısıtlı değil. Consilience’ta sarhoşluğa kötü bakılıyor çünkü sarhoşlar hem üretken değil hem sağlık sorunlarıyla boğuşuyor; bir kişinin kendini kontrol edemeyişinin bedelini neden toplum ödesin? Televizyonda sık sık çıkıyor bu son dönemde. Charmaine acaba kaçakçılık mı var, insanlar evde patates kabuklarından alkol mü yapıyorlar diye merak ediyor. Yoksa sıkıldıkları için mi çok içiyorlar?

“Campari soda?” diye soruyor Aurora.

O ne o, biz köylülerin bilmediği bir elit içeceği mi, diyor Charmaine içinden. “Fark etmez” diyor, “kuvvetli olsun yeter.”

Kırmızı bir içecek, tadı da acı ama birkaç yudum aldıktan sonra kendini daha iyi hissediyor.

Aurora, Charmaine kadehin yarısını bitirene kadar bekliyor. Sonra bildiriyor: “Hafta sonu burada kalacağım. Jocelyn

böyle uygun gördü. Beklenmedik bir şey olursa diye sana göz kulak olabilirim.”

Nalet olsun, diyor Charmaine içinden. Kendine zaman ayıramabilmeyi iple çekiyordu. Kamera görmesin diye duş perdesini çekip küvette uzun uzun yatacak, arada bir başkası girer de dişlerini fırçalar mı diye düşünmek zorunda kalmayacaktı. “Sana zahmet olmasın” diyor. “Zaten beklenmedik ne olacak... Ben gerçekten iyiyim. Böyle bir şeye...”

“Mutlaka öyledir” diyor Aurora kesinlikle öyle olmadığını bildiren ses tonuyla. “Ama bir de şöyle düşün: Ya kalkar da evine gelirse?”

Sanki kolaydı, diye geçiyor Charmaine’in içinden. Kim gelirse diye sormasına gerek yok ama sözü edilen kişinin ziyaret edemeyeceğinden emin; Jocelyn’in dediğine bakılırsa çükünü alçıya almışlar. “Bence gelmez” diyor. “Hele bu hafta sonu.”

“Belli olmaz” diyor Aurora. “Biraz fevri bir insanmış. Her halükârda yanında bir arkadaş bulunmasından mutluluk duyacaktır. Çok kıskanç biri olduğunu da duyuyorum. Aklına yersiz şüpheler düşürmemek lazım, değil mi?”

Aurora’yla geçirdiği hafta sonu, beklediğinden daha iyi çıkıyor. İnsan yeni bir şeyler öğrenme fırsatını hiç kaçırmamalı, Charmaine de çeşitli şeyler öğreniyor. Öncelikle, Aurora’nın çok güzel çırpılmış yumurta yaptığını. İkincisi, Ed’in bir seyahat planladığını ve Charmaine’in de davet edileceğini. Fakat seyahatin nereye olduğu belli değil, şimdilik haberi olsun yeter.

Üçüncüsü de, Aurora’nın yüzünün kendi yüzü olmadığını. Charmaine başından beri yaptırmış olduğunun farkındaydı zaten, ama Aurora’nın anlattıkları, yüzünü yaptırmanın çok ötesinde.

“Yüzümün halini merak etmişsindir” diye açıyor Aurora yüz faslını. Pazar günü bu; *Bazıları Sıcak Sever* izlerken mısır yiyip bira içtiler, Charmaine birayı o kadar sevdiğinden değil de, bira içmek gerekirmiş gibi geldi. Sonra kokteyllere girdiler, alışılmışın dışında şeyler denediler çünkü evdeki malzeme tükeniyor.

Eski lise arkadaşları gibi hissediyorlar şimdi, yani en azından Charmaine öyle hissediyor. Lisede yakın arkadaşları olduğundan değil. Küçükken arkadaşlık etmesine izin verilmiyordu, sonra da kendisi arkadaş olmak istemedi çünkü hayatına dair çok şey soruyorlardı. Belki en yakın arkadaşına yeni kavuşmuştur. Belki de dördüncü Campari sodanın etkisidir, yoksa cin tonik miydi, votkalı bir şey miydi?

“Nasıl? Nesi varmış ki yüzünün?” diyor Charmaine hiç fark etmemiş gibi yapmaya çalışarak.

“Nezaket gösteriyorsun” diyor Aurora. “Nasıl görüldüğümün farkındayım. Yüzüm fazla... gergin. Ama aslında yüzüm bundan farklıydı. Bir süreliğine ise görüntüsü hiç... Yüzüm yoktu bir ara.”

“Yok muydu?” diyor Charmaine. “Herkesin yüzü olur!”

“Yüzüm tamamen sıyrıldı” diyor Aurora.

“Dalga geçiyorsun!” diyor Charmaine, sonra da kendine hâkim olamayarak gülüyor, yüzünün pasta kreması sıyrılır gibi sıyrılması saçma derecede gülünç bir şey. Aurora da başlıyor gülmeye, elinden geldiğince tabii.

“Paten kazasıydı” diyor gülmeleri bittiğinde. “O dönem çalıştığım imaj danışmanlığı ajansı, bağış toplamak için turnuva düzenlemişti. Akciğer kanseri için para toplanıyordu. Gönüllü olmamam lazımdı ama yardım etmek istedim bir şekilde.”

“Tabii. Anlıyorum. Ama paten de çok tehlikeli bir şey” diyor Charmaine. Aurora’ya böyle atletik olmayı kondurmazdı. Yüzü nasıl sıyrılır insanın? Düşünmesi bile canını yakıyor.

Aurora bulanık görünmeye başlıyor ve Charmaine neredeyse derisinin altını görecek. Acı yatıyor orada. Büyük acılar.

“Öyle. Ama gençtim o zaman, kendimi atletik sanıyordum. Kaza bile dememek lazım, Muhasebe’den Maria çelme taktı. Bana gıcıktı Chet diye bir adam yüzünden, aramızda bir şey olduğundan da değil ha. Olanca hızımla yüzümün üstüne kapaklandım. Suratım çiğ kıymaya döndü.”

“Ay” diyor Charmaine biraz ayılıp. “Ay ne fena.”

“Dava bile açamadım” diyor Aurora. “Böyle bir kategori yoktu.”

“Tabii yoktur” diyor Charmaine anlayışla. “Hep bu sigorta şirketlerinin dolapları.”

“Pozitron’a yazılmam karşılığında yüz nakli teklif ettiler bana” diyor Aurora.

“Oluyor mu öyle?” diyor Charmaine. “Bir başkasının yüzünü nakledebiliyorlar mı?” Bir yüzünü çıkar öbürünü tak; sadece içte değil dışta da bambaşka bir insan olursun.

“Evet, henüz deney aşamasındaydı ve ben o halimle ayaklarına kadar gelmiştim. Komple yüz nakli yapıp yapamayacaklarını denediler. Neden acı çekesin diye sordular.”

“Kimin yüzünü naklettiler?” diye soruyor Charmaine. Düşüncesizce bir soru, sormamalıydı. Cevabı belli: O yüze artık ihtiyacı olmayacak birinin, bir Prosedür kurbanının. Ama yüzleri soyulurken ya mutluluğun kollarındaydılar ya da terki diyar eylemişlerdi zaten, hissetmemişlerdir. Herkes için en iyisi olmuştur. Herkes için iyisi. İdare ederi. Kadehi dikeyiyor.

“Onlar ilk zamanlardı” diyor Aurora. “Artık farklı yapıyorlar işleri.”

“Farklı mı yapıyorlar?” diyor Charmaine. “İşleri. Farklı mı öldürüyorlar insanları? Mahkûmları? Prosedür’ü uygulamıyorlar mı?” Çenesine hâkim olsa, yapılanın adını koymasa iyiydi. Çok içti. Neyse ki katlediyorlar demedi.

“Öldürmek sert bir ifade” diyor Aurora. “Aşırı ağrının giderilmesi olarak adlandırılıyordu. Neyse ki artık bunun baş-

ka yöntemleri de var! Aşırı ağrıyı gidermenin. Öyle sert olmayan.”

“Yani artık öldürmüyorlar mı?” Beş yaşında çocuk gibi konuştuğunun Charmaine bile farkında. Fazla yatıyor aptal ayağına.

“Artık neredeyse hiç kalmadı” diyor Aurora. “Mesele şu ki, insanlar yalnızlık çekiyor, onları sevecek birini arıyorlar. Artık tipin kedi kusmuğuna benzese bile herkese bile bunu sağlamak mümkün. Neden böyle bir duygusal yarayı ömür boyu taşıyın insanlar? Yalan yok, bulunan çözümü kalben benimsiyorum. Haline bakınca yüzümün... yani bu yüzün, olaydan bu yana pek bir aşk hayatım olmadığını tahmin edersin.”

“Çok yazık” diyor Charmaine. “Tabii olumsuz yanları da var.”

“Neyin olumsuz yanları var?” diyor Aurora biraz soğukça.

“Yani işte aşk hayatının falan. O tür şeylerin” diyor Charmaine. Aurora’ya kendi yaşadığı olumsuz yanları anlatabilir ama olumsuzluklar üzerinde durmanın kime yararı var?

“Karşındaki kendini sana adamışsa yok” diyor Aurora. “Hatta sana saplanmışsa. Sadece sana. Beyinde değişiklikler yaparak elde edebiliyorlar bunu, sihirli aşk iksiri gibi bir şey.”

“Ya” diyor Charmaine. “Ama bu...” Ne demeli? *İnanılmaz?* *İmkânsız?* Pek seçenek çıkmadı karşısına sevgi konusunda, özellikle de umarsız sevgilerde. Çoğunluğu seks olan türde. Birini o gözle sevdin mi tamam, elinden bir şey gelmiyordu. Su kaydırağına oturmak gibiydi, kendini durdurman mümkün değildi. Ya da belki Max’le böyle oldu. Belki bir daha hiç öyle hissetmeyecek.

“Jocelyn söz verdi” diyor Aurora. “Ona yardım etmem karşılığında. O doğru kişiyi bulunca bunu yaptırabileceğimi söyledi. Çok bekledim. Ama an meselesiymiş artık. Yepyeni bir hayata kavuşabileceğim.” Gözleri doluyor.

Charmaine kıskanıyor neredeyse. Yepyeni bir hayat. Kendine nasıl yaptırabilir bundan?

Eskort

“İlk Eskort Elvis işini aldın” diyor Rob Stan’e kahvaltıda. Stan için kahvaltı gerçi. Rob için öğle yemeği; Stan geç kalktı. Fakat aynı şeyleri yiyorlar, kişiliksiz gıda maddeleri. Dilimli, poşetli, kutulu, kavanozlu satılan şeyler. Elvisoryum gurme bir işletme değil.

Stan çitirtinin ortasında duruyor. Cips yemeyi azaltması lazım, şişmanlayacak. “Nerede?” diye soruyor.

“Yayıncılar kongresine gelen bir kadın” diyor Rob. “UYB’nin. Televizyoncu. Yani televizyoncuymuş. Kendisini tanımamı bekliyordu anladığım kadarıyla. Bir şova gitmek için kavalie arıyor. Bir zarar gelmez gibi.”

Stan telaşlanıyor biraz. Performans heyecanıdır, diyor kendi kendine. Telaşlanacak ne var? Gerçek işi bu değil, kalan hayatı da böyle geçmeyecek ya. Peki ne yapacağım tam olarak?” diyor.

“Ne sipariş verdiyse” diyor Rob. “Yemeğe çıkmaya bile gerek yok, bir tek şov için istiyor. Seks konusu ancak gece belli olur, anlık kararlar onlar. Ama kıyafetlerine iltifat etmeyi unutma. Gözlerinin içine bak falan filan. UR-ELF olarak ayrıntılara gösterdiğimiz özenle tanınırsınız.”

“Anlaşıldı” diyor Stan.

Sinirlerini yatıştırmak için olağan Strip yürüyüşüne çıkıyor, birkaç poz veriyor, birkaç dolar kazanıyor, Illinois’li bir

zenginden ise beş dolar kapıyor. Elvisoryum'a döndüğünde Rob hâlâ mutfakta. "Birtakım adamlar seni sordu" diyor. "Resmin vardı ellerinde."

"Nasıl adamlar?" diyor Stan.

"Dört adam. Dördü de kel, güneş gözlüklü."

"Ne söyledin?" diyor Stan. Kel ve güneş gözlüklü dört adamdan hayır gelmez. Jocelyn hiç söz etmedi böyle bir şeyden, Budge ve Veronica da. İrtibatı tek kişi olacaktı. Ed sızdırılan verinin kaynağını buldu, Jocelyn'in tırnaklarını söke-rek Stan'in yerini mi öğrendi? Ed'in adamları mı bunlar? İte kaka arabaya bindirildiğini, boş bir garajda sandalyeye bağlanıp "Kemer tokasında!" diye bağırana kadar dayaktan geçirildiğini canlandırıyor kafasında. Elvis kabuğunun içinde ter dökmeye başladı bile. Veya eskisinden çok ter dökmeye.

"Yanlış geldiklerini söyledim" dedi Rob. "Tiplerini beğen-medim."

"Nasıl bir resimdi?" diye soruyor Stan. Bir bira açıyor, yarısını tek dikişte bitiriyor. "Benim resmim varmış ya. Buradayken mi çekilmişti?" Öyleyse başı büyük belada.

"Yok, eskiydi" diyor Rob. "Bir sahilde duruyorsun, yanında çıtır bir sarışın var. Gömleğin penguenli."

Stan'in midesi büzüşüyor. Balayı fotoğrafı bu, başkası olamaz. O fotoğrafın bir kopyasını en son Heryolbot'ta gördü, Charmaine'in kafasının yanında; kendisi çıkarılmıştı. Kesin Ed ve Proje var bu işin altında, belli. İzini buldular.

Siktir, diyor içinden. Büyük sıçtım.

Kalabalığa karışmanın daha iyi olacağını düşünüyor –kel haydutlar insan içinde kaçırıp dikkat çekmek istemezler– ve akşamki müşteriye seviniyor. Adı Lucinda Quant'mış, bir yerlerden anımsıyor. Arabada yaşadıkları dönemde Charmaine izlemiyor muydu bu Lucinda'nın bir programını? Bu is-

mi ilk duyduğunda, kadının okul yıllarında ne fena şakalara kurban gittiğini düşünmeden edememişti.

Planlandığı gibi otelinde buluşuyorlar, Venedik otelinde. Lobi UYB kongresi katılımcılarıyla tıklım tıklım, çoğunun yaka kartları üzerinde duruyor. Bazıları meşhurmuş gibi görünüyor, şimdi değilse de bir zamanlar. Daha ezik görünenler ise radyocu olsa gerek.

Önce Lucinda Quant onu görüyor. “Sen benim kiralık Elvis misin?” diyor. Stan onun yaka kartına bakıp pes sesiyle “Öyleyim küçükhanım” diyor. “Fena değil ha” diyor Lucinda Quant. Belki ellili, belki altmışlı yaşlarda. Fazla bronz ve kırışık olduğu için anlaşılmıyor. Stan’ın kolunu tutuyor, sohbet eden meslektaşlarına el salladıktan sonra “Hadi çıkalım bu sirkten” diyor.

Stan onu bir taksiye bindirdikten sonra öbür tarafa geçip yanına oturuyor. Lastik dudaklarını kıvrılabildiğince gülümüyor ama karşılık alamıyor. Kolları cılız, dişleri yapılı, üstü gümüş ve turkuaz süslerle kaplı. Saçı siyah boyalı, kaşları kalemle çizilmiş, kafasında ise turuncu renkli, oğlaklarınkine benzer bir çift boynuz var.

“İyi akşamlar hanımefendi” diyor Elvis sesiyle. “Boynuzlarınıza hayran kaldım desem yeridir.” Muhabbet böyle de açılabilir herhalde.

Sigara tiryakiliğini belli eden boğuk bir kahkaha atıyor. “Burada bir işportacıdan aldım” diyor. “Nymp’in boynuzlarıymış.”

“Nymp ne?” diyor Stan.

“Nemfoman zebani” diyor Lucinda Quant. “Çizgi roman, manga karakteri miymiş neymiş. Benim torunlar tanıyor, çok meşhurmuş.”

“Kaç yaşındalar?” diye soruyor Stan nazikçe.

“Küçüğü sekiz büyüğü on” diyor Lucinda. “Nemfomanın anlamını bile biliyorlar. Ben onların yaşındayken lolipopun neresini ağzıma sokacağımı bilemezdim.”

Bir gönderme mi bu? Öyle olmadığını umuyor Stan. Sık dişini Stan, diyor kendi kendine. Delikanlı ol. Daha da iyisi, farklı bir delikanlı ol. Lucinda buram buram Blue Suede kokuyor, Elvis hatırasına çıkarılmış bir parfüm. Stan çok kokladı bu parfümü son zamanlarda; yaşlı kadınların çoğu kullanıyor, kedilerin ölen sahiplerinin kıyafetlerinde yuvarlanması gibi bir şey olsa gerek. Adını ayakkabıdan almış bir parfüm kullanmak ona garip geliyor ama ne anlar ki? Deri cila-sıyla karışık tarçın aroması, Lucinda'nın kan kırmızı renkli ve çiçek desenli elbisesinin derin dekoltesinden üstleri görü-nen memelerinden yükseliyor.

“Başta çocuklar için sandım bu boynuzları” diyor Lucinda, “ama sonra dedim ki ne olacak? Tak be kızım! Ömrün varken yaşa diyorum ben hep. En baştan söyleyeyim, bu benim ger-çek saçım değil. Peruk. Kanser geçirdim, şimdilik iyiyim –di-lini ısır– ve hayatı dolu dolu yaşamak istiyorum.”

“Olsun, bunlar da benim gerçek dudaklarım değil” diyor Stan ve Lucinda bir kahkaha daha atıyor. “Harikasın” diyor. Kayıp, kemikli kalçasının bir tarafını Stan'in bacağına yaslı-yor. Stan derinden gelen Elvis sesiyle, “Acele etme yavrum, gece daha genç” demeli mi? Dememeli, işi başka yöne çekmiş olur, yanlış yapar. Onun yerine, “Madem sen bana anlattın, ben de sana açıklıyorum: Eşcinselim” diyor.

Dumanlı kahkahası yayılıyor. “Yok, değilsin” diyor. Beyaz tulumlu dizini sıvazlıyor. “Ama iyi denemeydi. Sonra konu-şu-ruz bunu.”

Gösteri merkezine ucu ucuna yetiştiler. Yeni bir kumarha-ne burası, Rus İmparatorluğu temalı; adı da Kremlin. Dışarı-da altın renkli sivri kubbeler, kırmızı çizmeli görevliler, Ka-zak milli kıyafeti giymiş alev yutan göstericiler karşılıyor on-ları. Bunlardan biri Lucinda'nın kapısını tutarken diğer elin-deki meşaleyi havaya kaldırıyor.

Barlarda Beyaz Ruslar takılıyor, suni kürkten kıyafet ku-

şanmış dansçılar kumar masalarında Slav rock müziğiyle bel kıvırıyor. İçeride dört salon var: Rob'un dediğine göre şovlar kumardan da çok para kazandırıyorlarmış ama şeytan dürter diye yine de kumarhaneden yürütüyorlarmış misafirleri.

“Bu taraftan” diyor Lucinda, “daha önce geldim buraya.” Onu gösterinin az sonra başlayacağı salona doğru çeviriyor.

Stan kel ve gözlüklü adamlara bakınıyor ama şimdilik kimse yok. Kumar makinelerinin, blackjack masalarının ve dansçıların yanından geçip gösteri salonuna giriyorlar. Lucinda'nın oturmasına yardımcı oluyor; kadın taşlı okuma gözlüğünü takıp gösteri programını inceliyor.

Stan etrafını kolaçan ediyor, kaçması gerekirse diye kapıların yerlerini buluyor. Salonda en az on Elvis daha var, her birinin kanatlarının altında da bir kızkurusu. Bir miktar Marilyn de serpiştirilmiş aralara, kırmızı elbiseli ve platin peruklu, ihtiyar adamların yanında. Bazıları Marilyn'lerinin omuzlarına kollarını atmış; Marilynler başlarını geri atarak ve ağızlarını açarak gülüyor, Marilyn dişlerini sergiliyorlar. Bunca sahteliğine rağmen o gülüşün seksi olduğunu itiraf etmek zorunda.

“Şimdi biraz sohbet edeceğiz” diyor Lucinda Quant. “Nasıl başladın bu işe?” Sesinde profesyonel gazeteci tarafsızlığı ve vurguları var, zaten öyle olduğunu iddia ediyor.

Aman dikkat Stan, diyor kendi kendine. Dört kel adamı unutma. Çok soru tehlike demektir. “Uzun hikâye” diyor. “Ek iş olarak yapıyorum bunu. Aslında oyuncuyum. Müzikal komedilerde oynuyorum.” Gayet tehlikesiz: Buralarda herkes oyuncu.

Stan'in şansına program başlıyor.

Müsadere

Pazartesi sabahı erkenden Jocelyn eve geliyor. Charmaine duş yaptı, beyaz fırfırlı bluzunu giyip işe hazırlandı ama kendini iyi hissetmiyor –akşamdan kalma herhalde, ama çok nadiren böyle olduğu için emin değil. Yumurtanın yüzünü bile görmek istemiyorum dedi ama Aurora yine de çırpılmış yumurtayla kahve hazırlıyor. Dün gece konuşulanları hayal meyal hatırlıyor. Biraz daha fazlasını hatırlayabilmek istiyor.

“Bir değişiklik var” diyor Jocelyn.

“Kahve?” diyor Aurora.

“Sağol” diyor Jocelyn. Charmaine’i süzüyor. “Ne oldu böyle? Kusura bakma da enkaz gibi görünüyorsun.”

“Elemdendir” diyor Aurora, Charmaine’le birlikte kıkırdıyorlar. Jocelyn espriyi anlıyor. “Peki, güzel bir hikâye. Bir şey sorarsa bunu söylersin” diyor.

“İçki dolabının altını üstüne getirmişsiniz gördüğüm kadarıyla. Kanıtları ortadan kaldırayım sizin için; boşları almak benim işim. Şimdi dinleyin.”

Mutfak masasına oturuyorlar. Charmaine bir yudum kahve alıyor. Henüz yumurtaya girişmeye hazır değil.

“Planı söyle” diyor Jocelyn. “Charmaine, sana iş için Las Vegas’a gideceğini söyleyecek. Biletleri sana aldıracak, kendine almanı da isteyecek. Orada yardımına ihtiyacı olduğunu söyleyecek.”

“Nasıl bir yardım?” diye soruyor Charmaine endişeli. “Beni otel odasına kilitleyip orada...”

“O kadar basit değil” diyor Jocelyn. “Bildığınız gibi kendisi için seks robotu devri çoktan kapandı. Vahşi topraklara adım atmak istiyor.”

“Ben de bunu söylüyordum sana” diyor Aurora. “Dün gece.”

Charmaine pek bir şey hatırlamıyor dün gecedен. Yok, hiçbir şey hatırlamıyor. Ne içiyorlardı Aurora’yla? Belki içinde ilaç vardı. Aurora’nın yüzü soyulmuştu falan ama, yok, olmaz öyle bir şey. “Vahşi topraklar mı?” diyor. Aklına bir tek Western filmleri geliyor çünkü. Jocelyn, PosiPad’ini çıkarıyor, açıyor, bir video başlatıyor. “Kalitesini idare et” diyor, “ama sesi gayet berrak.” Bulanık bir Ed, toplantı salonunda kocaman bir akıllı tahtanın önünde duruyor, tahtada Her-yolbot yazısı kendi kendine belirdikten sonra havai fişek gibi patlıyor ve tekrar başlıyor. Ed, küçük bir takım elbiseli erkekler topluluğuna hitap ediyor, dinleyicilerin enseleri görülebiliyor sadece.

“Sizi temin ederim ki” diyor en ikna edici tavrıyla, “en gelişmiş modellerimizde bile arayüz deneyimi, gerçeğinin pek de inandırıcı olmayan bir taklidinden ibaret ve bundan ileri gidemez. Çaresizseniz, nefes almasından bile geçtiyseniz, belki” –enselerden gülüşmeler geliyor– “ama bundan iyisini yapmak elimizde!”

Mırıltılar; ense tıraşlarından onaylar.

Ed devam ediyor: “İnsan vücudu karmaşıktır dostlar; nihayetinde mekanik bir zamazingoyla taklit edemeyeceğimiz kadar karışıktır. İnsan vücudunu yönlendiren ise, bilinen evrendeki en gelişmiş, en girift yapı olan insan beynidir. Bu beyin-beden ikilisini taklit etmek uğruna nice hayatlar söndü! Ama belki de sopanın yanlış ucunu tutuyoruz başından beri!”

“Nasıl yani?” diye soruyor kafalardan biri.

“Şunu söylemek istiyorum: Kendi başına ayakta durabilen bir cihaz zaten varken, neden kendi başına ayakta duran bir cihaz yapalım? Neden tekerleği baştan icat edelim? Bunun yerine, zaten var olan tekerlekleri istediğimiz yöne çevirebiliriz. Bunun herkese yararı var. Azami sayıda insana azami ölçüde mutluluk –Heryolbot’un varlık sebebi de bu, haksız mıyım?”

“Sadede gel” diyor ense tıraşlarından biri. “Televizyonda değilsin, vaazı kes.”

“Mevcut pozisyonumuzun nesi varmış? Para basıyoruz sanıyordum” diyor bir başkası.

“Basıyoruz, basıyoruz” diyor Ed. “Ama daha da çok basabiliriz. Kısa keseyim: Mevcut bir bedeni ve beyni alalım, acısız bir müdahaleyle o varlığın, o kişinin –bakın adıyla sanıyla söylüyorum, size yüz vermeyen o taş gibi hatunun– gözünün bir tek ama bir tek sizi görmesini, sizi dünyanın gelmiş geçmiş en seksi erkeği bellemesini sağlayalım diyorum.”

“Parfüm falan mı bu?” diyor bir başka ses. “Feromonlu parfüm, hani güvelerinki gibi? Ben denedim onları, bir halta yaramıyor. Çeke çeke bir rakun çektim.”

“Hadi canım! Gerçek rakun mu? Yoksa kadının tipi mi...”

“Oksitosinli Viagra Şelalesi dedikleri hapsa, etkisi kalıcı değil. Ertesi sabah kadın yine gıcık kapıyor sana.”

“Rakunla neler yaşandı peki? Değişik bir hikâye olabilir!”
Gülüşmeler.

“Hayır, hayır” diyor Ed. “Aramızda konuşmayalım. Bu bir hap değil, ister inanın ister inanmayın ama bilimkurgu da değil. Las Vegas kliniğimizde denenen yöntem, savaş gazilerinde veya çocukken istismara uğramış kişilerde acı veren hatıraların silinmesi için yapılan çalışmalara dayanıyor. Beyinde eski korkuları ve olumsuz özdeşleşimleri belirleyip çıkarmakla kalmıyorlar, mevcut aşk nesnesini silip yerine yerlisini yerleştirebiliyorlar.”

Kamera, hastane yatağında çok güzel bir kadına dönüyor. Kadın uyumakta. Sonra gözleri açılıyor, yana bakıyor. “Oh” diyor neşeyle gülümseyerek. “Geldin mi! Nihayet! Seni seviyorum!”

“Bu kadar kolay mı” diyor bir ense tıraşı. “Rol yapmıyor mu?”

“Hayır” diyor Ed. “Bunu burada yaptık ama başarısız oldu; erken davrandık, tekniğini tam oturtamamıştık daha. Vegas’taki ekibimiz gereken düzeltmeleri yaptı. Ama örnek olarak gösterilebilir.” Sola pan: Kadın dudaklarını bir mavi ayıcığa bastırıyor, tutkuyla öpüyor onu.

“Veronica bu!” diye çılgılığı basıyor Charmaine. “Aman ya-rabbi! Bir örgüye âşık olmuş!”

“Bekle” diyor Jocelyn. “Dahası var.”

“O ayıcığı hangi nifak tohumu verdi bilmiyorum” diyor Ed. “Bu yöntemin tek sorunu, iki gözü olan herhangi bir şeye bağlanabilmesi. Emri veren... siparişi geçen ... operasyonu isteyen kişi sonuçla karşılaştığında çok sinirlendi ama geç kalmıştı bir kere. Kazınma gerçekleşmişti. Zamanlama çok önemli.”

“Bomba haber bu” diyor kafalardan biri. “Kendine harem kurarsın, ne bileyim...”

“Yani hedefi seçiyorsun...”

“Müsadere ediyorsun...”

“Önce minibüse, oradan uçakla Vegas kliniğine” diyor Ed, “orada bir iğne ve yepyeni bir hayat!”

“Şahane ulan!”

Jocelyn PosiPad’i kapatıyor. “Durum özetle bu” diyor.

“Yani kaçırıyorlar mı onları?” diyor Charmaine. “Bu kadın-ları hayatlarından alıp götürüyorlar mı?”

“Kabaca öyle” diyor Jocelyn. “Ama sadece kadınları değil, üniseks bir operasyon. Aşağı yukarı anlattığın gibi oluyor. Ama hedef buna itiraz etmiyor çünkü eski sevgi bağları sıfırlanmış oluyor.”

“Ed bu yüzden mi onun Vegas’a iş seyahatine gelmesini istiyor?” diyor Aurora.

“Açık açık söylemedi” diyor Jocelyn, “ama tahminen öyle.”

“Yani öyle bir ayar yapacak ki artık Stan’i sevmeyeceğim” diyor Charmaine. Ağzından çıkanları duyuyor: Ne hazin. Bu olursa, Stan onun için bir yabancı haline gelecek. Geçmişleri, düğünleri, arabada yaşamaları, birlikte geçirdikleri onca şey... Belki hatırlar ama bir anlam ifade etmez. Tanımadığı, sıkıcı bir yabancıнын hikâyesini dinlemek gibi.

“Evet. Artık Stan’i sevmezsin. Onun yerine Ed’i seversin” diyor Jocelyn. “Vurulursun ona.”

Win Ninesi’nin masal kitaplarındaki aşk iksirleri gibi, diye düşünüyor Charmaine. Kurbağa prenslerin kız kaçırdığı masallar. O masalların sonunda sihirli elbise falan giyip bir biçimde aşklarına kavuşuyorlardı ama gerçek hayatta –Ed’in ona planladığı hayatta– ömür boyu kurbağa prensin büyü-sünden kurtulamayacak. “Korkunç bir şey bu!” diyor Charmaine. “Kendimi öldürürüm daha iyi.”

“Öncesinde intihar etmezsen” diyor Jocelyn, “sonrasında zaten etmezsin. Ameliyattan sonra kendine gelersin, karşında Ed’i bulursun, elini tutup gözünün içine bakarken, onu gördüğün gibi de kollarını boynuna sararsın, onu sonsuza dek seveceğini söylersin. Sonra da her türlü cinsel emeli için seni kullansın diye yalvarırsın. Tek kelimesi abartılı değil. Ona asla doymayacaksın. Çalışma prensibi böyle.”

“Aman yarabbi” diyor Charmaine. “Ama bana bunu yapmasına izin veremezsiniz! Benim de hatalarım... hele Stan’e yapmasına hiç izin veremezsiniz!”

“Sen hâlâ Stan’i önemsiyor musun?” diye soruyor Jocelyn merakla. “Bunca şeye rağmen?”

Stan geliyor Charmaine’in gözünün önüne; çok zamanki tatlılığı, uyurkenki çocuksu masumiyeti, hiç yaşanmamış gibi ona sırtını dönüp Ed’in koluna girerek yürüyüp gittiği zaman nasıl yıkılacağı. Ömür boyu taşır bu yarayı.

Tutamıyor kendini, ağlamaya başlıyor. İri iri damlalar süzülüyor gözlerinden, nefesi kesiliyor. Aurora mendil getiriyor ama omzunu sıvazlayacak kadar ileri gitmiyor. “Hiç değilse seni istiyor” diyor, “robotunu değil.”

“Telaşlanma” diyor Jocelyn. “Sakin ol. Ed seninle birlikte gitmemi uygun gördü. Korumalığını yapacağım, güvenliğini sağlayacağım.” Durup iyice kavramasını bekliyor. “Sağlayacağım da. Arkanda ben varım.”

Yeşil Adamlar

Yeşil Adamlar

Lucinda'nın bilet aldığı şov, Yeşil Adamlar grubunun. Onlarca yıldır Vegas'ta sahneye çıkan Mavi Adamlar grubundan ayrılıp kurdular. Dimple'da çalıştığı dönemde, YouTube'da bir parodi videolarını izlemişti Stan. Ayrıca Kırmızı Adamlar, Turuncu Adamlar ve Pembe Adamlar da var, hepsinin numaraları farklı. Programa göre Yeşil Adamlar grubunun gösterisi ekoloji temalı.

Tabii ışıklar yandığında bir miktar yapay bitki ve içinde yapay kuşlar görülüyor, ilk Yeşil Adamlar zıplaya zıplaya sahneye çıktığında ise kel ve parlak yeşil boyanmış olmanın yanı sıra yapraklarla örtündükleri anlaşılıyor. Yapraklar bir yana, Stan'ın internette izlediğini hatırladığı, rejisi sağlam, komedi-teknoloji-müzik karışımı bir gösteri. Balonlar çiçeğe dönüşüyor, karalahana kemirip yeşil balgam atıyorlar ağızlarından, soğanlarla jonglörlük yapıyorlar, bol bol davul ve bir de noktalama işareti gibi gong vuran bir adam var. Replik yok –Yeşillerin hiçbiri konuşmuyor, bahaneleri de dilsiz olmaları. Arada bir ufaktan mesaj veriliyor –bir kuş ötüşü, sahnedeki büyük ekranlarda gündoğumu, uçlarına fideler bağlanmış balonların havalanışı gibi– ama sonra yine davullar giriyor.

Birden lale temalı bir skeç başlıyor, şarkısı da “Laleleri Ezmeden Gel.” Stan bir anda dikiliyor: Heryolbot'taki parola bu, tesadüf olamaz! Ama skeç ilerledikçe, Dur bakalım Stan, diyor. Tesadüf olabilir, bir sürü şey tesadüftür, Yeşil Adamlar

rın sahnede yaptıkları sulu zırtlak şeylere bakarsan da, tesadüf olması gerekir. Zaten sinyal olsa karşılığında ne yapmasını bekliyorlar ki? Koşuşturmaya mı başlasın? Alın kemer tokamı! Bellek onun içinde! diye bağırsın mı? Dolayısıyla rastlantı işte.

Arkasına yaslanıyor, gösteriyi izliyor. Lale temalı ateş gösterileri, lale geçitleri, laleye dönüşmeler, alev alan laleler, patlayan laleler, Yeşil Adamların kulaklarından çıkan laleler var. Çok iyi icra edildiğini ve komik olduğunu kabul etmek durumunda Stan. Başkalarının kendini maskara etmesini izlemek rahatlatıyor. Ama kasıtlı yapıyorlarsa sayılmaz belki de.

Ardından gong numarası geliyor. Gong vuran adam bir tür palyaço. Çok güldürüyor. Peki gongu vuran tek kişi mi? Yeşil Adamlar da Elvisler gibi: Kostümleri hep aynı, ayırt etmek zor. Stan hareketleri takip etmeye çalışıyor ama iskambil numarası izlemek gibi: Bir hareket yapıyor, numara olduğunu biliyorsun, ama yaptıklarını göremiyorsun.

Sondan bir önceki skeçte seyirci katılımı var. Üç masumu sahneye çıkarıyorlar, su geçirmez kıyafetler giydiriyorlar, tuhaf tuhaf şeyler yedirip yeşil sıvılar döküyorlar üzerlerine. Finalde ise davullar, gonglar, ışıklar ve alevlerle muhteşem bir kapanış yapıyor. Sonra perde. Kel yeşil adamlar ter içinde kaldı.

“Ee, Kiralık Elvis, nedir kararın?” diyor Lucinda salon ışıkları yanarken.

“Zamanlamaları çok iyi” diyor Stan.

“Bu mudur? Zamanlama?” diyor Lucinda. “Adamlar şu beceriyi edinebilmeye bütün hayatlarını adıyorlar, senin tek diyeceğin bu mu? Yatakta nasılsındır kim bilir?”

Sikerler, diyor Stan içinden. Ama seni değil. “Hanımefendi” diyor mavi pelerinini savurup yol göstererek. “Önden bu-

yurun.” Turuncu boynuzları çarpık duruyor, zebaninin tatile çıkmış gibi savruk bir hava veriyor.

Lucinda, önce tuvalete gideceğini, ondan sonra Stan’ın onu buradaki barlardan birine götürüp bir-iki Beyaz Rus eşliğinde hayat hikâyesini anlatmasını beklediğini söylüyor. Gece daha genç, oradan sonra başka bir şeyler yapabilirler. Parasının tam karşılığını alacağını söylüyor hınzır bir sırıtış ama azarlayan lise öğretmeni sesiyle.

Her şey sırayla, diyor Stan içinden. Tuvalete kadar eşlik ediyor. Kapıda durmuş, azalan kalabalıkta onu gözüne kestirmiş mafya bozuntusu var mı diye çevresine bakınırken, Marilynlerden biri yanaşıyor. “Stan” diye fısıldıyor. “Benim, Veronica.”

“Nerde kaldın ulan?” diye hırlıyor. “Pozitron’un adamları peşime düşmüş, kaldığım yere gelip beni sormuşlar. Yerimi değiştirmeniz lazım! Budge nerede? Conor nerede? Adam değil miyim ben? Madem dokunan yanar taşıdığım şeye, niye kimse gelip almıyor?”

“Sesini yükseltme” diyor. “UYB’de yerin kulağı var. Bu gördüklerinin hepsi atlatma haber bulup birbirlerini ifşa etmenin derdinde. Senin açından kötü olur.”

“Hani Jocelyn haber uçurulmasını istiyordu?” diyor Stan.

“Konumlandırma önemli” diyor Veronica. “Tam doğru anı bulana kadar beklemesi lazım. Çabuk gel benimle. Kulise geçiyoruz.”

“Müşteri ne olacak?” diyor Stan. Lucinda olay çıkarır o yok olursa; tam olay çıkaracak kadın.

“Boşver onu. Bir başka Elvis ayarladım, senin yerini alacak. Farkınızı anlamaz.”

Stan emin olamıyor –Lucinda aptal değil– ama Veronica’nın peşinden yan koridora girip salonun ön tarafındaki kapıdan

çıkıyor. Bir koridor, bir köşe, merdivenler. Sonra sahne kapısı. Veronica kapıyı vuruyor. Yeşil boyalı, koyu yeşil tulum giymiş, kulaklıklılı kel bir adam açıyor kapıyı. “Şu taraftan” diyor. Çok iyi düşünmüşler; güvenlikçileri bile temaya uygun.

Veronica dar bir koridorda hızla yürüyor, Stan de peşinden. Marilyn kırıtışının ustası olmuş; dersini mi veriyorlar acaba? Bileğini burkup topuklu ayakkabı mı giydiriyorlar? Veronica’ya üzülüyor içinden. O ayıcıkla nasıl harcanıyorsun bilemezsin.

Kapalı kapısının üzerinde bir yeşil yıldız olan odanın önünde duruyorlar. YEŞİL ADAMLAR GRUBU.

“Burada bekle” diyor Veronica. “Biri sorarsa, seçmelere geldiğini söyle.”

“Kimi bekliyorum?” diyor Stan.

“İrtibatını” diyor Veronica. “Bilgileri basına götürecek olan kişiyi. Tabii bir aksilik olmadıysa. Kemer tokası yanında mı hâlâ?”

“Bu ne bu?” diyor Stan, iri ve süslü göbek dekorunu göstererek. “Görmedim deme.”

“Aynısı mı bakalım? Değiştirmiş olmasınlar?”

“Niye değiştirsinler ki?” dedi Stan. “Kaplama bu, gerçek gümüş değil. Zaten yastığımın altına koyup uyudum.”

Veronica güzelim Marilyn omuzlarını silkiyor. “Hadi bakalım” diyor. “Kemer tokasını açıp flash bellek beklerken bulamazlarsa hoş olmaz. Birine pazarladın sanırlar.”

“Yahu kime pazarlayacağım?” diye soruyor Stan. Bir ara aklından geçirdi ama arkası sağlam değil. Bunu isteyen, nerede olduğunu da bilen biri, istediğini alır, onu da bir çukura atıverir.

“Bir ilgilenen çıkardı” diyor Veronica. “Öyle ya da böyle. Hadi şimdi gir içeri. Benim gitmem lazım. İyi şanslar!” Marilyn dudaklarını büzüyor, ona bir Marilyn öpücüğü gönderip kapıyı sessizce arkasından kapatıyor.

Giyinme odasında kimse yok. Uzun ve ışıklı bir ayna, altında boydan boya makyaj masası, yeşil renkli çeşitli boyalar. Fırçalar. Kendini boyarken oturacağın sandalye. Kapının arkasındaki askılarda birkaç yedek Yeşil Adam kostümü. Sokak kıyafetleri: Kot pantolon, ceket, siyah tişört. Spor ayakkabı, epey iri. Bu oda kiminse, ayakları Stan'inkinden büyük.

Odadan tek bir çıkış olması hoşuna gitmiyor. Sandalyeyi boşverip sırtını aynaya dönerek makyaj masasına oturuyor. Kapıya arkasını dönmemeli.

Gongcu aranıyor

Kapı vuruluyor. Ne yapmalı? Saklanacak bir yer yok, vuruşarak ölsün bari. “Giriniz” diyor Elvis sesiyle.

Kapı açılıyor. Gelen Lucinda Quant. Siktir, nasıl buldu yerini? Ama “Nereye kayboldun” gibisinden bir şey demiyor. İçeri süzülüyor, kapıyı kapatıyor, ona doğru hızlı adımlarla yürüyüp “Aç kemerini!” diye tıslıyor. Kırmızı tırnaklarıyla kurcalamaya başladı bile.

“Hop!” diyor. “Bir dakika hanımefendi! İlgileniyorsanız otelinize dönmemiz lazım, sonra ben bir telefon edeceğim, bir hizmetimiz var çok hoşunuza gidecek...” Lucinda Quant’ı Elvis robotuyla yatakta düşününce titreme geliyor. Çaptan düşmüş haliyle bile o müsabakayı bu kadın kazanır.

“Telaş yapma, bedenini istemiyorum” diye hırlayıp küçümseyen bir kahkaha atıyor. “Kemer tokanı istiyorum. Hemen!”

“Dur” diyor. Bu kadın olamaz herhalde! Hiç böyle birini beklemiyordu: Siyah giyimli gizli ajan da değil, Jocelyn’e çalışan bir Gözetim memuru da değil, en kötü ihtimalle Pozitron’un tetikçisi de değil. Emaneti tutup da bu teyzeye teslim edeceğini nereden bilecek?

“Bir dakika” diyor. “Kim gönderdi seni?”

“Salak salak konuşma, biliyorsun kim gönderdi” diyor kırk yıl önce çok canlar yakmış bir cilveyle siyah peruğunu ve turuncu Nymp boynuzlarını sallayıp. “Bununla ekranlara bomba gibi döneceğim, oyalama beni.”

Aman dur, diyor içinden. Öylece teslim edemezsin. “Parolayı söyle” diyor olabildiğince sert bir şekilde.

“Tamam ulan Laleleri Ezmeden Gel” diyor. “Şimdi pantolonunu mu indireyim, ne yapayım?”

Stan kemer tokasını açıyor. Lucinda makyaj masasına götürüyor, okuma gözlüğünü takıp tokayı ışığa tutuyor. Saatçi tornavidası gibi incecik bir alet var yanında. Tokanın tepesine yerleştiriyor, kıvrıyor ve kapak açılıyor. İçeride siyah bir flash bellek var.

Belleği minik bir zarfa koyuyor, zarfı kapatıyor, peruğu ve boynuzları çıkarıp zarfı, kel değilse de kelliye yakın olan saç derisine bantla tutturuyor. Sonra peruğu takıp boynuzlarını yerleştiriyor. “Sağol” diyor. “Kaçtım ben. Umarım ciddi bir skandal vardır bunun içinde. Değecekse, canımın kalanını da bunun için tehlikeye atarım. Haberleri takip et!”

Çiçek desenli ve Blue Suede parfümlü bir dalgalanmayla kayboluyor. Şimdi ne yapıyoruz? diye düşünüyor Stan. Gözlüklü dört ayı gelip dişlerimi sökmeye başlayana kadar bekliyorum mu? Bende değil! diye bağırarak. O kırıksık televizyoncu var ya, boynuzlu hani, onda! Kafasına bantla tutturdu! Artık makul mantıklı şeyler çıkarabilir mi karşısına hayat?

Kapı yine açılıyor, dört kel adam içeri giriyor ama bunlar gözlüklü değil ve yeşil. Giyinme odasına doluşuyorlar. “Stan” diyor önden giren, sırt sıvazlayacak gibi yaklaşıyor. “Vegas’a hoş geldin birader.”

“Conor!” diyor Stan. “Hassiktir!” Sıvazlaşıyorlar, Stan’in yanağına ıslak bir şey bulaşıyor.

“Evet” diyor Conor, yeşil yeşil gülümseyerek. “Rikki’yle Jerold’ı hatırlarsın. Seni kulise Jerold aldı.”

El sıkışmalar, sırtışmalar, omuzlara vurmalar. Dördüncü adam, “Bravo Stan” diyor.

“Tebrik ederim.” Budge olabilir mi bu? Kel ve yeşil hali? Olabilir.

“Korkuttunuz oğlum” diyor Stan. “Elinizde resmimle Elvislere gitmişsiniz falan.” Sahildeki balayı fotoğrafı, Conor’a da göndermişti. Demek oradan buldular.

“Kusura bakma” diyor Con. “Kestirmeden gideriz, daha çabuk buluşuruz, zaman kazanırız dedim Ama kaçırdık seni.”

“Neyse, sonuca bakalım” diyor Budge.

“Sen nasıl çıktın Heryolbot’tan?” diye soruyor Stan ona.

“Senin gibi kasada” diyor Budge. “Benim bedenimde Elvis kostümü yoktu, cenazeciler gibi arkadan kestik. Kasada da çok sıkıştım ama başka bir sorun çıkmadı. Heryolbot tarafında da ortak dostumuz olan hanım kapattı kasamı.”

“Üstünü değiştir, ne bu Elvis melvis, zirzop gibisin” diyor Conor. “Jilet kimde?”

Üstüne oturmayan Yeşil Adam tulumu, yeni kazınmış kafası, yosun yeşili yüzüyle Stan, Conor’ın giyinme odasında oturmuş hindistancevizi suyu içiyor. Conor enerji vereceğini söyledi bunun ama Stan’e lazım değil daha fazla enerji; bozuk sigorta gibi vınıyor zaten. Odadaki küçük ve bulanık bir ekranda, gecenin ikinci Yeşil Adamlar gösterisi devam ediyor. Ekipler halinde çıkıyorlar, diyor Conor, çünkü gösteri aşırı efor istiyor. Onlardan değil ama; çünkü onlar gösteriye katılmıyor, grubu saklanmak için kullanıyorlar. Karşılaştıkları kişiler hep diğer ekipten olduklarını düşündükleri için de kulisde rahat rahat girip çıkabiliyorlar. Ama Conor spotlar altında olmayı hep sevdiğinden, kendisini gong çalan adam olarak yerleştirmiş kadroya.

“Tam bir geri zekâhlık, farkındayım” diyor Conor. “Ama işi beklerken araziye uymak için çok elverişliydi.”

“Ne işi?” diyor Stan.

“Ha, sana anlatmadı mı? Senin üzerinde özellikle durdu. Sen olmazsan kesinlikle olmazmış. Sen kilit taşıymışsın.”

“Kim dedi bunları, şu...” Jocelyn’in adını söylemeden tutuyor kendini. Önce etrafına, sonra tavana bakınıyor. Güvenli mi burası?

“Onu diyorum işte! Bazuka Yenge! Aranızdan su sızıyor-muş, öyle dedi.”

Stan’ın aklına gelmezdi Jocelyn’e Bazuka Yenge demek ama yakıştı da. Bazuka. “Tamam, ben kilit taşıyım” diyor. “Peki neden acaba?”

“Biliyorsam şerefsizim” diyor Conor neşeli. “Belki bin yıldır çeşitli işler yapıyoruz kendisine. Siz daha o organ toptancısına katılmadan, karavan parkına geldiğin gün görmüştü, o zamandan beri ağabeyim olduğunu biliyor. Ama neyi niye istediğini hiç sormuyorum, kendi bileceği işler. Ben işimi derli toplu yapıp paramı alıyorum, konu kapanıyor, hayatta başarılar. Ama senin niye bu kadar önemli olduğunu yarın anlayacağız. Olayımız yarın.”

Stan delikanlı görünmeye çalışıyor. Yüzü yeşile boyalıyken delikanlı görünmesi mümkün mü? Şüpheli. “Ben ne yapacağım?” diyor. Banka soymak, adam vurmak gibi bir iş olmasını diliyor. “Bu iş başladığı zaman yani?”

“Seni gonga veririz herhalde” diyor Conor. “Kavraması zor değil; işaretleri bileceksin yalnızca, zamanı geldiğinde gongu vurup hıyar gibi dikileceksin. O kısmında zorlanmazsın.”

“Sahneye mi çıkacağım yani?” diyor Stan. Tehlikeli olur, herkes ona bakar. Bakarsa ne olur ki? Alet kemer tokasında değil artık, hatta kemer tokası da üstünde değil çünkü Rikki Elvis kostümünü alıp olduğu gibi çöpe attı.

“Burada değil” diyor Conor. “Ruby Slippers diye bir yerde. Bakımevi-klinik gibi bir yer; elden ayaktan düşenleri kapatıyorlar, kendini kesip biçtirmeye giden de var. Biz etkinlik yapıyoruz.”

“O kadar mı?” diyor Stan. “Bir tek gong mu vuracağım?” O Ruby Slippers şubesine Elvis olarak çok gitti, yaşlı kadın-

lara kur yaptı ama, bezelye kostümü içinde kimse tanımaya-
caktır onu.

“Hıyarlık etme” diyor Conor. “İçeri sızabilmek için yapıyo-
ruz! Asıl iş birini kaçırmak.”

“Oranın güvenliği çok sıkıdır” diyor Stan.

“Abi karşında kardeşin var hatırlatırım” diyor Conor. İki
parmağını birbirine sürüyor. “Yemliyoruz arkadaşları. Giri-
yoruz içeri, programa başlıyoruz, güvenlikleri göstermelik et-
kisiz hale getirip alacağımızı alıyoruz...”

Sıçtık, diyor Stan içinden. Adam kaçıрма. Vururlar onları,
hatta kendisini de. “Yani ben gongu vuruyorum...”

“Aynen” diyor Conor. “Sonra da hoppacık.”

“Ne hoppacık?”

“Hoppacık yapıp götürüyoruz” diyor Conor. “Daha ne ol-
sun?”

Seyir halinde

Ed ön tarafta, Business uçuyor. Charmaine kâğıt üzerinde de olsa asistan olarak görüldüğü için, yanında olması tuhaf karşılanırdı. Ed'in düşüncesi bu, diyor Jocelyn: Gereksiz dikkat çekmek istemiyor. Şükrediyor buna Charmaine, çünkü niyetlerini de öğrendikten sonra ona asgari nezaket göstermekte çok ama çok zorlanırdı. Business'ta yanında olsa, Las Vegas'a kadar kolunu sıkıştırır, cin toniği dayayıp sarhoş ederek dizini ellemeye, yakasından içeri bakmaya çalışırdı, gerçi bir şey göremezdi, çünkü Aurora'nın seçtiği, boğazına kadar düğmeli bluzu giydi.

Bu sırada da sürekli Stan'in ölümünden duyduğu elem azaldı mı diye sorardı. Stan'le sahiden ilgilendiği ya da onun sevdiği veya sevmediği şeylere önem verdiği için değil, esasında onun kişiliğiyle hiç ilgilenmiyor. Onu çoğunlukla bir beden olarak görüyordu, şimdi bedenden ibaret hale getirmek istiyor. Kafası hiç olmasa bile olur.

Haftalardır yaşadığı üzüntünün sonunda, içten içe çok öfkeli. Ed'le oturmak zorunda kalsa onu tersleyebilir, bunun üzerine Ed de asıl planını öğrendiğini anlayabilirdi. Paniğe kapılıp oracıkta bir delilik yapabilirdi. Onu yere devirip düğmelerini koparmaya başlardı Max'in yaptığı gibi; ama Max yaparken o bunu istiyordu, Ed yaparsa çok farklı bir şey olur, saldırgan ve çok ürkütücü bir şey. *Çek nalet ellerini düğmelerimden!* Böyle der ona.

Tabii yapamaz böyle bir şeyi, üstüne çullanıp düğmelerini koparmayı, kabin ekibi engel olur. Ama ya görmezden gelirlerse, ya hepsi onun elemanıysa, ya uçaktaki herkes onun tarafındaysa?

Sakin ol Charmaine, diyor kendi kendine. Saçmalıyorsun. Gerçek hayatta olmaz böyle şeyler. Rahatla, bir şey olmayacak; Jocelyn yanında oturuyor, Aurora ise arka sırada, ayrıca uçakta bir Gözetim elemanı daha olduğunu söyledi Jocelyn, arkada kapının yanında oturuyormuş. O adam, Jocelyn ve Aurora rahat rahat gelirler Ed'in üstesinden. Nasıl yapacaklarını kestiremiyor, belki judo falan biliyorlardır. Ayrıca Ed'in planından haberdar olmak gibi bir avantajları var, oysa Ed bunun farkında değil.

Ya da Jocelyn haberdar Ed'in planından. Charmaine'le pek paylaşmadı şimdilik. PosiPad'inde bir şeyler okuyor, notlar alıyor. Charmaine film izlemeyi denedi –ellilerin filmlerinden başka bir şey izlemek ne kadar şahane olurdu, kaç zamandır izleyemedi öyle bir şey, hem kafasını da dağıtırdı– ama ekranı çalışmıyor. Koltuğunu yatırma düğmesi de çalışmıyor, ayrıca önündeki derginin bir sürü sayfası koparılmış. Havayollarının kasten yaptığını düşünüyor bunu, Business uçamadıklarını kafalarına kakmak için. Geceleri uçağa girip dergileri koparan, ekranları bozan ekipleri vardır kesin.

Pencereden bakıyor Charmaine: Buluttan başka bir şey yok. Şişkin bile değil, düz bulutlar. Uçağa ilk bindiğinde heyecanlandı; bundan önce bir kere daha binmişti uçağa, o da Stan'le balayına giderken. Derginin kalan kısmını okuyor. Ne tesadüf: "Sahilde Balayı." Stan ilk gün fena güneş yanığı olmuştu ama çok istediği bir şeyi başarabilmiş, suyun altında ya da belden aşağıları suyun altında seks yapmışlardı. Sahilde insanlar da vardı. Anlamışlar mıydı? Anlasalar keşke diye aklından geçirdiğini hatırlıyor. Sonra mayolarını giyerken Charmaine bikinisinin altını bulamamıştı, Stan'in dalıp

dalıp araması gerekmişti, çok gülmüşlerdi. Çok mutluydular o zaman. Reklam gibi.

Pencerede hâlâ bulutlar var. İş olsun diye kalkıyor, tuvalete gidiyor. Ondan önce giren kişi lavaboyu silmemiş, ne düşüncesizlik. İnsanlar ayrıcalıklarının kıymetini hiç bilmiyor.

Sifonu çekerken klozet kapağını indir: Win Ninesi söylemişti bunu. Yoksa mikroplar havaya saçılır, burnuna dolar.

Koltuğuna yürürken, güvenlikçinin hangisi olduğunu merak ediyor. Arka kapının orada demişti Jocelyn. Etrafına bakınıyor ama oradaki yüzleri göremiyor. Koltuğuna geliyor, Jocelyn'in önünden geçerek yerleşiyor. Jocelyn gülümsüyor ama bir şey demiyor. Charmaine biraz daha oyalandıktan sonra dayanamayıp soruyor.

“Planı neydi şimdi bunun?”

Jocelyn ona bakıyor. “Kimin?” diye soruyor, bilmiyormuş gibi.

İşte onun. Ed'in” diye fısıldıyor Charmaine. “Beni nasıl...”

“Acıktın mı?” diyor Jocelyn. “Ben acıktım da. Fıstık isteyelim. Soğuk bir şeyler? Kahve?” Saatine bakıyor. “Zamanımız var.”

“Su alırım” diyor Charmaine. “Sağol.”

Jocelyn düğmeye basıp gelen kabin memurundan fıstık, iki peynirli sandviç, Charmaine için bir şişe su ve buzlu bardak, kendisine de kahve istiyor. Charmaine açlığına şaşırıyor: Sandviçi silip süpürdükten sonra bir bardak da su içiyor.

“Her şeyi planladı” diyor Jocelyn. “Ben tam iniş sırasında seni bayıltacağım. İçeceğine ilaç atacağım: Zolpidem, GBH, o tarz bir şey.”

“Ha” diyor Charmaine. “Bayıltıp tecavüz etme ilaçlarından.”

“Evet. Baygınlık geçirdiğini söyleyeceğiz, uçağa ambulans gelecek, seni sedyeyle alacaklar. Ruby Slippers Vegas kliniğine götürüleceksin, beyin operasyonundan sonra uyanacak-

Başı çarpmasın, dikkat. Jocelyn.

Birinin kollarında, bir erkeğin; havada taşınıyor. Harika bir şey, uçar gibi. *Yavaş yavaş. Dikkatlice.* Yerleştiriyor onu, üstünü örtüyor. Max mi bu? Max'in sesi mi kulağının dibindeki? Tamam, sarmaladım.

Düşüyor, düşüyor. Gitti.

Kız kaçırma

Kız kaçıırma

Stan'ın Elvisoryum'a dönmemesi daha iyi diyor Conor; gelip onu soran güneş gözlüklü dört adamın Conor ve arkadaşları olduğunu biliyorlar ama yine de belli olmaz. Daha sinsî bir şekilde gelebilirler bir dahaki sefere, geride iz bırakmaktaki yarar var çünkü hoppacık dedikten sonra izlerini belli etmemeleri şart. Her şey yolunda giderse bu bir mesele olmayacak çünkü burnunu sokup soru soracak kimse bulunmayacak; ama boka sararsa, izlerini derhal GPS'ten yok edemedikleri takdirde beşinin birden mangalda cızır cızır pişirileceği kesin. Çok büyük bir risk bu girdikleri.

Conor bu çok büyük riski pek dert edinmiş değil Stan'in gözünde. Hatta heyecanlı bile. Karavanın camını kır, Stan'i birlikte içeri girmeye kandır, biri gelince de hemen toz ol, Stan kalakalsın elinde buzluktan çıkmış iki dilim biftek ve bir kadın külotuyla, izah etsin bakalım. Conor'ın eğlence anlayışı bu işte.

Conor ve elemanlarına Caesars Palace Oteli'nde iki odalı İmparator Dairesi ayrılmış; Con'ı kim tuttuysa parası bol. Con dışarı çıkamayacaklarını, sokakta yürüyüp şova falan gidemeyeceklerini söylüyor; bu kadar yaklaştıkça içine sızılmasın diyor. Budge itiraz etmiyor, maç falan izleyebileceklerini söylüyor ama Rikki'yle Jerold homurdanıyorlar. Con burada kimin sözünün geçtiğini hatırlatıp itirazı olan var-

sa görüşebileceğini bildirerek konuyu kapatıyor. Böylece beşi birden Tekxas poker masasına oturuyorlar, Con'ın söylediği peynir tabağındaki üzümler ve peynirleri kav niyetine kullanıp Con'ın hiç içmediği için merak ettiği Singapore Sling kokteyli içiyorlar ama adam başı üç kadehle sınırlı, yarın sabah dinç olmaları lazım.

Stan bir miktar peynir kazanıp kazandığını yiyor, ama üçüncü Singapore Sling'den sonra kanepede sızıyor. İyi de oldu çünkü dört yatak var, kimsenin koynuna girmeye niyeti yok.

Ertesi sabah geç kalkıp duş yapıyorlar, akşamdan kalmalarına söyleniyorlar –dün gece kendine hâkim olabilen Budge hariç– ve kahvaltı siparişi veriyorlar. Kapı vurulduğu zaman, Rikki tuzak olabilir diye kapının arkasına geçip tabancasını çekerek pusuda bekliyor televizyondaki gibi. Ama hayır, gelenler hoş bir hatun eşliğinde çırpılmış yumurta, jambon, kızarmış ekmek ve kahve: Şimdilik tehlike yok.

Ardından giyinip kafalarını yeşile boyuyorlar. Con minibus kiralamış, Yeşil Adamlar ekipmanıyla birlikte otoparkta bekliyor. Çıkmadan önce Con Stan'e gong işaretlerini anlatıyor. Kulaklık taktığı kulağını her gösterdiğinde Stan gongu vuracak. Sebebini bilmesi gerekmiyor, vurması yeterli. Çok zor olmasa gerek. Eğer diyelim binanın önüne bir ambulans yanaşır da sözgelimi Con aniden buna doğru hücum ederse, ve mesela diğer üç Yeşil Adam da peşinden giderse, Stan seyirci gösterinin parçası sansın diye gonga üç kez daha vuracak. Sonra başka işaret bekleyecek. Sonra akışına bırakacak.

Minibüse bindiklerinde Stan'in karnına ağırı giriyor. Akışına bırakmak ne demek? Stan debelenirken Con telleri aşip sıvışacak mı yine?

“Arkada biraz boşluk kalmış” diyor Jerold ona. “Dön de boyayayım.”

“Sağol” diyor Stan. Kafasındaki yeşil döşemeye bulaşmanın diye dimdik oturmak zorunda olduğundan kulunçları çıktı.

Con bir izin kâğıdı göstererek minibüsü Ruby Slippers’ın *İnsanın Evi Gibisi Yok* yazılı ana kapısından sokuyor.

İçeride yol ikiye ayrılıyor: Sol tarafta Ana Giriş ve Resepsiyon, sağdan köşeyi dönünce Klinik. Engelli ziyaretçilere ayrılmış kısma park ediyorlar, Con izin kâğıdını resepsiyon görevlisine gösteriyor.

“Ha siz etkinliğe geldiniz” diyor. “Avluda olacaksınız.” Bankonun önünden Yeşil Adamlar ve benzerlerinin geçmesine alışık belli ki. Palyaçolar, jonglörler, gitarist şarkıcılar, zombi dansçılar, korsanlar, Batman’ler, artık ne olursa. Oyuncular.

Avluda bir etkinlik son ses sürüyor, beyaz ve lame kıyafetli bir Elvis, “Love Me Tender”ı katletmeyi bitirdiği sırada içeri giren Yeşil Adamlar’a pis bir bakış atıyor. İzleyen yaşlılar tek tük alkışlıyor, Elvis de “Teşekkürler, çok teşekkürler. Bir şarkı daha?” diyor.

Ama Con yanında getirdiği havalı kornayı öttürerek buna bir son veriyor. “Şu hıyar programımızı bozmayın” diyor. “Ver müziği!”

Müzik telefonda, ufak bir Bluetooth hoparlörden çalınıyor. Con müziğin temposuna uyarak dolanıyor, elinde iki yeşil marakas sallıyor, sapık gibi sırtıyor. Jerold hidrojen tüpüyle yeşil balon şişiriyor, Rikki bunları Budge’a veriyor, o da seyircilere dağıtıyor. Bazıları anlamayarak, bazıları işkillenerek, bazıları da galiba mutlulukla tutuyorlar iplerini ama dışarıdan kestirmesi zor. Kurumun sembolü kırmızı ayakkabılarıyla bazı Ruby Slippers Etkinlik Asistanları, Yeşil Adamlar’ın şerefine yeşil şapkalar takmış, elemanlara yardımcı oluyor. “Ne güzel değil mi?” diye mırıldıyorlar seyircilere, güzelliği-

ne dair şüpheler oluşmuşsa diye. Oluşmuş. Ama henüz itiraz eden çıkmadığına göre idare ediyorlar demek ki, kandırabilmişler. Conor kulağını gösteriyor ve Stan gongu vuruyor.

Con saatine bakıyor. “Hadi be” diye homurdandığını işitiyor Stan. “Nerede kaldılar? Ağzından su püskürtsene” diyor Rikki’ye. “Kesin güldürürsün.”

Derken bir siren uğultusu başlıyor, yakınlaşıyor. Bir ambulans ön kapıdan girip yandaki klinik girişine yöneliyor. Con ceketinin içinden kocaman bir lastik lale çıkarıp havada sallıyor. Pof diye patlıyor lale. İşaret bu: Jerold, Rikki ve Budge havaya bir dolu uçan balon bırakıp avlu kapısından fırlıyor ve köşeyi dönüp kayboluyorlar.

“Geri gelecekler mi?” diyor seyirci şikâyetçi bir ses. Stan kuvvetle başını sallayıp gongu tekrar vuruyor. Belki de beğendiler sahiden. Şimdi Con kolundan çekiştirmekte: Selam veriyor, bunu görünce Stan de selam veriyor.

Con onun koluna giriyor, uygun adımla kapıdan çıkıyorlar. “Aldık adamı” diye fısıldıyor. Kimi aldılar ki? diye düşünüyor Stan.

Köşeyi çalımla dönüyorlar. “Harika” diyor Con. Ambulans karşıda, arka kapıları açık. Jocelyn orada, yanında bir başka kadınla. Jocelyn’in kocası olacak göt, yere devrilmiş bir adamı kaldırması için Budge’a yardım ediyor. Ed bu, Pozitron’un patronu, o saç kesimiyle o kıyafet başka kimse olamaz. İki Ruby Slippers güvenlik elemanı ve siyah takım elbiseli üç adam daha asfalta serilmiş. Hızlı çalışmışlar diyor Stan içinden.

“Hadi bakalım kilit taşı” diyor Con. “Geç içeri.” Stan’i ambulansa götürüyor.

İçinde bir sedye var, üzerinde de çenesine kadar kırmızı-beyaz battaniye çekilmiş biri.

Bir kadın. Charmaine. Robot kafası mı yoksa bu? Fazla gerçek duruyor. Stan yanağına dokunuyor.

“Hassiktir!” diyor. “Öldü mü?”

“Ölmedi” diyor yanına gelen Jocelyn. “Her şey yolunda ama çok zamanımız yok. Nöroloji ekibi hazırda bekliyor.”

“Hadi sokalım şunları kliniğe” diyor Con. “Hemen.”

Alev alev

Lucinda Quant, bombayı ana haber bülteninde patlatıyor. Net konuşuyor, inandırıcı konuşuyor, daha da iyisi elinde sayısız belge ve kamera kaydı var. Bu şer odağını nasıl keşfettiğini anlatıyor isim vermeden –“gözü kara bir çalışan” diyor– ve aldığı belleği bir UYB kongresi dolusu meraklı gazeteci ve güvenlik görevlisinin burnunun dibinden geçirmek için kanser tedavisinden sonra taktığı peruğun altına gizlediğini açıklıyor– canlandırma olarak peruğunu çıkarıyor.

Sözlerinin sonunda, hayatının belki de son döneminde kadar ona böyle bir fırsat sunduğu için minnettar olduğunu; çünkü ömrü boyunca her anını dolu dolu yaşa öğretisine bağlı kaldığını, çok daha büyük bir resmin bir parçasını da olsa gözler önüne serebildiği için memnun olduğunu, pek çok büyük yatırımcının Pozitron’dan menfaati olması sebebiyle faili meçhul bir trafik kazasına kurban gidebileceği veya kumar masasının altında ölü bulunabileceği halde, halkın haber alma özgürlüğü adına bu riski göze aldığını belirtiyor.

Sunucu kendisine çok teşekkür ediyor, namusluların da en az namussuzlar kadar cesur olması zaruriyetine değiniyor. Geniş geniş gülümsüyorlar. Sosyal medyada hemen fırtınalar kopuyor. Hapishanede vahşet!

Organ ticareti! Nörocerrahi ile seks köleliği! Bebeklerin kanını çekme planları! Yolsuzluk ve açgözlülük, gerçi bunlar kimseyi şaşırtan şeyler değil. Ama insanların bedenlerinin

gasp edilmesi, kamuoyu güveninin kötüye kullanılması, insan hakları ihlalleri –nasıl göz yumulabildi bunlara? Nerdeydi bu devlet? İstihdam yaratacağız, vergi mükellefinin sırtındaki borç yükünü hafifleteceğiz diye bu sapkınlığa alet olan politikacılar kimdi? Açık oturumlarda sabahlıyor insanlar – yıllardır bu kadar büyük eğlence görmemişlerdi–, blog yazarları arasında ise kıyametler kopuyor.

Çünkü her zaman iki taraf, en az iki taraf vardır. Bazıları, organları hasat edildikten sonra tavuk yemi yapılmış olabilecek kişilerin zaten suçlu olup gaz odasına atılmaları gerektiğini, bu şekilde topluma borçlarını ödeyip yol açtıkları zararı biraz olsun telafi edebildiklerini, kaldı ki cesedi toprağa gömmenin israf olduğunu öne sürdü. Diğerleri, bunun Pozitron'un ilk aşamalarında makul karşılanabileceğini ama Yönetim eldeki suçluları tüketip ciğerin, böbreğin piyasadaki fiyatını görünce, yankesicilikten esrar yakalatanlara sınırları genişlettiğini, ondan sonra para konuştuğu için sokaktan rastgele insanların kaçırıldığını ve Pozitron'da bir kere konuşmaya başlayan paranın hiç susmadığını dile getirdi.

Daha başkaları, ikiz kent uygulamasının başta iyi bir fikir olduğunu, sıfır işsizlik ve herkese ev imkânına burun kıvrılamayacağını belirtti. Elbette bazı çürük elmalar vardı ama onlar olmasaydı düzen işleyecekti. Buna karşılık kimileri, ütopyaların kötülüğe sarıp diktatörlüğe kaymasının kaçınılmaz olduğunu çünkü insan doğasının bu olduğunu söyledi. Kişinin beynine bir aşk nesnesi kazınmasını sağlayan operasyon içinse, kişinin –kendisinin değilse de bir başkasının– iradesiyle yapıldıktan ve her iki taraf da memnun olduktan sonra ne sakıncası vardı?

Bazı blog yazarları karşı çıktı, diğerleri destek verdi, çok kısa sürede “komünist”, “faşist”, “psikopat”, “ılık” ve ilk kez kullanılan “nörocu” gibi yaftalar vızır vızır dolanmaya başladı. Stan hastane odasındaki televizyonda açık oturum izler-

ken, Charmaine yatakta anesteziiden uyanmayı bekliyor. Başında küçük bir pansuman var, kan yok. Neyse ki saçını tıraş etmediler, çok çirkin olurdu. Yeni kel Stan'le ilk karşılaştığında ürkebilir ama geçicidir bu, diyor Jocelyn, ardından bütününü ona ait olur Charmaine. "Ama şansını zorlama" diyor. "İyi davran ona. Kin tutma. Unutma, o Max, yani Phil ile ne kadar seks yaptıysa, sen benimle ondan fazlasını yaptın, zaten yaşadıklarımızı ona anlatacağım. Bize yardımlarının karşılığı olarak sana bu yeni şansı tanıyoruz, sakın batırma. Ayrıca sil şu yeşil boyaları, yoksa her seks yapmak istediğinde hıyar kılığına girmen gerekir."

Stan iki hastane havlusunu berbat ederek söyleneni yaptı çünkü mantıklıydı. Ondan sonra oturup Uyuyan Güzel'in uyanacağı, kendisinin kurbağalığa veda edip prene dönüşeceği büyümlü anı beklemeye başladı. Charmaine'i erken uandırmamak için televizyonu kulaklıkla izliyor. Jocelyn çok kesin konuştu: Yatağın başından işlemeye bile ayrılmayacak, yoksa Charmaine'e kapının önünden geçen bir hemşire gibi yanlış bir aşk nesnesi kazınabilir. Bu yüzden örnek bıraktı.

Ne kadar sürecek acaba? Bir hamburger olsa çok keserdi.

Duymuş gibi Aurora giriyor içeri, elinde tepsiyle. "Beklerken bir şeyler atıştırmak istersen" diyor.

"Sağol" diyor Stan. Çay ve kurabiye getirmiş ama daha etobur dostu bir gıda bulana kadar açlığını bastırır.

Aurora, Charmaine'in ayak ucuna ilişiyor. "Sonucuna inanamayacaksın" diyor. "Ben inanamıyorum! Max uyanıp gözlerime bakar bakmaz sonsuz aşkını itiraf etti, beş dakika sonra da evlenme teklif etti. Mucize değil de nedir?" Stan tam bir mucize olduğunu söylüyor.

"Çok da yakışıklı" diyor Aurora hülyalı. Hı hı diye onaylıyor Stan nazikçe.

"Tabii şimdi evli" diyor Aurora, "ama boşanma işlemleri başladı, Jocelyn önceden başvurmuştu zaten, UR-ELF'tekiler

ilgilenecekmiş. Yalnızlar Sokağı diye ekspres programları varmış.”

“Tebrikler” diyor Stan. Samimi de. Namussuz Phil’in ya da ırz düşmanı Max’in ayağından Aurora’ya –aslında sokak köpeği de olur, elektrik direği de– bağlanmasından son derece memnun; ayak altından çekilsin de şerefsiz.

“Jocelyn’in itirazı yok mu?” diyor.

“Fikir ondan çıktı” diyor Aurora. “Büyük bir fedakârlık da olmadığını söyledi. Bir başka şey üzerinde çalışıyormuş, Phil’i seks bağımlılığından kurtaracakmış. Bir kurabiye daha alsana. İki tane al.”

“Sağol” diyor Stan. O kadar mutlu ki neredeyse güzel görünecek.

Max ise ondan aklını alamayacak. Şansları açık olsun, diyor Stan içinden.

Ekranada şimdi Veronica var, olduğundan da davetkâr. Kendisinin hatalı bir Pozitron deneyinin sonucu olduğunu, ömrü boyunca mavi renkli bir ayıcığa duygusal bağ taşıyacağını anlatıyor. Ayıcığa yakın çekim; biraz hırpalanmış. Sunucu, ikinci bir operasyonla bu saplantıdan kurtulmasının mümkün olup olmadığını sorunca, Veronica “Hayır, hem çok tehlikeli, hem de neden kurtulmak isteyeyim ki? Âşığım ona!” diyor. Sunucu yüzünü seyirciye dönerek “İşte bu hikâyenin bilimkurguyu aratmayan bir parçasına tanık oldunuz. Yönetim kademelerinden bazı kişilerin gözaltına alındığı, diğerlerinin de aranmakta olduğu bize gelen bilgiler arasında. Pozitron Projesi’nin başkanı ve CEO’su hakkında henüz suç duyurusu yapılmadı, ancak gözaltına alınabileceği söyleniyor. Kendisine ulaşmaya çalıştığımız sırada ani bir felç geçirerek beyin ameliyatına alındığını öğrendik. Gelişmelerle karşınızda olacağız.”

“Ed neyle meşgul?” diye soruyor Stan Aurora’ya. “Cehennemde yanmakla mı?”

“Koridorun öbür ucunda” diye cevaplıyor. “O da operasyon geçirdi ama daha kendine gelmedi. Ben kaçayım. Max bana doyamıyormuş, öyle diyor! Görüşürüz.”

Ed de mi operasyona girmiş? Stan sırtıyor. Onu neye iteleyecekler acaba? Stan’in aklından çok keyifli seçenekler geçiyor: Tuvalet pompası, araç süpürgesi, belki mutfak robotu. Yok, mutfak robotu Ed’e bile yapılmaz. Aslında Elvis seks robotu çok tatlı olur. Kesin Jocelyn ayarlamıştır bu işi; kadının hastalıklı bir espri anlayışı var ve bu kez Stan’in hoşuna gidiyor.

Charmaine kımıldanıyor, geriniyor, masmavi gözlerini açıyor. Stan hemen kafasını görüş açısına uzatıp gözlerine derin derin bakarak “Nasılsın tatlım?” diye soruyor.

Gözleri doluyor. “Oh, Stan!” diyor. “Sen misin? Saçına ne oldu?”

“Benim tabii” diye mırıldanıyor. “Kökü bende nasılsa.” Ol-du mu bu iş?

Kollarını boynuna doluyor. “Beni sakın bırakma! Çok kötü bir rüya gördüm!” Sımsıkı sarılıyor, ahtapot gibi yapışıyor dudaklarına. Hem de kaynar ahtapot. Şimdi gömleğini çıkar-tıyor üzerinden, bir eli aşağı uzanıyor...

“Dur yavrum, yavaş!” diyor Stan. “Daha yeni operasyon-dan çıktın!”

“Bekleyemem” diye fısıldıyor kulağına. “Hemen istiyorum seni!”

Şahane ulan, diyor Stan içinden. Nihayet.

Büyü

Charmaine dudaklarında –Stan’in yorumuyla– memnun bir gülücükle tekrar uykuya daldıktan sonra, Stan giyinip koridora çıkıyor. Gücü tükenmiş fakat sevinç ve heyecan içinde. Bütün bir dananın kemiklerini sıyıracak kadar aç. Bu mekânda bir kafeterya vardır herhalde, bakarsın bira bile satıyorlardır.

Bir köşeyi dönünce, bir kapının önünde Con, Jerold ve Rikki’yi beklerken buluyor. Artık yeşil değiller, siyah takımlarını giymişler. Hepsinin bir kulağında kulaklık, sol kolunun altında bir kabarıklık var. İçeride olmalarına rağmen aynalı gözlük takmış hepsi.

“Selam abi” diyor Conor. “Yolunda mı her şey?” Pis pis sırtıyor.

“Bir şikâyetim yok” diyor Stan. O da kibirle gülümsüyor hafiften. “Tıkır tıkır çalıştı.” Aslında bulutların üstünde yürüyor. Charmaine âşık ona! Yine ona âşık. Eskisinden de çok âşık. Seksin ötesinde bir şey bu, Con’ın kirli aklının almaya-cağı şeyler.

“Bravo” diyor Jerold.

“Şahane” diyor Rikki. El çakmalar, yumruk tokuşturmalar.

Stan futbol maçından çıkmış gibi tebrikleri kabul ediyor. Anlatmakla niye uğraşsın?

“Sizin olayınız nedir?” diye soruyor. “Giyinmişsiniz falan?”

“Güvenlik” diyor Con. “Gazetecileri uzak tutmak için, elemanın yerini öğrenirlerse diye.”

“Gerçek güvenlikler tuvalette” diyor Jerold. “Kabinlere koyduk. Jocelyn uyku iğnesi yaptı onlara, bütün gün uyurlarmış.”

“Suçsuzluk ispatı” diyor Con. “Kimse onları sorumlu tutamaz.”

“O zaman tahmin ediyorum” diyor Stan, “Ed bu odada.”

“Doğrudur” diyor Con. “Acil getirildi kliniğe. Operasyona girmesi gerekiyormuş. Ölüm kalım meselesiymiş.” Saatine bakıyor. “Nerede kaldı bunlar? Acele etseler iyi olacak yoksa herif uyanıp komodine hallenecek.”

“Yok” diyor Jerold. “Jos’a sordum ben. Karşısına çıkacak şeyin gözü olması lazımmiş. Böyle iki gözü.”

“Biliyoruz geri zekâlı” diyor Con. “Espri yaptık.”

“İşte geldiler” diyor Rikki.

İki hemşire aceleyle yaklaşıyor koridorda, üzerlerinde Ruby Slippers Klinik üniforması var: Beyaz elbise, kırmızı önlük, kırmızı çiçek bordürlü beyaz şapka, az topuklu ve lastik tabanlı kırmızı ayakkabılar. “Yetiştik mi?” diye soruyor biri. Jocelyn bu; Stan kostümünü gayet gerçekçi buluyor. Hemşire kostümüyle sado-mazo fantezisi. İki saniyede sokuverir kışına termometreyi, ya da hıyarı, itiraz etmek de yok.

“Stan” deyip baş selamı veriyor. “Memnun kaldın umarım.” Stan başıyla onaylıyor.

“Sana da teşekkür mü etmeli, ne yapmalı” diyor. Nedense utangaçlık geliyor üzerine.

“Çok zarıfsın” diyor Jocelyn, ama gülümsüyor da. “Rica ederim.” İkinci hemşire Lucinda Quant.

Con “Buyurunuz” deyip kapıyı tutuyor onlara. Lucinda Quant içeri giriyor.

“Manyak bir şey oğlum bu” diyor Rikki. “Aralık bıraksana azıcık.”

“Kapatalım. Özel bir mesele. Kulaklıkta kanal iki” diyor Conor.

“Kulaklığım yok ki” diyor Stan.

“İyi, aralık kalsın” diyor Con.

Sessizlik oluyor. Lucinda başucunda oturuyordur.

“Ne yapacakmış onunla?” diye soruyor Stan Jocelyn’e. “Yani başarılı olursa? Ed’i de gözaltına alacaklardır mutlaka.”

“Dubai diyor” cevabını veriyor Jocelyn. “Pahalı olacak ama karşılığınız. Sorgu sual yok, iki kişilik sekste imkânlar sınırsız, özel havuzlu süitler falan, kapalı kapılar ardında kaldıkça ne istersen yapıyorsun. Kanser geri gelirse diye hayatının son günlerini muhteşem yaşamak istiyor. Suçlu iadesi de olmadığı için, Ed kadının istediği her şeyi rahat rahat yerine getirebilir. Anladığım kadarıyla epey kabarık bir listesi varmış. Başlangıç olarak, bütün vücudunu çikolatalı musla kaplatıp yalanmak istiyor mesela.”

“Budge nerede kaldı lan?” diyor Jerold. “Kanat getirecekti hani? Açlıktan ölüyorum.”

“Hipopotam bile yerim” diyor Rikki.

“Ben asıl neydi adı, şu kadının üstündeki çikolatayı bile yerim.”

“Asıl ben...—”

“Sen sus” diyor Con, “yoksa dayacağımı yiyeceksin.”

“Neden bu kadar ucuz yırtmasına izin veriyorsun?” diyor Stan Jocelyn’e. “Onca şey yaptı.” Yapmayı da planlıyordu, diye içinden ekliyor. Karımı çalacaktı. Kafasını bozacaktı. Seks kölesi yapacaktı. Yanlış adama seks kölesi yapacaktı. Jocelyn ayrıntısına girmişti.

“Sence Kongre önünde ifade vermesini ister miyim?” diyor Jocelyn. “Baklayı ağzından çıkarsın mı? O baklalardan biri de benim, unuttuysan.”

“Doğru ya” diyor Stan.

“Projeye destek vermiş olan pek çok saygıdeğer politikacı-

mız da istemez bu durumu, o yüzden onu sahte kimlikle uçağa bindirmek çok zor olmayacak. Aramızda eli temiz olan kimse yok” diyor Jocelyn.

“O zaman niye öldürüp kurtulmadın ki?” diye soruyor Stan. Kendi acımasızlığına şaşıyor. Kendisi yapamazdı böyle bir şey ama Jocelyn’in elinden gelir gayet rahat. Ya da o öyle düşünüyor.

“Haksızlık olurdu” diyor Jocelyn. “Sorumluluk üzerinden hareket edecek olsak bütün yönetim kurulu üyelerini ve hissedarları da öldürmek gerekirdi. Böyle daha iyi. Daha temiz. Lucinda gibi insanlara da faydası var.”

“Onun yokluğunda Consilience ve Proje’ye ne olacak?” diyor Stan.

“Biraz değişiklik geçirir. Heryolbot gibi meşru bölümlerini ayırıp satarlar. Belki hapishane tarafını apart otele çevirip turistik bir tesis haline getirirler. Jailhouse Rock diye bir zincir mesela. Avustralya’da var böyle hapishane projeleri. Rol oynama bakımından çok hoşuna gitmez mi insanların, ne dersin? Her neyse, beni ilgilendirmiyor çünkü ben yeni hayatımı yaşıyor olacağım. Var mı bir gelişme?” diyor Con’a.

“Bir mırıltı duyuyorum” diyor Con. “Horultu da olabilir.”

“Belki böyle seks yapıyordur” diyor Jerold, “burnuyla” ve Rikki’yle kıs kıs gülüyorlar.

“Büyüyün oğlum biraz” diyor Con. “Evet evet, kendine geliyor.”

Stan kapının aralığına kulağını dayıyor. “Sana tapıyorum” sözünü duyuyor. Ed’in sesi bu; anestezi den veya şehvetten çatallaşmış. “Harikasın. Çıkarsana önlüğünü!”

“Dur bakalım delikanlı!” Lucinda. “Sutyenimin kopçasını çözeyim!”

“Duramam” diyor Ed. “Hemen istiyorum seni!” Lucinda’dan çığlıkla kahkaha arası bir ses. Sonra ahlamlar, yoksa inilti ler mi?

“Kapat kapıyı” diyor Jocelyn. “Kulaklıkları da kapatın. Bazı şeyler bizi hiç ilgilendirmez.”

“Bırakmıyorsun ki eğlenelim” diyor Con, ama kadının dediğini yapıyor.

“Lucinda müşterimiz” diyor Jocelyn ölçülü bir sesle. “Bazı standartlarımız var.”

Çiçekli

Düğün bir masal gibi! Düğünler demeli belki de; Aurora'yla Max ilk kez evleniyor ama Charmaine'le Stan de nikâh tazeleyecekleri için onların da düğünü.

Nikâhı bir Nikâh Memuru Elvis kıyıyor, UR-ELF'ten Rob bu, üzerinde beyaz ve lame tulum, gümüş kemer, gümüş yıldızlı mor pelerin var; aralarda da bir Şarkıcı Elvis üçlüsü, çiçek sepetlerinin birinin içine gizlenmiş hoparlörden gelen müzik üzerine şarkı söylüyor. Şapeldeki çiçekleri Charmaine seçti; uçuk mavilerin arasına serpiştirilmiş pembe goncalardan oluşan Unutma Beni aranjmanı harika görünüyor. Güneş pırıl pırıl ama dünyanın geri kalanında ne olup bitse de Vegas'ta hava hep güneşlidir.

Bir hoşluk olarak beş Marilyn'lik bir grup da var, düşük omuzlu pembe tafta elbiseler giymişler, *Erkekler Sarışın Sever*'de pırlanta şarkısını söylediği sahneyi canlandıracak gibiler. Marilynler sevinçten akıllarını kaçırmış gibi gülümüyorlar ki bir düğünde bu gerekir, bu görevi üstlenecek gerçek akraba bulunmadığı için de Charmaine bu beşliyi ayarladı. Paranın karşılığını veriyorlar ama; nikâhtan çıkarlar-ken sevinç çığlıkları ve kahkahalarla pirinç serptiler çiftlerin üzerine, biri de Aurora'nın çiçeğini yakaladı.

Charmaine'in gelin buketi yok çünkü kendisine öyle gel-mese de gerçekte evlenmekte değil, ama bir demet pembe gül var elinde, zaten aynı şey. Pembe ve mavi, çiçek desenli bir

elbise giydi, Stan'e de internetten bulduğu penguenli gömlek giydirdi. Duygusal bir hareket ama o da duygusal biri zaten.

Şampanya ikram edilen resepsiyon alanında tenteler var, ortasındaki fiskiyede üç denizkızı, vokal grubu gibi ellerinde mikrofonla duruyor, üç sörfçü gitar çalıyor, üç Eros'un elindeki balıkların ağzından sular dökölüyor ve tepede bir Elvis büstü, yüzünde Elvis gülümsemesiyle olanları izliyor. Biri Elvis'in boynuna çiçek dolamış. Tema eksiksiz! Tanrı ayrıntılarda gizlidir, Win Ninesi'nin dediğı gibi.

Charmaine çok mutlu. Bunca zamandır yakasını bırakmayan karanlık tarafı yok olmuş. Sanki biri silgiyle o hatıraların acısını silip atmış. Olanları, Win Ninesi'nin düşünme dediğı şeyleri hatırlamıyor değil. Hatırlıyor ama resimler gibi, kötü rüyalar gibi. Üzerinde bir etkileri kalmadı. Stan'i, sadece Stan'i ve hiç kimseyi değil Stan'i sevmesi için kafasını düzelten doktorlar buna da müdahale etti herhalde. Stan'den uzaklaşan öbür Charmaine, karanlık Charmaine'di ve o Charmaine sonsuza dek yok oldu. Şu lazer nelere kadir!

Hatta Max veya Phil'in Aurora'yla nikâhlanmasını en ufak bir özlem, kıskançlık duymadan izledi. Resepsiyonda tebrikleri kabul ederlerken Max onu hafifçe yanağından öptü; bir zamanlar mikrodalgaya atılmış dondurma gibi eriyip gideceğı bu hareket hiç bozmadı onu, sinek konmuştu sanki üzerine, şöyle bir silkeleyip hiç üzerinde düşünmeyebilirdi. Onun için delirdiğı –delirmek doğru kelime– zamanlarda yaptığı onca şey solup gitti. Sanki büyü yapılmıştı kendisine, sonra bir anda bozulmuştu. O olayları net bir şekilde uzaktan hatırlıyor, aynı zamanda da iyi hatırlıyor, bir çocuğun maskaralıklarını hatırlar gibi, ama kendi çocukluğunun değil. O zamanlarda maskaralık yapmadı. Çok korkuyordu.

Şurada Max, veya Phil, Aurora'yı yanına çekmiş; şemsi-

yelerden birinin altındalar, Aurora'yı masaya bastırmış, kollarını sarmış, gövdesiyle üstüne abanmış, boynunu öpüyor. Onu yatağa atıp maharetli ellerini Aurora'nın nakil yüzü üzerinde dolaştırmaya can attığını görmek mümkün. Charmaine kalbine bakıyor ama Max bölmesinde bulabildiği tek şey, Aurora ile ona mutluluk dilekleri; çünkü Max'in ona tapındığı belli, o haline rağmen ne tarafa gitse gözleriyle onu takip ediyor. Zaten Aurora da eskisinden iyi görünüyor çünkü yüzünde güller açıyor ve önemli olan iç güzelliği. Çoğunlukla. Genellikle. Üstelik Max de çok mutludur! Mutlaka! Stan fiskiye'nin orada iki Marilyn'le birlikte, düğün pastası yediriyorlar ona. Pasta beyaz, üzerinde pembe mavi süslemeler var, gagalarında ve ayaklarında kurdeleler, gül buketleri taşıyan ardıçkuşları da yerleştirilmiş; Charmaine genel dekorasyona uysun diye böyle sipariş etti. Çok ayrıntılı bir model ama üçboyutlu baskıyla yaptırdı.

Marilynler işin suyunu çıkardılar biraz, o düşük omuzlu tafta elbiselerden ne var ne yok görünüyor, Stan'in de gözleri o bölgeden ayrılmıyor ama onun ne kabahati var? Teşhir ürününe bakılmaz da ne yapılır?

Müdahale zamanı geldi. Hızlı adımlarla yanlarına gidiyor. "Kocacığımıza çok iyi baktığınız için teşekkür ederim" diyor Stan'in koluna girerek. Derken Marilynlerden birinin Veronica olduğunu fark ediyor, platin peruğu var tabii, herkes de Veronica'nın mavi ayıcığından başkasını sevmeyeceğini biliyor –ayıcık hikâyesi televizyonlarda epeyce döndü, Veronica enikonu ünlü oldu– tıpkı kendisinin Stan'den başkasını gözü görmeyeceği gibi, yani bir tehlike yok.

"Veronica!" diyor. "Senin geleceğini bilmiyordum!"

"Kaçar mı hiç?" diyor Veronica. "Mutlu sonu gözlerimle görmek istedim. Sandi'yi hatırladın mı?"

"Sandi!" diye çığlık atıp sarılıyor ona Charmaine. Sandi'yi en son plastik kelepçeli, ayakları prangalı görmüştü.

"Aman yarabbi! Kurtulabildiğine çok sevindim! Televizyonda gördüm seni. Mucize gibiydi!"

“Son anda kaçtım” diyor Sandi. “Çuvalı geçirdiler, tam hücrenden çıkarıyorlardı, meğer yedek parça yapmaya götürüyorlarmış da haberim yoktu tabii. Telefonda epey bir konuşma oldu; Jocelyn aradı ikinci bir emre kadar tüm işleri bırakın dedi, olay açığa çıkmış ve Ed bütün kasayı alıp kaçmış. Adamlar beni yere atıp koşa koşa gittiler, ben kendime gelip dışarı çıktığımda da tüm kapıları açık buldum, millet koşa koşa uzaklaşıyordu. Nasıl trafik! Bir de dirseğim morardı. Ama olsun canım, şikâyet yok! Tek parçayım hâlâ. Şiş kebab olmadım.”

“Israrla söylüyorum, onu kesip parçalarını almazlardı” diyor Veronica. “Güzel kızsın. Seni buraya, Vegas kliniğine getirip beyin operasyonuna sokarlardı. Zengin ve buruşuk bir herifin insafına kalırdın.”

“Düzüş Tankı’ndaki gibi” diyor Sandi, “ama bu sefer duygu da var.” “Parası da çok iyi” diyor Veronica ve gülüşüyorlar.

Sandi şampanya kadehini kaldırıyor. “Eski günlere” diyor. “Cehennemde çürüsünler.”

Marilynler kadehlerini tazelemek için şampanya masasına yürürlerken Charmaine kollarını Stan’e sarıp onu sıkıyor. “Oh, Stan” diyor. “Ne güzel her şey! Ne şanslıyız değil mi?” Stan de onu sıkıyor ama dalgınca. Sersemlemiş sanki, belki şampanyadandır. Gazoz gibi içti çünkü, fazla fazla. Ama yarına düzelir diyor Charmaine içinden. En güzel şekilde sonuçlandı her şey; çünkü geçmiş girizgâhtır ve sonu iyi olan şeyin yolu da iyidir, Win Ninesi’nin dediği gibi. Tabii bu bir son değil. Bu daha başlangıç, yeni bir başlangıç. Gerçek başlangıcı böyle olmalıydı. Herkes bu imkâna sahip olamıyor.

Ama içini kemiren bir kuşku var. Elinden gelmeyen bir şeyse, Stan’i gerçekten seviyor sayılır mı? Evlilik hayatında mutluluğun, kendi gösterdiği bir çabadan değil de, kendi rızasıyla bile yapılmamış bir beyin operasyonundan kaynaklanması doğru mu? Hayır, görünüşte doğru değil. Ama doğ-

ruymuş gibi hissediyor. Zaten bu doğruluk hissinin üstesinden gelemiyor.

Bütün bu törenin parasını Jocelyn ödedi, daha doğrusu ödenmesini sağladı. Ama Charmaine ısrar etmesine rağmen törene katılmadı. “Nikâhın kötü cadısı olmak istemiyorum” dedi. Charmaine de rahatladı, doğruya doğru; çünkü Jocelyn’in o ve Stan için yaptığı her şeye rağmen, bunları herkesin olumlu karşılamayacağını da kabul etmek lazımdı. Jocelyn’in Stan’i kapatma yapması gibi mesela. Ama Charmaine Jocelyn’e dair kötü duygular beslemiyor, beslemeye hakkı yok. Alacaklar verecekleri karşıladığı için, mahsuplaştılar ve hesap kapandı.

Fakat çıkageldi Jocelyn, resepsiyon alanına yürüyor şimdi. Resepsiyona katılabileceğinin sinyalini vermişti. Mürdüm bir elbise giymiş; pembe-mavi renk paletine uygun değil ama zıt da düşmemiş. Charmaine, Jocelyn’in bu konuya özen gösterip zevkli bir çözüm bulmuş olmasından memnun.

Stan’in tekinsiz kardeşi Conor onun yanında, kendini çok şekilli sandığı aynalı gözlüğü gözünde, peşinde de üç haydut arkadaşı. Hayır haydut değil; Charmaine kullanmayacak bu kelimeyi. Sıra dışı. Bu daha iyi bir sözcük çünkü onu Ed’den Conor ve bu adamlar kurtardı, hayatlarının geri kalanında haydutluk ediyor olsalar bile nasıl haydut gözüyle bakabilir ki? Ama ona göre Conor hep Stan’e kötü örnek olmuş. Daha doğrusu gençken kötü bir örnekmiş. Bugün daha olgun görünüyor gözüne. Belki topluma faydalı bir birey haline gelmesini sağlayacak akıllı ve olgun bir kadınla tanışır. Tüm dileklerin kabul olduğu bu harikalar gününde onun için dileği bu.

Charmaine, Stan ile Conor ve sıra dışı arkadaşlarının sırt sıvazlama, yumruk tokuşturma, birbirlerini adlarıyla selamlama ritüelini yapabilmeleri için uzaklaşıyor. “Con!” “Stan!” “Rikki!” “Jerold!” “Budge!” Sanki bilmiyorlar isimle-

rini. Ama erkekçe bir iletişim kurma türüymüş bu, televizyonda görmüştü, birbirlerine “Tebrikler” demeleri gibi bir şey. Şimdi şampanyaya doğru yöneliyorlar ama Stan’in artık içmemesi lazım çünkü otel odasına dönüp güzelce yıkandıktan, yumuşacık beyaz havlulara silinip tüm vücuduna badem yağı sürdükten sonra ona yapmayı planladığı şeylere hali kalmayacak.

Ekürisiyle alkol alan Conor’ın aklına gelini öpmek düşecek, Charmaine’i de aradan çıkarmak isteyecek; Stan’i gıcık etmek için şapır şupur öpecek. Aurora’yı uyarması lazım Conor hakkında –Max’in durumu, sırlıslıkla âşık olduğu ortada; bir başka erkeğin Aurora’ya elini sürmesine sinirlenebilir, kavga çıkabilir, Max dayak yer çünkü dörde bir olacak, belki Stan’i de sayarsa beşe bir, her halükârda Stan’le Max’in burunları kanar, pasta ve çiçek aranjmanları darıma dağın olur, bu güzel ve mükemmel günü mahveder– ama etrafına bakınınca Max’le Aurora’nın kaybolmuş olduğunu görüyor. Demek işler tıkr tıkr, daha doğrusu çatır çatır, diye geçiriyor içinden pişmanlığın gölgesi bile üzerine vurmaya. Yoksa minicik bir gölge geçti mi? Olamaz çünkü her bir pişmanlık gölgesi ve diğer her şeyin gölgesi lazerle silindi içinden. Tüm gölgeleri gitti.

Mümkün olduğu kadar uzağa, fıskiyeinin gerisinde Conor’ın onu göremeyeceği bir yere çekilmeye karar veriyor çünkü gözden ırak olan gönülden de ırak olur. Jocelyn onunla geliyor.

“Aşkın tazecik bahar günleri” diyor.

“Öyle herhalde” diyor Charmaine. Tuhaf şeyler söylüyor Jocelyn bazen. “Benimle Stan için gerçekten öyle.”

“İyi” diyor Jocelyn. “Sana bir düğün hediyem var. Ama bir yıl sonra verebileceğim. Daha hazır değil.”

“Bayılırım sürprizlere!” diyor Charmaine. Doğru mu bu? Her zaman değil. Bazen de hiç sevmez. Karanlıktan insa-

nın üstüne atılan sürprizleri sevmez mesela. Ama Jocelyn'in sürprizi o türden değildir herhalde.

“Stan ve benim için yaptıklarından ötürü sana ne kadar teşekkür etsem az” diyor.

Gülümsüyor Jocelyn. Samimi, sıcak ve dostça bir gülüş mü bu, yoksa biraz ürkütücü mü? Charmaine, Jocelyn'in farklı tebessümlerini okumakta zorlanıyor. “Sonra teşekkür edersin” diyor Jocelyn. “Ne olduğunu öğrenince.”

El sıkışmaların ve vedaların, Conor'ın bir punduna getirip Charmaine'i sahiden, ama sadece yanağından öpmesinin ardından, Jocelyn ve Conor ile diğer adamlar kara camlı, uzun, siyah bir arabaya binerek uzaklaşıyor. Stan'ın koluna girmiş duran Charmaine, araba gözden kaybolana kadar arkalarından el sallıyor. “Sence birlikte mi bunlar?” diye soruyor. “Conor'la Jocelyn?” Olsa hoşuna gider aslında, böylece Jocelyn başıboş ortalarda dolaşmaz ve Stan'e pençe atmaz. Charmaine her ne kadar Jocelyn'e minnettar olsa da, söylediği onca yalanın ve çevirdiği numaranın ardından hâlâ güvenmiyor ona.

“Her iddiasına girerim” diyor Stan. “Con böyle delikanlı ablaları sevmiştir hep. Hem daha oyuncaklı oluyor der, hem de ne istediklerini bilirlermiş, kilometreleri yüksekmiş.”

Kilometresi yüksek olmak, arabalar için kullanılır, biliyor Charmaine. Ama kibar bir ifade değil. “O nasıl söz” diyor. “Kadınlar araba mı yani?”

“Con'ın ağzıyla söyledim” diyor Stan. “Kibar değildir. Her neyse, sonuçta birlikte iş yapıyorlar.”

“Nasıl bir iş?” diyor Charmaine. İkisinin de iyi yapabildiği bir şey olması lazım, blöf gibi. Belki kumarhanede çalışıyorlardır. Aralarında ilişki de varsa, ne zamandır birlikte olduklarını merak ediyor.

“Bence onların işi her neyse, bizim hiç işimiz olmaz” diyor Stan.

Orası

Orası

Stan'ın yeni bir işi var. Yeni açılan Heryolbot Vegas tesislerinde Empati Modülü ayar sorumlusu. Görevi, bir türlü tutturulamayan Elvis sırtışını mükemmel hale getirmek. Fazla gerdirirse diş göstermeye dönüyor, gevşetince ağız açık kalıyor, iki türlü de şikâyet geldi. Ama yol alıyor Stan: Alnının akıyla çıkacak bu işten. Bu işi bittikten sonra, Marilynlerin dudak büzme hareketi üzerinde bazı ayarlar yapması planlandı.

Hafta sonu olduğu için evinde, kendi evinde şimdi; kaktüslerini, kendi kaktüslerini buduyor. Kendi makinesiyle üstelik, jilet gibi keskin tutuyor. Çimenlerde –kendi çimeninde, daha doğrusu onların çimeninde, Vegas'ın sulama yasakları nedeniyle aslında çim halı kaplı olan toprakta– üç ayını doldurmuş minik Winnie, ördek yavrulu bir battaniyenin üzerinde mırıltılar çıkarıyor. Stan, adını Winifred koymaktan emin olamadı; çizgi kahraman gibi olacaktı, okulda Winnie the Pooh diye dalga geçeceklerdi– ama Charmaine onda Win Ninesi'nin anısını yaşatmak istedi, o olmasa neler olurdu kim bilir, hem oğlan çocuklarının akılları hep pisliğe çalışırdı, önüne geçmek imkânsızdı. Bunu da zamanı geldiğinde düşüneceklerdi, gerekirse Winnie'nin ikinci adı olan Stanlita'yı kullanabilirlerdi. Charmaine ısrar etti bu isimde, ölümsüz aşklarının hatırası dedi. Stan ona Stanlita diye bir isim yok dedi, Charmaine olduğunu söyledi, Stan internette baktığında ise Charmaine'in haklı olduğunu gördü.

Şemsiyenin altındaki şezlongda oturan Charmaine, çok gecikmeyeceğini umduğu ikinci bebek için bere örerken göz ucuyla da Winnie'ye bakıyor. Çocuğu gözünün önünden ayırmıyor: Haberlerde kaçırılan bebeklerden sık söz ediliyor son zamanlarda, Charmaine insanı gençleştiren değerli kanları için kaçırıldıklarından korkuyor. Stan bu semtlerde öyle bir şey olmayacağını söyledi ama Charmaine belli olmaz diyor, eşeğini sağlam kazığa bağlayacakmış.

Bir gözü de Stan'ın üzerinde çünkü zaafından yararlanacak kadınlarla veya kadınlarsız bazı maceralara kalkışacakmış gibi bir his var içinde. Bu kadar sahiplenmezdi onu ama kafasına yaptıkları operasyondan beri böyle. Stan'ın her hareketini irdeliyor. Başta hoşuna gitmişti ama bazen fazla gözaltında hissediyor kendini.

Ne kadar ağlasa sızlasa da, Charmaine'in bir ara onu öldürmekte sakınca görmediğini unutamıyor. Sözde –Jocelyn'in sonradan anlattığına bakılırsa– Charmaine olayın düzmece olduğunu başından beri biliyormuş, ikisi de buna inanmış gibi yapıyorlar. Ama Stan yutmadı; ciddiye di Charmaine.

Bunu ona karşı kullanamaz tabii. Üstelik Max'le kaçamaklarını da kullanamaz çünkü Jocelyn sayesinde Charmaine'in elinde de bir silah var: Onun Jocelyn ile kaçamağı. Buna zorlandığını söyleyebilir ama yemezler: Charmaine de kendisi için aynı şeyi söyleyebilir kolayca. Elimden bir şey gelmedi falan filan. Ayrıca Charmaine onun hayali Jasmine'i arayışından da haberdar ve yerin dibine giriyor bu yüzden. Fındık kırmak başka bir şey, yer yer saygı bile görebilir, ama geri zekâlı olmak bambaşka. Aldatma tahtırevallisinde iyi kötü dengede durdukları için, hiç konusunu açmamakta uzlaştılar.

Öte yandan cinsel hayatı hiç bu kadar güzel olmamıştı. Kısmen Charmaine'in beynine çektikleri ayara bağlı ama, kendisinin tahrik edici sözler dağarcığı da çok faydalı oldu. Jocelyn'in izlettirdiği Charmaine ve Max kayıtlarından alınma hepsi; o dönemde tiksinimişti ama şimdi Jocelyn'e minnet duyuyor çünkü oradaki repliklerden birini savurdu mu –Dön

arkanı, diz çök, arsız köpek gibi yalvar– Charmaine ellerinde şeker gibi eriyor. Hayali Jasmine’de aradığı her şeyi söylüyor, her şeyi yapıyor, fazlasını da. Tamam biraz rutine bağladı ama şikâyet etmek de ayıp. Yemek fazla lezzetli diye şikâyet etmek gibi. Öyle şikâyet mi olur?

Armağan

Charmaine fok gibi yayılıyor. Veya balina. Veya suaygırı. Yayılan herhangi bir şey gibi işte. Yaptığı örgü bile eskisinden daha iyi oluyor, artık amacını bildiği için. Winnie'ye bir ayıcık ördü, mavi değil ama yeşil, koparsa boğazına kaçmasın diye gözlerini de nakışla işledi. Bittiği zaman bu bere de harika olacak.

Ne güzel bir gün! Ama bütün günler güzel. Çok şükür yaptırmış o ayarlamayı beynine çünkü bundan fazlasını isteyemezdi hayattan, her şeyin tadına daha çok varıyor, ters gittiğinde bile bozulmuyor. Mesela dün gider tıkanı, pis sular kurutma makinesinin içine doldu, üstelik içinde çamaşırlar da vardı. Bir zamanlar çok keyfini kaçırdı bu. Ama tesisatçı gelip tamir ettikten sonra çamaşırları lavanta parfümlü yumuşatıcıyı bol tutarak bir daha yıkadı, yeni gibi oldular.

Bu da iyi bir şey çünkü rustik firfırlı beyaz pamuklu bluzu çamaşırların arasındaydı, Pozitron Mağdurları Buluşması'na onu giymek istiyordu. Sandi'yle Veronica'yı görecekteler orada, son havadisleri alacak. İnternetteki sayfalarına bakılırsa ikisinin de durumu iyi: Sandi saç örme işine gitmiş, çok da başarılı; Veronica ise bir konuşmacı ajansında, çeşitli toplantılara giderek kişinin cinsel yönelimi toplumun normlarına uygun değilse neler yapılabileceğini anlatıyor. Geçen hafta ayakkabı fetişistleriyle toplantısı varmış, toplantı sonunda buket veya plaket verecek yerde, burnu az açık ve kocaman topuklu, çok şeker bir mavi ayakkabı hediye etmişler. Char-

maine giyemiyor artık böyle ayakkabılar, Aşil tendonunu ağrıtıyor. Belki orta yaşların başlangıcıdır.

Max ve Aurora da toplantıda olabilir. Onlarla haberleşmedi. Onları her düşündüğünde bol bol gönderdiği iyi dilek minderlerinin arasında bir kırgınlık iğnesi var hâlâ. Onları değil de Max'i. Hâlâ Max'i düşünüyor ara sıra. O şekilde. Bu da acayip çünkü Max'e dair o duyguların silinmiş olması gerekiyordu.

Asıl düşünmek istemediği, gölgeleri silinmeden önce Pozitron Cezaevi'ndeki diğer hayatında yaptığı iş. İyi olduğu söylenen amaçlar doğrultusunda kötü şeyler yaparsa, kötü biri olur mu insan? Buna fazla kafa yormak her şeyi mahvedebilir, bencillik olur. O da işin bu tarafını aklından çıkarıp atmaya uğraşıyor.

Stan budama makinesini kapatıyor. Kaktüs iğnelerine karşı taktığı maskeyi kaldırıyor, deri eldivenlerini çıkarıp altındaki teri siliyor. "Stan, bira ister misin tatlım?" diye sesleniyor Charmaine. Kendisi içmiyor, Winnie'ye zararlı.

"Az sonra" diyor Stan. "Bir metresi kaldı." Charmaine bu kaktüsleri söküp örülmüş çubuklardan çit yaptırmayı istiyor ama Stan beğenmedi bu fikri. Bozuk değilse düzeltme dedi. Daha doğrusu *düzeltilme ulan* dedi ve dırdır etmemesini istedi. Dırdır ettiği yoktu, ama uzatmadı. Bıraksın neye inanmak istiyorsa inansın; çünkü keyifsiz olduğu zaman seks yapmak istemiyor ve seks muhteşem, eskisinden çok daha iyi. Nasıl olmasın, beyni yeniden doğdu.

Stan gündelik hayatta yine biraz sabırsız davranabiliyor ona. Her şeyin harika olmasına rağmen. Hep iş stresi. Charmaine de bir süre sonra çalışmaya başlayacak, yarı zamanlı bir iş olabilir; kendini gerçek dünyaya da kanıtlayabilmek önemli bir şey.

Evin önüne siyah bir hibrid araba yanaşıyor. Jocelyn çıkıyor içinden. Yalnız gibi.

Stan maskesini indiriyor, makineyi çalıştırıp sırtını dönüyor. İyi o zaman diye düşünüyor Charmaine: Bacaklarını sergilemesine rağmen Jocelyn'le ilgilenmiyor demek ki.

“Jocelyn!” diyor Charmaine, Jocelyn halı çimin üzerinden ona doğru yürürken. “Bu ne güzel sürpriz! Seni gördüğüme çok sevindim!” Örgüsünü bir kenara bırakıyor, şezlongda debelenme hareketleri yapıyor.

Jocelyn'in üzerinde şık bir kolsuz gri keten elbise, beyaz kalın topuklu sandalet, geniş bir güneş şapkası var. “Kalkma sakın” diyor. “Bebek çok şekermiş.” Çok ilgilenmediği belli; ilgilense, Winnie'yi kucağına alır Ay ben çeni yerim falan gibi normal şeyler söylerdi. Ama o zaman da Winnie Jocelyn'in pahalı kıyafetine kusabilirdi, bu da ilişkilerini iyiye götürmezdi. Bir ilişkileri olduğundan değil: Charmaine Jocelyn'i düğünden bu yana görmedi. Conor'la Washington'dalar, çok çok gizli bir şeyler yapıyorlar. Yani Stan Conor'dan bu kadarını öğrenebilmiş.

“Soğuk ne ikram edeyim?” diyor Charmaine vazife bilinciyle.

“Hiç kalamayacağım” diyor Jocelyn. “Düğün hediyesi vermek için uğramıştım.”

“Aa” diyor Charmaine umutla. “Ne güzel!” İyi de ne bu? Jocelyn'in elinde paket yok. Belki çek verecektir; faydasını görürler ama pek zarif bir hediye olmaz. Kişinin kendi zevki ne göre seçtiği bir hediye daha iyidir Charmaine'in gözünde. Ama her zaman değil.

“Bir eşya değil” diyor Jocelyn. Charmaine'in gözlerinin önüne, Jocelyn'in kafasını kutuda gördüğü günler geliyor. O kafanın aklını okuyabildiğini sanırdı, şimdi Jocelyn karşısında aynı şeyi yapıyor, üstelik kutuda da değil. “Senin hakkında bir bilgi.”

“Bilgi mi?” diyor Charmaine hayal kırıklığıyla. Yeni bir numara mı bu, Max'le kamera kayıtları gibi bir şantaj denemesi mi? Sözde imha edilecekti onlar.

“Seçim senin” diyor Jocelyn. “Öğrenebilirsin veya öğrenmeyebilirsin. Öğrenirsen daha özgür ama daha az güvende

olacaksın. Öğrenmezsen, daha güvende ama daha az özgür olacaksın.” Kollarını kavuşturup bekliyor.

Charmaine’in düşünmesi lazım. Nasıl daha özgür olabilir ki? Zaten olabildiğince özgür. Ayrıca güvende de, Stan’in işi olduğu ve o da Stan’le olduğu sürece. Ama kendini de tanıyor; eğer Jocelyn bunu söylemeden giderse, her zaman merak edecek.

“Peki, söyle o zaman” diyor.

“Şöyle ki” diyor Jocelyn. “O operasyonu hiç geçirmedi. Beyin ayarlamasını.”

“Olamaz öyle bir şey” diyor Charmaine dosdoğru. “Kesinlikle olamaz! Arada çok büyük bir fark var!”

“İnsan aklı etkilenmeye sonsuz açıklıktadır” diyor Jocelyn.

“Ama. Ama şimdi Stan’i çok seviyorum” diyor Charmaine. “Sevmek zorundayım ayrıca, yaptıkları o şeyden ötürü! Karınca gibi mi ne dediler. Hah, ördek yavrusu gibi. Öyle dediler bana!”

“Belki zaten seviyordun Stan’i” diyor Jocelyn. “Belki azıcık destek lazımdı sadece.”

“Haksızlık bu” diyor Charmaine. “Bütün taşlar yerine oturmuştu!”

“Hiçbir taş yerine oturmaz” diyor Jocelyn. “Her gün farklıdır. Bir şeyi sen öyle karar verdiğin için yapmak daha iyi değil mi? Zorunda olduğun için yapmaktan?”

“Hayır değil” diyor Charmaine. “Aşk öyle bir şey değil. Aşkta kendini tutamazsın.” İsteddiği şey o çaresizlik, istediği...

“Zorlanmayı mı tercih ediyorsun? Kafana silah dayanmasını mı?” diyor Jocelyn gülümseyerek. “Karar verme yetkin elinden alınsın da yaptıklarından sorumlu tutulama mı istiyorsun? Bunun da baştan çıkarıcı bir tarafı var bildiğin gibi.”

“Hayır, öyle değil de...” Charmaine’in bunu biraz düşünmesi gerekecek. Açık bir kapı var, öte yanında Max duruyor. Bizzat Max değil çünkü onun beyni gerçekten ayardan geçti, Aurora’ya bağlandı ve ömrü boyunca ona sadık kalacak,

Charmaine de bu sebeple Aurora'ya diş bilemiyor çünkü önceki hayatında çok çekmiş, insana aklını kaybettirecek hazlar yaşaması lazım, mesela...

Boşver meselasını. Bunlar üzerinde çok durmamak lazım. Geçmişe mazi derler.

Yani Max değil ama Max'in gölgesi. Max benzeri birinin. Stan olmayan, gelecekte onu bekleyen birinin gölgesi. Ama her şeyi yerle bir eder bu! Aklından geçirmesi bile saçma. Belki terapistte gitse faydasını görür. "Yok artık!" diyor. "Ama benim biraz..."

"Keyfin bilir" diyor Jocelyn. "Elçiye zeval olmaz. Tahliye kararı gibi düşün bunu. Dünya ayaklarının altına serilmiş durumda. Seçim senin."

"Nasıl yani?" diyor Charmaine.

Teşekkür

İlk olarak Byliner internet sitesindeki editörüm Amy Grace Loyd’a teşekkür etmeliyim. Bu öykünün ilk bölümü orada yayımlandı. Daha sonra üç bölüm eklenerek topluca “Pozitron” adını alan öyküler, 2012–2013 yılları arasında Byliner’da yer aldı. Amy ayrıca *Kalp Gidince*’yi okuyarak tavsiyelerde bulunma nezaketini de gösterdi. Öyküyü en başından bilen biri olarak buna en uygun kişi oydu.

Editörlerime teşekkürlerim: McClelland & Stewart, Penguin Random House’tan (Kanada) Ellen Seligman; Nan A. Talese/Doubleday, Penguin Random House (ABD)’tan Nan Talese; Bloomsbury (İngiltere)’den Alexandra Pringle. Ayrıca strongfinish.ca’dan redaktör Heather Sangster.

İlk okuyucularıma teşekkürler: Her zaman dikkatli okurum Jess Atwood Gibson; Kuzey Amerika menajerim Phoebe Larmore; İngiltere’deki menajerlerim Curtis Brown’dan Vivienne Schuster ve Karolina Sutton.

Ayrıca Curtis Brown’da yurtdışı telif haklarıyla ilgilenen Betsy Robbins ve Sophie Baker. ICM’den Ron Bernstein’a da teşekkür ederim. Bunun yanında Anchor’dan LuAnn Walther’a, Virago’dan Lennie Goodings’e ve dünyanın dört bir yanındaki menajerlerim ve yayıncılarıma teşekkür ederim. Bir de Alison Rich, Ashley Dunn, Madeleine Feeny, Zoe Hood ve Judy Jacobs’a.

Ofis asistanım Suzanna Porter’a; Penny Kavanaugh’ya;

margaretatwood.ca web sitemi tasarlayan V.J. Bauer'a teşekkür borçluyum. Onlarla birlikte Sheldon Shoib ve Mike Stoyan'a. Ayrıca Michael Bradley, Sarah Cooper, Coleen Quinn ve Xiaolan Zhao'ya, Evelyn Heskin'e; düzenimi sağladıkları için Terry Carman ve Şok Doktorları'na teşekkür ederim. Bir de İngiltere Norwich'teki Book Hive kitabevine - onlar sebebi- ni biliyor. Son olarak Graeme Gibson'a özel teşekkür borçluyum. Kendisi her zaman ilham kaynağım olmuştur ama bu kitaptaki hiçbir karaktere ilham vermemiştir. Bu da iyi bir şey.

